NEALE DONALD WALSCH

CONVERSAȚII CU DUMNEZEU

• un dialog neobişnuit •
Volumul III

Pentru

NANCY FLEMING WALSCH

Cea mai bună prietenă, cea mai dragă parteneră, iubită pasionată şi soție minunată, care mi-a dăruit şi m-a învățat mai mult decât orice ființă omenească de pe Pământ.

Prin tine sunt binecuvântat mai mult decât în visele mele cele mai înalte. Mi-ai făcut sufletul să cânte din nou. Mi-ai arătat dragoste într-o formă miraculoasă. Şi m-ai redat Mie însumi.

Îți dedic cu smerenie această carte, Ție, cel mai mare învățător al meu.

CUVÂNT DE RECUNOŞTINȚĂ

Ca-n totdeauna, doresc mai întâi să-i mulțumesc bunului meu prieten, Dumnezeu. Sper că, într-o bună zi, toată lumea va putea lega o prietenie cu Dumnezeu.

Apoi, îi mulțumesc minunatei mele partenere de viață căreia îi exprim recunoştința şi îi dedic această carte. Când mă gândesc la Nancy, cuvintele mele de mulțumire par foarte slabe față de faptele ei şi mă simt incapabil să găsesc un mod de a reda cât de extraordinară este. Ştiu doar un singur lucru. Activitatea mea n-ar fi fost posibilă fără ea.

Apoi, doresc să îi arăt recunoştință domnului Robert S. Friedman, editor la Hampton Roads Publishing Company, pentru curajul său de a aduce acest material în fața publicului în 1995 şi de a publica toate volumele din trilogia *CCD.* Decizia lui de a accepta un manuscris care a fost respins de patru alte edituri a schimbat viața a milioane de oameni.

Şi nu pot să las să treacă această ultimă parte din trilogia *CCD,* fără să-mi arăt recunoştința față de extraordinara contribuție la publicarea ei pe care şi-a adus-o Jonathan Friedman, a cărui viziune clară, dedicare totală, profunzime a înțelegerii spirituale, entuziasm nesfârşit şi har creativ ieşit din comun, sunt în mare măsură motivul pentru care *Conversațiile cu Dumnezeu* şi-au găsit la timp drumul spre rafturile librăriilor. Jonathan Friedman a fost cel care a recunoscut imensitatea acestui mesaj şi importanța lui, prevăzând că va fi citit de milioane de oameni, intuind că această carte va intra în literatura spirituală clasică. Hotărârea cu care a acționat a dus la realizarea la timp a *CCD* în forma în care au apărut, iar munca lui plină de devotament a permis eficiența distribuției inițiale a cărții. Toți cei care iubesc *CCD* sunt îndatorați pe vecie lui Jonathan, aşa cum sunt şi eu.

Vreau să-i mulțumesc şi lui Matthew Friedman pentru munca lui neobosită la acest proiect, încă de la bun început. Nu pot să subliniez destul valoarea eforturilor lui co-creatoare în design şi producție.

La urmă, vreau să-mi exprim recunoştința față de unii dintre autorii şi învățătorii ale căror lucrări au schimbat atât de tare peisajul filozofic şi spiritual al Americii şi al lumii şi

care m-au inspirat zilnic prin hotărârea lor de a spune un adevăr mai larg, în ciuda presiunilor şi complicaţiilor personale pe care le creează o astfel de decizie.

Lui Joan Borysenko, Deepak Chopra, Dr. Larry Dossey, Dr. Wayne Dyer, Dr. Elisabeth Kubler-Ross, Barbara Marx Hubbard, Stephen Levine, Dr. Raymond Moody, James Redfield, Dr. Bernie Siegel, Dr. Brian Weiss, Marianne Williamson şi Gary Zukav - tuturor celor pe care am ajuns să-i cunosc personal şi să-i respect foarte tare le transmit mulţumirile unui public recunoscător, cât şi aprecierea şi admiraţia mea personală.

Aceştia sunt câţiva dintre cei-care-ne-arată-drumul ai zilelor noastre, aceştia sunt cei-care-găsesc-cărarea şi, dacă am fost în stare să pornesc într-o călătorie individuală ca persoană care declară în public adevărul etern, aceasta s-a întâmplat pentru că ei, cât şi alţii pe care nu i-am întâlnit, au făcut ca totul să fie posibil. Munca lor de-o viaţă este o mărturie a extraordinarei străluciri a luminii din toate sufletele noastre. Ei *au demonstrat* ceea ce eu doar am expus prin vorbe.

INTRODUCERE

Aceasta este o carte extraordinară. O spun ca o persoană care a avut foarte puţin de-a face cu scrisul ei. Într-adevăr, tot ceea ce am făcut a fost să „apar", să pun câteva întrebări şi apoi să scriu după dictare.

Asta-i tot ceea ce am făcut din 1992 încoace când a început această conversaţie cu Dumnezeu. În acel an s-a întâmplat că, profund deprimat, am strigat îndurerat: Ce trebuie să fac pentru ca viaţa mea să meargă bine? Ce am făcut ca să merit o viaţă de luptă continuă?

Am scris aceste întrebări pe o foaie de hârtie într-o scrisoare furioasă către Dumnezeu. Spre marele meu şoc şi spre marea mea surpriză, Dumnezeu mi-a răspuns. Răspunsul a venit în forma unor cuvinte şoptite în mintea mea de către o Voce Fără Glas. Am fost norocos că am scris acele cuvinte.

Fac acest lucru de peste 6 ani. Şi, întrucât mi s-a spus că într-o zi acest dialog particular va deveni o carte, la sfârşitul anului 1994 am trimis unui editor primul teanc de foi ce conţineau acele cuvinte. Ele au ajuns pe rafturile librăriilor 7 luni mai târziu. Iar timp de 91 de săptămâni această carte a fost pe lista celor mai bine vândute cărţi, publicată în *NEW YORK TIMES.*

A doua tranşă din dialog a devenit şi ea un bestseller, fiind pe lista din The Times timp de mai multe luni. Iar acum, iată partea a treia şi finală a acestei conversaţii extraordinare.

Au fost necesari 4 ani pentru a scrie această carte. Ea nu a venit cu uşurinţă. Spaţiile de timp între momentele de inspiraţie au fost enorme, mai mult decât o dată întâmplându-se să se întindă pe o prăpastie de peste jumătate de an. Cuvintele din primul volum au fost dictate în decursul unui singur an. Volumul doi a venit într-un răstimp puţin mai lung. Dar acest segment final a fost scris în timp ce eu mă aflam în ochii publicului. Începând din 1996 încoace, pretutindeni unde mergeam nu auzeam decât „Când apare volumul al treilea?", „Unde e volumul trei?", „Când putem aştepta volumul al treilea?".

Vă puteţi imagina în ce situaţie am fost pus şi ce impact a avut aceasta asupra procesului de a-l aduce la bun sfârşit. Era ca şi cum aş fi făcut dragoste pe un loc marcat din stadionul Yankee.

Dacă stau să mă gândesc mai bine, chestia asta mi-ar fi adus mult mai multă intimitate. În timp ce scriam volumul III, de fiecare dată când luam stiloul în mână, simţeam că cinci milioane de oameni se uită, aşteaptă şi atârnă de fiecare cuvânt.

Am spus acestea, nu ca să mă laud că am încheiat această lucrare, ci ca să explic de ce a durat atât de mult. În aceşti ultimi ani, momentele mele de singurătate mentală, spirituală şi fizică au fost foarte puţine şi deosebit de rare.

Am început această carte în primăvara lui 1994 şi primele pagini au fost scrise în acea perioadă. Am stagnat multe luni, apoi am scris un an întreg, pentru ca, în cele din urmă, totul să culmineze cu ultimele capitole care au fost scrise în primăvara şi vara lui 1998.

Trebuie să fie clar un lucru: în nici un caz această carte nu a fost grăbită artificial. Uneori inspirația venea uşor, alteori puneam, pur şi simplu, stiloul jos şi refuzam să scriu - la un moment dat asta a durat mai mult de 14 luni. Eram hotărât să nu scot nici un fel de carte, dacă asta însemna să mă forțez să o scot numai pentru că promisesem că o fac. Chiar dacă acest lucru îl făcea pe editorul mei să fie puțin agitat, mie îmi dădea încredere în ceea ce urma să apară, oricât de mult timp ar fi durat. Acum v-o prezint vouă cu încredere. Această carte însumează învățăturile din primele două tranşe ale trilogiei, apoi le duce mai departe, înspre o concluzie logică şi care-ți taie respirația.

Dacă ați citit fiecare introducere de la primele două tranşe, ştiți că de fiecare dată am fost puțin îngrijorat. De fapt, speriat de care ar putea fi reacția la aceste scrieri. Acum nu mai sunt speriat. Nu mai simt nici o teamă în legătură cu volumul trei. Ştiu că el îi va atinge pe mulți dintre cei care-l citesc, cu introspecția şi adevărul lui, cu căldura şi dragostea lui.

Cred că acesta este un material spiritual sacru. Văd acum că acelaşi lucru este adevărat în ceea ce priveşte întreaga trilogie şi că aceste cărți vor fi citite şi studiate timp de zeci de ani, chiar timp de generații. Probabil, timp de secole. Deoarece, luată la un loc, trilogia acoperă o gamă uluitoare de subiecte - de la cum să faci ca relațiile să funcționeze, până la natura realității supreme şi cosmologia universului - şi include observații asupra vieții, morții, dragostei, căsătoriei, sexului, calității de părinte, sănătății, educației, economiei, politicii, spiritualității şi religiei, muncii de o viață şi traiului sănătos, fizicii, timpului, moravurilor şi obiceiurilor sociale, procesului de creație, relațiilor noastre cu Dumnezeu, ecologiei, crimei şi pedepsei, vieții în societățile foarte evoluate din cosmos, a ceea ce e corect şi ce e greşit, miturilor şi eticilor civilizațiilor, sufletului, sufletelor pereche, naturii, dragostei adevărate şi drumului către exprimarea extraordinară a părții din noi înşine care cunoaşte divinitatea ca fiind moştenirea noastră naturală.

Rugăciunea mea este ca această carte să vă folosească.

Binecuvântați să fim cu toții!

Neale Donald Walsch Ashland, Oregon, Septembrie, 1998.

1

Este Duminica Paştelui, 1994 şi iată-mă cu creionul şi hârtia în față, după cum mi s-a cerut. Îl aştept pe Dumnezeu. El mi-a promis că vine, tot aşa cum a venit şi în Duminica de Paşte, de anul trecut şi de acum doi ani, pentru a începe o altă conversație care va dura un an. Pentru moment, va fi cea de-a treia şi ultima.

Acest proces - această comunicare extraordinară - a început în 1992. Ea se va încheia de Paşti în 1995. Trei ani, trei cărți. Prima a tratat despre probleme personale generale - relații romantice, cum să-ți găseşti serviciul potrivit, s-a ocupat de energiile puternice ale banilor, dragostei, sexului şi ale lui Dumnezeu, cât şi despre modul în care le putem integra în viața noastră de zi cu zi. Al doilea volum a extins aceste teme, trecând la considerații geopolitice majore - natura guvernelor, cum să creăm o lume fără război, bazele pentru o societate internațională unificată. Această parte a treia şi finală a trilogiei se va concentra, după cum mi s-a spus, asupra celor mai ample întrebări pe care şi le pune omul. Concepte tratând despre alte tărâmuri, alte dimensiuni şi despre modul în care este creată toată această țesătură complicată.

Trilogia s-a desfăşurat progresiv, cuprinzând:

Adevăruri Individuale,

Adevăruri Globale,

Adevăruri Universale.

Ca şi în cazul primelor două manuscrise, nu am nici o idee încotro mă îndrept. Procedeul este simplu. Aşez creionul pe hârtie, pun o întrebare şi văd ce gânduri îmi vin în minte. Dacă nu apare nimic, dacă nu mi se dau cuvinte, pun totul deoparte şi aştept o altă zi. Întregul proces a luat aproape un an pentru prima carte, peste un an pentru cea de-a doua. (Aceasta este încă în curs de elaborare, acum când o încep pe a treia.)

Cred că acesta va fi cel mai important volum dintre toate.

De când am început acest dialog, pentru prima dată simt că devin foarte neliniştit de tot ce se întâmplă. Au trecut două luni de când am scris primele patru sau cinci paragrafe. Două luni de la Paşte şi nu a apărut nimic - nimic, decât un sentiment de nelinişte.

Am petrecut săptămâni revăzând şi corectând greşelile din manuscrisul primei cărți din această trilogie - şi chiar în săptămâna aceasta am primit versiunea finală, corectată, a volumului I, dar am trimis-o înapoi cu 43 de greşeli de corectat. Volumul II, care este încă scris de mână, a fost încheiat de-abia săptămâna trecută - cu două luni întârziere față de „termen". (Trebuia să fie terminat până la Paştele anului 1994.) Cartea de față, începută în Duminica Paştelui, în ciuda faptului că volumul II nu a fost terminat, a zăcut în dosarul ei - iar acum, când volumul II este complet - țipă să i se dea atenție.

Cu toate acestea, pentru prima dată din 1992 când a început totul, am senzația că mă opun angrenajului în care am intrat, ba chiar îl resping. Aproape că mă simt prins în capcană de această obligație şi niciodată nu mi-a plăcut să fac ceva ce *trebuie făcut.* Mai mult decât atât, după ce am dat câtorva persoane exemplare necorectate din primul manuscris şi le-am auzit reacțiile, sunt absolut convins că toate trei volumele vor fi foarte mult citite, examinate în amănunțime, analizate pentru relevanța lor teologică şi dezbătute cu pasiune timp de zeci de ani.

Acest lucru mă face să-mi fie foarte greu să deschid pagina de față; mi-e foarte greu să consider creionul ca fiind prietenul meu - deoarece, pe măsură ce îmi dau seama că acest material trebuie dus la bun sfârşit, ştiu că mă expun celor mai grosolane atacuri, ridicolului şi chiar urii din partea multor oameni, pentru că am îndrăznit să prezint această informație - şi nu în mai mică măsură - pentru că am îndrăznit să anunț că ea mi-a venit direct de la Dumnezeu.

Cred că cea mai mare spaimă a mea este că mă voi dovedi a fi un „purtător de cuvânt" al lui Dumnezeu nepotrivit şi imperfect, dată fiind seria, practic fără sfârşit, de greşeli şi fapte rele care mi-au marcat viața şi mi-au caracterizat comportamentul.

Cei care m-au cunoscut în trecut - inclusiv fostele neveste şi propriii mei copii - ar avea tot dreptul să iasă în față şi să nege aceste scrieri, date fiind performanțele mele penibile ca ființă umană aflată în funcția simplă, nesofisticată, de soț şi tată. Am eşuat lamentabil şi în această calitate şi în alte aspecte ale vieții, legate de prietenie, integritate, hărnicie şi responsabilitate.

Pe scurt, sunt absolut conştient că nu sunt demn de a mă prezenta ca un om al lui Dumnezeu sau ca un mesager al adevărului. Ar trebui să fiu ultima persoană care să-mi asum un astfel de rol sau măcar să îndrăznesc să mă gândesc la el. Aduc o jignire adevărului, îndrăznind să-l rostesc, când întreaga mea viață a fost o mărturie a propriilor mele slăbiciuni.

Din aceste motive, Te rog, Dumnezeule, să mă eliberezi de datoria mea de a-Ți fi scrib şi să găseşti pe altcineva a cărui viață îl face mai vrednic de o astfel de cinste.

Mi-ar plăcea să terminăm ceea ce am început - deşi nu ai nici o obligație în acest sens. Nu ai nici un fel de „datorii" față de Mine sau față de oricine altcineva. Întrucât văd că gândul de a le avea îți dă un sentiment prea mare de vinovăție.

I-am dezamăgit pe mulți, inclusiv pe propriii mei copii.

Tot ceea ce s-a întâmplat în viața ta s-a petrecut în mod perfect pentru ca tu - şi toate sufletele care au avut legătură cu tine - să evoluați exact aşa cum aveați nevoie şi cum voiați să evoluați.

Aceasta este „ieşirea” perfectă din încurcătură, folosită de către oricine din mişcarea New Age care doreşte să scape de responsabilitatea acțiunilor lui şi să evite orice rezultate neplăcute.

Simt că în cea mai mare parte din viața mea am fost foarte egoist - incredibil de egoist - când am făcut ce mi-a plăcut, fără să-mi pese de impactul pe care aceasta o avea asupra celorlalți.

Nu e nimic rău în a face ceea ce-ți place…

Dar atât de mulți oameni au fost răniți, dezamăgiți...

Problema este ce anume îți place cel mai mult. Am impresia că spui că ceea ce-ți place cel mai mult acum este comportamentul care îi răneşte cel mai puțin sau chiar deloc pe ceilalți.

Pui totul într-o lumină foarte blândă.

Am făcut-o intenționat. Trebuie să înveți să fii blând cu tine însuți. Nu te mai judeca atâta.

E greu să nu o fac - în special când alții se grăbesc atât de tare să te judece. Simt că o să vă fac de ruşine, atât pe Tine cât şi adevărul; că, dacă mă încăpățânez să termin şi să public această trilogie, voi fi un ambasador atât de jalnic al mesajului Tău, încât îl voi discredita.

Nu poți discredita adevărul. Adevărul este adevăr, fie că-l dovedeşti, fie că nu. El există, pur şi simplu.

Minunea şi frumusețea mesajului Meu nu pot fi afectate şi nici nu vor fi afectate de ceea ce cred oamenii despre tine.

Tu eşti, într-adevăr, unul dintre cei mai buni ambasadori, deoarece ți-ai trăit viața într-un mod pe care-l defineşti ca fiind departe de a fi perfect.

Chiar dacă te judecă - oamenii pot admite ceea ce spui. Şi dacă văd că eşti cu adevărat sincer, pot chiar să-ți ierte „trecutul mizerabil”.

Adevăr îți spun Eu ție: atâta timp cât îți faci griji în legătură cu ce gândesc alții despre tine, te afli în stăpânirea lor.

Numai atunci când nu ai nevoie de nici o aprobare din afară, poți fi propriul tău stăpân.

Grija mea era mai mult pentru mesaj decât pentru mine. Eram îngrijorat că mesajul ar fi întinat.

Dacă-ți faci griji cu privire la mesaj, atunci transinite-l. Nu-ți face probleme că va fi întinat. Mesajul va vorbi de la sine.

Aminteşte-ți ce te-am învățat. Aproape că nu este important cât de bine e primit un mesaj, ci cât de bine este trimis.

Mai aminteşte-ți că: îi înveți pe alții ceea ce ai tu de învățat.

Nu este nevoie să fi atins perfecțiunea, pentru ca să vorbeşti despre perfecțiune.

Nu e nevoie să fi atins starea de maestru, pentru ca să vorbeşti despre ea. Nu e nevoie să fi atins cel mai înalt nivel de evoluție, pentru ca să vorbeşti despre el.

Străduieşte-te doar să fii cinstit. Caută să fii sincer. Dacă doreşti să repari tot „răul" pe care îți închipui că l-ai făcut, demonstrează aceasta prin acțiunile tale. Fă ceea ce poți să faci. Apoi, lasă lucrurile aşa cum sunt.

E mai uşor de spus decât de făcut. Uneori mă simt atât de vinovat.

Sentimentul de vinovăție şi frica sunt singurii duşmani ai omului.

Sentimentul de vinovăție este important. El ne spune când am greşit.

Nu există ceva care să fie „greşit". Există numai ceea ce nu-ți face un serviciu; care nu îți spune adevărul despre Cine Eşti şi Cine Alegi să Fii. Sentimentul de vinovăție te face ostaticul lui *cine nu eşti.*

Dar sentimentul de vinovăție este cel care, cel puțin, ne lasă să observăm că am luat-o razna.

Aici e vorba despre conştiență şi nu despre vinovăție.

Adevăr îți spun Eu ție: vinovăția este mana care distruge recolta - otrava care omoară plantele.

Prin vinovăție tu nu poți să evoluezi, doar te veştejeşti şi mori.

Ceea ce cauți tu este conştiența. Dar conştiența nu este vinovăție şi dragostea nu este frică.

Repet, frica şi vinovăția sunt singurii voştri duşmani. Dragostea şi conştiența sunt adevărații voştri prieteni. Să nu le confunzi una cu cealaltă, deoarece una te va omorî, în timp ce cealaltă îți va da viață.

Prin urmare, n-ar trebui să mă simt „vinovat" în nici o privință?

Absolut deloc. La ce ți-ar folosi? Ți-ar permite numai să nu te iubeşti - iar aceasta omoară orice şansă ca tu să iubeşti pe altcineva.

Şi ar trebui să nu-mi fie frică de nimic?

Frica şi precauția sunt două lucruri diferite - fii precaut - fii conştient - dar să nu-ți fie frică. Frica paralizează, în timp ce conştiența mobilizează. Fii mobilizat, nu paralizat.

Întotdeauna am fost învățat să-mi fie frică de Dumnezeu.

Ştiu. Şi întotdeauna ai fost paralizat în relația ta cu Mine. Ai putut crea o relație adevărată cu Mine, numai atunci când nu ți-a mai fost frică de Mine.

Dacă ți-aş putea da un dar, un har special care ți-ar permite să Mă găseşti, acesta ar fi lipsa de frică.

Binecuvântaţi sunt cei cărora nu le este frică, pentru că aceia îl vor cunoaşte pe Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că, pentru a renunţa la ceea ce crezi că ştii despre Dumnezeu, trebuie să nu ai frică.

Trebuie să nu ai frică, pentru a te detaşa de ceea ce alţii ţi-au spus despre Dumnezeu.

Trebuie să nu ai frică, pentru ca să îndrăzneşti să intri în *propria ta experienţă* legată de Dumnezeu.

Iar, apoi, nu trebuie să ai nici un fel de sentiment de vinovăţie în această privinţă. Nu trebuie să te simţi vinovat atunci când propria ta experienţă încalcă ceea ce credeai tu că ştii, ca şi ceea ce ţi-au spus toţi ceilalţi despre Dumnezeu.

Frica şi vinovăţia sunt singurii duşmani ai omului.

Există totuşi cei care spun că a proceda aşa cum sugerezi Tu înseamnă a face un pact cu diavolul; că numai diavolul ar sugera aşa ceva.

Nu există diavol.

Şi asta ar spune-o tot diavolul.

Vrei să spui că diavolul ar zice tot ceea ce ar spune Dumnezeu?

Numai că mult mai inteligent.

Diavolul e mai inteligent decât Dumnezeu?

Să zicem că-i mai viclean.

Şi zici că acesta este modul în care diavolul „vă duce de nas” spunând ceea ce ar spune Dumnezeu?

„Sucind puţin vorbele” - suficient pentru a-l îndepărta pe om de pe cărare şi a-l face să o ia razna.

Cred că trebuie să discutăm puţin despre „diavol”.

Păi, am discutat o grămadă despre el în primul volum.

Se pare că nu destul. Şi s-ar putea să fie unii care nu au citit volumul I sau II. Cred deci că ar fi bine să începem cu un mic sumar al adevărurilor care pot fi găsite în aceste două cărţi. Aceasta ar pune bazele pentru adevărurile universale mai extinse care vor apare în volumul al treilea. Şi, mai încolo, vom ajunge din nou şi la diavol. Vreau ca voi să ştiţi cum şi de ce a fost „inventată” o astfel de entitate.

E-n regulă. Bine. Ai câştigat. Sunt deja implicat în dialog, deci se pare că el va continua. Dar există un lucru pe care oamenii ar trebui să-l ştie, acum când mă implic în această a treia conversaţie: a trecut *o jumătate de an* de când am scris primele cuvinte care apar aici. Suntem în 25 noiembrie 1994 - o zi după Ziua Recunoştinţei; au trecut 25 de săptămâni de la ultimele cuvinte de mai sus, până la cele din acest paragraf. S-au întâmplat o mulţime de lucruri în aceste 25 de săptămâni. Dar un singur lucru nu s-a întâmplat. Această carte n-a avansat nici măcar cu o pagină. *De ce durează aşa de mult?*

Vezi cum te blochezi? Vezi cum te sabotezi? Vezi cum te opreşti din drum când ai pornit spre un lucru bun? Aşa ai făcut toată viața.

Hei, ia stai puțin! Nu *eu* sunt cel care am blocat acest proiect. Eu nu pot să fac *nimic* - nu pot să scriu un singur cuvânt - dacă nu mă simt îndemnat, dacă nu mă simt ... detest să folosesc cuvântul, dar cred că trebuie... *inspirat* să mă întorc la hârtie şi să continui. Iar inspirația este departamentul *Tău,* nu al meu!

Înțeleg. Tu crezi că Eu l-am blocat, nu tu. Da, cam aşa ceva.

Minunatul Meu prieten, aşa sunteți voi - tu şi alte ființe umane. Stați şi nu faceți nimic timp de o jumătate de an, nimic pentru binele vostru cel mai înalt, ba chiar îl alungați de la voi şi apoi acuzați pe cineva sau pe ceva din afara voastră că nu ajungeți nicăieri. Nu vezi că totul se întâmplă după acelaşi tipic?

Păi …

Adevăr vă spun Eu vouă: nu există niciodată un moment în care Eu nu sunt cu voi; nici măcar o clipă când Eu nu sunt „pregătit". Nu ți-am mai spus-o şi altădată?

Da, dar...

Eu sunt întotdeauna cu voi, până la sfârşitul veacurilor. Dar nu-Mi voi impune niciodată voința.

Eu aleg ceea ce spuneți că este pentru voi binele cel mai înalt, dar, mai presus de orice, aleg ceea ce voi vreți pentru voi. Şi aceasta este cea mai sigură măsură a dragostei.

Când Eu vreau pentru voi ceea ce voi vreți pentru voi, atunci e sigur că vă iubesc. Când Eu vreau pentru voi ceea ce *Eu* vreau pentru voi, atunci Mă iubesc pe Mine, prin voi.

Tot aşa, cu aceeaşi măsură puteți să determinați voi dacă alții vă iubesc şi dacă voi îi iubiți cu adevărat pe ceilalți - pentru că dragostea nu alege nimic pentru ea însăşi, ea caută doar să facă posibile alegerile celui iubit.

Aceasta pare a contrazice în mod direct ceea ce ai pus în volumul I despre faptul că dragostei nu-i pasă câtuşi de puțin de ceea ce este, face sau are celălalt, ci numai de ceea ce este, face şi are *Sinele*.

Asta ridică şi alte întrebări... ce se întâmplă cu părintele care țipă la copil: „Nu mai umbla pe stradă printre maşini!" sau, încă şi mai mult, îşi riscă viața alergând în mijlocul traficului intens ca să înşface copilul? Ce zici de acest părinte? Nu-şi iubeşte copilul? Cu toate acestea, el şi-a impus propria voință. Să fie clar; copilul era în stradă pentru că *aşa a vrut* el.

Cum explici aceste contradicții?

Nu e nici o contradicție. Doar că tu nu poți să vezi armonia. Şi nu vei înțelege această doctrină divină despre dragoste până când nu înțelegi că alegerea Mea cea mai înaltă pentru Mine este aceiaşi cu alegerea ta cea mai înaltă pentru tine. Şi asta, pentru că tu şi cu Mine. Una suntem.

Vezi tu, Doctrina Divină este în acelaşi timp o Dicotomie Divină, şi aceasta, pentru că viața însăşi este o dicotomie, o experiență în cadrul căreia pot exista în acelaşi spațiu şi în acelaşi timp două adevăruri contradictorii.

În acest caz, adevărurile aparent contradictorii sunt că tu şi cu Mine suntem separați - şi că tu şi cu Mine, Una suntem. Aceiaşi contradicție aparentă se vede şi în relația dintre tine şi toți ceilalți.

Susțin ceea ce am spus în volumul I: cea mai mare greşeală pe care o fac oamenii în cadrul relațiilor umane este de a-şi face griji pentru ceea ce vrea, este, face sau are celălalt. Fă-ți griji numai pentru Sinele tău. Ce este, face sau are Sinele? Ce vrea, ce are nevoie, ce alege Sinele? Care este cea mai înaltă alegere pentru Sine?

Susțin şi o altă afirmație pe care am făcut-o în acel volum: cea mai înaltă alegere pentru Sine devine cea mai înaltă alegere pentru celălalt, atunci când Sinele îşi dă seama că nu mai există nimeni altcineva.

Deci, greşeala este nu în a *alege* ce e cel mai bine pentru tine, ci, mai degrabă, în a *nu şti* ce este cel mai bine. Aceasta îşi are rădăcina în a nu şti Cine Eşti Tu cu Adevărat şi, cu atât mai puțin, cine cauți tu să fii.

Nu înțeleg.

Lasă-mă să-ți dau un exemplu. Dacă tu cauți să câştigi cursa de la Indianapolis 500, conducând cu 250 km/oră, aceasta s-ar putea să fie ce e mai bine pentru tine. Dacă tu cauți să ajungi în deplină siguranță la băcănie, acesta s-ar putea să nu fie cel mai bun lucru pentru tine.

Vrei să spui că totul depinde de context?

Da. Întreaga *viață* este aşa. Ceea ce este „cel mai bine", depinde de cine eşti şi cine cauți tu să fii. Nu poți să hotărăşti în mod inteligent ce este mai bine pentru tine, până nu decizi în mod inteligent cine şi ce eşti.

Eu, ca Dumnezeu, *ştiu* ce Mă străduiesc să fiu. Prin urmare, Eu ştiu ce este „cel mai bine" pentru Mine.

Spune-mi, ce este „cel mai bine" pentru Dumnezeu? Trebuie să fie foarte interesant...

Cel mai bine pentru Mine este *să va dau ceea ce decideți voi că este cel mai bine pentru voi,* pentru că ceea ce Eu încerc să fiu este Eu însumi exprimat. Iar Eu sunt aceasta, *prin voi.*

Mă urmăreşti?

Mă crezi sau nu mă crezi, chiar te urmăresc.

Bine. Am să-ți spun acum ceva ce s-ar putea să ți se pară greu de crezut.

Întotdeauna vă dau ceea ce este mai bine pentru voi... deşi recunosc că e posibil ca voi să nu ştiți întotdeauna acest lucru.

Acest mister se luminează puțin, acum când începi să înțelegi ce fac Eu. Eu sunt Dumnezeu. Eu sunt Dumnezeiță.

Eu sunt Ființa Supremă. Totul din Toate. Începutul şi Sfârşitul. Alfa şi Omega.

Eu sunt Suma şi Esența. Întrebarea şi Răspunsul. Susul şi Josul. Stânga şi Dreapta. Aici şi Acum. Înainte şi După.

Eu sunt Lumina şi Eu sunt întunericul care creează Lumina şi o face posibilă. Eu sunt Bunătatea Fără Sfârşit şi „Răul" care face „Binele" bun. Eu sunt toate aceste lucruri - Totul din Toate - şi nu pot să trăiesc experiența nici unei părți din Mine însumi fără să trăiesc experiența întregului Meu Sine.

Iar acesta este lucrul pe care voi nu-l înțelegeți în ceea ce Mă privește. Voi vreți să faceți din Mine ceva, şi nu altceva. Susul, şi nu josul. Binele, şi nu răul. Dar negând jumătate din Mine, negați jumătate din Sinele vostru. Şi, făcând aceasta, nu puteți fi niciodată Cine Sunteți Voi Cu Adevărat.

Eu sunt Magnificul Tot - iar Eu caut să Mă cunosc pe Mine însumi prin experiență. Eu fac aceasta prin voi şi prin tot ceea ce există. Prin alegerile pe care le fac, Eu trăiesc experienţa Sinelui Meu ca fiind magnific. Deoarece, fiecare alegere este auto-creatoare. Fiecare alegere este definitivă. Fiecare alegere Mă reprezintă - adică Mă re-prezintă - ca pe Cine Aleg Eu să Fiu Chiar Acum

Dar eu nu pot să Aleg să fiu magnific, *decât dacă există ceva din care să aleg.* Pentru ca Eu să aleg partea din Mine care *este* magnifică, o parte din Mine trebuie să fie *mai puțin* magnifică.

La fel se întâmplă şi cu voi.

Eu sunt Dumnezeu în cursul actului de a Mă crea pe Mine Însumi.

Şi la fel se întâmplă şi cu voi.

După aceasta tânjeşte sufletul vostru, de aceasta este însetat spiritul vostru.

Dacă ar fi să vă opresc de la a avea ceea ce alegeți, Eu m-aş opri pe Mine însumi de la a avea ceea ce aleg. Deoarece, cea mai mare dorință a Mea este să trăiesc experiența Sinelui Meu ca Ceea Ce Sunt. Şi după cum M-am străduit să vă explic cu grijă în primul volum, nu pot face aceasta decât în limitele lui Ceea Ce Eu Nu Sunt.

Şi, astfel Eu am creat cu grijă Ceea Ce Eu Nu Sunt, pentru ca să pot trăi experiența lui Ceea Ce Sunt.

Dar Eu Sunt *tot ceea ce* creez - de aceea Eu Sunt, într-un anumit sens, Ceea Ce Eu Nu Sunt.

Cum poate cineva să fie ceea ce nu este?

Cu uşurință. O faceți tot timpul. Observați-vă un pic comportamentul. Încearcă să înțelegi următoarele: Nu există *nimic* ceea ce Eu să nu fiu. De aceea, Eu Sunt ceea ce Eu Sunt şi Eu Sunt Ceea Ce Nu Sunt.

ACEASTA ESTE DICOTOMIA DIVINĂ.

Acesta este Misterul Divin, pe care numai cele mai sublime minți l-au putut înțelege până acum. Ți l-am relevat aici într-un mod în care să poată fi înțeles de mai mulți oameni.

Acesta a fost mesajul volumului I, şi acest adevăr de bază trebuie înțeles, trebuie cunoscut în profunzime, dacă vrei să înțelegi şi să cunoşti adevărurile cu totul sublime care sunt prezentate aici, în volumul III.

Ajung deci la unul dintre aceste adevăruri sublime - deoarece el este inclus în răspunsul dat celei de a doua părți a întrebării tale.

Speram că ne vom întoarce la această parte a întrebării mele. Cum se poate spune că părintele îşi iubeşte copilul, dacă face sau spune ceea ce-i mai bine pentru copil, chiar cu riscul de *a se opune voinței copilului?* Sau acel părinte îşi dovedeşte cea mai adevărată dragoste, lăsând copilul să se joace în mijlocul traficului?

E o întrebare minunată. Şi, de când a apărut primul părinte, aceasta este întrebarea pe care el şi-o pune sub o formă sau alta. Răspunsul este acelaşi pentru voi ca părinți, ca şi pentru Mine ca Dumnezeu.

Deci, *care este răspunsul?*

Răbdare, fiul Meu, răbdare. „Cu răbdarea treci marea”, n-ai mai auzit vorba asta?

Ba da, tata obişnuia să o folosească şi eu nu o puteam suferi.

Te înțeleg, dar ai răbdare cu Sinele tău, mai ales dacă alegerile tale nu îți aduc ceea ce crezi că-ți doreşti. Ca de exemplu, răspunsul la a doua parte a întrebării.

Spui că vrei răspunsul, dar nu îl alegi. Ştii că nu îl alegi, deoarece nu trăieşti experiența de a-l avea. În realitate, tu ai răspunsul, îl ai de multă vreme. Numai că nu-l alegi. Alegi să crezi că nu ştii răspunsul - şi, prin urmare, nu-l ştii.

Da. Am mai trecut prin asta în primul volum. Eu am chiar acum tot ceea ce aleg să am - inclusiv o înțelegere completă a lui Dumnezeu - totuşi, *nu voi trăi experiența* a ceea ce am, până când *nu ştiu* că am.

Exact! Ai explicat perfect.

Dar cum pot *să ştiu* că am, până ce nu *trăiesc această experiență”!* Cum pot să ştiu ceva ce nu am trăit ca experiență? Oare nu a spus un tip deştept că „Toată cunoaşterea înseamnă experiență.”?

N-are dreptate.

Cunoaşterea nu urmează experienței - o precede. În privința asta, jumătate din omenire înțelege pe dos.

Deci, vrei să spui că eu am răspunsul la a doua parte a întrebării, doar că *nu ştiu* că îl am?

Exact.

Dar dacă *nu ştiu* că îl am, atunci *nu-l am.*

Ăsta-i paradoxul, într-adevăr.

Nu pricep... de fapt, pricep.

Într-adevăr.

Cum pot ajunge „să ştiu că ştiu” ceva, dacă „nu ştiu că ştiu”?

Ca să „ştii că ştii”, acționează ca şi cum ai şti.

Ai menționat ceva în privința asta şi în volumul I.

Da. Ar fi bine să începem prin a recapitula ceea ce am spus în învățăturile precedente. Şi „ca din întâmplare” ai pus întrebările potrivite, permițându-Mi ca, la începutul acestei cărți, să prezint pe scurt, informația pe care am parcurs-o în detaliu în materialul dinainte.

În volumul I am discutat despre paradigma A Fi-A Face-A Avea şi modul în care mulți oameni o înțeleg invers.

Majoritatea oamenilor cred că dacă ei „au” un lucru (mai mult timp, mai mulți bani, mai multă dragoste - orice) atunci pot, în sfârşit, „să facă” ceva (să scrie o carte, să aibă un

hobby, să meargă în vacanță, să cumpere o casă, să înceapă o relație), ceea ce le va permite „să fie” într-un fel (fericiți, liniştiți, mulțumiți sau îndrăgostiți).

În realitate, ei inversează paradigma A Fi-A Face-A Avea. În univers, aşa cum este el cu adevărat (şi nu cum credeți voi că este) „a avea” nu duce la „a fi”, ci exact invers.

În primul rând „eşti” ceea ce se numeşte „fericit” (sau „învățat” sau „înțelept” sau „milos” sau orice altceva) şi apoi începi „să faci” ceva, pornind de la această stare - şi, în curând, descoperi că ceea ce faci îți aduce lucrurile pe care ai dorit întotdeauna „să le ai”.

Modul de a pune în mişcare acest proces creator (şi exact asta şi este ... un proces de creație) este să hotărăşti ceea ce vrei „să ai”, să te întrebi ce crezi că ai vrea „să fii” dacă „ai avea” acel lucru şi apoi să te îndrepți direct spre *starea de a fi.*

În felul acesta inversezi modul în care ai folosit până acum paradigma A Fi-A Face-A Avea - de fapt o aşezi cum trebuie - şi acționezi în conformitate cu puterea creatoare a universului şi nu împotriva ei.

Iată un mod mai scurt de a exprima acest principiu:

În viață nu trebuie să faci *nimic.*

Totul este o problemă de ce *eşti.*

Acesta este unul din cele trei mesaje pe care le voi atinge din nou la sfârşitul dialogului nostru. Voi încheia această carte cu el.

Acum, pentru a exemplifica aceasta, gândeşte-te la un om care ştie că, dacă ar putea avea ceva mai mult timp, ceva mai mulți bani sau ceva mai multă dragoste, ar fi cu adevărat fericit.

EI nu înțelege legătura dintre „a nu fi foarte fericit” acum, cu faptul că nu are timpul, banii sau dragostea pe care le doreşte.

Aşa este. Pe de altă parte, omul care „este” fericit, pare a avea timpul ca să facă tot ce este cu adevărat important, toți banii de care are nevoie, cât şi suficientă dragoste care să-i țină o viață.

El descoperă că are tot ceea ce îi este necesar pentru „a fi fericit” ... „fiind fericit” de la bun început!

Exact. A decide *dinainte* ce anume alegi să fii, *îți aduce această stare în experiența pe care o trăieşti.*

„A fi sau a nu fi. Aceasta-i întrebarea”.

Exact. Fericirea este o stare a minții. Şi, ca toate stările minții, ea se materializează în formă fizică.

Există o frază care se pune pe autocolante: „Toate stările minții se materializează.”

Dar cum poți „să fii” fericit de la bun început, sau „să fii” *orice altceva* ce cauți să fii - mai prosper, de exemplu, sau mai iubit - dacă nu ai ceea ce crezi că-ți trebuie pentru ca „să fii” astfel?

Comportă-te ca şi când ai fi şi vei atrage spre tine starea respectivă. Devii ceea ce manifeşti prin comportarea ta.

Cu alte cuvinte „Prefă-te, până când se adevereşte”.

Cam aşa ceva. Numai că nu trebuie „să te prefaci". Acțiunile tale trebuie să fie sincere.

Fă cu sinceritate tot ceea ce faci, pentru că, altfel, se pierde rezultatul benefic al acțiunii tale.

Asta nu pentru că Eu nu „v-aş recompensa". Dumnezeu nu „recompensează" şi nu „pedepseşte", după cum bine ştii. Dar Legea Naturală cere ca trupul, mintea şi sufletul să fie unite în gând, cuvânt şi acțiune pentru ca procesul de creație să funcționeze.

Nu poți să-ți păcăleşti mintea. Mintea ta ştie când nu eşti sincer, şi o încurci, îți ratezi şansa ca mintea să te ajute în procesul de creație.

Desigur că poți să creezi şi fără ajutorul minții - doar că este mult mai dificil. Poți să-i ceri trupului să facă ceva în care mintea ta nu crede şi, dacă trupul o face suficient de mult timp, mintea va începe să renunțe la gândul pe care-l avea şi va crea un Nou Gând. În clipa în care ai un Nou Gând legat de ceva, ai pornit pe drumul de a-l crea ca pe un aspect permanent al ființei tale, mai degrabă decât ca pe o prefăcătorie.

Aceasta este o cale mai dificilă de a face ceva şi, chiar într-o asemenea situație, acțiunea trebuie să fie sinceră. Spre deosebire de ceea ce poți face cu oamenii, universul nu-l poți manipula.

Avem aici un echilibru delicat. Trupul face ceva în care mintea nu crede, dar, pentru ca treaba să meargă, mintea trebuie să adauge la acțiunea trupului ingredientul sincerității.

Dar cum poate mintea să aducă sinceritate, atunci când „nu crede" în ceea ce face trupul?

Eliminând elementul de egoism legat de câştigul personal.

Cum?

E posibil ca mintea să nu fie de acord în mod sincer că acțiunile trupului pot să-ți aducă ceea ce alegi, dar minții pare a-i fi foarte clar că, prin tine, Dumnezeu va aduce altuia lucruri bune.

De aceea - dă altuia, orice alegi pentru tine însuți.

Vrei să mai spui o dată, Te rog.

Desigur.

Dă altuia, orice alegi pentru tine însuți.

Dacă alegi să fii fericit, fă-l pe altul fericit.

Dacă alegi să fu prosper, fă-l pe altul să fie prosper.

Dacă alegi mai multă dragoste în viața ta, fă-l pe altul să aibă mai multă dragoste în viața lui.

Fă-o cu sinceritate - nu pentru a obține un câştig personal, ci pentru că vrei cu adevărat ca altă persoană să aibă acel lucru – şi, tot ceea ce dai, va veni înapoi la tine.

De ce se întâmplă aşa? Cum funcționează acest mecanism?

Simplu fapt de a da ceva, te face să trăieşti experiența *că ai* ceva de dat. Atunci când nu poți să-i dai altuia ceva ce tu nu ai, mintea ta ajunge la o concluzie nouă, un Nou Gând, în ceea ce te priveşte - şi anume, că trebuie să-l ai, *pentru că altfel nu poți să-l dai.*

Acest Nou Gând devine experiența ta. Începi „să fii" aceasta. Şi, o dată ce ai început „să fii" ceva, ai pornit angrenajul celei mai puternice maşini de creație din univers - Sinele tău Divin.

Creezi tot ceea ce eşti.

Cercul este complet şi asta vei crea din ce în ce mai mult în viața ta. Acest lucru se va manifesta pe plan fizic.

Acesta este cel mai mare secret al vieții. Pentru ca să ți-l spună au fost scrise volumul I şi II. Este acolo în întregime şi mult mai detaliat.

Explică-mi, Te rog, de ce sinceritatea este atât de importantă atunci când dai altuia ceea ce alegi pentru tine însuți.

Mintea ta ştie dacă gestul de a-i da altuia este o maşinație, o manipulare făcută cu scopul de a face ca ceva să vină la *tine.* Tu tocmai ai lansat un semnal că *acum nu ai acest lucru.* Şi, întrucât universul nu este altceva decât o mare maşină de copiat care-ți reproduce gândurile în formă fizică, aceasta *va fi experiența ta.* Adică, vei continua să trăieşti experiența lui „a nu avea" - indiferent de *ce* faci!

Mai mult decât atât, aceasta va fi experiența persoanei căreia încerci să-i dai. Ea va vedea că tu cauți doar să obții ceva, că în realitate nu ai nimic de oferit şi, prin urmare, oferta ta va fi un gest lipsit de conținut; care va demonstra superficialitatea egoistă din care provine.

Astfel vei îndepărta de tine chiar lucrul pe care te-ai străduit să-l atragi.

Dar când dai ceva cu inimă curată - deoarece vezi că celălalt are nevoie şi doreşte acel lucru şi trebuie să-l aibă, atunci vei descoperi că ai ce să dai. Iar aceasta este o descoperire măreață.

E adevărat! Chiar aşa *şi funcționează!* Îmi aduc aminte că, odată, când lucrurile nu prea mergeau bine în viața mea, mă țineam cu mâinile de cap şi mă gândeam că nu mai am bani şi nici mâncare şi că nu ştiam când urma să mai mănânc o masă adevărată, sau cum o să-mi plătesc chiria. Chiar în acea seară am întâlnit în stația de maşină un cuplu tânăr. Mă dusesem să iau un pachet şi acolo, pe o bancă, erau cei doi tineri, ghemuiți, acoperiți cu propriile lor haine.

I-am văzut şi mi-au încălzit inima. Mi-am amintit cum era când eram copil şi de-abia ne descurcam, veşnic pe drumuri. M-am dus la ei şi i-am întrebat dacă nu ar vrea să vină la mine acasă, să şadă lângă un foc, să bea o ciocolată fierbinte şi, poate, să se odihnească bine peste noapte, pe canapeaua extensibilă. Ei s-au uitat la mine cu ochi mari, ca nişte copii în dimineața de Crăciun.

Neam dus acasă şi le-am făcut ceva de mâncare. De mult timp nu am mâncat atât de bine ca în seara aceea. Mâncarea fusese întotdeauna acolo. Frigiderul era plin. Trebuia doar să întind mâna şi să iau tot ce se afla în el. Am făcut o tocană cu „tot-ceea-ce-era-în-frigider" şi *a fost nemaipomenit!* Îmi aduc aminte că mă întrebam de unde a apărut toată mâncarea aia?

În dimineața următoare, le-am putut da tinerilor chiar şi micul dejun şi i-am trimis în drumul lor. Am băgat mâna în buzunar şi am alergat după ei la stația de maşină ca să le dau o bancnotă de 20 de dolari. „Cred că asta o să vă fie de ajutor", am spus eu, i-am îmbrățişat şi ei au plecat. Toată ziua m-am simțit mult mai bine când mă gândeam la situația mea. Chiar toată *săptămâna.* Întreagă această experiență, pe care n-am uitat-o niciodată, a produs o schimbare profundă în felul meu de a vedea şi a înțelege viața.

De atunci încoace, lucrurile au mers mult mai bine şi, când mă uit în oglindă dimineața, observ ceva foarte important. *Sunt încă aici.*

E o poveste frumoasă. Şi ai dreptate. *Exact aşa merg lucrurile.* Când doreşti ceva, dă de la tine. Nu o să-l mai „doreşti". Vei trăi imediat experiența de „a-l avea". De aici încolo, e

doar o problemă de cantitate. Din punct de vedere psihologic, vei descoperi că este mult mai uşor „să adaugi la ceva”, decât să creezi din nimic.

Am sentimentul că tocmai am auzit ceva foarte important. Poți să legi acest lucru de a doua parte a întrebării mele? Există vreo legătură?

Ceea ce îți propun este ideea că deja *ai* răspunsul la această întrebare. În clipa asta, trăieşti în lumina gândului că nu ai răspunsul; că, dacă l-ai avea, ai fi înțelept. Deci, tu vii la Mine ca să capeți înțelepciune. Dar Eu îți spun, *fii* înțelepciune şi o vei avea.

Şi care este cel mai rapid mod de „a fi” înțelepciune? Fă-l pe *altul* să fie înțelept.

Alegi să ai răspunsul la această întrebare? *Dă altuia răspunsul.*

Prin urmare, îți voi pune Eu întrebarea. Voi pretinde că „nu ştiu”, iar tu îmi vei da răspunsul.

Cum se poate spune că părintele care îşi smulge copilul din mijlocul traficului îl iubeşte cu adevărat, dacă dragostea înseamnă ca tu să vrei pentru alții ceea ce ei vor pentru ei înşişi?

Nu ştiu.

Ştiu că nu ştii. *Dar dacă ai crede că ştii, care ar fi răspunsul?*

Păi, aş spune că părintele *a vrut* pentru copilul lui ceea ce vroia şi copilul - adică, *să rămână în viață.* Aş spune că acel copil nu vroia să moară; el nu ştia că alergatul în mijlocul traficului i-ar putea aduce moartea. Fugind deci în stradă ca să-şi înşface copilul, părintele nu îl oprea câtuşi de puțin pe acesta de la a-şi exercita voința - pur şi simplu, intra în legătură cu adevărata alegere a copilului. Cu cea mai profundă dorință a sa.

Acesta ar fi un răspuns foarte bun.

Dacă aşa stau lucrurile, atunci Tu, ca Dumnezeu, n-ar trebui să faci nimic altceva decât *să ne împiedici de la a ne face rău nouă înşine,* deoarece nu se poate ca cea mai profundă dorință a noastră să fie să ne facem rău nouă înşine. Totuşi, aceasta facem tot timpul, iar Tu stai de-o parte şi te uiți la noi.

Eu țin în permanență legătura cu cea mai profundă dorință a voastră şi întotdeauna vă dau ce doriți.

Chiar şi atunci când voi faceți ceva care v-ar provoca moartea - dacă aceasta este cea mai profundă dorință a voastră, asta căpătați: experiența de „a muri”.

Absolut niciodată Eu nu intervin în cea mai profundă dorință a voastră.

Vrei să spui că atunci când noi ne facem rău nouă înşine, exact aceasta *am dorit să facem? Aceasta este cea mai profundă dorință a noastră?*

Voi nu puteți „să vă faceți rău” vouă înşivă. E imposibil ca ceva să vă facă rău. „A-ți face rău ție însuți” este o reacție subiectivă şi nu un fenomen obiectiv. Poți să alegi să trăieşti experiența „de a-ți face rău ție însuți” prin orice întâlnire sau fenomen, dar aceasta este în întregime alegerea ta.

Acesta fiind adevărul, răspunsul la întrebarea ta e: Da - atunci când „ți-ai făcut rău” ție însuți, asta s-a întâmplat pentru că aşa ai vrut. Eu vorbesc a-cum la un nivel foarte înalt, ezoteric, iar întrebarea ta nu vine chiar de „acolo”.

Dacă iau în consideraţie sensul pe care l-ai dat tu, ca o problemă de alegere conştientă, aş spune că: Nu, ori de câte ori faci ceva rău pentru tine, asta nu se întâmplă deoarece aşa „ai vrut”.

Copilul care e lovit de o maşină deoarece a umblat în mijlocul străzii nu „a vrut” (a dorit, a căutat, a ales în mod conştient) să fie lovit de acea maşină.

Bărbatul care se căsătoreşte de mai multe ori cu acelaşi gen de femeie sub diverse învelişuri fizice - o femeie care nu i se potriveşte - nu „vrea” (doreşte, caută, alege în mod conştient) să contracteze mereu căsătorii nereuşite.

Persoana care îşi loveşte degetul cu ciocanul nu poate fi bănuită că „a vrut” această experienţă care nu a fost dorită, căutată, aleasă în mod conştient.

Cu toate acestea, toate fenomenele obiective sunt atrase către voi pe subconştient; toate evenimentele sunt create de către voi în mod inconştient; fiecare persoană, loc sau lucru din viaţa voastră au fost atrase către voi de către voi înşivă - au fost auto-create, dacă vrei - pentru a vă oferi condiţiile exacte şi perfecte, oportunitatea perfectă de a trăi următoarea experienţă pe care o doriţi pe parcursul evoluţiei voastre.

Nu se poate întâmpla nimic - îţi spun, nimic nu poate să apară - în viaţa ta, care să nu creeze oportunitatea perfectă şi precisă ca tu să vindeci ceva, să creezi ceva sau să trăieşti experienţa a ceva ce doreşti să vindeci, creezi sau trăieşti, pentru a fi Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Şi cine sunt eu cu adevărat?

Oricine pe care-l alegi tu să fii. Orice aspect al Divinităţii pe care-l doreşti - acesta este Cine Eşti. El se poate schimba în orice clipă. Într-adevăr, adesea se schimbă de la o clipă la alta. Dar dacă vrei ca viaţa ta să se liniştească, să înceteze de a-ţi mai aduce o gamă atât de largă de experienţe, există un mod de a o face. Încetează, pur şi simplu, de a te mai răzgândi atât de des. În privinţa a Cine Eşti şi Cine Alegi Tu Să Fii.

S-ar putea să fie mai uşor de zis decât de făcut!

Ceea ce observ Eu, este că voi luaţi aceste decizii pe foarte multe niveluri diferite. Copilul care decide să iasă în mijlocul străzii şi să se joace în trafic nu alege să moară. E posibil să aleagă multe alte lucruri, dar a muri nu se află printre ele. Iar mama ştie acest lucru.

Problema aici nu este că acel copil a ales să moară, ci că el a făcut alegeri care ar putea să ducă la mai multe rezultate, inclusiv moartea. Acest lucru nu-i este foarte clar: îi este chiar necunoscut. Iar aceasta este data care-i lipseşte - care îl împiedică pe copil de la a face o alegere clară, o alegere mai bună.

După cum vezi, analiza ta a fost perfectă.

Eu, ca Dumnezeu, nu voi interveni niciodată în alegerile voastre - dar voi şti întotdeauna care sunt ele.

De aceea poţi să presupui că, dacă ţi se întâmplă ceva, este absolut perfect că s-a întâmplat aşa - pentru că, în lumea lui Dumnezeu, totul este perfect.

Forma vieţii tale - oamenii, locurile şi evenimentele din ea - toate au fost create în mod perfect de către creatorul perfect al perfecţiunii însăşi: tu. Şi Eu ... În tine, ca tine şi prin tine.

În cadrul acestui proces co-creator, Noi putem lucra împreună, conştient sau inconştient. Tu te poţi mişca prin viaţă, conştient de ea sau nu. Poţi să mergi pe drumul tău, adormit sau treaz.

Tu alegi.

Stai puţin, întoarce-Te la comentariul legat de deciziile pe care le luăm pe multe niveluri diferite. Ziceai că, dacă aş vrea ca viaţa mea să se liniştească, ar trebui să înce-

tez de a mă mai răzgândi în privința a cine sunt şi cine doresc să fiu. Când am spus că aşa ceva nu este uşor de realizat, ai făcut remarca cum că alegem cu toții pe multe niveluri diferite.

Poți să detaliezi puțin? Ce înseamnă asta? Care sunt implicațiile?

Dacă tot ceea ce ați dori ar fi ceea ce ar dori sufletul vostru, totul ar fi foarte simplu. Dacă voi ați da ascultare acelei părți din voi care este spirit pur, toate deciziile voastre ar fi uşor de luat, iar rezultatele ar fi fericite. Asta pentru că... alegerile spiritului sunt întotdeauna alegerile cele mai înalte.

Nu e nevoie să te întorci asupra lor. Ele nu mai trebuie analizate sau evaluate. Trebuie doar să le urmezi şi să acționezi conform lor.

Dar voi nu sunteți numai spirit. Voi sunteți Ființe Tripartite, făcute din trup, minte şi suflet. Aceasta este şi minunăția şi splendoarea în ceea ce vă priveşte. Pentru că voi adesea luați hotărâri şi faceți alegeri pe toate cele trei niveluri, în mod simultan - iar *aceste decizii în nici un caz nu coincid întotdeauna.*

Nu e un lucru neobişnuit ca trupul vostru să dorească ceva, în timp ce mintea voastră caută altceva, iar sufletul doreşte un al treilea lucru. Aceasta se întâmplă, în special, când e vorba de copiii care nu sunt suficient de maturi pentru a face distincția între ceea ce pare a fi „distractiv" pentru trup şi ceea ce mintea consideră de bun simț - ca să nu mai vorbim de ce i s-ar potrivi sufletului lor. Prin urmare, copilul se joacă în mijlocul străzii.

Ca Dumnezeu, Eu sunt conştient de toate alegerile voastre - chiar şi de cele pe care le faceți pe subconştient. Nu voi interveni niciodată, ba chiar dimpotrivă. Treaba mea este să mă asigur că alegerile voastre se îndeplinesc (în realitate, le îndepliniți voi înşivă. Eu nu am făcut altceva decât să institui un sistem care să vă permită să o faceți. Acest sistem se numeşte proces de creație şi este explicat în detaliu în volumul I)

Când alegerile voastre intră în conflict - când trupul, mintea şi sufletul nu acționează la unison - procesul de creație acționează la toate nivelurile, producând rezultate amestecate. Dacă, pe de altă parte, ființa voastră este în armonie şi alegerile voastre sunt la unison, pot apărea lucruri uluitoare.

Există o vorbă - „simt că m-am adunat" - care ar putea fi folosită pentru a descrie această stare de a fi la unison.

Când iei o decizie există, de asemenea, niveluri în interiorul acestor niveluri. Acest lucru este adevărat, în special la nivelul minții.

Mintea ta ia decizii şi face alegeri de la nivelul unuia dintre cel puțin trei niveluri interioare: logică, intuiție, emoție - şi uneori de pe toate trei - rezultând posibilitatea unui şi mai mare conflict interior.

Iar în cadrul unuia dintre aceste niveluri - emoția - există încă cinci niveluri Acestea sunt *cele cinci emoții naturale,* durerea, mânia, dorința de a fi ca celălalt, frica şi dragostea.

În interiorul lor, există de asemenea două ultime niveluri: dragostea şi frica.

Cele cinci emoții naturale includ dragostea şi frica, dar dragostea şi frica stau la baza tuturor emoțiilor. Celelalte trei din cele cinci emoții naturale sunt produse ale acestora două.

În cele din urmă, toate gândurile sunt sponsorizate de dragoste sau frică. Aceasta este marea polaritate. Aceasta este dualitatea primară. În cele din urmă, totul se reduce la una dintre ele. Toate gândurile, ideile, conceptele, înțelegerea, decizia, alegerea şi acțiunea sunt bazate pe una dintre ele.

Iar în cele din urmă, în realitate există numai una singură.

Dragostea.

Adevărul este că numai dragostea există. Până şi frica este un produs al dragostei, iar când este folosită în mod efectiv, frica exprimă dragoste.

Frica exprimă *dragoste*?

În forma ei cea mai înaltă, da. Totul exprimă dragoste atunci când exprimarea este în forma cea mai înaltă.

Oare părintele care-l salvează pe copil de la a fi omorât în trafic exprimă frică sau dragoste?

Presupun că amândouă. Frică pentru viața copilului şi dragoste - suficient pentru a-şi risca viața ca să-şi salveze copilul.

Exact. Şi iată că vedem cum frica în forma ei cea mai înaltă devine dragoste ... *este* dragoste... exprimată ca frică.

În mod similar, mişcându-ne pe nivelul emoțiilor naturale, durerea, mânia şi dorința de a fi ca celălalt sunt toate forme ale fricii, care, la rândul lor, sunt forme ale dragostei.

Un lucru duce la altul. Înțelegi?

Problema apare atunci când oricare dintre cele cinci emoții naturale devine distorsionată. Atunci ele pot fi groteşti şi nu le mai recunoşti câtuşi de puțin ca produse ale dragostei şi, cu atât mai puțin ca Dumnezeu, pentru că Dragostea Absolută asta este.

Am auzit de cele cinci emoții naturale pe când lucram într-o asociație minunată cu Dr. Elisabeth Kübler-Ross. Ea m-a învățat despre ele.

Aşa este. Eu am inspirat-o să te învețe.

Deci, văd că atunci când aleg, foarte mult depinde de „locul de unde vin", iar acest „loc" ar putea fi la o adâncime de câteva niveluri.

Da, aşa este.

Spune-mi, te rog, totul despre cele cinci emoții naturale - aş vrea să aud din nou, deoarece am uitat foarte mult din ceea ce Elisabeth m-a învățat.

Durerea este o emoție naturală. Este acea parte din tine care-ți permite să spui la revedere când nu vrei să spui la revedere; să exprimi - să împingi afară, să expulzezi - tristețea din tine, atunci când trăieşti experiența oricărui fel de pierdere. Ar putea fi pierderea omului pe care-l iubeşti, sau pierderea unei lentile de contact.

Când ți se permite să-ți exprimi durerea, atunci scapi de ea. Copiii cărora li se permite să fie trişti atunci când sunt mici, se vindecă de tristețe când sunt adulți şi, prin urmare, trec de obicei cu mare repeziciune prin tristețe.

Copiilor cărora li se spune „Haide, nu mai plânge!" le vine foarte greu să plângă când sunt adulți. La urma urmei, toată viața li s-a spus să nu plângă. Prin urmare, ei îşi reprimă durerea.

Durerea care este reprimată în permanență devine depresie cronică, o emoție foarte nenaturală.

Din cauza depresiei cronice, oameni au ucis, războaie au început, națiuni au căzut.

Mânia este o emoție naturală. Este unealta pe care o ai şi care-ți permite să spui „Nu, mulțumesc". Ea nu trebuie să fie violentă şi nu trebuie niciodată să-i facă rău altuia.

Când copiilor li se permite să-şi exprime mânia, ei capătă o atitudine foarte sănătoasă față de ea când ajung adulți. Şi, de aceea, de cele mai multe ori trec prin mânie foarte repede.

Copiilor care sunt lămuriți să creadă că mânia nu este ceva în regulă - că este greşit să o exprime şi că, de fapt, ei n-ar trebui să aibă un asemenea sentiment - le va fi foarte greu ca adulți să se descurce atunci când sunt mânioşi.

Mânia care este reprimată în permanență devine furie, o emoție foarte ne-naturală.

Din cauza furiei, oameni au ucis, războaie au început, națiuni au căzut.

Dorința de a fi ca celălalt este o emoție naturală. Este emoția care-l face pe copilaşul de cinci ani să se străduiască să ajungă la clanța uşii ca şi sora lui mai mare - sau să meargă pe bicicletă. Dorința de a fi ca celălalt este emoția naturală care te face să încerci din nou; să te străduieşti mai tare: să continui să te lupți până când reuşeşti. Este foarte sănătos şi foarte natural să ai o asemenea dorință. Când copiilor li se permite să-şi exprime această dorință, ei capătă o atitudine foarte sănătoasă față de ea când ajung adulți şi, de aceea, de cele mai multe ori trec prin această dorință foarte repede.

Copiilor care sunt lămuriți să creadă că această dorință nu este un lucru în regulă - că este greşit să o exprime şi că, de fapt, ei n-ar trebui să aibă un asemenea sentiment - le va fi foarte greu ca adulți să se descurce atunci când doresc ceva.

Dorința de a fi ca celălalt care este reprimată în permanență devine invidie, o emoție foarte ne-naturală.

Din cauza invidiei, oameni au ucis, războaie au început, națiuni au căzut.

Frica este o emoție naturală. Toți copiii se nasc cu două temeri: teama de a cădea şi teama de zgomote puternice. Toate celelalte frici sunt răspunsuri învățate ca reacție la mediul înconjurător, sau sunt induse de către părinți. Scopul fricii naturale este de a te face să fii precaut. Precauția este o unealtă care te ajută să-ți ții corpul în viață. Este un produs al dragostei. Dragostea de Sine.

Copiilor care sunt lămuriți să creadă că frica nu este un lucru în regulă - că e greşit să o exprime şi că, de fapt, ei n-ar trebui să aibă un asemenea sentiment - le va fi foarte greu ca adulți să se descurce atunci când le este frică de ceva.

Frica reprimată în permanență devine panică, o emoție foarte ne-naturală.

Din cauza panicii, oameni au ucis, războaie au început, națiuni au căzut.

Dragostea este o emoție naturală. Când îi este permis să se exprime şi să fie primită de către copil în mod normal şi natural, fără limitări sau condiționări, fără inhibiții sau ruşine, ea nu cere nimic altceva, deoarece bucuria dragostei exprimată şi primită în acest fel este suficientă prin ea însăşi. Însă dragostea care a fost condiționată, limitată, învelită în reguli şi regulamente, ritualuri şi restricții, controlată, manipulată şi reținută, devine ne-naturală.

Copiilor care sunt lămuriți să creadă că dragostea naturală nu este un lucru în regulă - că este greşit să o exprime şi că, de fapt, ei n-ar trebui să aibă un asemenea sentiment - le va fi foarte greu ca adulți să îşi manifeste dragostea aşa cum trebuie.

Dragostea care este reprimată în permanență devine spirit de posesiune, o emoție foarte ne-naturală.

Dm cauza acestui spirit, oameni au ucis, războaie au început, națiuni au căzut.

Şi, astfel, emoțiile naturale, când sunt reprimate, produc reacții şi răspunsuri ne-naturale. Majoritatea oamenilor îşi reprimă cele mai multe dintre emoțiile lor naturale. Dar ele sunt prietenii voştri. Ele sunt darurile făcute vouă. Acestea sunt uneltele voastre divine ce vă ajută să treceți cu îndemânare prin experiență.

Aceste unelte vă sunt date la naştere, ele au ca scop să vă ajute să treceți peste greutățile vieții.

De ce sunt reprimate aceste emoții în majoritatea oamenilor?

Au fost învățați să şi le reprime. Aşa li s-a spus.

De către cine?

De către părinții lor. De către cei care i-au crescut.

***De ce?* De ce au făcut ei aşa ceva?**

Pentru că aşa i-au învățat părinții lor, cărora li s-a spus acelaşi lucru de către părinții lor.

Da, bine. Dar *de cel Ce se întâmplă?*

Ceea ce se întâmplă este că există oameni nepotriviți pe post de părinți.

Ce vrei să spui? Cine sunt „oamenii nepotriviți”?

Mama şi tatăl.

Mama şi tatăl sunt oamenii nepotriviți pentru a creşte copii?

Da. atunci când părinții sunt tineri. Da, în majoritatea cazurilor. De fapt este un miracol că aşa de mulți reuşesc să facă o treabă cât de cât bună.

Nimeni nu este mai puțin dotat să crească copii decât părinții tineri. Şi, pentru că veni vorba, nimeni nu ştie acest lucru mai bine decât părinții tineri.

Majoritatea părinților se apucă de meseria de părinte având foarte puțină experiență de viață. De abia au încheiat perioada când erau ei înşişi copii. Ei încă mai caută răspunsuri, umblă după indicii.

Nici măcar nu s-au descoperit încă pe ei înşişi şi încearcă să-i ghideze şi să-i învețe pe alții, mult mai vulnerabili decât ei, să se descopere. Nu şi-au descoperit încă propria identitate şi sunt aruncați direct în situația de a o descoperi pe a altora. Încă mai încearcă să se regăsească după ce părinții lor proprii i-au etichetat atât de greşit.

Nu au descoperit încă Cine Sunt şi încearcă să le spună altora cine sunt. Iar presiunea este extrem de mare ca să facă totul cum trebuie - când ei nu-şi pot organiza nici măcar propria lor viață „cum trebuie”. Astfel încât înțeleg totul greşit - viețile lor şi viețile copiilor lor.

Dacă au noroc, răul făcut copiilor lor nu va fi prea mare. Progenitura va depăşi acest rău - dar, probabil nu înainte de a transmite ceva propriei progenituri.

Majoritatea dintre voi căpătați înțelepciunea, răbdarea, înțelegerea şi dragostea de a fi părinți minunați, *numai după ce se încheie perioada în care copiii voştri sunt lângă voi.*

De ce se întâmplă asta? Nu înțeleg. Văd că observațiile tale sunt corecte în majoritatea cazurilor, dar de ce se întâmplă asta?

Deoarece tinerii producători-de-copii nu au avut niciodată intenția să fie crescători-de-copii. Perioada în care vă creşteți copiii ar trebui să înceapă cu adevărat atunci când ea, de fapt, se termină.

M-ai pierdut complet.

Ființele umane sunt capabile din punct de vedere biologic să facă copii încă de când sunt ei înşişi copii - ceea ce, s-ar putea să vă surprindă pe toți, durează cam 40 - 50 de ani.

Ființele umane sunt „ele însele copii" ***timp de 40 sau 50 de ani ?***

Da, dintr-o anumită perspectivă. Ştiu că este greu să accepți aceasta ca pe un adevăr, dar uită-te în jurul tău. Cred că comportamentul oamenilor ar putea fi o dovadă a punctului Meu de vedere.

Problema este că, în societatea voastră, se spune că sunteți „adulți" şi gata să intrați în lume la 21 de ani. Dacă mai adăugăm la aceasta şi faptul că mulți dintre voi ați fost crescuți de mame şi tați care *nu erau mult mai în vârstă de 21 de ani ei înşişi* când au început să vă crească, puteți vedea problema în ansamblul ei.

Dacă *s-ar fi intenționat* ca cei-care-fac-copii să fie cei-care-cresc-copii, procrearea n-ar fi fost posibilă decât după 50 de ani!

A face copii s-a intenționat a fi o activitate pentru cei tineri, ale căror trupuri sunt puternice şi bine dezvoltate. *Creşterea* copilului s-a intenționat a fi o activitate pentru cei în vârstă, ale căror minți sunt puternice şi bine dezvoltate.

În societatea voastră ați insistat ca cei care fac copii să fie responsabili pentru creşterea copiilor - iar rezultatul este nu numai că ați făcut ca procesul de a fi părinte să fie foarte dificil, dar ați şi distorsionat multe dintre energiile care se găsesc în jurul unui act sexual.

Of... ai putea să explici?

Da.

Mulți oameni au făcut observațiile pe care le-am făcut Eu aici, şi anume, că o mulțime de ființe umane - probabil majoritatea - nu sunt cu adevărat capabile de a-şi creşte copiii, atunci când sunt capabile de a-i face. Dar, după ce au descoperit aceasta, oamenii au aplicat exact soluția cea mai greşită.

În loc de a le permite tinerilor să se bucure de sex, iar dacă acesta duce la a face copii, să-i lăsați pe cei în vârstă să-i crească, voi le spuneți tinerilor să nu înceapă relații sexuale *până când nu sunt gata să-şi asume responsabilitatea de a creşte copii.* Le-ați arătat că este „greşit" să aibă o relație sexuală înainte de acest moment, şi, astfel, ați creat un tabu în jurul a ceea ce s-a intenționat a fi una dintre cele mai mari bucurii ale vieții.

Bineînțeles că acesta este un tabu pe care tinerii nu-l respectă - şi dintr-un motiv foarte bun: *este complet ne-nataral să-l respecți.*

Ființele umane doresc să se acupleze şi să copuleze de îndată ce simt semnalul interior care le spune că sunt pregătiți. *Aceasta este natura umană.*

Dar părerea lor despre propria lor natură e mult mai în concordanță cu ceea ce le-ați spus voi, ca părinți, decât cu ceea ce simt ei pe dinăuntru. Copiii voştri se aşteaptă ca voi să le spuneți ce este viața.

Atunci când ei simt primele îndemnuri să se uite pe furiş unul la celălalt, să se joace cu inocență unul cu celălalt, să-şi exploreze „diferențele", ei se vor uita către voi, aşteptând un semnal. Oare această parte din natura lor umană este „bună"? Sau este „rea"? Au voie? Trebuie să o înăbuşe? Să aibă rețineri? Să o descurajeze?

Se poate observa că ceea ce mulți părinți au spus copiilor lor în legătură cu această parte a naturii lor umane îşi are originea în tot felul de lucruri: ce li s-a spus *lor;* ce spune *religia* lor; ce gândeşte *societatea* lor - orice în afară de ordinea naturală a lucrurilor.

În cadrul evoluției naturale a speciei voastre, sexualitatea îmboboceşte undeva între vârsta de 9 şi 14 ani. De la 15 ani încolo, ea este foarte prezentă şi se exprimă în majoritatea ființelor umane. Şi, astfel, începe o cursă nebună - copiii repezindu-se plini de panică să-şi elibereze propria lor energie sexuală plină de bucurie, iar părinții repezindu-se cu aceiaşi panică să-i oprească.

În această luptă, părinții au avut întotdeauna nevoie de tot ajutorul şi de toți aliații pe care-i puteau găsi, deoarece, după cum s-a observat, ei le cer copiilor *să nu facă ceva* care este absolut parte din natura lor.

Prin urmare, adulții au inventat tot felul de limitări, restricții, presiuni economice, sociale, religioase, culturale, familiale, ca să-şi justifice cererile lor ne-naturale impuse asupra copiilor. Copiii au crescut, acceptând că propria lor sexualitate este *ne-naturală.* Cum e cu putință ca ceva ce este atât de „natural" să fie un lucru de ruşine, interzis, controlat, ținut în frâu, restrâns şi negat?

Ei, cred că exagerezi puțin! Nu crezi că exagerezi?

Aşa să fie? Care crezi că este impactul asupra unui copil de 4 sau 5 ani, faptului că părinții nu folosesc nici măcar *numele* corect al anumitor părți ale corpului lui? Ce mesaj le transmiteți voi copiilor voştri, când văd cât de stânjeniți sunteți în această privință şi cam ce credeți că *ar trebui să simtă ei?*

Păi...

Da, chiar aşa,... „păi..."

„Noi nu prea folosim cuvintele astea", după cum spunea bunica. „Păsărică" şi „poponel" *sună* mai bine.

Într-o conversație obişnuită nu puteți folosi numele adevărat al acestor părți ale corpului, din cauză că ați ataşat acestor cuvinte mult „bagaj" negativ.

La o vârstă mai fragedă, copiii bineînțeles că nu pricep de ce părinții simt în felul acesta, dar rămân cu impresia, adesea o impresie *de neuitat,* că anumite părți ale corpului „nu sunt în regulă" şi că orice este legat de ele e ruşinos - dacă nu chiar „rău".

Pe măsură ce copiii cresc şi ajung adolescenți, îşi dau seama că acest lucru nu e adevărat, dar atunci li se spune, în termeni foarte clari, că există o legătură între sarcină şi sexualitate şi că va trebui să-şi crească copiii pe care-i fac şi, astfel, au acum un alt motiv ca să creadă că exprimarea sexuală este „rea" - iar cercul este complet.

Aceasta a creat confuzie şi destul de mult dezastru în societatea voastră - *ceea ce este întotdeauna rezultatul unui comportament greşit față de natură.*

Ați creat jenă, reținere şi ruşine când e vorba de sex - ceea ce a dus la inhibiție sexuală, disfuncții şi violență.

Ca societate, veți fi întotdeauna inhibați de ceea ce vă face să vă simțiți jenați; vor exista întotdeauna disfuncții din cauza comportamentelor care au fost reprimate şi veți acționa întotdeauna cu violență. În semn de protest împotriva faptului că trebuie să vă fie ruşine pentru un lucru de care *ştiți în inima voastră că n-ar trebui să vă ruşinați câtuşi de puțin.*

Prin urmare, Freud ştia el ce ştia când spunea că o mare cantitate din mânia existentă în specia umană ar putea fi legată de sex - o furie profundă, din cauză că trebuie să ne reprimăm instinctele, interesele şi îndemnurile fizice naturale de bază.

Sunt mai mulți psihiatri care s-au aventurat să spună aceasta. Ființa umană e furioasă, deoarece ştie că n-ar trebui să-i fie ruşine de ceva ce o face să se simtă atât de bine - şi, cu toate acestea, are un sentiment de vinovăție şi de ruşine.

Mai întâi, omul devine furios față de Sinele lui, față de el însuşi, pentru că se simte aşa de bine în privința a ceva care ar trebui să-l facă, în mod clar, să se simtă „rău".

Apoi, când, în cele din urmă, îşi dă seama că a fost prostit - că sexualitatea este o parte minunată, onorabilă şi extraordinară a experienței umane - el se înfurie împotriva celorlalți:

împotriva părinților, pentru că l-a făcut să se rețină; împotriva religiei, pentru că l-a făcut să-i fie ruşine; împotriva membrilor sexului opus, pentru că l-au provocat, împotriva întregii societăți, pentru că l-a controlat.

În cele din urmă, el devine furios pe el însuşi pentru că a permis ca toate acestea să-l inhibe.

Mare parte din această furie reprimată a fost canalizată spre construirea unor valori morale distorsionate şi prost dirijate în cadrul societății în care trăiți acum - o societate care, prin monumente, statui, timbre comemorative, filme, imagini şi programe TV, laudă şi cinsteşte cele mai urâte acte de violență ale omenirii, dar ascunde – sau, încă şi mai rău, degradează - unele dintre cele mai frumoase gesturi de dragoste.

Şi toate acestea - *toate acestea* - au provenit dintr-un singur gând: că cei care aduc pe lume copii au responsabilitatea de a-i creşte singuri.

Dar dacă oamenii care au copii nu sunt responsabili pentru creşterea lor, atunci cine este?

Întreaga comunitate. Şi, în mod special, cei în vârstă.

Cei în vârstă?

În societățile cele mai avansate, cei în vârstă cresc copii, au grijă de ei, îi educă şi trec asupra lor înțelepciunea, învățăturile şi tradițiile neamurilor lor. Voi reveni asupra acestei idei mai târziu, când vom vorbi despre câteva dintre aceste civilizații avansate.

În orice societate în care producerea de copii la o vârstă tânără nu este considerată un lucru „rău" - deoarece bătrânii comunității îi cresc şi, prin urmare, nu există un sentiment copleşitor de responsabilitate şi povară - reprimarea sexuală este un lucru necunoscut şi la fel sunt şi violul, deviațiile şi disfuncțiile socio-sexuale.

Există astfel de societăți pe planeta noastră?

Da. deşi ele sunt pe cale de dispariție. V-ați străduit să le eradicați, să le asimilați, deoarece le-ați considerat barbare. În societățile pe care voi le numiți ne-barbare, copiii (ca şi soțiile şi soții, de altfel) sunt considerați ca fiind proprietate, posesiune personală, iar purtărorii-de-copii trebuie să devină cei-care-cresc-copii, deoarece ei trebuie să aibă grijă de ceea ce „posedă".

Un gând aflat la rădăcina multora dintre problemele societății voastre este acela că nevestele şi copiii sunt posesiuni personale, că ei sunt „ai voştri".

Vom examina acest subiect al „posesiunii" mai târziu, când vom explora şi vom discuta despre viața ființelor deosebit de evoluate. Pentru moment, gândeşte-te o clipă la ce-ți spun. Oare o persoană care este pregătită din punct de vedere fizic să facă copii este gata cu adevărat, din punct de vedere emoțional, să-i şi crească?

Adevărul este că majoritatea oamenilor nu simt dotați să crească copii nici la 30 şi nici la 40 de ani - şi nici nu se presupune că ar trebui să fie. Ei nu au trăit, cu adevărat, suficient de mult timp ca adulți ca să treacă asupra copiilor înțelepciunea lor profundă.

Am mai auzit ideea asta. Mark Twain a spus-o. Se zice că ar fi comentat: „Când aveam 19 ani, tatăl meu nu ştia nimic. Dar când aveam 35, am fost uluit de cât de multe învățase Bătrânul".

A prins exact ideea. Anii voştri de tinereţe nu trebuie să fie folosiţi pentru a-i învăţa pe alţii adevărul, ci pentru a afla adevărul. *Cum poţi să îi înveţi pe copiii tăi un adevăr pe care nu l-ai aflat încă?*

Bineînţeles că nu poţi. Aşa că vei sfârşi prin a le spune singurul adevăr pe care-l ştii - adevărul altora. Al tatălui tău, al mamei tale, al culturii tale, al religiei tale. Orice, absolut orice, în afară de propriul tău adevăr. Încă îl mai cauţi.

Şi te vei strădui, şi vei experimenta şi vei găsi şi vei eşua în a găsi şi-ţi vei forma şi reforma adevărul, ideea despre tine însuţi, până când vei depăşi cam jumătate de secol de trăit pe această planetă.

Apoi s-ar putea să începi să te linişteşti, în sfârşit, şi să-ţi limpezeşti adevărul tău. Şi probabil că cel mai mare adevăr cu care vei fi de acord este că nu există câtuşi de puţin un adevăr constant: că adevărul, ca şi viaţa însăşi, este un lucru schimbător, în permanentă evoluţie şi creştere - şi că, exact în momentul în care crezi că procesul de evoluţie s-a încheiat, constaţi că, de fapt, de-abia a început.

Aşa este. Am ajuns deja în acest stadiu. Am peste 50 de ani şi am ajuns aici.

Bine. Acum eşti un om mai înţelept. O persoană în vârstă. Acum ar trebui să creşti copii. Sau, încă şi mai bine, peste 10 ani. Cei în vârstă ar trebui să crească copii - asta a şi fost intenţia.

Numai cei în vârstă ştiu despre adevăr şi viaţă. Despre ceea ce este important şi ceea ce nu este. Despre ceea ce se înţelege cu adevărat prin termeni cum ar fi integritate, cinste, loialitate, prietenie şi dragoste.

Înţeleg ce vrei să subliniezi aici. E greu de acceptat, dar mulţi dintre noi de-abia *am trecut* de la stadiul de „copil” la cel de „elev”, atunci când avem deja copiii noştri şi simţim că trebuie să începem să-i învăţăm *pe ei.* Prin urmare, ne gândim să-i învăţăm ceea ce ne-au învăţat şi pe noi părinţii noştri.

Şi, astfel, păcatele părinţilor trec asupra fiilor, până la a şaptea generaţie.

Şi cum putem schimba acest lucru? Cum putem închide cercul?

Puneţi creşterea copiilor în mâinile Celor Bătrâni. Părinţii îşi văd copiii oricând doresc, trăiesc împreună cu ei dacă aşa vor, dar nu sunt singurii responsabili pentru îngrijirea şi educaţia lor. Nevoile fizice, sociale şi spirituale ale copiilor sunt satisfăcute de către întreaga comunitate, educaţia şi sistemul de valori fiind oferit de către cei în vârstă.

Mai încolo în dialogul nostru, când vom discuta despre alte culturi şi civilizaţii din univers, vom vedea noi modele de trai. Dar aceste modele nu se aplică la modul în care v-aţi structurat voi viaţa în prezent.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că nu numai ca părinte folosiţi un model ineficient, ci şi în întregul vostru mod de viaţă.

Iarăşi întreb, ce vrei să spui?

V-aţi îndepărtat unul de celălalt. V-aţi rupt de familie. Aţi dezmembrat micile voastre comunităţi, în favoarea oraşelor enorme. În aceste oraşe mari există mai mulţi oameni, dar

mai puține „triburi”, grupuri sau clanuri, ai căror membrii să înțeleagă că responsabilitatea lor trebuie să se manifeste față de toți ceilalți. Aşa că, voi realmente nu aveți persoane în vârstă. Şi, oricum, nu la îndemână.

Încă şi mai rău decât că v-ați îndepărtat de cei în vârstă e faptul că i-ați dat la o parte, i-ați marginalizat. Le-ați luat puterea. Iar prezența lor chiar vă irită.

Da, pe unii dintre membrii societății voastre chiar îi irită prezența celor în vârstă, considerând că sunt nişte lipitori cu pretenția de a primi beneficii, pentru care cei tineri trebuie să plătească cu o parte mereu mai mare din venitul lor.

E adevărat. Unii sociologi prezic un război al generațiilor, în care cei în vârstă vor fi acuzați că cer din ce în ce mai mult, în timp ce contribuie cu din ce în ce mai puțin. Există acum atât de mulți cetățeni în vârstă, copiii mulți, născuți după război, îmbătrânesc şi ei, iar oamenii trăiesc în general din ce în ce mai mult.

Dar dacă bătrânii nu au nici o contribuție, aceasta se întâmplă pentru că voi nu le dați voie să o facă. Exact atunci când ei puteau să facă un bine companiei, le-ați cerut să se retragă din serviciile lor şi să se dea la o parte de la cele mai active şi pline de importanță acțiuni din viață - exact atunci când participarea lor ar fi putut da un sens deosebit acestor manifestări.

Ați devenit o societate care-i adulează pe cei tineri şi-i dă la o parte pe cei bătrâni, nu doar în ceea ce priveşte meseria de părinte, ci şi în politică, economie şi chiar şi în religie, unde cei în vârstă au un cuvânt greu de spus.

Societatea voastră a devenit o societate pentru o persoană şi nu pentru mai multe. Adică, o societate construită din indivizi, mai degrabă decât din grupuri.

Dat fiind că v-ați singularizat şi întinerit societatea, ați pierdut mult din bogăția şi resursele ei. Acum le-ați pierdut pe amândouă şi prea mulți dintre voi trăiesc în epuizare şi sărăcie emoțională şi psihologică.

Iarăşi Te întreb, există vreun mod în care să punem capăt acestui ciclu.

În prunul rând, recunoaşteți şi admiteți că el este real. Sunt atât de mulți dintre voi care-l neagă. Atât de mulți dintre voi pretind că aşa ceva nu există. Vă mințiți pe voi înşivă şi nu vreți să auziți adevărul şi, cu atât mai puțin, să-l spuneți.

Şi despre aceasta vom vorbi mai târziu, când vom arunca o privire asupra Civilizațiilor entităților deosebit de evoluate, pentru că nu trebuie să trecem cu vederea această negare, această incapacitate de a observa şi recunoaşte cum stau lucrurile. Şi dacă vreți cu adevărat să schimbați această stare de lucruri, sper că vă veți da voie să Mă auziți.

A venit timpul să se spună adevărul, aşa cum este el. Sunteți gata?

Eu sunt gata. De aceea am venit la Tine. Aşa a început întreaga conversație de față.

Adesea adevărul nu te face să te simți bine. El dă o stare bună numai celor care nu vor să-l ignore. Pe ei, adevărul nu doar îi mângâie, dar îi şi inspiră.

Pe mine mă inspiră întreg acest dialog construit din trei părți. Continuă, Te rog.

Există un motiv destul de bun ca să te simți optimist şi plin de elan. Observ că lucrurile au început să se schimbe. Mai mult decât oricând, în ultimii ani există o mare preocupare în rândul vostru de a vă crea comunități şi de a vă construi familii extinse. Şi, din ce în ce mai

mult. Îi respectați pe cei bătrâni, dându-le posibilitatea ca viața lor - şi, prin ei, şi a voastră - să fie mai plină de înțeles şi de valoare. E un pas mare înspre o direcție minunată şi folositoare.

Aşa că lucrurile „se schimbă”. Civilizația voastră se pare că a făcut acest pas. De acum, merge înainte pe drumul cel bun.

Nu puteți face aceste schimbări într-o singură zi. De exemplu, nu puteți schimba brusc felul în care vă creşteți copiii, schimbare de la care a şi pornit întregul mod nou de a gândi. Dar *puteți* să vă schimbați viitorul, pas cu pas.

Lectura acestei cărți este unul dintre paşi. Înainte de a se termina, acest dialog va relua de mai multe ori punctele importante. Repetiția nu va fi întâmplătoare, ci pentru a accentua ideile.

Ai cerut păreri despre modul în care îți poți construi ziua de mâine. Hai să începem prin a ne uita la cea de ieri.

2

Ce legătură are trecutul cu viitorul?

Atunci când îți cunoşti trecutul poți să-ți cunoşti mai bine toate posibilele viitoruri. Ai venit la Mine să mă întrebi cum să faci ca viața ta să funcționeze mai bine. Îți va fi de folos să ştii cum ai ajuns în starea în care te afli astăzi.

Îți voi vorbi despre putere şi forță - şi despre diferența dintre ele. Şi vom conversa despre imaginea Satanei pe care voi l-ați inventat, cum şi de ce l-ați inventat şi cum ați decis că Dumnezeu este „El” şi nu „Ea”.

Îți voi spune despre Cine Sunt Eu cu Adevărat, față de cel care spuneți voi, în mitologiile voastre, că aş fi. Îți voi descrie Starea Mea de A Fi în aşa fel încât vei înlocui bucuros mitologia cu cosmologia - adevărata cosmologie a universului şi legătura ei cu Mine. Te voi face să ştii despre viață, despre cum funcționează ea şi de ce funcționează astfel. Capitolul de față este dedicat tuturor acestor lucruri.

După ce le cunoşti, poți să decizi la ce hotărăşti să renunți din ceea ce a creat neamul omenesc. Pentru că, aceasta a treia parte a conversației noastre, acest al treilea volum se ocupă de construirea unei noi lumi, de crearea unei noi realități.

De prea mult timp trăiți - voi, copiii Mei, într-o închisoare creată de voi înşivă. E timpul să vă eliberați.

V-ați încarcerat cele cinci emoții naturale, reprimându-le şi transformându-le în emoții cu totul nenaturale care au adus nefericire, moarte şi distrugere în lumea voastră.

Pe această planetă, modelul de comportament este, de secole, următorul: nu „dați frâu liber” emoțiilor voastre. Dacă simțiți durere, treceți peste ea!; dacă simțiți furie, înăbuşiți-o!; dacă simți o dorință de a fi la fel ca celălalt, ruşinați-vă!; dacă simțiți frică, depăşiți-o!; dacă simțiți dragoste, controlați-o!, limitați-o!, fugiți de ea! - faceți orice puteți ca să nu o exprimați pe deplin, în clipa aceea şi în locul acela!

E momentul să vă eliberați.

V-ați încarcerat cu adevărat Sinele vostru Sfânt. Şi e momentul să vă eliberați Sinele.

Sunt tot mai interesat. De unde începem? Cum începem?

În analiza scurtă pe care o facem cu privire la cum s-a ajuns aici, hai să ne întoarcem la momentul în care societatea voastră s-a reorganizat prin forțe proprii, atunci când oamenii au devenit specia dominantă şi au hotărât că nu se Cuvine să-ți manifeşti emoțiile - sau, în anumite cazuri, chiar să le ai.

Ce vrei să spui „când societatea s-a reorganizat prin forțe proprii" ? Ce-o mai fi şi asta?

Într-o perioadă timpurie a istoriei voastre, ați trăit pe această planetă într-o Societate matriarhală. Apoi, s-a produs o modificare şi a apărut patriarhatul. Când s-a făcut această modificare, voi v-ați îndepărtat de exprimarea emoțiilor. Ați etichetat-o ca pe un semn de „slăbiciune". Tot în această perioadă, masculii au inventat diavolul şi Dumnezeul de gen masculin.

Masculii au inventat diavolul?

Da. Satana a fost esențialmente o invenție masculină. În cele din urmă, întreaga societate a acceptat-o, iar renunțarea la emoții şi inventarea „Celui Rău" au fost o parte din revolta masculină împotriva matriarhatului, a perioadei în Care femeile conduceau totul prin prisma propriilor emoții. Ele dețineau toate posturile în guverne, toate pozițiile religioase ale puterii, toate domeniile de influență în comerț, ştiință, educație înaltă, medicină.

Iar bărbații ce putere aveau?

Nici una. Bărbații trebuiau să-şi justifice existența, pentru că importanța lor era foarte mică, în afara abilității de a fertiliza ovulul femeiesc şi de a muta obiecte grele. Era ceva asemănător cu furnicile şi albinele lucrătoare. Ei făceau munca fizică grea şi aveau grijă de producerea şi protecția copiilor.

Bărbații au avut nevoie de sute de ani pentru a găsi şi a crea un loc mai important pentru ei în organizarea societății lor. Au trecut secole, înainte ca bărbații să aibă măcar permisiunea de a participa la problemele clanului lor, de a putea spune un cuvânt când se luau decizii în cadrul comunității. Femeile nu-i considerau suficient de inteligenți pentru a putea înțelege astfel de probleme.

Măi să fie! E greu să-ți imaginezi că o societate ar interzice unei întregi categorii de oameni chiar să şi voteze, din cauză de sex.

Îmi place ce simț al umorului ai în această privință. Chiar îmi place. Continuăm?

Te rog.

Au trecut încă şi mai multe secole. Înainte ca ei să poată deține cu adevărat pozițiile de conducere pentru care aveau, în sfârşit şansa de a vota. Le erau încă refuzate alte posturi influente şi de putere în cadrul societății lor.

Când masculii au obținut, în sfârşit, poziții de autoritate în cadrul societății, când s-au ridicat, în sfârşit, deasupra condiției lor de făcători-de-copii şi posibili sclavi, trebuie remarcat faptul că nu s-au întors împotriva femeilor, ci le-au acordat întotdeauna respectul, puterea şi influența pe care toate ființele umane le merită, indiferent de sex.

Iarăşi eşti plin de umor.

Îmi pare rău. Am greşit cumva planeta?

Să ne întoarcem la povestea noastră. Dar. înainte de a vorbi despre inventarea „diavolului", hai să vorbim puțin despre putere. Căci inventarea lui Satana este legată de aceasta.

Intenționezi să spui că, în societatea de astăzi, bărbații au toată puterea, nu-i așa? Dă-mi voie să Ți-o iau înainte și să-Ți spun de ce cred eu că s-a întâmplat așa.

Spuneai că, în perioada matriarhală, bărbații semănau foarte tare cu albinele lucrătoare aflate în serviciul reginei. Spuneai că ei făceau munca fizică grea și aveau grijă de producerea și protecția copiilor. Iar *mie* îmi venea să spun: „Și, ce, s-a schimbat ceva? Asta fac ei și *acum!*" Fac pariu că mulți bărbați ar spune, probabil, că nu *s-a schimbat* mare lucru - în afară de faptul că bărbații au căpătat ceva, pentru că și-au menținut „acest rol ingrat". Într-adevăr, ei au mai multă putere.

De fapt, au cea mai mare parte din putere.

Bine, cea mai mare parte din putere. Dar, ironia pe care o văd eu este că fiecare dintre sexe crede că el are sarcinile ingrate, în timp ce ceilalți se distrează. Bărbații nu suportă faptul că femeile încercă să-și ia înapoi o parte din putere, pentru că bărbații spun că nici bătuți nu vor mai face ceea ce fac pentru societate și nu au nici măcar *puterea necesară de a o face.*

Femeile nu suportă faptul că bărbații păstrează toată puterea și spun că nici bătute nu vor mai face ceea ce fac pentru societate și rămân deci, în continuare, fără putere.

Ai făcut o analiză corectă. Și atât bărbații cât și femeile sunt bătuți de soartă să-și repete propriile greșeli. Într-un ciclu nesfârșit de nefericire auto-indusă, până când una sau alta dintre părți înțelege că, în viață, nu e vorba de putere, ci de forță - și până când amândouă părțile nu-și dau seama că nu este vorba de separare, ci de unitate. Asta, deoarece *forța interioară* se află în *unitate,* iar în separare aceasta se risipește, lăsându-l pe om slab și fără de putere - și, prin urmare, luptându-se să capete putere.

Adevăr vă spun Eu vouă: vindecați dezbinarea dintre voi, puneți capăt iluziei de separare și veți fi trimiși înapoi la sursa forței voastre interioare. Acolo veți găsi adevărata putere. Puterea de a face orice. Puterea de a fi orice. Puterea de a avea orice. Pentru că, puterea de a crea provine din forța interioară, care este produsă prin unitate.

Același lucru este adevărat și în cadrul relațiilor dintre voi și Dumnezeu. Tot așa cum este extraordinar de adevărat în cadrul relațiilor dintre voi și semenii voștri.

Încetați de a vă mai gândi la voi înșivă ca fiind separați și atunci a voastră va fi adevărata putere care provine din forța interioară a unității - ca societate mondială și ca parte individuală a întregului - pe care să o folosiți cum doriți.

Dar amintește-ți că:

Puterea vine din forța interioară. Forța interioară nu provine din putere ca atare.

În această privință, majoritatea oamenilor înțeleg exact invers.

Puterea fără forță interioară este o iluzie. Forța interioară fără unitate este o minciună. O minciună care nu a adus nici un serviciu omenirii, dar a intrat foarte adânc în conștiința neamului vostru. Pentru că voi credeți că forța interioară provine din *individualizare* și din *separare,* iar lucrurile nu stau câtuși de puțin așa. Separarea de Dumnezeu și unul de altul este cauza tuturor disfuncțiilor și suferințelor voastre. Cu toate acestea, separarea continuă să se prefacă a fi forță, iar politica, economia și chiar și religiile voastre au perpetuat minciuna.

Această minciună este cea care generează toate războaiele și toate luptele de clasă care duc la război; toate animozitățile dintre rase și sexe și toate luptele pentru putere care duc la animozități; toate încercările și necazurile personale, cât și toate luptele interne care duc la necazuri.

Totuşi, țineți cu înverşunare la această minciună, chiar dacă ați văzut unde vă duce - chiar dacă va dus la propria voastră distrugere.

Adevăr vă spun Eu vouă: Cunoaşteți adevărul şi adevărul vă va elibera.

Nu există separare. Nici unul de celălalt, nici de Dumnezeu şi nici de orice există.

Voi repeta, iarăşi şi iarăşi, acest adevăr pe paginile de față. Voi face, iarăşi şi iarăşi, această observație.

Comportați-vă ca şi cum nu ați fi separați de nimeni şi de nimic şi chiar mâine veți vindeca lumea.

Acesta este cel mai mare secret al tuturor timpurilor. Este răspunsul pe care omul îl caută de milenii. Este soluția pentru care s-a zbătut. Revelația pentru care s-a rugat.

Comportați-vă ca şi cum nu ați fi separați de nimic şi veți vindeca lumea, înțelegeți că este vorba despre putere împreună şi nu putere asupra altuia.

Mulțumesc. Am înțeles. Deci, la început, femeile au avut putere asupra bărbaților, iar acum e viceversa. Iar bărbații l-au inventat pe diavol pentru a înşfăca această putere de la conducătoarele tribului sau ale clanului?

Da. Ei au folosit frica, deoarece frica era singura unealtă pe care o aveau.

Nu s-au schimbat multe. Bărbații procedează aşa până în zilele noastre. Bărbații folosesc frica, uneori chiar înainte de a se face apel la *rațiune*. Asta, în special atunci când ei sunt oameni mai mari, mai puternici. (Sau națiuni mai mari sau mai puternice.) Uneori, acest lucru pare a fi integrat în esența omului. Pare că se află în însăşi *celula* lui. Cel mare este şi cel tare. Forța înseamnă putere.

Da. Aşa s-a întâmplat încă de la sfârşitul matriarhatului.

Şi cum de s-a întâmplat aşa?

Despre asta e vorba în relatarea de mai jos.

Atunci, continuă, Te rog.

În timpul perioadei matriarhale, ca să câştige control, nu pe femei trebuiau să le convingă bărbații că lor ar trebui să li se dea mai multă putere, ci pe alți bărbați.

La urma urmei, viața mergea înainte şi existau modalități mai rele în care bărbații să îşi petreacă ziua decât să facă o muncă fizică simplă ca să iasă în evidență - şi apoi să facă sex. Prin urmare, nu a fost uşor pentru bărbații care erau fără putere să-i convingă pe alți bărbați fără putere să se străduiască să capete putere. Aceasta, până când au descoperit frica.

Frica a fost singurul lucru pe care femeile nu-l avuseseră în vedere.

Această frică a început cu semințele îndoielii semănate de către cei mai enervați dintre masculi. Aceştia erau de obicei bărbații cei mai puțin „doriți”; cei fără muşchi, urâți – şi, prin urmare, cei cărora femeile le dădeau cea mai mică atenție.

Şi, fac pariu că, deoarece lucrurile stăteau aşa, plângerile lor erau desconsiderate, considerate a fi crize de furie provenite din frustrări sexuale.

E corect ce spui. Dar bărbații enervați trebuiau să folosească singura unealtă pe care o aveau. Aşa că, au căutat să facă să crească frica din semințele îndoielii. „Dar dacă femeile nu aveau dreptate?”, întrebau ei. „Dar dacă modul lor de a conduce lumea nu era cel mai bun?

Dar dacă ele conduceau de fapt întreaga societate - întreaga specie umană - spre o nimicire sigură?”

Mulți bărbați nu-şi puteau imagina aşa ceva. La urma urmei, nu aveau femeile o legătură directă cu Zeița? Şi nu erau ele reproducerile fizice exacte ale Zeiței şi oare Zeița nu era bună?

Învățătura era atât de puternică, atât de convingătoare, încât bărbații nu au avut altceva de făcut decât să inventeze un diavol, un Satana, pentru a contracara bunătatea nelimitată a Marii Mame pe care oamenii din matriarhat şi-o imaginau şi o adorau.

Cum au reuşit ei să-i convingă pe toți că exista ceva care se putea numi „cel viclean”?

Singurul lucru pe care societatea lor îl înțelegea era teoria „mărului putred”. Până şi femeile vedeau şi ştiau din experiență că anumiți copii erau „răi”, indiferent de ce ar fi făcut ele. După cum ştia toată lumea, era vorba, în special, de băieții care nu puteau fi controlați.

Şi astfel s-a creat un mit.

Într-o zi, povesteşte mitul, Marea Mamă, Zeița Zeițelor, a dat naştere unui copil care s-a dovedit *a nu fi bun.* Oricât se străduia Mama, copilul nu era bun. În cele din urmă, el s-a luptat cu propria lui Mamă ca să-i ia tronul.

Asta era prea mult, chiar şi pentru o Mamă iubitoare şi iertătoare. Băiatul a fost alungat pentru totdeauna - dar a continuat să apară în deghizări mai inteligente şi în costumații mai deştepte, uneori dându-se drept Marea Mamă însăşi.

Acest mit a dat posibilitatea bărbaților să întrebe: „De unde ştim că Zeița pe care o adorăm noi este o Zeiță? S-ar putea să fie copilul cel rău care acum a devenit adult şi vrea să ne păcălească.”

În felul acesta, bărbații i-au făcut pe alți bărbați să se îngrijoreze, apoi să se înfurie pe femei că nu le luau îngrijorarea în serios, apoi să se răscoale.

Şi, astfel, a fost creată acea ființă pe care voi o numiți acum Satana. Nu a fost greu de creat un mit despre un „copil rău” şi nici nu a fost greu de a le convinge până şi pe femeile clanului de posibilitatea existenței unei astfel de creaturi. Nu a fost deloc dificil să-i facă pe toți să accepte că acest copil era de sex masculin. Doar nu erau masculii sexul inferior?

Metoda a fost folosită pentru a crea o problemă mitologică. Dacă „copilul cel rău” era de gen masculin, dacă „cel viclean” era masculin, cine trebuia să fie cel care să îl domine? Bineînțeles că nu un zeu feminin. Pentru că, au spus bărbații cu multă inteligență, atunci când e vorba de înțelepciune şi intuiție, minte clară şi compasiune, capacitate de a concepe planuri şi de a gândi, nimeni nu se îndoia de superioritatea feminină. Dar în materie de forță brutală, nu era oare nevoie de un mascul?

Mai demult, în mitologia Zeiței, masculii erau doar consorți - companioni ai femeilor, acționau ca servitori şi le îndeplineau dorința majoră pentru slăvirea senzuală a măreției Zeiței lor.

Dar acum era nevoie de un mascul care putea să facă mai mult; un mascul care putea şi să o protejeze pe Zeiță şi să-l înfrângă pe duşman. Această transformare nu a apărut peste noapte, ci în decursul a multor ani. În mod gradat, foarte cu încetul, societățile au început să-l vadă pe consortul mascul ca pe protectorul mascul din mitologiile lor spirituale, pentru că, dacă acum Zeița trebuia protejată împotriva cuiva, este clar că era nevoie şi de un protector.

Nu a fost un pas mare de la mascul ca protector la mascul ca *partener egal,* care stătea acum alături de Zeiță. Dumnezeul *mascul* a fost creat şi, pentru un timp, zeii şi zeițele au dominat mitologia împreună.

Apoi, iarăşi treptat, zeilor li s-au dat roluri mai mari. Nevoia de protecție, de forță, a început să depăşească nevoia de înțelepciune şi de dragoste. Din aceste mitologii s-a născut un

nou gen de dragoste. O dragoste care protejează prin forță brutală. Dar era şi o dragoste care voia să posede ceea ce protejează: care era geloasă pe zeițele ei; care acum servea doar senzualitatea feminină şi se lupta şi murea pentru ea.

Au început să apară mituri legate de zei cu puteri enorme, care se certau şi se luptau pentru zeițe de o frumusețe de nedescris. Şi, în felul acesta, s-a născut Dumnezeu *cel gelos.*

E fascinant.

Aşteptă! Ajungem în curând la sfârşit, dar mai e un pic.

Nu a mai durat mult până când gelozia zeilor s-a extins nu numai asupra zeițelor - ci şi asupra tuturor creațiilor de pretutindeni. Ați face bine să-l iubiți pe El, pretindeau aceşti zei geloşi şi pe nici un alt zeu - *că dacă nu...!*

Întrucât masculii erau specia cea mai puternică şi zeii erau cei mai puternici dintre masculi, părea că nu mai era loc pentru discuții în contradictoriu în cadrul acestei noi mitologii.

Au început să apară povesti despre cei care au discutat în contradictoriu şi au pierdut *Aşa s-a născut Dumnezeul mâniei.*

În curând a fost răsturnată întreaga concepție despre Zeitate. În loc ca ea să fie sursa dragostei, a devenit sursa fricii.

Modelul de dragoste care era în mare măsură feminin - dragostea nesfârşit de răbdătoare a unei mame pentru copilul ei şi, da!, chiar a unei femei pentru bărbatul ei nu-prea-inteligent dar, la urina urmei, folositor, a fost înlocuit de către dragostea geloasă, mânioasă a unui Dumnezeu revendicativ, intolerant, care nu acceptă nici un fel de amestec, nu permite nici o abatere, nu uită nici o jignire.

Zâmbetul Zeiței amuzate care trăieşte experiența dragostei fără limite şi se opune cu blândețe legilor naturii, a fost înlocuit de aspectul sever al unui Zeu care-nu-se-amuză, care-şi proclamă puterea asupra legilor naturii şi o dragoste veşnic părtinitoare.

Acesta este Dumnezeul pe care îl adorați astăzi şi aşa ați ajuns acolo unde sunteți acum.

Uluitor. Interesant şi uluitor. Dar ce motiv ai să-mi spui toate acestea?

E important să ştiți că voi *ați inventat totul.* Ideea că „cel mare este şi cel tare” sau că „putere înseamnă forță” s-a născut în miturile voastre teologice, create de către masculi.

Dumnezeul mâniei, geloziei şi furiei a fost o închipuire. Dar, ceea ce voi v-ați imaginat atât de multă vreme, *a devenit realitate.* Unii dintre voi încă îl mai consideră şi astăzi ca fiind real. Dar el nu are nici o legătură cu realitatea absolută, sau cu ceea ce se întâmplă aici cu adevărat.

Ce anume?

Ceea ce se întâmplă este că sufletul vostru tânjeşte după experiența cea mai înaltă a lui însuşi pe care şi-o poate imagina. El a venit aici cu acest scop - să se realizeze pe el însuşi (adică să devină real) în propria sa experiență. Apoi, el a descoperit plăcerile cărnii - nu numai sexul, ci tot felul de plăceri şi, pe măsură ce se scufunda în aceste plăceri, uita treptat de plăcerile spiritului. Şi acestea sunt plăceri. Mai mari decât cele pe care le-ar putea da vreodată trupul. Dar sufletul a uitat de ele.

Da, acum ne îndepărtăm de tot de ce înseamnă istorie şi ne întoarcem la ceva ce ai atins în treacăt în acest dialog. Putem să ne întoarcem acolo?

Păi, nu prea ne îndepărtăm de istorie. Legăm totul la un loc. După cum vezi, totul este foarte simplu. Scopul sufletului - motivul pentru care el a venit în trup - este de a fi şi de a exprima pe Cine Eşti Tu cu Adevărat. Sufletul tânjeşte Să facă acest lucru; tânjeşte să se cunoască pe el însuşi şi propria sa experienţă.

Această dorinţă acută de a şti este viaţa care se străduieşte să fie. Acesta este Dumnezeu care alege să se exprime. Dumnezeul din istoria voastră nu este Dumnezeu cel adevărat. Aceasta este ideea. ***Sufletul vostru este unealta prin care Eu mă exprim şi trăiesc experienţa despre Mine însumi.***

Oare asta nu îți *limitează* experiența?

O limitează, doar dacă nu o limitează. Depinde de voi. Voi ajungeți să fiți expresia şi experiența a ce sunt Eu, la orice nivel alegeți. Au fost unii care au ales expresii foarte grandioase. Nici unul nu a fost mai înalt decât Iisus, Hristosul - deşi au fost şi alții care s-au ridicat la fel de sus.

Nu e Hristos exemplul cel mai înalt? Nu este El Dumnezeu făcut Om?

Hristos este exemplul cel mai înalt. Dar nu este singurul care a atins starea cea mai înaltă. Hristos este Dumnezeu făcut Om. Dar El nu este singurul om făcut din Dumnezeu.

Fiecare om este „Dumnezeu făcut Om”. Voi sunteți Eu exprimat în forma voastră prezentă. Dar nu vă faceți griji că Mă îngrădiți; nu fiți îngrijorați că aceasta îmi creează limite. Pentru că Eu sunt fără limite şi nu le-am avut niciodată. Credeți că voi sunteți singura formă pe care am ales-o? Credeți că voi sunteți singurele creaturi pe cale le-am umplut cu Esența Mea?

Îți spun că Eu sunt în fiecare floare, în fiecare curcubeu, în fiecare stea din ceruri şi în tot ceea ce este în sau pe fiecare planetă care se învârte în jurul fiecărei stele.

Eu sunt şoapta vântului. Căldura soarelui vostru, individualitatea incredibilă şi perfecțiunea extraordinară a fiecărui fulg de zăpadă. Eu sunt maiestatea din zborul planat al vulturilor şi inocența căprioarei în câmp, curajul leilor şi înțelepciunea anticilor.

Şi Eu nu sunt limitat numai la modurile de exprimare care pot fi văzute pe planeta voastră. Voi nu ştiți Cine Sunt, doar credeți că ştiți. Dar să nu credeți că Cine Sunt se limitează doar la voi, sau că Esența Mea Divină - acest Spirit Sfânt - v-a fost dat vouă şi numai vouă. Acesta ar fi gândul arogant al unui om dezinformat.

Starea Mea de a Fi este în toate, în tot ceea ce există. Totul reprezintă Exprimarea Mea, întregul este Natura Mea Intrinsecă. Nu există nimic din ceea ce Eu Nu Sunt, iar ceva ce Eu Nu Sunt nu poate exista.

Scopul Meu în a vă crea pe voi, creaturile Mele binecuvântate, a fost ca să pot avea experiența de Mine însumi - Creatorul Propriei Mele Experiențe.

Unii oameni nu înțeleg. Ajută-ne pe toți să înțelegem.

Singurul aspect al lui Dumnezeu, pe care numai o creatură foarte specială l-ar putea crea, a fost aspectul de Mine Însumi ca fiind Creatorul. Eu nu sunt Dumnezeul mitologiilor voastre, nici nu sunt Dumnezeița. Eu sunt Creatorul - Cel Care Creează. Dar Eu aleg să Mă Cunosc pe Mine Însumi în Propria Mea Experiență.

Aşa după cum îmi cunosc perfecțiunea formei exprimată printr-un fulg de zăpadă, uluitoarea frumusețe printr-un trandafir, tot aşa îmi cunosc puterea creatoare prin voi.

Vouă v-am dat capacitatea de a crea în mod conştient experiența voastră, adică acea capacitate pe care o am Eu.

Prin voi, Eu pot cunoaşte fiecare aspect al Meu. Perfecțiunea fulgului de zăpadă, uluitoarea frumusețe a trandafirului, curajul leilor, maiestatea vulturilor, toate se află în voi. În voi am aşezat toate aceste lucruri - şi încă unul; capacitatea de a fi conştienți de ele.

În felul acesta, voi ați devenit conştienți de sine. Şi astfel vi s-a dat cel mai mare dar, deoarece ați fost conştienți de voi înşivă ca fiind voi înşivă - ceea ce este exact ce Sunt Eu.

Eu sunt Eu Însumi, conştient de Mine Însumi *ca fiind* Eu Însumi.

Acest lucru vrea să-l exprime afirmația Eu Sunt Ceea Ce Sunt.

Voi sunteți acea parte din Mine care este conştiența trăită ca experiență.

Şi ceea ce voi trăiți ca experiență (şi ceea ce Eu trăiesc ca experiență prin voi) este Eu, care Mă creez pe Mine Însumi.

Eu sunt într-o continuă acțiune de a Mă crea pe Mine Însumi.

Asta însemnă că Dumnezeu nu este constant? însemnă că Tu nu ştii ce *urmează să fii* în momentul următor?

Cum aş putea şti. Tu n-ai decis încă.

Stai să înțeleg bine. *Eu* decid toate acestea?

Da. Tu eşti Eu care alege să fie Eu.

Tu eşti Eu care alege să fie Ceea Ce Sunt - şi alege ce urmează să fiu.

Voi creați aceasta cu toții, în mod colectiv. Voi faceți aceasta în mod individual, pe măsură ce fiecare dintre voi decide Cine Este şi trăieşte această experiență şi o faceți în mod colectiv ca ființa colectivă co-creatoare care sunteți.

Eu Sunt experiența colectivă a voastră a tuturor!

Şi tu chiar nu ştii cine urmează să fii în clipa următoare?

Glumeam. Bineînțeles că ştiu. Îți cunosc deja toate deciziile, aşa că ştiu Cine Sunt, Cine Am Fost întotdeauna şi Cine Voi Fi întotdeauna.

Cum poți să ştii ce am eu de gând să aleg să fiu, să fac şi să am în clipa următoare şi, cu atât mai mult, ce are de gând să aleagă întreaga rasă umană?

Simplu. Ai făcut deja alegerea. Ai ales deja tot ceea ce ai vreodată de gând să fii, să faci şi să ai. O faci chiar în clipa aceasta! Înțelegi? Nu există ceva care se numeşte timp.

Şi aceasta am mai discutat-o înainte.

Dar merită să recapitulăm acum

Da. Mai spune-mi odată cum funcționează.

Trecutul, prezentul şi viitorul sunt concepte pe care le-ați construit, realități pe care le-ați inventat pentru a crea un context în interiorul căruia să vă încadrați experiența prezentă. Altfel, toate experiențele voastre (Noastre) s-ar suprapune.

Ele se suprapun cu adevărat - adică, se întâmplă în acelaşi „timp" - dar voi nu ştiţi acest lucru. V-aţi aşezat ca într-o scoică ce blochează percepţia, îndepărtându-vă de Realitatea Totală.

Am explicat acesta în detaliu în volumul II. Ar fi bine să reciteşti acel material, pentru a plasa în context tot ceea ce s-a spus aici.

Ideea pe care vreau să o subliniez este că totul se întâmplă în acelaşi timp. Totul. Prin urmare, aşa este. Eu ştiu cu adevărat ce „urmează să fiu", ce „sunt" şi ce „am fost". Am ştiut-o dintotdeauna, în toate modurile, în toate felurile, pe toate căile.

Prin urmare, vezi că nu există nici o cale de a Mă lua prin surprindere.

Povestea voastră - întreaga poveste a omenirii - a fost creată pentru ca voi să puteţi cunoaşte prin propria voastră experienţă Cine Sunteţi. A fost creată, de asemenea, pentru a vă ajuta să uitaţi Cine Sunteţi, pentru ca să puteţi apoi să vă amintiţi iarăşi Cine Sunteţi şi să îl creaţi.

Pentru că Eu nu pot *să-l creez* pe cine sunt, dacă trăiesc deja experienţa lui cine sunt. Eu nu pot să creez să fiu de 1,80 înălţime dacă *deja* sunt înalt de 1,80. Ar trebui să fiu *mai scund* decât atât, sau cel puţin *să cred că sunt.*

Exact. Înţelegi perfect. Şi întrucât cea mai mare dorinţă a sufletului (Dumnezeu) este de a trăi El Însuşi experienţa de a fi Creatorul şi întrucât totul a fost deja creat, Noi nu am avut altă şansă decât de a găsi o modalitate de a uita tot ceea ce este legat de creaţia Noastră.

Sunt uluit că am găsit această modalitate. A încerca „să uiţi" că noi suntem cu toţii Unul, şi că acest Unul care suntem este Dumnezeu, este ca şi cum ai încerca să uiţi că în cameră există un elefant roz. Cum am putut fi **vrăjiţi în halul ăsta?**

Ei bine, tocmai am atins raţiunea secretă a întregii vieţi fizice. Trăirea în fizic e cea care v-a vrăjit - şi pe bună dreptate, deoarece ea este, la urma urmei, o aventură extraordinară!

Ca să ne ajute să uităm, Noi am folosit ceea ce unii ar numi Principiul plăcerii.

Cea mai înaltă formă a tuturor plăcerilor este acel aspect al plăcerii care vă face să îl creaţi pe Cine Sunteţi Voi cu Adevărat în cadrul experienţei voastre, chiar aici, chiar acum - şi să-l re-creaţi - să-l re-creaţi şi să-l re-creaţi din nou pe Cine Sunteţi, la cel mai înalt nivel de măreţie. Aceasta este cea mai mare plăcere a lui Dumnezeu.

Cea mai joasă formă a tuturor plăcerilor este acea parte a plăcerii care vă face să uitaţi Cine Sunteţi Voi cu Adevărat. Să nu condamnaţi această formă joasă pentru că, fără ea, nu aţi putea trăi experienţa formei celei mai înalte.

Este aproape ca şi când plăcerile cărnii ne fac la început să uităm Cine Suntem, pentru ca apoi să devină însăşi calea prin care ne amintim!

Ai prins ideea. Exact aşa este. Iar folosirea plăcerii fizice ca pe o cale de a vă aminti Cine Sunteţi este obţinută prin ridicarea, prin trup, a energiei de bază a întregii vieţi.

Aceasta este energia pe care o numiţi uneori energie sexuală, şi care se ridică de-a lungul coloanei interioare a fiinţei voastre până când ajunge la locul pe care îl numiţi Al Treilea Ochi. Acest loc este chiar în spatele frunţii, între ochi şi puţin deasupra lor. Pe măsură ce ridicaţi această energie, o faceţi să vă parcurgă întregul trup. Este ca un orgasm interior.

Şi cum se face aceasta? Cum o facem?

„Gândiți şi se ridică". Exact asta vreau să spun. Literalmente, voi „gândiți şi ea se ridică" de-a lungul drumului interior creat de ceea ce voi numiți „ceakre". O dată ce energia de viață se ridică în mod repetat, persoana capătă gustul acestei experiențe, exact aşa cum se capătă şi foamea de sex.

Experiența energiei care se ridică este absolut sublimă. Rapid, ea devine cea mai dorită experiență. Totuşi, voi nu pierdeți niciodată dorința puternică de a vă coborî energia - pentru pasiuni joase - şi nici n-ar trebui să încercați. Pentru că, în cadrul experienței voastre, ceea ce este înalt nu poate exista fără ceea ce este jos - după cum v-am arătat de mai multe ori. O dată ce ați ajuns la starea cea mai înaltă, trebuie să vă întoarceți la cea mai joasă, pentru a trăi din nou experiența plăcerii de a vă îndrepta spre cea mai înaltă.

Acesta este ritmul sacru al întregii vieți. Îl obțineți nu numai prin mişcarea energiei în interiorul corpului vostru, ci şi prin mişcarea energiei mai extinse din interiorul Trupului lui Dumnezeu.

Vă întrupați ca forme mai joase, apoi evoluați, spre stări mai înalte de conştiență, pur şi simplu, prin ridicarea energiei în Trupul lui Dumnezeu. Voi *sunteți* acea energie. Iar când ajungeți la starea cea mai înaltă, o trăiți pe deplin ca experiență. Şi apoi decideți ce alegeți ca următoarea experiență şi unde alegeți să mergeți în Tărâmul Relativității pentru a o trăi.

S-ar putea să doriți să trăiți din nou experiența de a deveni Sinele vostru - este întradevăr o experiență grandioasă - şi astfel e posibil să porniți din nou pe Roata Cosmică.

E acelaşi lucru cu „roata karmică"?

Nu. Nu există „roata karmică". Nu aşa cum v-o imaginați voi. Mulți dintre voi şi-au imaginat că sunt, nu pe o roată, ci pe o *pistă rulantă,* în cadrul căreia vă plătiți datoriile acțiunilor trecute şi vă străduiți, plini de curaj, să nu mai faceri altele noi. Aceasta este ceea ce unii dintre voi au numit „roata karmică". Ea nu se deosebeşte foarte tare de ceea ce spun unele dintre teologiile vestice, pentru că, în ambele paradigme sunteți considerați păcătoşi nevrednici, care se străduiesc să-şi obțină puritatea pentru a se ridica spre următorul nivel spiritual.

Pe de altă parte, Eu numesc Roată *Cosmică* experiența pe care am descris-o aici, pentru că nu e vorba despre a fi nevrednic, de plata datoriilor, de pedeapsă sau „purificare". Roata Cosmică descrie, pur şi simplu, realitatea supremă, sau ceea ce ați putea numi cosmologia universului.

Este ciclul vieții, sau ceea ce Eu numesc uneori Procesul. Este o pictogramă care descrie natura fără-de-început-şi-fără-de-sfârşit a lucrurilor; drumul continuu înspre şi de la totul din toate, de-a lungul căruia sufletul călătoreşte, plin de bucurie, pe tot întinsul eternității.

Acesta este ritmul sacru al întregii vieți, prin care voi faceți să circule Energia lui Dumnezeu.

Uau! N-am auzit niciodată aceste lucruri explicate atât de simplu! Nu cred că am înțeles vreodată atât de clar cum stă treaba.

Tu te-ai adus pe tine aici, din dorința de a trăi experiența înțelegerii clare a acestui fenomen. Acesta este scopul dialogului de față. Deci, sunt bucuros că ai ajuns aici.

În realitate, nu există un loc „mai înalt" sau „mai jos" pe Roata Cosmica. Cum ar putea exista aşa ceva? Doar este o *roată,* nu o *scară!*

Excelent. Este o imagine excelentă şi o înțelegere excelentă. Prin urmare, să nu condamnați ceea ce numiți instinctele umane cele mai de jos, animalice, ci binecuvântați-le, cinstiți-le ca pe un drum pe care şi prin care vă găsiți calea înapoi spre casă.

Pentru o mulțime de oameni, aceasta va ușura foarte mult sentimentul de vinovăție legat de sex.

De aceea v-am spus: jucați-vă, jucați-vă, *jucați-vă* cu sexul - și cu întreaga viață!

Amestecați ceea ce numiți voi sacrul, cu profanul, pentru că, atâta timp cât nu veți vedea altarele voastre ca fiind locul suprem pentru dragoste, și dormitoarele voastre ca fiind locul suprem pentru preaslăvire, nu veți vedea absolut nimic.

Credeți că „sexul" e separat de Dumnezeu? Adevăr vă spun Eu vouă: *Eu sunt în domnitoarele voastre în fiecare noapte!*

Prin urmare, dați-i înainte! Amestecați ceea ce numiți voi profanul, cu sublimul, astfel încât să vedeți că nu există nici o diferență între ele și să le trăiți ca experiență pe Toate ca pe Unul. Apoi, după ce vă continuați evoluția, nu vă mai vedeți în postura de a renunța la sex, ci de a vă bucura de el la un nivel mai înalt. Pentru că întreaga *viață* este S.E.X. - schimb Sinergic de Energie eXprimată.

Iar dacă înțelegi acest lucru despre sex, îl vei înțelege despre tot ceea ce înseamnă viață. Veți înțelege chiar și sfârșitul vieții - ceea ce voi numiți „moarte". În momentul morții, nu vă veți vedea ca renunțând la viață, ci ca bucurându-vă de ea la un nivel mai înalt.

Când, în cele din urmă, veți vedea că nu există separare în interiorul Lumii lui Dumnezeu - adică nimic care să nu fie Dumnezeu - atunci, în sfârșit, veți renunța la această invenție a omului, pe care voi ați numit-o Satana.

Dacă Satana există, el există sub forma fiecărui gând pe care l-ați avut vreodată că ați fi separați de Mine. Voi nu puteți să fiți separați de Mine, pentru că Eu Sunt Tot Ceea Ce Există.

Acei bărbați l-au inventat pe diavol pentru ca să-i înspăimânte pe oameni, făcându-i să acționeze așa cum vor ei, sub amenințarea că, dacă nu o fac, se separă de Dumnezeu. *Tactica supremă de înspăimântare* a fost condamnarea la a fi aruncați în focurile veșnice ale gheenei. Dar acum nu trebuie să vă mai fie frică. Pentru că nimic nu poate să vă separe de Mine și nimic nu vă va separa vreodată.

Voi și cu Mine, Una suntem. Voi nu puteți fi altceva, dacă Eu Sunt Ceea Ce Sunt: Tot Ceea Ce Există.

De ce m-aș condamna Eu pe Mine Însumi? Și cum aș face-o? Cum M-aș putea separa pe Mine Însumi de Mine Însumi, când Sinele Meu este Tot Ceea Ce Există și nu există nimic altceva?

Scopul meu este să evoluez, nu să condamn; să mă înalț, nu să mor; să trăiesc experiențe și nu să dau greș. Scopul Meu este să Fiu, nu să încetez de A Fi.

Eu nu pot în nici un fel să Mă separ de voi - sau de orice altceva. „Iadul" înseamnă a nu ști acest lucru. „Mântuirea" înseamnă a-l ști și a-l înțelege pe deplin. Acum sunteți mântuiți. Nu mai trebuie să vă faceți griji în legătură cu ce o să se întâmple cu voi după „moarte".

3

Putem vorbi un pic despre treaba asta cu moartea? Spuneai că volumul al treilea urmează să se ocupe de adevăruri superioare; de adevăruri universale. În toată conversația pe care am avut-o până acum nu am discutat prea mult despre moarte - și despre ceea ce se întâmplă după ea. Hai s-o facem acum. Hai să ajungem la acest subiect.

Bine. Ce vrei să știi?

Ce se întâmplă când murim?

Ce alegeți voi să se întâmple?

Vrei să spui că orice se întâmplă este ceea ce alegem noi să se întâmple?

Crezi că încetați să creați, numai pentru că ați murit?

Nu ştiu. De aceea Te întreb.

E normal. (Adevărul este că ştii, dar văd că ai uitat - ceea ce e grozav. Totul merge conform planului.)

Când muriți nu încetați de a crea. E destul de explicit pentru tine?

Da.

Bine.

Motivul pentru care nu încetați de a crea când muriți este că nu muriți niciodată. Nu puteți muri. Voi sunteți viața însăşi. Şi viața nu poate *să nu fie* viață. Prin urmare, nu puteți muri.

Deci, ce se întâmplă în momentul morții este că voi... continuați să trăiți.

Din acest motiv, atât de mulți oameni care „au murit" nu cred că suni morți - pentru că ei nu au experiența de a fi morți. Dimpotrivă, ei se simt foarte vii (pentru că aşa şi sunt). De aici provine confuzia.

Sinele poate să îşi vadă trupul întins pe jos, făcut zob, nemişcat. Dar el, Sinele, se mişcă brusc în toate părțile. Adesea, el trăieşte experiența de a zbura literalmente, prin toată camera - apoi de a fi pretutindeni în spațiu. Totul în acelaşi moment. Iar atunci când doreşte să trăiască o anumită stare, descoperă brusc că o şi trăieşte.

Dacă sufletul (numele pe care îl dăm de acum Sinelui) se minunează: „Măi să fie, de ce nu se mişcă corpul ăla al meu?", el se va afla imediat acolo, aplecat asupra corpului studiindu-i cu curiozitate înțepeneala.

Dacă cineva intră în cameră şi sufletul gândeşte: „Cine-o fi?" - imediat el se află în fața sau lângă persoana respectivă.

Şi, astfel, într-un răstimp foarte scurt, sufletul învață că poate să meargă oriunde - cu viteza propriului său gând.

Îl copleşeşte un sentiment de libertate incredibilă şi lipsă de greutate şi, în general, e nevoie de ceva timp pentru ca entitatea „să se obişnuiască" cu toate salturile bruşte pe care le face, o dată cu fiecare gând pe care-l are.

Dacă persoana a avut copii şi se gândeşte la ei, imediat sufletul se află în prezența copiilor, oriunde ar fi ei. Astfel, sufletul învață că, nu numai că poate fi oriunde vrea, cu viteza gândului - dar poate fi şi în două locuri deodată. Sau în trei locuri. Sau în cinci.

În toate aceste locuri, el poate exista, observa şi conduce activitățile în mod simultan, fără dificultăți sau confuzii. Apoi, concentrându-se, poate „să se adune", întorcându-se într-un singur loc.

În următoarea viață, sufletul îşi aminteşte ceea ce ar fi fost bine să-şi amintească în această viață - şi anume, că orice efect este creat de către gând şi că acțiunea este un rezultat al intenției.

Când eu mă concentrez pe ceva ca intenție a mea, aceasta devine realitatea mea.

Exact. Singura diferență este viteza cu care trăieşti experiența rezultatului, în viața fizică, ar putea exista un răstimp între gând şi experiență. În împărăția spiritului, nu există un astfel de răstimp: rezultatele sunt instantanee.

De aceea, sufletele plecate de curând învață să-şi monitorizeze cu multă grijă gândurile, deoarece trăiesc ca experiență absolut orice gândesc.

Folosesc în sens foarte larg cuvântul „învață”, mai mult ca o figură de stil, decât cu sensul real. Mult mai potrivit ar fi termenul „îşi amintesc”.

Dacă sufletele întrupate ar învăța să-şi controleze gândurile tot atât de repede şi de eficient ca cele aflate în spirit, întreaga lor viață s-ar schimba.

În crearea realității individuale, controlul gândului sau ceea ce unii numesc rugăciune, înseamnă totul.

Rugăciune?

Controlul gândului este forma cea mai înaltă de rugăciune. De aceea, gândiți-vă numai la lucruri bune şi la ceea ce este drept. Nu zăboviți în negativitate şi în întuneric. Şi, chiar şi în momentele când totul vă apare în negru - în special în acele momente - străduiți-vă să vedeți numai perfecțiunea, exprimați-vă numai recunoştința şi apoi imaginați-vă numai acea manifestare a perfecțiunii pe care o alegeți pentru momentul următor.

În această formulă se găseşte liniştea. În acest proces se găseşte, pacea. În aceasta conştiență se găseşte bucuria.

Este extraordinar. Este o informație extraordinară. Mulțumesc că o comunici prin mine.

Mulțumesc că o laşi să fie comunicată prin tine. Uneori eşti „mai curat” decât alteori. În unele momente eşti mai deschis - ca o sită care tocmai a fost curățată. Este mai „deschisă”. Sunt mai multe găurele deschise.

Bine ai spus-o!

Ei, fac şi Eu ce pot!

Să recapitulăm deci: Sufletele eliberate din trup îşi amintesc repede să-şi monitorizeze şi să-şi controleze cu foarte multă grijă gândurile, pentru că ceea Ce gândesc, aceea creează şi trăiesc ca experiență.

Repet, acelaşi lucru e valabil şi pentru sufletele care se află încă în trup, doar că rezultatele nu sunt de obicei atât de imediate. Există un „răstimp” între gând şi Creație - care poate fi zile, săptămâni, luni sau chiar ani - care creează iluzia că ceva *ți* se întâmplă *ție* şi nu *din cotiza ta. Aceasta este o iluzie* care te face *să uiți că tu eşti cauza* în acea situație.

După cum am mai spus de câteva ori până acum, această uitare „face parte din sistem”. Este o parte a procesului, deoarece voi nu puteți să creați Cine Sunteți, până când nu uitați Cine Sunteți. Astfel că, iluzia care provoacă uitare este un efect creat cu scop precis.

Când vă părăsiți trupul, va fi o mare surpriză să vedeți legătura instantanee şi evidentă între gândurile şi creațiile voastre. La început va fi o surpriză şocantă, apoi una foarte plăcută, pe măsură ce începeți să vă amintiți că voi sunteți cauza creării experienței voastre, şi nu efectul ei.

De ce există o astfel de întârziere între gând şi creație *înainte* de a muri şi nu există nici una după ce murim?

Pentru că voi acționați în interiorul iluziei timpului. Când sunteți ieşiți din trup nu există nici o întârziere între gând şi creație, deoarece sunteți ieşiți din parametrul timpului.

Cu alte cuvinte, după cum ai spus atât de des, timpul nu există.

Nu aşa cum îl înțelegeți voi. Fenomenul „timp" este, în realitate, o funcție a perspectivei din care priveşti lucrurile.

De ce există el cât timp suntem în trup?

Voi l-ați creat, aşezându-vă în interiorul perspectivei voastre prezente şi asumându-vo. O folosiți ca pe o unealtă cu care puteți explora şi examina mult mai deplin experiențele voastre, fărâmițându-le în bucăți separate, mai degrabă decât considerându-le un tot unitar.

Viața este un tot unitar, un eveniment din cosmos care se întâmplă *chiar acum.* Totul se întâmplă acum. Pretutindeni.

Nu există „timp", ci *acum.* Nu există „loc", ci *aici.*

Aici şi acum este Tot Ceea Ce Există.

Dar voi alegeți să trăiți măreția lui aici şi acum în fiecare detaliu al ei, cât şi experiența Sinelui vostru Divin ca pe creatorul de aici şi acum a acestei realități. Au existat numai două moduri - două planuri de experiență - prin care voi ați putut face aceasta. Timpul şi spațiul.

Acest gând a fost atât de magnific încât, literalmente, ați explodat de plăcere!

În această explozie datorată plăcerii s-a creat spațiul dintre părțile voastre şi timpul necesar de a vă mişca de la o parte a voastră înşivă la cealaltă.

În acest mod, literalmente, *v-ați sfâşiat Sinele în bucăți* pentru a vă privi bucățile care vă formează. S-ar putea spune că ați fost atât de fericiți, încât „ați plesnit în bucăți".

Iar de atunci încoace adunați bucățile la un loc.

Deci, asta-i toată viața mea! Adun bucățile la un loc, încercând să văd dacă întregul are vreun sens.

Prin instrumentul numit timp ați reuşit să separați bucățile, să împărțiți indivizibilul, pentru ca, astfel, să-l vedeți şi să-l trăiți mai deplin ca experiență, pe măsură ce-l creați.

Folosiți timpul ca pe un microscop al sufletelor voastre - tot aşa cum, uitându-vă prin microscop la un obiect solid, vedeți că nu e deloc solid, ci format dintr-un conglomerat de milioane de procese diferite, chestii diferite care se întâmplă toate în acelaşi timp şi creează un proces mai mare.

Să ne gândim la Parabola Pietrei.

A fost odată o Piatră plină de nenumărați atomi, protoni, neutroni şi alte particule subatomice de materie. Aceste particule se mişcau continuu. Într-o anumită organizare, fiecare particulă mergând de „aici" până „ acolo" şi având nevoie de „timp" pentru aceasta, mişcându-se atât de repede, încât Piatra însăşi părea a nu se mişca deloc. Ea, pur şi simplu, *exista.* Stătea acolo nemişcată, sorbind din soare, udată de ploaie.

„Ce e chestia asta care se mişcă înăuntru, în interiorul meu?", a întrebat Piatra.

„Este Tu", a răspuns o Voce din Depărtare.

„Eu?", a spus Piatra. „E imposibil. Eu nu mă mişc deloc. Oricine poate să Vadă asta."

„Da, *de la distanță",* a fost de acord Vocea. „De aici de departe, arăți într-adevăr a fi solidă şi nemişcată. Dar când eu vin aproape - când mă uit de foarte aproape la ceea ce se întâmplă cu adevărat - văd că, tot ceea ce formează Ceea Ce Eşti, *se mişcă.* Se mişcă cu o viteză incredibilă prin timp şi spațiu, în cadrul unui anumit tipar care Te *creează* ca pe obiectul numit ,Piatră'. Şi, astfel, e ca şi cum ai fi fermecată! Te mişti şi *nu te mişti,* în acelaşi timp."

„Dar”, a întrebat Piatra, „care este iluzia? Unitatea, nemişcarea Pietrei sau separarea şi mişcarea părților Ei?”

La care Vocea a răspuns: „Care este iluzia? Unitatea, nemişcarea lui Dumnezeu? Sau separarea şi mişcarea părților Lui?”

Adevăr vă spun Eu vouă: Pe această Piatră îmi voi construi Eu biserica. Pentru că aceasta este Piatra Veacurilor. Acesta este adevărul etern care nu lasă nici o piatră la locul ei. În această mică poveste ți-am explicat totul. Aceasta este Cosmologia.

Viața este o serie de mişcări mici, incredibil de rapide. Aceste mişcări nu afectează deloc imobilitatea şi Starea de A Fi a Tot Ceea Există. Dar, la fel ca şi în cazul atomilor Pietrei, mişcarea este cea care creează nemişcarea, chiar sub ochii voştri.

Privit de la această distanță, nu există separare. Nu poate exista, pentru că Tot Ceea Ce Există este Tot Ceea Ce Este şi *nu există nimic altceva.* Eu sunt Cel Care Mişcă Rămânând Nemişcat.

Privind din perspectiva limitată din care voi vedeți Tot Ceea Ce Este, vă vedeți pe voi înşivă ca separați şi despărțiți; nu ca pe o ființă unică, nemişcată, şi ca pe multe ființe aflate în permanentă mişcare.

Ambele feluri de a vedea lucrurile sunt corecte. Ambele realități sunt „reale”.

Iar când eu „mor”, nu mor câtuşi de puțin, ci trec, pur şi simplu, în starea de conştiență a macrocosmosului - acolo unde nu există „timp” sau „spațiu”, acum şi atunci, înainte şi după.

Exact. Ai prins ideea.

Lasă-mă să văd dacă pot să o reproduc. Lasă-mă să văd dacă pot să o descriu şi *eu.*

Dă-i înainte!

Dintr-o perspectivă macro nu există separare, iar „de acolo, de departe” toate particulele din orice arată ca un întreg.

Când te uiți la piatra de sub picior, vezi piatra atunci şi acolo ca pe un întreg, complet şi perfect. Dar, chiar în fracțiunea de secundă în care eşti conştient de acea piatră, îți dai seama că se întâmplă o mulțime de lucruri în interiorul ei, că există o mişcare incredibilă, la o viteză incredibilă, a particulelor din interiorul pietrei. Şi ce fac aceste particule? Ele fac ca piatra să fie ceea ce este.

Când te uiți la piatră, nu vezi acest proces. Chiar dacă eşti conştient în mod conceptual de existența lui, pentru tine totul se întâmplă „acum”. Piatra nu *devine* piatră; ea *este* o piatră chiar aici - chiar acum.

Dar dacă ai fi conştiența uneia dintre particulele submoleculare din interiorul pietrei, ai trăi tu însuți experiența mişcării la o viteză aiuritoare, întâi „aici”, apoi „acolo”. Şi dacă cineva din afara pietrei ți-ar spune „Totul se întâmplă în acelaşi moment”, i-ai spune că e mincinos sau şarlatan.

Totuşi, din perspectiva distanței față de piatră, ideea că orice parte din piatră este separată de orice altă piatră - şi, mai mult decât atât, că se mişcă cu o viteză amețitoare - ar părea minciună. De la acea distanță se poate vedea ceea ce nu poți să vezi de foarte aproape - că totul este Unul şi că toată mişcarea *nu a mişcat nimic.*

Ai înțeles. Ai prins ideea. Ceea ce spui - şi ai dreptate - este că viața e doar o problemă de perspectivă. Dacă veți continua să vedeți acest adevăr, veți începe să înțelegeți realitatea

macro a lui Dumnezeu. Şi veți descifra secretul întregului univers: *Totul formează unul şi acelaşi lucru.*

Universul este o moleculă în trupul lui Dumnezeu!

Nu eşti prea departe de adevăr.

Iar realitatea macro este că, atunci când facem ceea ce se numeşte „a muri”, noi ne reîntoarcem în conştiență?

Da. Dar până şi realitatea macro în care vă întoarceți este numai o *realitate micro a unei realități macro mai extinse,* care este o parte mai mică a unei realități *încă* şi mai mari - şi aşa mai departe, şi mai departe, şi mai departe, întotdeauna şi pentru veşnicie, o lume fără de sfârşit.

Noi suntem Dumnezeu - „Cel Care Este” - aflați în mod constant în actul de a Ne crea Sinele, în mod constant în actul de a fi ceea ce suntem acum ... până când nu mai suntem astfel, ci devenim altceva.

Nici măcar piatra nu va fi piatră pentru totdeauna, ci pentru ceea ce „pare a fi totdeauna”. Înainte de a fi piatră, ea a fost altceva. Ea s-a fosilizat sub formă de piatră printr-un proces care a durat sute de mii de ani. Odată a fost altceva şi va fi din nou altceva.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru voi. Nu ați fost întotdeauna „voi”, cei care sunteți acum. Ați fost altceva. Iar astăzi, când vă aflați într-o stare absolut magnifică, sunteți cu adevărat... „din nou altceva”.

Uau, e uluitor! Vreau să spun, este absolut uluitor! N-am mai auzit niciodată aşa ceva. Ai expus întreaga cosmologie a vieții în termeni pe care-i pot cuprinde cu mintea. Este uluitor!

Mulțumesc. Sunt încântat de ce spui. Fac şi Eu ce pot!

Faci o treabă a naibii de bună.

Probabil că nu asta-i fraza pe care s-ar fi cuvenit să o foloseşti.

Aoleu!

Glumeam. Mai relaxam puțin atmosfera. Să ne mai amuzăm puțin. Eu nu pot fi cu adevărat „ofensat”. Dar semenii tăi îşi permit adesea să fie ofensați în numele Meu.

Am observat chestia asta. Dar, revenind, cred că am găsit ceva neclar pe aici.

Ce anume?

Întreaga explicație a picat atunci când am pus o singură întrebare: „Cum se face că ‚timpul' există când noi suntem în trup, dar nu atunci când sufletul este eliberat?” Ceea ce mi se pare că Tu îmi dai ca răspuns este că „timpul” e în realitate *perspectivă;* că el nici nu „există”, nici nu „încetează de a exista”, ci că, pe măsură ce sufletul îşi schimbă perspectiva, noi trăim în moduri diferite experiența realității supreme.

Exact asta am spus! Ai înțeles!

Şi ai extins ideea că, în *macrocosmos,* sufletul este *conştient* de *relația directă dintre gând şi creație;* între idee şi experiență.

Da - la nivel macro este ca şi când ai vedea piatra şi mişcarea din interiorul ei. Nu există „timp" între mişcarea atomilor şi aspectul pietrei pe care aceasta îl creează. Piatra „este", chiar dacă mişcarea există. De fapt tocmai *din cauză că* mişcarea există. Cauza şi efectul sunt instantanee. Mişcarea există şi piatra „este", ambele „în acelaşi timp".

De acest lucru îşi dă seama sufletul în momentul a ceea ce voi numiți „moarte". Este, pur şi simplu, o schimbare de perspectivă. Vezi mai mult, prin urmare înțelegi mai mult.

După moarte nu mai ai limită în înțelegere. Vezi piatra şi vezi *în interiorul* pietrei. Te uiți la ceea ce par a fi acum cele mai complexe aspecte ale vieții şi spui „Bineînțeles că aşa stau lucrurile". Totul îți va fi foarte clar.

Nu vor mai fi mistere la care să te gândeşti. Pe măsură ce te mişti în jurul Roții Cosmice, vor apare realități din ce în ce mai extinse - adevăruri din ce în ce mai mari.

Dar dacă îți poți aminti acest adevăr - perspectiva ta îți creează gândurile, iar gândurile tale creează totul - şi dacă-ți poți aminti aceasta *înainte de a părăsi trupul* şi nu după, *întreaga ta viață se va schimba.*

Iar modul de a-ți controla gândurile este prin a-ți schimba perspectiva.

Exact. Priveşte lucrurile dintr-o altă perspectivă şi vei gândi diferit în privința a orice. În felul acesta, vei învăța să-ți controlezi gândul, iar în crearea experienței, gândul controlat înseamnă totul.

Unii oameni numesc aceasta, rugăciune permanentă.

Ai mai spus-o, dar nu cred că m-am gândit vreodată la rugăciune în felul acesta.

De ce nu încerci să vezi ce s-ar întâmpla dacă ai gândi aşa? Dacă ți-ai imagina că direcționarea şi controlul gândurilor tale înseamnă forma cea mai înaltă de rugăciune, te-ai gândi numai la lucruri bune şi drepte. N-ai mai zăbovi în negativitate şi întuneric, deşi s-ar putea să fii cufundat în ele. Iar în momentele în care lucrurile arată rău - probabil că în special în acele momente - ai vedea numai perfecțiunea.

Te-ai întors mereu şi mereu la asta.

Îți ofer unelte. Cu aceste unelte îți poți schimba viața. Le repet pe cele mai importante. Le repet iarăşi şi iarăşi, pentru că repetiția produce re-cunoaştere – „a şti din nou" - atunci când ai cea mai mare nevoie de aceasta.

Tot ceea ce se întâmplă - tot ceea ce s-a întâmplat, se întâmplă şi se va întâmpla vreodată - este manifestarea fizică exteriorizată a gândurilor, alegerilor, ideilor şi hotărârilor tale cele mai interiorizate în ceea ce priveşte Cine Eşti şi Cine Alegi Tu să Fii. Prin urmare, nu condamna acele aspecte ale vieții cu care nu eşti de acord. Caută, în schimb, să le modifici, atât pe ele cât şi condițiile care le-au făcut posibile.

Fereşte-te de întuneric, dar nu-l blestema. Mai degrabă, fii o lumină în întuneric şi schimbă-l. Fă ca lumina ta să strălucească în fața oamenilor, astfel încât cei care se află în întuneric să fie iluminați de lumina ființei tale şi toți veți vedea, în cele din urmă, Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Fii Cel Care Aduce Lumina. Pentru că lumina ta poate să facă mai mult decât să-ți ilumineze cărarea. Lumina ta poate fi lumina care într-adevăr luminează omenirea.

Străluceşte, o, Iluminatule! Străluceşte! Fie ca momentul tău cel mai întunecat să se transforme în darul tău cel mai măreţ. Şi, aşa cum ţi se dă acest dar, tot aşa îl vei dărui şi tu altora, dându-le comoara de nedescris: pe Ei înşişi. Aceasta să fie sarcina ta, aceasta să fie cea mai mare bucurie a ta: să-i redai pe oameni lor înşişi. Chiar şi în momentul cel mai întunecat. În special în acel moment.

Omenirea te aşteaptă. Vindec-o! Acum! Acolo unde eşti. Ai foarte multe lucruri pe care le poţi face.

Pentru că oile Mele sunt pierdute şi trebuie să fie găsite. Fii un păstor bun şi întoarcele la Mine .

4

Mulţumesc. Mulţumesc pentru chemare şi pentru provocare. Mulţumesc pentru scopul pe care mi l-ai aşezat in faţă. Mulţumesc pentru că mă ajuţi să mă îndrept în permanenţă în direcţia înspre care Tu ştii că vreau cu adevărat să merg. De aceea am venit la Tine. De aceea am iubit şi am binecuvântat acest dialog. În conversaţia cu Tine îmi găsesc Divinul din mine şi încep să-l văd în toţi ceilalţi.

Iubitul Meu, cerurile se bucură când te aud spunând acest lucru. Exact din acest motiv am venit la tine şi voi veni la oricine care Mă cheamă. Aşa cum vin acum şi la cei care citesc aceste cuvinte. Pentru că această conversaţie nu a fost niciodată făcută cu intenţia de a rămâne numai pentru tine. Ea se îndreaptă către milioane de oameni din lumea întreagă. Ea a fost pusă în mâna fiecărei persoane, exact atunci când a avut nevoie de ea, uneori în modurile cele mai miraculoase. I-a dus către înţelepciunea pe care ei înşişi au cerut-o şi care se potrivea perfect cu momentul în care se aflau în viaţă.

Aceasta este minunea a ceea ce se întâmplă aici: că fiecare dintre voi a ajuns la acest rezultat prin sine însuşi. „Vi se pare” că altcineva v-a dat această carte, v-a pus în faţa acestei conversaţii, a deschis acest dialog, dar *voi sunteţi cei care v-aţi adus Sinele aici.*

Haideţi să explorăm împreună întrebările care au rămas şi pe care le păstrezi în inimă.

Te rog, am putea vorbi mai mult despre viaţa de după moarte? Ai explicat ce se întâmplă cu sufletul după moarte şi eu vreau să ştiu cât de mult se poate despre acest subiect.

Vom vorbi despre acest subiect până când dorinţa ta va fi satisfăcută.

Mai devreme am spus că ceea ce se întâmplă este ceea ce vreţi voi să se întâmple. Exact asta am vrut să spun. Vă creaţi propria voastră realitate, nu numai când sunteţi în trup, ci şi când sunteţi departe de el.

E posibil ca, la început, să nu vă daţi seama de acest lucru şi, astfel, să nu creaţi în mod conştient propria voastră realitate. Experienţa voastră va fi creată de către una dintre alte două energii: gândurile voastre necontrolate ori conştientul colectiv.

Cu cât gândurile voastre necontrolate sunt mai puternice decât conştientul colectiv, cu aceeaşi măsură le veţi trăi ca realitate. Cu cât conştientul colectiv este acceptat, absorbit şi interiorizat, cu aceeaşi măsură *îl* veţi trăi ca pe realitatea voastră.

Nu diferă cu nimic de modul în care creaţi în viaţa voastră prezentă ceea ce voi numiţi realitate.

În viaţă, aveţi întotdeauna în faţa voastră trei alegeri:

1. Puteţi să permiteţi gândurilor voastre necontrolate să creeze Momentul.
2. Puteţi să permiteţi conştientului creator să creeze Momentul.
3. Puteţi să permiteţi conştientului colectiv să creeze Momentul. Iar aici este ironia:

În viața voastră actuală, vă e greu să creați în mod conştient, pornind de la conştiența individuală şi, într-adevăr, dat fiind tot ceea ce vedeți în jurul vostru, adeseori presupuneți că modul vostru individual de a înțelege este greşit şi, prin urmare, vă supuneți conştientului colectiv, chiar dacă aceasta este în interesul vostru sau nu.

Pe de altă parte, în primele momente ale ceea ce voi numiți viața de după, e posibil să vi se pară *dificil* să vă supuneți conştientului colectiv, dat fiind tot ceea ce vedeți în jurul vostru (lucruri de necrezut pentru voi) şi, astfel, veți fi tentați să nu renunțați la modul vostru individual de a înțelege lucrurile, chiar dacă este în interesul vostru sau nu.

V-aş spune doar că: numai atunci când sunteți înconjurați de o conştiență mai joasă veți câştiga mai mult din a rămâne fideli modului vostru individual de înțelegere, iar când sunteți înconjurați de o conştientă mai înaltă veți câştiga mai mult dacă vă supuneți ei.

Prin urmare, ar fi înțelept să căutați ființe cu conştiență înaltă. Nu există suficiente cuvinte prin care să accentuez cât de important este să alegeți oameni potriviți în jurul vostru.

În ceea ce voi numiți viață de după, nu trebuie să vă faceți griji în această privință, pentru că, pe loc şi în mod automat, veți fi înconjurați de ființe cu conştientă înaltă - şi de conştiența înaltă însăşi.

Cu toate acestea, s-ar putea să nu ştiți că sunteți învăluiți de atât de multă dragoste; e posibil să nu înțelegeți imediat acest lucru. De aceea, e posibil să vi se pară că „vi se întâmplă" tot felul de lucruri, că sunteți la cheremul unor şanse întâmplătoare care acționează în acel moment. Adevărul este că trăiți experiența conştienței pe care o aveți în momentul morții.

Fără să o ştiți, unii dintre voi vă aşteptați la foarte multe. Toată viața v-ați gândit la ce se întâmplă după moarte, iar când „muriți" aceste gânduri se materializează şi, dintr-o dată, realizați (faceți să fie reale) gândurile voastre. Şi, ca şi în viață, vor domina gândurile voastre cele mai puternice, cele pe care le-ați păstrat cu cea mai mare fervoare.

Deci o persoană *ar putea* să meargă în iad. Dacă în timpul întregii lor vieți, oamenii au crezut că iadul este un loc care există, că Dumnezeu îi va judeca cu siguranță „pe vii şi pe morți", că El va separa „grâul de neghină" şi „caprele de oi" şi că ei merg obligatoriu „în iad" - dat fiind tot ceea ce au făcut ca să-L supere pe Dumnezeu - atunci ei *vor merge în iad.* Ei vor arde în focul veşnic al osândei veşnice! Cum ar putea scăpa de el? Pe tot parcursul acestui dialog ai spus în mod repetat că iadul nu există. Dar ai spus şi că noi ne creăm propria noastră realitate şi că, prin forța gândului nostru, avem puterea de a crea orice fel de realitate dorim. Prin urmare, flăcările iadului şi osânda veşnică *ar putea exista - şi chiar există - pentru cei care cred în ele.*

Nimic nu există în Realitatea Supremă, în afară de Ceea Ce Este. E corect ce spui când subliniezi că voi puteți crea orice sub-realitate alegeți - inclusiv experiența iadului, aşa cum o descrii tu. În nici un loc din acest întreg dialog, Eu nu am spus că nu puteți trăi experiența iadului; am spus că iadul nu există. *Mare parte din ceea ce voi trăiți ca experiență nu există, şi totuşi o trăiți.*

E de necrezut. Un prieten de-al meu, Barnet Bain, tocmai a făcut un film despre asta. Vreau să spun, *exact despre asta.* Acum este 7 august 1998, când scriu această propoziție. O inserez în acest dialog, printre rândurile discuției de acum doi ani, lucru pe care nu l-am mai făcut până acum. Dar, chiar înainte de a trimite manuscrisul la editură, pe când îl reciteam pentru ultima dată, mi-am dat seama: Stai puțin! Robin Williams a făcut un film despre exact ceea ce vorbim noi aici. Se numeşte *What Dreams May Come* şi este o uluitoare transpunere pe peliculă a ceea ce tocmai ai spus.

Îl cunosc.

Îl cunoşti? *Dumnezeu merge la filme?*

Dumnezeu face filmele.

Uau!

Da N-ai văzut niciodată *Oh, God?*

Ba da, dar...

Ce, credeai că Dumnezeu scrie numai cărți?

Deci filmul lui Robin Williams este, literalmente, adevărat? Vreau să spun, chiar aşa stau lucrurile?

Nu. Nici un film şi nici o carte sau nici o altă experiență umană asupra Divinului nu este literalmente adevărată.

Nici măcar Biblia? Biblia nu este literalmente adevărată?

Nu. Şi cred că tu ştii acest lucru.

Bine, dar cu cartea *aceasta* cum stau lucrurile? Fără discuție că *această* Carte este literalmente adevărată!

Nu. Nu-mi place că trebuie să-ți spun, dar tu treci totul prin filtrul tău personal. Sunt de acord că sita filtrului tău este mai subțire, mai fină. Ai devenit un filtru foarte bun Dar eşti totuşi un filtru

Ştiu asta. Am vrut doar să fie exprimat din nou, aici, pentru că unii oameni privesc cărți ca aceasta sau filme ca *What Dreams May Come* ca pe *un* adevăr de netăgăduit. Şi vreau să-i împiedic de la a face acest lucru.

Scriitorii şi producătorii acelui film au adus, printr-un filtru imperfect, un adevăr enorm. Ideea pe care au căutat să o exprime este că, după moarte, voi trăiți exact experiența pe care vă aşteptați să o trăiți şi pe care o alegeți. Au exprimat această idee într-un mod foarte eficient.

Ce zici, ne întoarcem de unde am rămas?

Da.

Aş vrea să ştiu exact ceea ce am vrut să ştiu atunci când am văzut filmul ăla. Dacă nu există iad, dar eu trăiesc experiența iadului, *care naiba mai e diferența?*

Nu ar fi nici una, atâta timp cât rămâi în interiorul realității tale create. Numai că nu vei crea la infinit o astfel de realitate. Unii dintre voi nu o vor trăi ca experiență mai mult decât ceea ce numiți o „nanosecundă" şi, prin urmare, nu veți trăi experiența unui loc plin de tristețe sau de suferință, nici măcar în cele mai intime unghere ale propriei voastre imaginații.

Ce m-ar putea opri de la a crea pentru eternitate un astfel de loc, dacă aş crede toată viața că există un asemenea loc şi că ceva din ceea ce am făcut îmi dă dreptul să-l merit?

Cunoaşterea şi înțelegerea pe care le ai.

Tot aşa cum, în această viață, momentul următor este creat din noua înțelegere pe care ai extras-o din momentul dinainte şi, în ceea ce numeşti viața de după, vei crea un nou moment din tot ceea ce ai ajuns să cunoşti şi să înțelegi din cel vechi.

Iar ceea ce vei ajunge să cunoşti şi să înțelegi foarte repede este că întotdeauna tu eşti cel care alegi ce vrei să trăieşti ca experiență. Aceasta, pentru că în viața de apoi rezultatele sunt instantanee şi nu se va putea să nu vezi legătura dintre gândurile tale şi experiența pe care acele gânduri o creează.

Vei înțelege că tu însuți îți creezi propria ta realitate.

Aceasta ar explica de ce experiența unor oameni este fericită, iar a altora este înspăimântătoare; de ce experiența unor oameni este profundă, iar a altora este virtual inexistentă. Şi de ce există atât de multe poveşti diferite despre ceea ce se întâmplă în momentele de după moarte.

Unii oameni se întorc din experiența din pragul morții plini de pace şi dragoste şi frica de moarte le dispare pentru totdeauna, în timp ce alții se întorc înspăimântați, convinşi că au întâlnit forțele răului şi ale întunericului.

Sufletul răspunde la cele mai puternice sugestii ale minții, le re-creează, reproducându-le în experiența sa.

Unele suflete rămân un timp în această experiență, făcând-o să fie foarte reală - tot aşa cum au rămas în cadrul experiențelor lor în timp ce erau în trup, cu toate că acestea erau la fel de nereale şi efemere. Alte suflete se adaptează repede, văd experiența aşa cum e ea, încep să gândească gânduri noi şi trec imediat la experiențe noi.

Vrei să spui că nu există un fel anume în care *se petrec* lucrurile în viața de după? Nu există adevăruri eterne în afara propriei noastre minți? Continuăm să creăm şi în realitatea următoare mituri şi legende şi experiențe închipuite, imediat după moartea noastră? Când ne eliberăm de această robie? Când ajungem să ştim adevărul?

Atunci când alegeți să-l ştiți. Aceasta a fost ideea filmului lui Robin Williams. Aceasta este ideea care se detaşează de aici. O fac cei a căror unică dorință este să cunoască adevărul etern despre Tot Ceea Ce Există, să înțeleagă marile mistere, să trăiască experiența celei mai grandioase realități.

Da, există Un Mare Adevăr; există o Realitate Finală. Dar voi căpătați întotdeauna ceea ce alegeți, indiferent de această realitate - exact pentru că realitatea este că voi sunteți creaturi divine, care creează în mod divin propria realitate, pe măsură ce o trăiți ca experiență.

Dacă voi ați alege să încetați de a vă mai crea propria realitate individuală şi ați începe să înțelegeți şi să trăiți experiența realității unificate mai extinse, ați avea oportunitatea imediată de a o face.

Cei care „mor" într-o stare de asemenea alegere, de asemenea dorință, de asemenea voință şi asemenea cunoaştere, trec imediat în experiența Unimii. Alții trec în această experiență numai dacă, cum şi când doresc să o facă.

Exact acelaşi lucru se întâmplă atunci când sufletul se află în trup.

Totul este o chestiune de dorință, de alegere personală, de creare personală şi, în cele din urmă, de a crea ceea ce nu poate fi creat; adică, experiența voastră legată de ceea ce *a fost creat deja.*

Acesta este Creatorul Creat. Cel Care Mişcă, Rămânând Nemişcat. Este Alfa şi Omega, înainte şi după, aspectul acum-atunci-întotdeauna a toate, pe care voi Îl numiți Dumnezeu.

Eu nu vă voi abandona, Eu nu vă voi impune Sinele Meu. N-am făcut-o niciodată şi nu o voi face niciodată. Vă puteți întoarce la Mine, oricând doriți. Acum, cât timp sunteți în trup, sau după ce l-ați părăsit. Puteți să vă reîntoarceți la Unul şi să trăiți experiența pierderii Sinelui vostru individual, oricând doriți. Puteți, de asemenea, să re-creați experiența Sinelui vostru individual, oricând alegeți.

Puteți trăi experiența oricărui aspect doriți din Tot Ceea Ce Există, în cantitatea lui cea mai mică sau cea mai mare. Puteți trăi experiența microcosmosului sau macrocosmosului.

Pot trăi experiența particulei sau a pietrei.

Da. Bine. Ai înțeles.

Când locuieşti în interiorul trupului uman, trăieşti experiența unei porțiuni mai mici decât întregul; adică o porțiune a microcosmosului (deşi, în nici un caz, porțiunea cea mai mică a lui). Când locuieşti departe de trup (în ceea ce unii denumesc „lumea spiritului"), prin salturi mari, îți măreşti perspectiva. Brusc, ți se pare că ştii totul; că eşti în stare să fii totul. Vei avea o vedere macro-cosmică asupra lucrurilor, care-ți va permite să înțelegi ceea ce acum nu înțelegi.

Unul dintre lucrurile pe care le vei înțelege atunci este că există un macro-cosmos încă şi mai extins. Adică, îți va fi brusc clar că Tot Ceea Ce Există este chiar şi mai măreț decât realitatea pe care o trăieşti atunci ca experiență. Aceasta te va umple dintr-o dată de venerație şi nerăbdare, de uimire şi emoție, de bucurie şi voie bună, pentru că atunci vei şti şi vei înțelege ceea ce Eu ştiu şi înțeleg: că jocul nu se termină niciodată.

Voi ajunge eu vreodată la adevărata înțelepciune?

În timpul de după „moarte", poți alege să ți se răspundă la fiecare întrebare pe care ți-ai pus-o vreodată - şi să fii deschis către noi întrebări despre care nici n-ai visat că există. Poți să alegi să trăieşti experiența Unimii cu Tot Ceea Ce Există. Şi vei avea şansa de a decide ce doreşti să fii, să faci şi să ai în continuare.

Alegi să te întorci la trupul tău cel mai recent? Alegi să trăieşti din nou experiența vieții sub formă umană, dar de alt fel?

Alegi să rămâi unde eşti, în „lumea spiritului", la nivelul pe care-l trăieşti atunci? Alegi să mergi mai departe în cunoaştere şi trăire ca experiență? Alegi „să-ți pierzi identitatea" cu totul şi să devii acum parte din Unime?

Ce alegi? Ce alegi? *Ce alegi?*

Aceasta este întotdeauna întrebarea pe care Eu ți-o voi pune. Aceasta este întotdeauna întrebarea Universului. Pentru că universul nu ştie nimic altceva decât cum să-ți îndeplinească dorințele cele mai dragi, năzuințele cele mai mărețe. Şi, într-adevăr, asta şi face în fiecare clipă, în fiecare zi. Diferența dintre tine şi Mine este că tu nu eşti conştient de aceasta.

Eu sunt.

Spune-mi ... după moarte o să mă întâlnesc cu rudele, cu cei pe care-i iubesc şi o să mă ajute ei să înțeleg ce se întâmplă, după cum spun unii oameni? Voi fi împreună cu „cei care au plecat înaintea mea"? Ne vom putea petrece cu toții eternitatea împreună?

Ce alegi? Alegi ca aceste lucruri să se întâmple? Atunci, aşa va fi!

Mda, mi-e cam neclar. Spui că avem cu toții liber arbitru şi că acest liber arbitru se extinde chiar şi după moarte?

Da. Asta spun.

Dacă e adevărat, atunci liberul arbitru al celor dragi mie ar trebui să coincidă cu al meu - ei trebuie să aibă acelaşi mod de a gândi şi aceiaşi dorinţă ca şi mine, chiar în clipa în care o am - pentru că, în caz contrar, ei nu vor fi prezenți când eu mor. Mai mult decât atât, ce se întâmplă dacă eu vreau să-mi petrec restul eternității împreună cu ei, iar unul sau doi dintre ei vor să meargă mai departe? Poate că unul dintre ei vrea să meargă mai sus, şi mai sus, în acea experiență a Reintegrării în Unime, după cum ai spus. Atunci ce se întâmplă?

Nu există contradicție în univers. Există lucruri care arată a contradicție, dar de fapt nu sunt. Dacă ar apărea o situație ca cea pe care ai descris-o (că veni vorba, e o întrebare foarte bună), ceea ce se va întâmpla este că amândoi veți putea avea ceea ce alegeți.

Amândoi?

Amândoi.

Pot să întreb cum?

Poți.

Bine. Cum... ?

Care este părerea ta despre Dumnezeu? Crezi că Eu exist numai şi numai într-un singur loc?

Nu. Cred că Tu exişti pretutindeni în acelaşi timp. Cred că Dumnezeu este omniprezent.

În privința asta ai dreptate. Nu există nici un loc unde Eu Nu Sunt. Înțelegi?

Cred că da.

Bine. Atunci de ce crezi că e altfel în cazul vostru?

Pentru că Tu eşti Dumnezeu, iar eu sunt un simplu muritor.

Înțeleg. Iar ne agățăm pe chestia asta, „un simplu muritor”...

Bine. Bine ... să presupunem că, de dragul discuției, eu accept că şi eu sunt Dumnezeu - sau, cel puțin, făcut din acelaşi material ca Dumnezeu. Vrei să spui deci că şi eu pot fi pretutindeni, tot timpul?

Este doar o problemă de ce anume alege conştiența să păstreze în realitatea ei. În ceea ce ați numi voi „lumea spiritului”, puteți trăi ca experiență ceea ce vă imaginați. Dacă vreți să trăiți experiența de a fi un singur suflet într-un singur loc, într-un singur „moment”, puteți să o

faceți. Dacă doriți să trăiți experiența spiritului vostru ca fiind mai extins decât atât, ca fiind în mai multe locuri decât unul singur într-un singur „moment”, *puteți să o faceți și pe asta.* Într-adevăr, puteți trăi experiența ca spiritul vostru să fie *oriunde doriți,* „în orice moment”. Asta, deoarece, în realitate, există un singur „timp” şi un singur „loc” şi tu eşti peste tot, întotdeauna. Aşa că poți trăi experiența oricărei părți, *a oricăror părți* dacă doreşti, oricând alegi să o faci.

Dar ce se întâmplă dacă eu vreau ca rudele mele să fie cu *mine,* dar una dintre *ele* vrea să fie „o parte din Tot”, adică altundeva? Ce se întâmplă atunci?

Nu e cu putință ca tu şi rudele tale să nu doriți acelaşi lucru. Tu şi cu Mine, rudele tale şi Eu - noi toți - suntem unul şi acelaşi.

Însăşi acțiunea ta de a dori ceva este acțiunea Mea de a dori ceva. Întrucât tu eşti, pur şi simplu, Eu care acționează din experiența numită *dorință.* De aceea, ceea ce tu doreşti, Eu doresc.

Rudele tale şi cu Mine suntem de asemenea unul şi acelaşi. De aceea, ceea ce Eu doresc, doresc şi ei. Prin urmare, ceea ce tu doreşti, doresc şi rudele tale.

Şi pe Pământ este adevărat că voi doriți cu toții acelaşi lucru. Doriți pace. Doriți prosperitate. Doriți bucurie. Doriți împlinire. Doriți satisfacție şi exprimare de sine prin munca voastră, dragoste în viața voastră, sănătate în trupul vostru. Cu toții doriți acelaşi lucru.

Credeți că e o coincidență? Nu este. *Aşa se petrec lucrurile în viață.* Asta îți şi explic chiar acum.

Singurul lucru care e diferit pe Pământ față de modul în care se petrec lucrurile în ceea ce voi numiți lumea spiritului este că, pe Pământ, cu toții doriți acelaşi lucru, dar cu toții aveți idei diferite în legătură cu modul în care să acționați ca să-l aveți. Prin urmare, cu toții mergeți în direcții diferite, căutând, de fapt, acelaşi lucru!

Aceste idei diferite vă duc la rezultate diferite. Aceste idei ar putea fi numite Gândurile voastre Care Sponsorizează. V-am mai vorbit despre ele.

Da, în volumul I.

Unul dintre aceste gânduri pe care le împărtăşiți cu toții este ideea că nu aveți destul. În străfundul ființei voastre, mulți dintre voi cred că, pur şi simplu, *nu aveți destul. Nimic din ce aveți* nu vi se pare că e destul.

Nu e destulă dragoste, nu sunt destui bani, nu e destulă mâncare, nu e destulă îmbrăcăminte, nu sunt destule locuințe, nu e destul timp, nu sunt destule idei bune înjurai vostru şi, bineînțeles, nu sunteți *destui* care să acționați.

Acest Gând care Sponsorizează vă face să folosiți tot felul de strategii şi tactici în căutarea de a achiziționa ceea ce credeți că nu aveți „destul”. Sunt acțiuni pe care le-ați abandona imediat, dacă v-ar fi clar că este destul pentru toată lumea... destul din *orice* doriți.

În ceea ce voi numiți „rai”, aceste idei legate de „nu e destul” dispar, deoarece deveniți conştienți că nu există separare între voi şi orice doriți.

Deveniți conştienți că există chiar mai mulți „voi” decât îți închipui. Deveniți conştienți că puteți fi, într-un anume „timp”, în mai mult decât într-un singur loc şi că, prin urmare, nu are nici un rost să nu doriți ceea ce doreşte fratele vostru, să nu alegeți ceea ce alege sora voastră. Dacă ei vor ca tu să te afli în spațiul lor în momentul morții lor, chiar gândul lor la tine te cheamă către ei - şi nu ai nici un motiv să nu alergi spre ei, dat fiind faptul că mersul tău acolo nu îți răpeşte nimic din orice ai face în clipa aceea.

Această stare de a nu avea nici un motiv de a spune *Nu* este starea în care mă aflu Eu tot timpul.

Ați mai auzit lucrurile astea spuse şi mai înainte şi e adevărat: Dumnezeu nu spune niciodată Nu.

Eu vă voi da întotdeauna exact ceea ce doriți. Aşa cum am făcut-o de la începutul timpurilor.

Şi chiar *îi dai întotdeauna, oricui, exact ceea ce doreşte* la un moment dat?

Da, scumpul Meu, aşa fac.

Viața ta este o reflectare a ceea ce tu doreşti şi a ceea ce crezi că poți avea din ceea ce doreşti. Eu nu pot să-ți dau ceea ce tu nu crezi că poți avea - indiferent de cât de mult doreşti - pentru că nu îți voi încălca propriul tău gând în această privință. Nu pot să o fac. Aceasta este legea.

A crede că nu poți avea ceva, este acelaşi lucra cu a nu dori să-l ai, dat fiind că duce la acelaşi rezultat.

Dar, pe Pământ, noi nu putem avea *orice* dorim. Noi nu putem fi în acelaşi timp în două locuri, de exemplu. Şi mai există atât de multe alte lucruri pe care le-am putea dori, dar nu le putem avea, pentru că, pe Pământ, noi suntem foarte limitați.

Ştiu că aşa vedeți voi lucrurile şi, ca urmare, ele aşa şi sunt în ceea ce vă priveşte, pentru că singurul lucru care rămâne adevărat pentru totdeauna este că vi se va da întotdeauna acea experiență care credeți voi că vi se va da.

Prin urmare, dacă spuneți că nu puteți fi în două locuri în acelaşi timp, atunci nu puteți. Dar dacă spuneți că puteți fi oriunde doriți, cu viteza gândului vostru şi că vă puteți manifesta, chiar şi sub formă fizică, în mai multe locuri deodată în acelaşi timp, atunci puteți să o faceți.

Vezi Tu, aici e momentul în care acest dialog mă depăşeşte. Vreau să cred că această informație vine direct de la Dumnezeu - dar când spui chestii de genul ăsta simt că înnebunesc, deoarece nu le pot crede. Vreau să spun, nu cred că ceea ce spui Tu este adevărat. În întreaga experiență a omenirii, nimic nu mi-a demonstrat că ar fi aşa.

Ba din contra! Se spune că sfinții şi înțelepții tuturor religiilor au făcut toate aceste lucruri. Crezi că e nevoie de un nivel înalt de credință? De un nivel *extraordinar* de credință? De nivelul de credință atins de o ființă într-o mie de ani? Da! Şi asta înseamnă că este imposibil? Nu!

Cum pot eu să creez această credință. Cum pot eu să ajung la acest nivel de credință?

Nu poți să o faci. Poți numai să *fii.* Iar eu nu încerc să fac jocuri de cuvinte. Chiar asta vreau să spun. Acest gen de credință - ceea ce eu aş numi Cunoaştere Completă - nu este ceva ce încerci să obții. De fapt dacă încerci *să obții* acest lucru, nu poți să-l ai. Este ceva ce, pur şi simplu, *eşti.* Pur şi simplu, tu *eşti* această Cunoaştere. Tu *eşti* această stare de a fi.

Această stare de a fi provine dintr-o stare de *conştiență totală.* Ea poate rezulta *numai* dintr-o astfel de stare. Dacă te străduieşti *să devii* conştient, atunci nu poți să fii.

Este ca şi cum ai încerca „să fii înalt” de 2 metri, când tu ai numai 1.50 m. Nu poți să fii înalt de 2 metri. Poți „să fii numai ceea ce eşti - 1,50 metri. „Vei fi” înalt de 2 metri *mimai atunci când creşti până la această înălțime.* Când *vei fi* înalt de 2 metri, vei fi în stare să faci toate lucrurile pe care le pot face oamenii de 2 metri. Şi când *vei fi* într-o stare de conştiență

totală, atunci vei fi în stare să faci toate lucrurile pe care le pot face oamenii aflați într-o stare de conştientă totală.

De aceea, „nu încerca să crezi” că poți face aceste lucruri. Încearcă, în schimb, să treci într-o stare de conştiență totală. Atunci credința nu va mai fi necesară. Cunoaşterea Totală va face minuni.

Odată, pe când meditam, am trăit experiența unității totale, a conştientei totale. A fost minunat. A fost extatic. Încă de atunci mă tot străduiesc să trăiesc din nou aceeaşi experiență. Mă aşez în meditație şi încerc să am din nou acea stare de conştientă totală. Şi niciodată nu am reuşit. Acesta e motivul, nu-i aşa? Îmi spui că, atâta timp cât mă străduiesc să am ceva, nu pot, deoarece însăşi străduința mea este o afirmație a faptului că acum nu am. Este aceeaşi învățătură înțeleaptă pe care mi-ai dat-o pe tot parcursul acestui dialog.

Da, da. Acum ai înțeles. Îți devine din ce în ce mai clar. Acesta e motivul pentru care mergem mereu în cercuri. De aceea repetăm mereu, spunem din nou acelaşi lucru. Îl înțelegi, după ce îl spunem a 3-a, a 4-a ori poate chiar a 5-a oară.

Îmi pare bine că am pus această întrebare, deoarece treaba asta cu „poți fi în două locuri în acelaşi timp” sau „poți să faci tot ceea ce doreşti” devine foarte periculoasă. Este genul de idei care-i face pe oameni să sară de pe Empire State Building, strigând: „Eu sunt Dumnezeu! Priviți-mă! Pot să zbor!”

Înainte de a face aşa ceva ar fi bine să te afli într-o stare de totală conştiență. Dacă pentru a-ți dovedi ție însuți că eşti Dumnezeu trebuie să demonstrezi acest lucru altora, atunci tu însuți nu ştii că eşti, iar acest „a nu şti”„ se va manifesta în realitatea ta. Pe scurt, vei cădea lat pe pământ.

Dumnezeu nu încercă să demonstreze nimănui că există, deoarece nu e nevoie să o facă. Dumnezeu Este şi asta-i tot. Cei care ştiu că sunt Una cu Dumnezeu, sau trăiesc experiența Dumnezeului interior nu au nevoie şi nici nu se străduiesc să dovedească acest lucru nimănui şi cu atât mai puțin lor înşişi.

Aşa s-a întâmplat când L-au batjocorit pe Cel numit Iisus, spunându-i „Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce!” El nu a făcut nimic.

Trei zile mai târziu, când nu erau martori sau mulțimi cărora să le dovedească ceva, în linişte şi fără ostentație, El a făcut un lucru mult mai uluitor - iar de atunci lumea vorbeşte numai despre asta.

În acest miracol se află mântuirea voastră, deoarece vi s-a arătat adevărul, nu numai de către Iisus, ci de către Cine Sunteți şi astfel puteți fi mântuiți de minciuna referitoare la voi înşivă, care v-a fost spusă şi pe care ați acceptat-o ca pe adevărul vostru.

Dumnezeu te îndeamnă întotdeauna să ajungi la gândul cel mai înalt legat de tine însuți.

La ora actuală, există pe planeta voastră unii care au manifestat multe dintre aceste gânduri înalte; au făcut să apară şi să dispară obiecte fizice, ei înşişi au apărut şi au dispărut, chiar „au trăit veşnic” în trup, sau s-au întors în trup şi trăiesc din nou - şi toate acestea, absolut toate, au fost posibile datorită credinței lor. Datorită cunoaşterii lor. Datorită înțelegerii foarte clare şi imuabile legate de cum stau lucrurile şi de rostul lor.

Pe vreunui, ori de câte ori oamenii aflați în formă pământeană au făcut asemenea lucruri, voi le-ați numit miracole, iar pe oameni i-ați considerat sfinți şi salvatori; ei nu erau cu nimic mai sfinți şi mai salvatori decât voi. Pentru că voi sunteți cu toții sfinți şi salvatori. *Acesta e chiar mesajul pe care ei vi l-au adus.*

Cum pot eu să cred aşa ceva? Vreau din tot sufletul să cred, dar nu pot. Pur şi simplu, nu pot.

Nu, nu poți să crezi. Poți numai *să ştii* acest lucru.

Cum pot să ştiu? Cum pot să ajung acolo?

Dă altuia orice alegi pentru tine însuți. Dacă nu reuşeşti să înțelegi aceasta, ajută pe altcineva să o facă. *Spune-le* altora că deja au făcut-o. *Laudă-i* pentru aceasta. *Cinsteşte-i* pentru aceasta.

Acesta este avantajul în a avea un guru. Aceasta este ideea. În Occident, cuvântului „guru" i s-a ataşat o foarte mare energie negativă. A devenit aproape peiorativ. A fi „guru" este, cumva, echivalent cu a fi şarlatan. A-i jura credință unui guru pare unora că este echivalent cu a-şi pierde puterea.

A-ți cinsti gurul *nu înseamnă* a-ți pierde puterea. Înseamnă *a căpăta* puterea. Pentru că, atunci când tu îl cinsteşti pe gurul tău, când îți elogiezi profesorul, ceea ce spui este „Te văd cum eşti cu adevărat". Iar ceea ce vezi în altul, începi să vezi în tine însuți. Este o dovadă exterioară a realității tale interioare. Este o mărturie exterioară a adevărului tău interior. Adevărul ființei tale.

Acesta este adevărul care îți este oferit prin cărțile pe care le scrii.

Eu nu mă văd pe mine însumi ca scriind aceste cărți. Eu Te văd pe Tine, *Dumnezeu,* ca autor, iar pe mine ca pe un simplu scrib.

Dumnezeu este autorul ... *şi la fel eşti şi tu.* Nu există nici o diferență între a le scrie Eu sau a le scrie tu. Atâta timp cât crezi că există, vei pierde exact esența conținutului lor. Majoritatea omenirii a pierdut această învățătură. Prin urmare, vă trimit învățători noi, mai mulți învățători, cu toții aducând acelaşi mesaj ca şi învățătorii din trecut.

Îți înțeleg reținerea în a accepta această învățătură ca pe adevărul tău propriu şi personal: dacă ai pretinde că eşti Una cu Dumnezeu - sau chiar o parte din Dumnezeu - cel care vorbeşte sau scrie aceste cuvinte, lumea n-ar mai şti ce să înțeleagă în legătură cu persoana ta.

Oamenii pot să înțeleagă despre mine orice doresc. Eu ştiu un singur lucru: nu merit să fiu recipientul informațiilor care ni s-au dat aici şi în toate celelalte cărți. Eu nu mă simt vrednic de a fi mesagerul acestui adevăr. Lucrez la această a treia carte, dar, chiar înainte de a o publica, ştiu că eu, cu toate greşelile şi faptele egoiste pe care le-am făcut, sunt cel mai puțin *vrednic* dintre toți oamenii să fiu aducătorul acestui adevăr minunat.

Dar, probabil, acesta este cel mai mare mesaj al trilogiei: Faptul că Dumnezeu nu se ascunde de nimeni şi le vorbeşte tuturor, până şi celui mai puțin vrednic dintre noi. Pentru că, dacă Dumnezeu îmi vorbeşte mie, El va vorbi direct în inima fiecărui bărbat, femeie sau copil care se află în căutarea adevărului.

Prin urmare, există speranță pentru noi toți. Nici unul dintre noi nu este atât de groaznic încât Dumnezeu să-l părăsească şi nici atât de imposibil de iertat încât Dumnezeu să-şi întoarcă fața de la el.

Asta crezi tu? Tot ceea ce ai scris adineaori?

Da.

Atunci aşa să fie şi aşa va fi pentru voi toți.

Adevăr vă spun Eu vouă: Tu *eşti* vrednic. Cu toții *sunteți.* A nu fi vrednic este cea mai gravă acuzare adusă vreodată rasei umane. Voi v-ați bazat sentimentul de a fi vrednic pe trecut, în timp ce Eu îl aşez pe viitor.

Viitorul, viitorul, întotdeauna viitorul! Acolo se află viața voastră, şi nu în trecut. Viitorul. Acolo se află adevărul vostru, şi nu în trecut.

Nu este important ceea ce ați făcut, în comparație cu ceea ce urmează să faceți. Nu e semnificativ cum ați greşit, în comparație cu modul în care urmează să creați.

Vă iert greşelile. Pe toate. Vă iert pasiunile prost investite. Pe toate. Vă iert noțiunile eronate, înțelegerile rătăcite, acțiunile care fac rău, deciziile egoiste. Pe toate.

E posibil ca alții să nu vă ierte, dar Eu vă iert. E posibil ca alții să nu vă absolve de vină, dar Eu vă absolv. E posibil ca alții să nu vă lase să uitați, să nu vă permită să mergeți mai departe, să deveniți ceva nou, dar Eu o fac. Deoarece Eu ştiu că voi nu sunteți ceea ce ați fost, ci sunteți şi veți fi întotdeauna ceea ce sunteți acum.

Un păcătos poate deveni sfânt într-un minut, într-o secundă, în răstimpul unei respirații.

De fapt, nu există ceva care să se cheme „păcătos”, pentru că nu se poate păcătui împotriva nimănui - cu atât mai puțin împotriva Mea. De aceea spun că Eu „vă iert”. Folosesc această frază, deoarece este cea pe care păreți a o înțelege.

Eu nu vă iert şi nu vă voi ierta niciodată pentru *nimic.* Nu trebuie să o fac. Nu e nimic de iertat. Dar pot să vă eliberez. Şi o şi fac pe calea aceasta. Acum, încă o dată. Aşa cum am făcut-o atât de des în trecut, prin învățăturile atât de multor alți învățători.

De ce nu i-am auzit? De ce nu am crezut promisiunea Ta cea mai mare?

Pentru că nu sunteți în stare să credeți în bunătatea lui Dumnezeu. Prin urmare, renunțați să credeți în bunătatea Mea. Iată, în schimb, logica cea mai simplă în care să credeți!

Motivul pentru care Eu nu e nevoie să vă iert este că voi nu puteți să-Mi aduceți o ofensă, iar Eu nu pot fi lezat sau distrus. Cu toate acestea, voi vă imaginați că sunteți capabili de a Mă ofensa, chiar de a Mă distruge. Ce iluzie! Ce obsesie a grandorii!

Nu puteți să-Mi faceți rău, iar Eu nu pot fi vătămat în nici un fel. Pentru că Eu Sunt Cel-căruia-nu-i-se-poate-face-nici-un-rău. Iar cel care este aşa, nu poate să facă rău altuia şi nici nu va face.

Înțelegi acum logica aflată în spatele adevărului că Eu nu condamn, nu pedepsesc, nici nu am nevoie să-mi iau revanşa? Eu nu am astfel de nevoi, pentru că Eu nu am fost şi nici nu pot fi ofensat sau vătămat şi nici nu mi se poate face nici un fel de rău.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru tine. Şi pentru toți ceilalți, deşi cu toții vă închipuiți că puteți fi şi chiar ați fost răniți, vătămați şi distruşi.

Din cauza faptului că vă imaginați că vi s-a făcut un rău, pretindeți răzbunare. Din cauza faptului că trăiți experiența durerii, simțiți nevoia de a face şi pe alții să simtă durere, ca o plată pentru durerea voastră. Dar oare ce justificare puteți găsi pentru faptul că îi provocați durere celuilalt? Considerați că aveți dreptul şi că e corect să răniți pe alții din cauza faptului că cineva v-a rănit (sau vă imaginați că a făcut-o)? Oare este în regulă să faceți *voi* altora ceea ce considerați că nu trebuie ca o ființă umană să facă altei ființe umane, doar pentru că aveți o justificare?

Toate astea sunt nebunie curată. Iar ceea ce voi nu vedeți în această nebunie este că *toți* oamenii care produc durere altora consideră că au o justificare să o facă. Fiecare acțiune pe care o face o persoană *este considerată de către acea persoană ca fiind o acțiune corectă,* în lumina a ceea ce ea se străduieşte şi doreşte să facă.

După definiția voastră, ceea ce ei se străduiesc şi doresc să facă este greşit. După definiția lor, nu este. E posibil ca tu să nu fii de acord cu modelul lor despre lume, cu gândirea lor morală şi etică, cu înțelegerile lor teologice sau cu deciziile, alegerile şi acțiunile lor ... dar *ei* sunt de acord cu ele, bazându-se pe propriile lor criterii de valoare.

Tu consideri aceste criterii ca fiind „greşite", dar cine este cel care-ți spune ție că valorile tale sunt „corecte"? Tu însuți. Valorile tale sunt „corecte", deoarece tu însuți spui că este aşa. Chiar şi aceasta ar putea avea sens, dacă te-ai ține de cuvânt, dar tu însuți te răzgândeşti constant în privința a ceea ce consideri că este „corect" şi „greşit". Faceți aceasta, atât ca indivizi cât şi ca societăți.

Ceea ce societatea voastră a considerat cu câțiva ani în urmă ca fiind „corect", este considerat astăzi ca fiind „greşit"; ceea ce voi ați considerat „greşit" într-un trecut nu prea îndepărtat, ziceți acum că este „corect". Cine poate să spună care este realitatea? Cum puteți să ştiți cum stau lucrurile, dacă nu aveți un punct de referință?

Cu toate acestea, îndrăznim să ne judecăm unul pe celălalt. Îndrăznim să condamnăm, deoarece altcineva nu a reuşit să țină pasul cu propriile noastre idei în permanentă schimbare, referitoare la ce este permis şi ce nu este permis. Uauu!! Suntem grozavi!! Nu putem să ne hotărâm nici măcar noi înşine în privința a ceea ce este în „regulă" şi ceea ce nu este!

Nu asta e problema. Problema nu este că vă schimbați părerea în ceea ce priveşte ce este „corect" şi „greşit". *Trebuie* să vi le schimbați, pentru că altfel nu ați evolua niciodată. Schimbarea este un produs al evoluției.

Nu, problema nu este că voi v-ați schimbat sau că valorile voastre s-au schimbat. Problema este că sunteți atât de mulți cei care insistați să credeți că valorile pe care le aveți acum sunt cele corecte şi perfecte şi că toți ceilalți ar trebui să adere la ele. Unii dintre voi sunteți plini de automulțumire şi convingere că aveți dreptate.

Cramponați-vă de ceea ce credeți, dacă aceasta vă aduce un serviciu. Rămâneți nestrămutați. Nu ezitați. Deoarece ideile voastre despre „corect" şi „greşit" sunt definițiile date de voi pentru Cine Sunteți. Dar nu cereți altora să se definească pe ei înşişi conform cu terminologia voastră. Şi nu rămâneți atât de „închistați" în credințele şi obiceiurile voastre actuale, încât să opriți însuşi procesul de evoluție.

În realitate, chiar dacă ați vrea, nu ați putea-o face, deoarece viața merge înainte, cu sau fără voi. Nimic nu rămâne la fel, nimic nu poate să rămână neschimbat. A nu te schimba, înseamnă a nu te mişca. Iar a nu te mişca, înseamnă a muri.

Întreaga viață este mişcare. Până şi pietrele conțin mişcare. Totul se mişcă. *Totul.* Nu există nimic care să nu fie în mişcare. Prin urmare, prin însuşi faptul că totul se mişcă, nimic nu rămâne la fel de la un moment la altul. Nimic.

A rămâne la fel, sau a căuta să rămâi, este o mişcare împotriva legilor vieții. E o prostie, deoarece în această luptă viața învinge întotdeauna.

Prin urmare, schimbați! Da, schimbați! Schimbați-vă ideile despre „corect" şi „greşit". Schimbați-vă noțiunile legate de un lucru sau altul. Schimbați-vă părerile, concepțiile, modelele, teoriile.

Permiteți adevărurilor voastre celor mai profunde să se modifice. Spre binele vostru, modificați-le voi înşivă! Chiar asta vreau să spun. *Spre binele vostru,* modificați-le voi înşivă!

Pentru că evoluția se află în noile voastre idei legate de Cine Sunteți.

Evoluția se accelerează prin noile voastre idei legate de Cum Stau Lucrurile. Misterul se dezleagă, taina se dezvăluie, povestea se termină în cadrul noilor voastre idei legate de Cine, Ce, Unde, Când, Cum şi De ce. Atunci puteți începe o poveste nouă, una mai măreață.

În noile voastre idei legate de *toate acestea* se află emoția şi entuziasmul acolo se găseşte creația, acolo se manifestă şi se realizează pe deplin Dumnezeul-din-voi.

Nu contează cât de „bune” credeți că sunt lucrurile; ele pot fi mai bune. Nu contează cât de minunate credeți că sunt teologiile voastre, ideologiile voastre, cosmologiile voastre; ele pot cuprinde şi mai multe minuni. Pentru că „există mai multe lucruri în cer şi pe pământ, decât visează filozofia ta”.

Prin urmare, fiți deschişi. Fiți DESCHIŞI. Nu închideți toate posibilitățile spre un nou adevăr, numai pentru că v-ați simțit foarte confortabil în cadrul celui vechi. Viața începe acolo unde se termină zona voastră de confort.

Nu vă repeziți să-i judecați pe alții. Căutați, în schimb, să evitați a judeca, deoarece faptele „greşite” ale altei persoane au fost faptele voastre „corecte” de alaltăieri; greşelile altei persoane sunt acțiunile voastre proprii din trecut, corectate acum; alegerile şi deciziile unei alte persoane sunt tot atât de „jignitoare” şi „dăunătoare”, tot atât de „egoiste” şi „de neiertat” pe cât au fost multe dintre ale voastre proprii.

Atunci când „nu vă puteți imagina” cum a fost posibil ca o altă persoană „să facă aşa ceva”, uitați de unde veniți şi încotro vă îndreptați, atât voi cât şi cealaltă persoană. Iar celor dintre voi care se consideră pe ei înşişi ca fiind cei răi, care cred că sunt nevrednici şi fără şanse de scăpare le spun acest adevăr: Nu există nici unul printre voi care să fie pierdut pentru totdeauna, şi nici nu va fi vreodată. Pentru că voi sunteți cu toții, *cu toții,* într-un proces de devenire. Cu toții, *cu toții,* sunteți în mişcare în cadrul experienței de evoluție.

Asta fac Eu.

Prin voi.

5

Îmi amintesc o rugăciune pe care am învățat-o când eram copil. „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu. Spune doar un cuvânt şi se va tămădui sufletul meu.” Tu ai spus aceste cuvinte, iar eu mă simt tămăduit. Nu mă mai simt nevrednic. Ai un dar de a mă face să mă simt vrednic. Acesta ar fi darul pe care l-aş face tuturor ființelor umane, dacă aş putea să fac vreunul.

Prin dialogul de față le-ai şi făcut acest dar.

Mi-ar place să continui să-l dau şi atunci când conversația aceasta se încheie.

Această conversație nu se va încheia *niciodată.*

Bine, deci atunci când se încheie această trilogie.

Vor fi şi alte modalități de a o face.

Sunt fericit că va fi aşa. Deoarece acesta este darul pe care sufletul meu jinduieşte să-l facă. Cu toții avem ceva de dăruit. Aş vrea ca acesta să fie darul meu.

Atunci, du-te şi dă-l. Străduieşte-te să-l faci vrednic pe fiecare om a cărui viață o atingi. Prin darul tău, fă-i pe toți să simtă că sunt vrednici ca persoană, oferă-le sentimentul adevăratei minuni a cine sunt ei. Dăruieşte-le aceasta şi vei tămădui lumea.

Îți cer, cu smerenie, ajutorul.

Î vei avea întotdeauna. Noi suntem prieteni.

Hai să ne întoarcem la acest dialog pe care îl iubesc ca să-ți pun o întrebare legată de ceva ce ai spus mai devreme.

Sunt aici.

Când vorbeai despre viața „dintre vieți”, ca să zicem aşa, spuneai „Puteți să vă re-creați experiența Sinelui vostru individual, ori de câte ori alegeți”. Ce înseamnă asta?

Înseamnă că ori de câte ori doriți, voi puteți ieşi din întregul ca un nou „Sine” sau ca acelaşi Sine care ați fost înainte.

Vrei să spui că pot să-mi păstrez conştiența mea individuală sau să mă întorc la ea, la starea de a fi conştient de „mine”?

Da. Poți să ai, de fiecare dată, orice experiență doreşti.

Prin urmare, pot să mă reîntorc la această viață - pe Pământ - ca aceeaşi persoană care am fost înainte să „mor”?

Da.

În trup?

Ai auzit de Iisus?

Da, dar eu nu sunt Iisus şi nici nu voi pretinde vreodată să fiu ca EI.

N-a spus El oare „acestea şi multe altele le veți face şi voi?”

Da, dar eu nu cred că El vorbea despre miracole ca acesta.

Ar trebui să crezi. Iisus nu a fost singurul care a înviat din morți.

N-a fost? Au mai înviat şi alții din morții?

Da.

Dumnezeule, asta-i blasfemie!

E blasfemie faptul că şi altcineva în afară de Hristos a înviat din morți?

Da. Aşa ar spune unii oameni.

Atunci acei oameni nu au citit niciodată Biblia.

Biblia? Spune *Biblia* că şi alți oameni în afară de Iisus s-au întors în trup după moarte?

Ai auzit vreodată de Lazăr?

Nu e cinstit! El a fost *înviat* din morți prin puterea lui Hristos.

Exact. Şi tu crezi că „puterea lui Hristos", după cum o numeşti tu, a fost folosită numai pentru Lazăr? Pentru o singură persoană în istoria omenirii?

N-am privit lucrurile în felul acesta.

Adevăr îți spun Eu ție: Mulți au fost cei care au fost înviați din „morți". Mulți au fost cei care „s-au întors la viață". Treaba asta se întâmplă chiar acum, în fiecare zi, în spitalele voastre.

Ei! Iar nu e cinstit! Asta-i știință medicală, nu teologie.

Aha, înțeleg. Dumnezeu nu are nici o legătură cu miracolele de astăzi, ci numai cu cele de ieri.

Hmm ... bine, din punct de vedere tehnic îți dau dreptate. *Dar nimeni nu s-a înviat pe el însuşi din morți, aşa cum a făcut Iisus!* Nimeni nu s-a întors din „morți" *în felul acesta.*

Eşti sigur?

Păi... destul de sigur...

Ai auzit vreodată de Mahavatar Babaji[1]?

Nu cred că ar trebui să pomenim mistici orientali. Sunt o grămadă de oameni care nu gustă chestii d-astea.

Aha, pricep! Păi, bineînțeles că ei sunt cei care au dreptate.

Lasă-mă să înțeleg lucrurile aşa cum trebuie. Spui că sufletele se pot întoarce din aşa numita „moarte", în formă de spirit sau în formă fizică, dacă asta este ceea ce doresc?

Începi să înțelegi acum.

[1] Shiva Mahavatar Babaji a fost descris de către Paramahansa Yogananda în «Autobiografia unui Yoghin». Mahavatar este o manifestare umană a Divinității care îşi poate materializa un trup ori de câte ori vrea. Se crede că Babaji s-a manifestat în mod continuu de la Creație încoace pentru a ajuta omenirea. O manifestare a fost în jurul anilor 1800. În 1922 a sosit la locul de întâlnire a râurilor Kali şi Gori, s-a aşezat pe suprafața apei şi a dispărut într-un glob de lumină. Cea mai recentă manifestare a fost între anii 1970 şi 1984. În 1970, a apărut ca un tânăr de 18 sau 20 de ani. A petrecut cei 14 ani de încarnare la Haidakhan, India, unde a construit lângă satul Chilianaula un ashram şi un Templu cu vedere spre Himalaia. În timpul celor 14 ani, printre altele, a stat pe vârful muntelui Kailash timp de 45 de zile fară să mănânce sau să doarmă; a fost văzut în mai multe locuri în acelaşi timp, a vindecat bolnavi şi a influențat viețile foarte multor oameni. A părăsit trupul în 14 februarie 1984, lăsând mesajul: SUNT ÎNTOTDEAUNA CU VOI.

E-n regulă, dar atunci de ce nu au făcut-o mai mulți oameni? De ce nu auzim despre aceasta în fiecare zi? O asemenea chestie ar deveni știre pe plan internațional.

De fapt, o mulțime de oameni o fac în formă de spirit. Recunosc că nu mulți aleg să se întoarcă în trup.

Ha! Te-am prins! *De ce nu?* Dacă e atât de ușor, *de ce nu fac mai multe suflete acest lucru?*

Problema nu este legată de cât e de ușor, ci de dorința de a o face.

Adică?

Adică sunt foarte rare sufletele care doresc să se întoarcă în stare fizică în aceiași formă pe care au avut-o înainte.

Dacă un suflet alege să se întoarcă în trup, aproape întotdeauna o face cu un alt trup; un trup diferit. În felul acesta, el începe un program nou, trăiește experiența unor amintiri noi. pornește în aventuri noi.

În general, sufletele își părăsesc trupurile, deoarece nu mai au ce face cu ele. Ele au terminat ceea ce aveau de făcut împreună cu trupul. Au trăit experiențele pe care le căutau.

Dar ce se întâmplă cu oamenii care mor accidental? Și-au terminat experiența, sau le-a fost „întreruptă”?

Încă îți mai imaginezi că oamenii mor accidental?

Vrei să spui că nu?

În acest univers, nimic nu se întâmplă în mod accidental. Nu există „accident”, tot așa cum nu există „coincidență”.

Dacă m-aș putea convinge că acest lucru este adevărat, n-aș mai jeli niciodată după cei care au murit.

A-i jeli este ultimul lucru pe care ei doresc să-l faci.

Dacă ai ști unde sunt și că ei sunt acolo prin alegerea lor cea mai înaltă, *ai sărbători* plecarea lor. Dacă ai putea trăi pentru o clipă experiența a ceea ce tu numești viață de apoi - după ce ajungi în ea cu cel mai grandios gând despre tine și Dumnezeu - la înmormântarea lor ai zâmbi cu cel mai larg zâmbet și ai lăsa bucuria să-ți umple inima.

La înmormântări noi plângem pentru ceea ce pierdem. E vorba de tristețea noastră la gândul că nu-i vom mai vedea niciodată, nu vom mai îmbrățișa, ține în brațe sau atinge pe cineva pe care l-am iubit și nu vom mai fi niciodată împreună.

E un plâns bun, care cinstește dragostea și pe cei iubiți. Dar până și acest jelit ar fi scurt dacă ai ști ce realități grandioase și experiențe minunate îl așteaptă pe sufletul bucuros care părăsește trupul.

Cum *este* în viața de dincolo? Spune-mi totul.

Există unele lucruri care nu pot fi revelate şi asta nu pentru că Eu nu aleg să o fac, ci pentru că, în condiţia voastră prezentă, la nivelul vostru actual de înţelegere, nu aţi fi capabili să pricepeţi ceea ce vi se spune. Cu toate acestea, sunt multe lucruri care pot fi spuse.

După cum am discutat mai devreme, în viaţa de dincolo, ca şi în viaţa pe care o trăiţi acum, puteţi face unul dintre următoarele trei lucruri. Vă puteţi supune creaţiilor gândurilor voastre necontrolate, vă puteţi crea propria experienţă în mod conştient, după cum alegeţi - sau puteţi trăi experienţa conştientei colective a lui Tot Ceea Ce Este. Această ultimă experienţă se numeşte Reunificare sau Reunirea cu Unul.

Dacă alegeţi prima cale, majoritatea dintre voi nu o veţi urma pentru foarte mult timp (spre deosebire de modul în care acţionaţi pe Pământ). Asta, deoarece în clipa în care nu vă place experienţa pe care o trăiţi, veţi alege să creaţi o realitate nouă mai plăcută, iar acest lucru îl veţi face oprind, pur şi simplu, gândurile voastre negative.

Din acest motiv, nu veţi trăi niciodată experienţa „iadului" de care vă este atât de teamă, în afară de cazul în care alegeţi să o trăiţi. Chiar şi în acest caz, veţi fi „fericiţi" prin faptul că veţi obţine ceea ce doriţi. (Nici nu-ţi închipui cât de mulţi oameni sunt „fericiţi", fiind „nenorociţi".) Aşa că veţi continua să trăiţi această experienţă până când veţi alege să nu o mai trăiţi.

Pentru majoritatea dintre voi, chiar din momentul în care începeţi să trăiţi această experienţă vă depărtaţi de ea şi creaţi ceva nou.

Exact la fel puteţi elimina iadul din viaţa voastră de pe Pământ.

În cazul în care urmaţi a doua cale şi vă creaţi în mod conştient experienţa, veţi merge fără îndoială „direct în rai", deoarece aceasta este ceea ce va crea oricine care alege în mod liber şi care crede în rai. Dacă nu credeţi în rai, veţi trăi orice experienţă doriţi să trăiţi, iar în clipa în care înţelegeţi acest lucru, dorinţele voastre se vor îmbunătăţi din ce în ce mai mult. Şi atunci *veţi crede* în rai!

Dacă urmaţi a treia cale şi vă supuneţi creaţiilor conştienţei colective, veţi trece foarte repede într-o stare de acceptare totală, de pace totală, de bucurie totală, de conştienţă totală şi de dragoste totală, pentru că aceasta este conştienţa colectivului. Atunci veţi deveni una cu Unimea[2] şi nu va mai exista nimic altceva decât Ceea Ce Sunteţi - adică Tot Ceea Ce A Fost Vreodată, până când veţi decide că ar trebui să fie altceva. Aceasta este Nirvana, experienţa „una cu Unimea" pe care mulţi dintre voi aţi avut-o pentru o perioadă foarte scurtă în timpul meditaţiei şi care reprezintă un extaz de nedescris.

După ce trăiţi experienţa Unimii pentru o perioadă infinită de timp-netimp, veţi înceta de a o mai trăi, deoarece nu puteţi trăi experienţa Unimii ca Unime decât dacă şi atunci când există, de asemenea, şi Ceea Ce Nu Este Unul. Când veţi fi înţeles acest lucru, veţi crea din nou ideea şi gândul separării sau al neunităţii.

Atunci veţi călători mereu pe Roata Cosmică, veţi merge mereu, vă veţi învârti mereu, veţi fi mereu, pentru totdeauna şi pentru veşnicie.

Vă veţi reîntoarce de multe ori în Unime - de infinit de multe ori şi, de fiecare dată, pentru o perioadă infinită - şi veţi şti că aveţi uneltele de a vă reîntoarce la Unime pe orice punct de pe Roata Cosmică.

Puteţi face acest lucru acum, în timp ce citiţi aceste rânduri.

Puteţi face acest lucru mâine, în timpul meditaţiei.

Puteţi face acest lucru, oricând.

Ai spus că nu trebuie să rămânem la nivelul de conştienţă la care suntem când murim?

[2] Eu întru ei şi tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime. Ioan XVII, 23.

Aşa este. Puteți să treceți la un alt nivel, cât de repede doriți. Sau „să tândăliți” cât vă place. Dacă „muriți”' într-o stare de perspectivă limitată şi gânduri necontrolate, veți trăi experiența a orice vă oferă această stare, până când nu o mai doriți. Atunci „vă veți trezi” - veți deveni conştienți - şi veți începe să trăiți experiența de a crea voi înşivă propria voastră realitate.

Veți privi înapoi spre primul stadiu, pe care-l veți numi purgatoriu. Al doilea stadiu, cel în care aveți orice doriți cu viteza gândului, îl veți numi rai. Al treilea stadiu, cel în care veți trăi experiența binecuvântării Unimii, îl veți numi Nirvana.

Mai am un lucru pe care să-l discut în aceste rânduri. Nu e vorba de experiențe „de după moarte”, ci de cele în afara corpului. Poți să mi le explici? Ce se întâmplă atunci?

Esența lui Cine Eşti a părăsit, pur şi simplu, trupul fizic. Aceasta poate să se petreacă în timpul viselor obişnuite, adesea în timpul meditației şi, în mod frecvent, într-o formă sublimă, în timp ce trupul se află în somn profund.

Pe perioada unei astfel de „excursii”, sufletul tău poate fi oriunde doreşte. Foarte des, persoana care povesteşte o astfel de experiență nu are nici o amintire că ar fi luat în mod voluntar decizii în această privință. Ea poate să simtă că „mi s-a întâmplat ceva”. Totuşi, nimic din ceea ce implică o activitate a sufletului nu se face fără un act de voință.

Dar dacă tot ceea ce facem noi este creat pe măsură ce aceste experiențe se desfăşoară, cum ne pot fi „arătate” anumite lucruri, cum ne pot fi ele „revelate”? Mie mi se pare că singurul mod în care aceste lucruri ne-ar putea fi revelate, ar fi dacă ele ar exista separat de noi şi nu ca parte a propriei noastre creații. Am nevoie de un pic de ajutor.

Nimic nu există separat de voi, şi totul este propria voastră creație. Chiar şi aparenta voastră lipsă de înțelegere este propria voastră creație: ea este, literalmente, o născocire a imaginației voastre. Vă imaginați că nu ştiți răspunsul la această întrebare şi, prin urmare, nu îl ştiți. Dar, de îndată ce vă imaginați că-l ştiți, aşa şi este.

Vă dați voie să vă imaginați în felul acesta, astfel încât Procesul să poată continua.

Procesul?

Viața. Procesul etern.

În acele momente în timpul cărora trăiți experiența în care voi înşivă sunteți „revelat vouă înşivă” - fie că aceasta se numeşte experiență în afara corpului sau vis sau momente magice de trezie, când mintea vă este limpede ca un cristal - ceea ce se întâmplă este că, pur şi simplu, voi alunecați în „amintiri”. Vă amintiți ceea ce ați creat deja. Iar aceste amintiri pot fi foarte puternice. Ele pot produce o manifestare divină, o epifanie personală.

O dată ce ai avut o astfel de experiență minunată, poate fi foarte greu să te întorci la „viața reală”, să te încadrezi în ceea ce alți oameni numesc „realitate”. Aceasta, deoarece realitatea *ta* s-a schimbat. A devenit altceva. S-a extins, a evoluat. Nu mai poate fi micşorată. E ca şi cum ai încerca să bagi duhul înapoi în sticlă. Aşa ceva nu se poate.

Acesta e motivul pentru care mulți oameni care se întorc din experiențe de extracorporalitate sau din cele numite „din apropierea morții” uneori par atât de diferiți de ceilalți?

Exact. Ei *sunt* diferiți, deoarece acum ştiu atât de multe lucruri. Dar, în mod frecvent, îndepărtându-se mai mult de astfel de experiențe, o dată cu trecerea timpului, ei se întorc la vechile lor moduri de a se comporta, deoarece uită din nou tot ceea ce ştiu.

Există vreun mod de „a ne aminti tot timpul"?

Da. Acționați în fiecare clipă în conformitate cu ceea ce ştiți. Acționați tot timpul în lumina a ceea ce ştiți, mai degrabă decât a ceea ce vă arată lumea iluziei. Rămâneți în cunoaştere, oricât de înşelătoare sunt aparențele.

Aşa au făcut toți maeştrii şi mai fac încă. Ei nu judecă după aparențe, ci acționează potrivit cu ceea ce ştiu.

Şi există şi un alt mod de a vă aminti.

Care?

Faceți-i pe alții să-şi amintească. Dați altora ceea ce doriți pentru voi.

Asta simt că fac eu cu aceste cărți.

Exact asta şi faci. Şi cu cât continui să o faci mai mult timp, cu atât va trebui să o faci mai puțin. Cu cât trimiți altora mai mult din acest mesaj, cu atât mai puțin va trebui să ți-l trimiți Sinelui tău.

Deoarece Sinele meu şi ceilalți sunt Una, iar ceea ce dau altora, îmi dau, de fapt, mie însumi.

Vezi, acum tu îmi dai răspunsurile. Acesta este mecanismul.

Uau! Ce chestie! Tocmai I-am dat lui Dumnezeu un răspuns! Ce grozav!

Acum tu îmi spui Mie.

Asta este *grozav* - faptul că *eu Îți spun Ție!*

Iar Eu îți voi spune *ție:* va veni ziua când vom vorbi cu toții ca Unul. Această zi va veni pentru toată lumea.

Păi, dacă va veni o asemenea zi şi pentru mine, aş dori să mă asigur că înțeleg exact ce spui. Deci, aş vrea să mă întorc încă o dată la ceva.

Ştiu că ai mai spus-o de mai multe ori, dar vreau să mă asigur că am înțeles cum trebuie.

Am înțeles eu bine că, o dată ce atingem starea de Unime pe care mulți o numesc Nirvana - o dată ce ne întoarcem la Sursă - nu rămânem acolo? Motivul pentru care te întreb din nou e că aceasta pare a contrazice înțelegerea mea asupra multor învățături mistice şi ezoterice orientale.

A rămâne în starea de nimic sublim sau de Una cu Totul ar face ca rămânerea acolo să fie imposibilă. După cum tocmai am explicat, Ceea ce Este nu poate exista decât în spațiul lui Ceea Ce Nu Este. Până şi beatitudinea deplină a Unimii nu poate fi trăită ca o „beatitudine

deplină”, decât dacă există ceva inferior beatitudinii depline. Astfel încât a trebuit să fie creat ceva inferior beatitudinii depline a Unimii depline - şi trebuie să fie creat în mod continuu.

Dar când noi ne aflăm în beatitudine deplină, când ne-am contopit încă o dată cu Unimea, când am devenit Totul/Nimic, cum mai putem *şti* că existăm? Dacă nu mai există nimic altceva pe care să-l trăim ca experiență... nu ştiu. Am impresia că nu înțeleg. Am impresia că e ceva ce nu pot să pricep.

Acum tu descrii ceea ce Eu numesc Dilema Divină. Este aceeaşi dilemă pe care Dumnezeu a avut-o întotdeauna - şi pe care Dumnezeu a rezolvat-o prin crearea a ceea ce nu era Dumnezeu (sau credea că nu este).

Dumnezeu a dat - şi dă iarăşi, în fiecare clipă - o parte din El Însuşi Experienței Inferioare de a nu Se cunoaşte pe Sine, astfel încât Restul Sinelui să se poată cunoaşte ca Cine şi Ce Este El cu Adevărat.

Astfel, „Dumnezeu şi-a dat singurul Fiu pentru ca voi să puteți fi mântuiți”. Înțelegi acum de unde a izvorât această mitologie?

Eu cred că noi suntem cu toții Dumnezeu - şi că fiecare dintre noi călătorim în mod constant de la Cunoaştere la Non-Cunoaştere şi iarăşi la Cunoaştere - de la a fi, la a nu fi şi iarăşi la a fi - de la Unime la Separare şi iarăşi la Unime, într-un ciclu fără sfârşit. Cred că acesta *este* ciclul vieții - ceea ce Tu numeşti Roata Cosmică.

Exact. Precis. E foarte bine spus.

Dar trebuie să ne întoarcem cu toții la *punctul zero?* Întotdeauna trebuie să o luăm cu totul de la capăt? Să ne întoarcem la începuturi? Nu depăşim niciodată „linia de start”? Nu primim măcar o bonificație?

Nu *trebuie* să faceți nimic. Nu în aceasta viață şi nici în oricare alta. Veți avea posibilitatea de a alege - *veți avea întotdeauna liberul arbitru* - de a merge oriunde doriți, de a face orice doriți în acțiunea voastră de a re-crea experiența lui Dumnezeu. Puteți să vă mutați pe orice loc de pe Roata Cosmică. Vă puteți „întoarce” sub orice formă doriți, sau în orice altă dimensiune, realitate, sistem solar sau civilizație pe care le alegeți. Unii dintre cei care au ajuns la locul de unire deplină cu Divinitatea au ales chiar „să se întoarcă înapoi” ca maeştri iluminați. Şi, într-adevăr, unii erau maeştri iluminați când au plecat, iar apoi au ales „să se întoarcă” - ca *ei înşişi.*

Sigur că ai aflat relatări despre guru şi maeştri care s-au întors de mai multe ori în lumea voastră, făcându-şi în mod repetat apariția de-a lungul secolelor.

Aveți o întreagă religie bazată pe o astfel de relatare. Se numeşte Biserica lui Iisus Hristos a Sfinților Zilei Celei mai Recente[3] şi se bazează pe relatarea lui Joseph Smith[4] că Ființa care s-a numit pe ea însăşi Iisus s-a întors pe Pământ la câteva secole după plecarea ei aparent „finală”, de data asta făcându-şi apariția în SUA.

Prin urmare, vă puteți întoarce pe orice punct de pe Roata Cosmică pe care vă face plăcere să veniți.

Dar până şi acest lucru poate fi deprimant. Nu ajungem niciodată *să ne odihnim?* Nu apucăm niciodată să stăm în Nirvana, *să rămânem* acolo? Suntem condamnați pen-

---

[3] Traducere aproximativă a titulaturii religiei Mormone.
[4] Întemeietorul religiei Mormone.

tru întotdeauna la acest „du-te-vino" - la acest carusel „uite-l, nu e"? Ne aflăm noi într-o călătorie eternă către nicăieri?

Da. Acesta este cel mai mare adevăr. Nu e nicăieri unde să mergi, nimic de făcut, şi nimeni care „trebuie să fii", în afară de exact cine eşti chiar în clipa aceasta.

Adevărul este că nu există nici o călătorie. Chiar acum eşti exact ceea ce încerci să fii. Chiar acum te afli exact unde încerci să mergi.

Maestrul ştie acest lucru şi, prin urmare, pune capăt luptei. El caută să te ajute să pui capăt luptei *tale,* aşa cum, atunci când vei atinge starea de maestru, vei căuta şi tu să pui capăt luptei altora.

Dar acest proces - această Roată Cosmică - nu este un carusel deprimant. El este o reafirmare glorioasă şi continuă a deplinei măreţii a lui Dumnezeu şi a întregii vieţi - şi nu există nimic deprimant în asta.

Mie mi se pare totuşi deprimant.

Stai să văd dacă pot să fac ceva ca să-ţi schimb părerea. Îţi place sexul?

Îl ador.

Aşa simt majoritatea oamenilor, cu excepţia celor care au idei ciudate în privinţa aceasta. Ce ar fi deci dacă ţi-aş spune că, începând cu ziua de mâine, poţi să faci sex cu absolut fiecare persoană faţă de care ai simţit atracţie sau dragoste. Asta te-ar face fericit?

S-ar face împotriva voinţei lor?

Nu. Aş aranja Eu în aşa fel încât fiecare persoană cu care ai vrut să sărbătoreşti în felul acesta experienţa umană a dragostei să dorească să facă acest lucru cu tine. Ele ar simţi faţă de tine o mare atracţie şi dragoste.

Uau! Hei - formidabil!

Există doar o singură condiţie: trebuie să faci o pauză între ele. Nu poţi să mergi de la una la alta fără întrerupere.

Mie-mi spui!?

Deci, ca să trăieşti experienţa extazului unei astfel de uniri fizice, trebuie să trăieşti şi experienţa *de a nu fi* unit sexual cu cineva, măcar pentru un timp.

Cred că înţeleg unde vrei să ajungi.

Da, până şi extazul n-ar mai fi extaz, dacă nu ar exista un timp în care el să nu fie. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul extazului spiritual şi în cazul celui fizic.

Nu există nimic deprimant în legătură cu ciclul vieţii. Există numai bucurie. Bucurie şi iarăşi bucurie.

Adevăraţii maeştri sunt fericiţi în permanenţă. S-ar putea să descoperi că această rămânere la nivel de maestru este de dorit. Atunci poţi să te mişti în interiorul şi în afara extazului şi să fii întotdeauna fericit. Nu ai nevoie de extaz pentru a fi fericit. Eşti fericit, pur şi simplu, pentru că ştii că extazul există.

6

Aş vrea să schimb subiectul acum, dacă se poate, şi să vorbim despre modificările care se vor produce pe Pământ. Dar înainte, aş vrea să fac o observație. Mi se pare că o mulțime de lucruri sunt spuse aici de mai multe ori. Am sentimentul că aud aceleaşi lucruri, iarăşi şi iarăşi.

Aşa şi trebuie! Chiar le auzi! După cum am spus mai devreme, acesta este planul.

Acest mesaj este ca un arc. Când este strâns, el se închide ca un cerc. Un cerc îl acoperă pe celălalt şi pare că, literalmente. „se învârte în cerc”. Numai atunci când arcul este destins, vezi că el formează o spirală mai întinsă decât ți-ai fi putut imagina.

Da, ai dreptate. Mare parte din ceea ce se spune s-a mai spus de nenumărate ori, în moduri diferite. Uneori, în *acelaşi* mod. Observația este corectă.

Când vei fi terminat acest mesaj, ar trebui să fii în stare să repeți ideile esențiale, practic, cuvânt cu cuvânt. S-ar putea să vină o zi când vei dori să faci acest lucru.

Bine, e-n regulă. Acum, mergând *mai departe,* o grămadă de oameni par a crede că eu am „un fir direct cu Dumnezeu” şi vor să ştie dacă planeta noastră este condamnată. Ştiu că am mai întrebat o dată. Dar a-cum aş dori un răspuns direct la aceste întrebări. Se vor produce modificări pe Pământ, după cum prezic aşa de mulți? Iar dacă nu se produc, ce văd toți acei vizionari? E o închipuire? Ar trebui să ne rugăm? Să ne schimbăm? Putem face ceva? Sau totul este, din păcate, fără speranță?

Îți răspund bucuros, dar „nu vom merge mai departe”.

Nu?

Nu, deoarece răspunsurile ți-au fost deja date în câteva dintre explicațiile Mele anterioare legate de timp.

Vrei să spui, în partea despre „tot ceea ce urmează să se întâmple, s-a întâmplat deja”.

Da

Dar ce ESTE acest „tot ceea ce s-a întâmplat deja”? Cum s-a întâmplat? *Ce* s-a întâmplat?

Totul s-a întâmplat. Totul s-a întâmplat deja. Fiecare posibilitate există ca fapt, ca evenimente încheiate.

Cum se poate asta? Încă tot nu înțeleg cum e cu putință.

Am să-ți explic în termeni care-ți sunt mai apropiați. Vezi dacă asta te ajută. Te-ai uitat vreodată la copii când folosesc un CD-ROM ca să joace un joc pe computer?

Da

Te-ai întrebat vreodată cum de ştie computerul în ce fel să răspundă la fiecare mişcare pe care o face copilul?

Da, chiar m-am întrebat.

Totul e pe disc. Computerul ştie cum să răspundă la fiecare mişcare a joy-stick-ului, deoarece fiecare mişcare posibilă a fost deja aşezată pe disc, *împreună cu răspunsul potrivit.*

Ți se face părul măciucă. E aproape ireal.

Ce, faptul că fiecare rezultat şi fiecare mişcare care duce la acel rezultat sunt deja programate pe disc? N-are de ce să ți se facă părul măciucă. Este doar tehnologie. Şi dacă tu crezi că tehnologia jocurilor video este nemaipomenită, stai să vezi tehnologia *universului.*

Gândeşte-te că Roata Cosmică este ca şi acel CD-ROM. Toate rezultatele există deja. Universul aşteaptă doar să vadă pe care dintre ele îl alegi *de dată asta.* Iar când jocul se termină, chiar dacă câştigi sau pierzi, universul va întreba: „Vrei să mai joci un joc?"„ Discului din computerul tău nu-i pasă dacă tu câştigi sau nu, iar tu nu poți „să-i răneşti sentimentele". El doar îți oferă o şansă să joci din nou.

Toate rezultatele există deja şi rezultatul pe care-l trăieşti ca experiență depinde de alegerea pe care o faci.

Deci Dumnezeu nu este nimic altceva decât un CD-ROM?

N-aş spune-o chiar aşa. De-a lungul acestui dialog am încercat să folosesc imagini care conțin concepte pe care fiecare dintre voi le poate înțelege. Prin urmare, cred că imaginea cu CD-ROM-ul este foarte bună.

În multe feluri, viața *este* ca un CD-ROM. Toate posibilitățile există şi au apărut deja. Acum o selectezi pe cea pe care alegi să o trăieşti ca experiență.

Aceasta are o legătură directă cu întrebarea privitoare la modificările Pământului.

Mult din ceea ce vizionarii spun în legătură cu modificările de pe Pământ este adevărat. Ei au deschis o fereastră înspre „viitor" şi au văzut. Întrebarea este, *ce „viitor"* au văzut ei? Ca şi în cazul sfârşitului jocului de pe CD-ROM. *există mai mult decât o singură versiune.*

Într-o versiune. Pământul se va umfla, în altă versiune, nu se va umfla.

De fapt. *toate* versiunile *s-au întâmplat deja.* Aminteşte-ți, timpul...

... Ştiu, ştiu. „Timpul nu există"...

... e *adevărat.* Şi atunci?

Atunci totul se întâmplă deodată.

Iarăşi e adevărat. Tot ceea ce s-a întâmplat vreodată - se întâmplă acum şi se va întâmpla vreodată - există chiar în clipa asta. Exact la fel cum toate mutările din jocul pe computer există chiar acum pe disc. Aşa că, dacă tu crezi că ar fi interesant ca prezicerile apocaliptice ale vizionarilor să se adeverească, concentrează-ți toată atenția asupra lor şi le vei atrage spre tine. Dar dacă crezi că ți-ar plăcea să trăieşti experiența unei realități diferite, concentrează-te asupra ei şi o vei atrage spre tine.

Prin urmare, nu ai de gând să-mi spui dacă modificările de pe Pământ vor apare sau nu, nu-i aşa?

Aştept ca voi să-mi spuneți Mie. Voi veți decide prin gândurile, cuvintele şi acțiunile voastre.

Şi cum e cu problema computerelor din anul 2000? Există unii care spun că ceea ce numim acum „Y2K" [5]urmează să fie motivul unei mari confuzii în sistemele noastre sociale şi economice. Aşa va fi?

Voi ce ziceți? Ce alegeți? Crezi că voi nu aveți nici o legătură cu treaba asta? Îți spun Eu, e o părere eronată.

Nu ne spui cum o să decurgă lucrurile?

N-am venit aici ca să vă prezic viitorul, şi n-am s-o fac. Pot să-ți spun doar atât. Pot să-ți spun ceea ce-ți poate spune *oricine.* Dacă nu sunteți atenți, veți ajunge exact acolo încotro vă îndreptați. Prin urmare, dacă nu vă place încotro vă îndreptați, *schimbați direcția.*

Cum să fac? Cum pot influența eu un rezultat atât de uriaş? Ce *ar trebui să facem* în legătură cu aceste previziuni despre dezastre făcute de persoane vizionare sau cu „autoritate" spirituală?

Intră în interiorul tău. Caută locul unde se aflâ înțelepciunea ta interioară. Vezi ce-ți spune ea. Apoi, acționează.

Dacă aceasta înseamnă să le scrii politicienilor şi industriaşilor, cerându-le să ia măsuri împotriva distrugerii mediului înconjurător care ar putea duce la schimbări pe Pământ, atunci fă-o. Dacă aceasta înseamnă să-i aduni la un loc pe liderii comunității ca să acționeze în privința problemei Y2K, atunci fă-o. Dacă asta înseamnă să mergi pe drumul tău, trimițând înspre exterior energie pozitivă şi ajutându-i pe cei din jurul tău să nu intre în panică, *provocând* astfel un necaz, atunci fă-o.

Dar cel mai important lucru este să nu-ți fie fiică. În nici un caz tu nu poți „să mori", prin urmare nu ai de ce să-ți fie frică. Fii conştient de Procesul aflat în curs de desfăşurare şi înțelege, în linişte, că totul o să fie bine în ce te priveşte.

Caută să intri în legătură cu perfecțiunea tuturor lucrurilor. Înțelege că vei fi exact acolo unde trebuie să fi, pentru a trăi exact experiența pe care o alegi, pe măsură ce îl creezi pe Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Aceasta este calea spre pace. În tot ce există, caută să vezi perfecțiunea.

Şi nu în ultimul rând, nu încerca să „te împotriveşti" la nimic. Persistă toate lucrurile cărora le opui rezistență. Ți-am spus asta în primul volum şi e adevărat.

Oamenii care sunt trişti din cauza a ceea ce „văd" în viitor sau a ceea ce „li s-a spus" legat de viitor, nu reuşesc „să rămână în starea de perfecțiune".

Ne mai poți da vreun sfat?

Preaslăviți! Preaslăviți viața! Preaslăviți Sinele! Preaslăviți previziunile! Preaslăviți-l pe Dumnezeu! Preaslăviți! Jucați jocul!

Aduceți bucurie clipei, indiferent de ce pare clipa a vă aduce vouă, deoarece bucuria este Cine Sunteți Voi şi Cine Veți Fi Voi întotdeauna.

Dumnezeu nu poate crea nimic imperfect. Dacă voi credeți că Dumnezeu poate crea ceva imperfect, atunci nu ştiți nimic despre Dumnezeu. Prin urmare, preaslăviți. Preaslăviți

[5] problema schimbării datei la începutul anului 2000, când computerele ar fi putut citi ultimele două cifre (00) ca fiind anul 1900 şi nu 2000.

perfecțiunea! Zâmbiți şi preaslăviți şi vedeți numai perfecțiunea. Atunci, tot ceea ce alții numesc imperfecțiune nu vă va atinge în nici un fel care să fie imperfect pentru voi.

Vrei să spui că pot să evit ca Pământul să se încline pe axa lui, sau să fie zdrobit de un meteorit, sau fărâmițat de cutremure sau copleşit de isterie şi confuzie din cauza lui Y2K?

Fără discuție că poți evita să fii afectat în mod negativ de oricare dintre aceste catastrofe.

Nu asta Te-am întrebat.

Dar asta ți-am răspuns. Înfruntă viitorul fără teamă, înțelegând Procesul şi văzând perfecțiunea lui.

Acea pace, acea seninătate, acel calm te vor îndepărta de majoritatea experiențelor şi situațiilor pe care alții le-ar numi „negative”.

Dar dacă greşeşti în privința asta? Dar dacă Tu nu eşti deloc „Dumnezeu”, ci doar produsul imaginației mele bogate?

Aha, iar ne întoarcem la întrebarea asta!

Bine. Şi dacă e aşa? Ce contează! Ai vreo altă idee despre cum ai putea să-ți trăieşti mai bine viața?

Ceea ce spun aici este să rămâi calm, netulburat, senin, în fața acestor previziuni înfricoşătoare referitoare la calamități care pot afecta întreaga planetă şi, în felul acesta, vei obține cel mai bun rezultat posibil.

Chiar dacă nu sunt Dumnezeu şi sunt doar „tu” care inventează toate astea, poți oferi un sfat mai bun?

Nu cred.

Prin urmare, ca de obicei, nu are nici o importanță dacă Eu sunt „Dumnezeu” sau nu.

Folosind această idee, împreună cu informația din toate cele trei volume, trăieşte înțelepciunea. Sau, dacă poți găsi un mod mai bun de a proceda, *aplică-l*.

Chiar dacă cel care vorbeşte în toate aceste trei cărți este doar Neale Donald Walsch, cu greu ai putea găsi un sfat mai bun în privința oricăruia dintre subiectele discutate. Prin urmare, priveşte lucrurile în felul următor: ori cel care vorbeşte este Dumnezeu, ori tipul ăsta, Neale, e foarte deştept.

Care-i diferența?

Diferența este că dacă aş fi convins că cel care spune aceste lucruri este cu adevărat Dumnezeu, aş asculta cu mai multă atenție.

Aiurea! Ți-am trimis mesaje de o mie de ori, într-o sută de forme diferite şi pe majoritatea le-ai ignorat.

Mda, presupun că aşa am făcut.

Presupui?

Bine, bine, aşa am făcut!

De data asta să nu ignori nimic. Cine presupui tu că te-a adus spre această carte? Tu ai făcut-o. Prin urmare, dacă nu poți să-L asculți pe Dumnezeu, ascultă-te pe tine însuți.

Sau pe vizionarul meu prietenos.

Sau pe vizionarul tău prietenos.

Cam râzi Tu de mine acum, dar vorbele astea mă duc la un alt subiect pe care vroiam să-l discutăm.

Ştiu.

Ştii?

Desigur. Vrei să discutăm despre persoanele cu percepții extrasenzoriale.

De unde ştii?

Sunt una dintre ele.

Fac pariu că eşti. Eşti Mama tuturor vizionarilor. Eşti *cel mai tare din parcare.* Eşti Boss-ul, Şeful cel Mare, Managerul Universal, eşti Toți la un Loc, Preşedintele Consiliului.

Omule, să ştii că... ai nimerit-o!

Sunt bun, n-ai ce-i face!!

Da, domn'e! La fix!

Deci, vreau să ştiu ce înseamnă „putere extrasenzorială”.

Cu toții aveți ceea ce numiți „putere extrasenzorială”. În realitate, este al şaselea simț Şi cu toții aveți un „al şaselea simț când e vorba de ceva”.

Puterea extrasenzorială este, pur şi simplu, capacitatea de a ieşi din experiența ta limitată pătrunzând într-un câmp de înțelegere mai larg. Să capeți perspectivă. Să simți mai mult decât ar simți individul limitat care-ți închipui tu că eşti; să ştii mai mult decât ar şti el. Este capacitatea de a capta *adevărul mai extins* din jurul tău; de a simți o energie diferită.

Şi cum îți poți dezvolta o astfel de capacitate?

„Dezvolta” este un cuvânt bun. E ca şi cum am vorbi despre muşchi. Cu toții îi aveți, dar unii dintre voi aleg să-i dezvolte în timp ce, în alții, ei rămân nedezvoltați şi mult mai puțin folositori.

Pentru a-ți dezvolta „muşchii” extrasenzoriali, trebuie să faci exerciții. Să-i foloseşti în fiecare zi. Tot timpul.

Chiar în clipa asta muşchii sunt acolo, dar sunt mici. Sunt slabi. Sunt folosiți prea puțin. Prin urmare, din când în când, vei fi „izbit” de o intuiție, dar nu vei acționa conform ei. Vei avea o „presimțire”, dar o vei ignora. Vei avea un vis sau o „inspirație”, dar le vei lăsa să treacă, neacordându-le nici cea mai mică atenție.

Slavă domnului că tu ai acordat atenție acestei intuiții care te-a „izbit” în privința cărții de față, pentru că, altfel, n-ai mai citi aceste cuvinte acum.

Crezi că ai ajuns la aceste cuvinte în mod accidental? Din întâmplare?

Prin urmare, primul pas în a-ți dezvolta „puteri extrasenzoriale” constă în a şti că le ai şi în a le folosi. Fii atent la fiecare presimțire pe care o ai, la fiecare senzație pe care o simți, la fiecare intuiție care te „izbeşte”. *Fii atent!*

Apoi, acționează în conformitate cu ceea ce „ştii”. Nu îi permite minții să te convingă să nu o faci. Nu-i permite fricii să te oprească.

Cu cât acționezi mai mult şi fără frică conform intuiției tale, cu atât intuiția îți va fi de mai mare folos. Ea a existat mereu acolo, doar că acum îi dai atenție.

Dar eu nu vorbeam despre intuiția de tipul a-găsi-întotdeauna-un-loc-de-parcare. Vorbesc despre adevărata putere de clarviziune. Cea care vede în viitor. Cea care îți permite să ştii despre oameni lucruri pe care nu aveai cum să le cunoşti altfel.

Şi eu vorbeam tot despre asta.

Cum acționează această putere de clarviziune? E cazul să îi ascult pe oamenii care o au? Pot eu să schimb o previziune făcută de o asemenea persoană, sau viitorul meu este bătut în cuie? Cum e cu putință ca o persoană cu percepții extrasenzoriale să spună despre tine o grămadă de lucruri, chiar din clipa în care intri în cameră? Dar dacă...

Stai puțin. Aici sunt patru întrebări diferite. Hai s-o luăm mai încet şi să răspundem la fiecare pe rând.

De acord. Cum acționează percepția extrasenzorială?

Există trei reguli ale fenomenelor de percepție extrasenzorială care îți vor permite să înțelegi cum acționează această putere.

1. Orice gând este energie.
2. Toate lucrurile sunt în mişcare.
3. Timpul este acum.

Persoanele care au asemenea percepție sunt oamenii deschişi la experiențele pe care aceste fenomene le produc: vibrații. Uneori, formate ca imagini în minte. Uneori, un gând ia forma unui cuvânt.

Un asemenea om este specialist în a simți aceste energii. La început e mai greu, deoarece aceste energii sunt foarte uşoare, foarte subtile, foarte efemere. E ca adierea foarte uşoară dintr-o noapte de vară, pe care crezi că o simți prin păr - dar te îndoieşti că ai simțit-o. Ca sunetul slab de la mare distanță pe care crezi că l-ai auzit, dar nu eşti sigur. Ca imaginea fugitivă şi ştearsă pe care o prinzi cu coada ochiului, despre care poți să juri că ai văzut-o, dar atunci când te uiți direct, a dispărut. S-a dus. Oare chiar o fi fost acolo?

Aceasta este întrebarea pe care, la început, şi-o pune întotdeauna o persoană cu percepție extrasenzorială. Când devine experimentată, nu se întreabă niciodată, deoarece întrebarea îndepărtează răspunsul. A pune o întrebare înseamnă a-ți angaja mintea şi acesta este ultimul lucru pe care vrea să-l facă. Intuiția nu se află în minte. Pentru a-ți exercita aceste puteri trebuie să ieşi în afara minții. Asta, deoarece intuiția se află în psyche, în suflet.

Intuiția este urechea sufletului.

Sufletul este unicul instrument suficient de sensibil pentru a „capta” cele mai vagi vibrații ale vieții, pentru a „simți” aceste energii, aceste unde în câmp şi pentru a le interpreta.

Voi aveți şase simțuri, nu cinci. Ele sunt: mirosul, gustul, pipăitul, văzul, auzul şi... *cunoaşterea.*

Prin urmare, aşa acționează „puterea de percepție extrasenzorială”.

Ori de câte ori ai un gând, el trimite în afară energie. El *este* energie. Sufletul persoanei cu percepție extrasenzorială captează această energie. Un adevărat văzător nu se va opri ca să o interpreteze, ci va spune imediat cum simte că este această energie. În felul acesta, el poate să-ți spună ce gândeşti.

Fiecare sentiment pe care l-ai avut vreodată rămâne în sufletul tău. Sufletul tău este suma totală a tuturor sentimentelor tale. El este un depozit. Chiar dacă le-ai depozitat cu ani în urmă, un văzător care are cu adevărat deschidere poate „simți” aceste „sentimente”, chiar aici şi chiar acum. Aceasta, deoarece - cu toții în cor acum!...

Timpul nu există...

În felul acesta, un văzător poate să îți spună ceva despre „trecutul” tău.

Nici „mâine” nu există. Totul se întâmplă chiar acum. Fiecare eveniment trimite o undă de energie, imprimă o imagine de neşters pe pelicula fotografică cosmică. Văzătorul vede şi simte imaginea lui „mâine” ca şi când s-ar întâmpla chiar acum - *şi chiar acum se şi întâmplă.* În felul acesta, unii văzători îți prevăd „viitorul”.

Cum se face acest lucru pe plan fiziologic? Probabil că, fără ca măcar să ştie ce face, o persoană cu percepție extrasenzorială, printr-o concentrare intensă, trimite în exterior un component submolecular din ea însăşi. „Gândul” ei părăseşte trupul, țâşneşte în spațiu şi merge destul de departe, destul de repede, pentru a putea să se întoarcă şi să „vadă” de la distanță acel „acum” pe care-l trăieşti tu ca experiență.

Călătorie submoleculară în timp!

Zi-i aşa.

Călătorie submolecularăîn timp!

Aa-ha! Am impresia că te cam distrezi!

Nu, promit că o să fiu cuminte. Pe cuvânt. Continuă. Chiar vreau să aud ce-mi spui.

Bine. După ce a absorbit, prin concentrare, energia obținută de la imagine, partea submoleculară a psihicului țâşneşte înapoi în trupul din care a plecat, aducând energia cu ea. Văzătorul „obține o imagine” - uneori cutremurându-se - sau „simte un sentiment” şi se străduieşte foarte tare să nu „proceseze” datele, ci le descrie, pur si simplu, pe loc. El a învățat să nu pună întrebări în legătură cu ceea ce „gândeşte” sau „vede” sau „simte” brusc, ci doar să le permită „să treacă prin el”, pe cât de nealterate cu putință.

Săptămâni mai târziu, dacă evenimentul imaginat sau „simțit” chiar se întâmplă, el este numit clarvăzător - ceea ce este, fără discuție, adevărat!

Dacă aşa stau lucrurile, cum se întâmplă că unele „previziuni” sunt „greşite”; adică ele nu se „întâmplă” niciodată?

Deoarece clarvăzătorul nu „a prezis viitorul”, ci a oferit doar o imagine a uneia dintre „variantele posibile” observate în Eternul Moment de Acum. Acesta este întotdeauna subiectul citirii făcute de vizionarul care a făcut această alegere. El ar fi putut, la fel de bine, să facă o altă alegere - o alegere care să nu fie în concordanță cu prezicerea.

Momentul Etern conține toate „posibilitățile posibile”. După cum am explicat de câteva ori, totul s-a întâmplat deja, într-un milion de moduri diferite. Vouă vă rămâne doar să faceți alegeri prin percepție.

Totul este o chestiune de percepție. Când îți schimbi percepția îți schimbi gândul, iar gândul tău îți creează realitatea. Oricare ar fi rezultatul pe care l-ai putea anticipa în orice situație, el se află deja acolo, la îndemâna ta. Nu ai nimic altceva de făcut decât să-l percepi. Să-l cunoşti.

Aceasta am vrut să spun prin „Eu vă voi răspunde chiar înainte ca voi să întrebați”. Într-adevăr, rugăciunile voastre îşi capătă „răspunsul”, chiar înainte ca rugăciunea să fie rostită.

Atunci cum se face că nu căpătăm cu toții ceea ce cerem prin rugăciune?

Acest lucru vi l-am spus în primul volum. Voi nu primiți întotdeauna ceea ce cereți, dar întotdeauna obțineți ceea ce creați. Creația urmează gândului, care urmează percepției.

Chestia asta îți îmbârligă complet mintea. Chiar dacă am mai parcurs o dată acest subiect, tot am senzația că mintea mi-e îmbârligată.

Aşa ți se pare, nu-i aşa? De aceea e bine să revenim mereu. Dacă auzi ceva de mai multe ori, ai şansa să-l cuprinzi cu mintea. Iar atunci mintea ta „se dezbârligă”.

Dacă totul se întâmplă acum, ce anume dictează ce *parte* din acest tot o trăiesc eu ca experiență în momentul *meu* de „acum”?

Alegerile tale - şi credința ta în aceste alegeri. Această credință va fi creată de către gândurile tale legate de un anumit subiect, iar aceste gânduri provin din percepțiile tale - adică, „din unghiul din care îl priveşti”. Astfel încât, clarvăzătorul vede alegerea pe care o faci tu acum în privința lui,mâine” şi o vede îndeplinită. Dar un clarvăzător adevărat îți va spune întotdeauna că nu trebuie să se întâmple aşa. Poți „să alegi din nou” şi să schimbi rezultatul.

Eu chiar că mi-aş schimba experiența pe care am avut-o deja!

Exact! Acum înțelegi. Acum înțelegi cum să trăieşti în cadrul paradoxului.

Dar dacă „s-a întâmplat deja”, cui „i s-a întâmplat”? Şi dacă fac o schimbare, cine este „eu” care trăieşte schimbarea?

Nu există un singur „tu” care se mişcă pe linia timpului. Aceste lucruri au fost descrise detaliat în volumul al II-lea. Îți sugerez să le reciteşti. Apoi, pentru o înțelegere mai profundă, combină ce-i acolo cu ce-i aici.

Corect. Bine. Dar mi-ar plăcea să mai vorbim puțin despre chestia asta cu puterile extrasenzoriale. O mulțime de oameni pretind că au asemenea puteri. Cum pot să-i deosebesc pe cei adevărați de cei falşi.

Toată lumea *are* „puteri extrasenzoriale”, aşa că *toți* sunt „adevărați”. Ceea ce vrei tu să găseşti este scopul pe care-l au. Caută ei să te ajute sau să se îmbogățească?

Cei cu puteri extrasenzoriale - aşa numiții „profesionişti” - care caută să se îmbogățească, adesea promit să facă lucruri prin puterea lor - „să-ți aducă înapoi un iubit”, „să-ți aducă bogăție şi faimă”, chiar să te ajute să slăbeşti!

Ei promit că pot să facă toate acestea - contra unei taxe. Ei chiar „îți vor spune” despre cineva - despre şef, iubit, prieten - şi-ți spun totul despre ei. Vor spune, Adu-mi ceva, o batistă, o fotografie, ceva scris de mâna lor”.

Şi ei chiar *pot* să-ți spună despre altcineva. Adesea, îți spun destul de mult. Deoarece fiecare lasă o urmă, o „amprentă psihică”, o urmă energetică. Iar o persoană cu adevărat sensibilă poată să o simtă.

Dar o persoană sincer intuitivă nu se va oferi niciodată să facă pe altul să se întoarcă la tine, să facă o persoană să se răzgândească, sau *să producă orice alt rezultat prin „puterea” sa extrasenzorială.* O persoană care are cu adevărat o asemenea putere - unul care şi-a dedicat viața pentru a-şi dezvolta şi a folosi acest dar - ştie că nu ai niciodată voie să încalci liberul arbitru al altcuiva, că nu ai voie să intri niciodată în gândurile altuia, şi că spațiul sufletesc al altcuiva nu trebuie niciodată violat.

Credeam că ai spus că nu există „corect” şi „greşit”. Ce-i cu toate aceste „niciodată” care au apărut brusc?

De fiecare dată când Eu exprim „întotdeauna” sau „niciodată”, o fac în cadrul contextului a ceea ce ştiu că voi căutați să realizați; a ceea ce voi vă străduiți să faceți.

Ştiu că vă străduiți cu toții să evoluați, să creşteți spiritual, să vă reîntoarceți în Unime. Vă străduiți să trăiți experiența de voi înşivă ca cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care ați avut-o vreodată despre Cine Sunteți. Vă străduiți şi ca individ şi ca neam.

În lumea Mea nu există „corect” şi „greşit” şi nici „fă aşa” sau „nu face aşa” - după cum am spus de mai multe ori - şi voi nu veți arde în focurile veşnice ale iadului dacă faceți o alegere „rea”, deoarece nu există nici „rău” şi nici „iad” - decât dacă, bineînțeles, voi gândiți că ele există.

Cu toate acestea, există legi naturale care au fost create în universul fizic - iar una dintre ele este legea cauzei şi efectului.

Una dintre cele mai importante legi ale cauzei şi efectului e următoarea:

Fiecare efect provocat de către tine este, în cele din urmă, trăit ca experiență de către Sinele tău.

Ce înseamnă asta?

Orice îl determini pe altul să trăiască ca experiență, vei trăi tu însuți ca experiență într-o bună zi.

Membri comunității voastre New Age au un mod mai sugestiv de a exprima această idee.

„Ce semeni, aia culegi”.

Corect. Alții cunosc această lege ca pe porunca lui Iisus: *faceți altora ceea ce vreți să vi se facă vouă.*[6]

[6] compară Matei VII, 12. Luca VI, 31.

Iisus vă învață Legea cauzei şi efectului. Este ceea ce s-ar putea numi Legea Fundamentală. Ceva asemănător cu Directiva Fundamentală[7] dată lui Kirk, Picard şi Janevvay[8].

Hei, Dumnezeu e fan *Star Trek!*

Te mai miri!? Eu am scris jumătate din episoade.

Ar fi bine ca Gene să nu audă ce spui.

Păi... Gene Mi-a *spus* să zic asta.

Ții legătura cu Gene Roddenberry[9]?

Şi cu Cari Sagan[10], cu Bob Heinlein[11] şi cu *toată gaşca* de acolo de sus.

Cred că n-ar trebui să glumeşti în halul ăsta. S-ar putea ca asta să micşoreze credibilitatea întregului dialog.

Înțeleg. O conversație cu Dumnezeu trebuie să fie serioasă.

Mă rog, măcar credibilă.

Şi nu e credibil faptul că Eu îi am aici cu Mine pe Gene, Cari şi Bob? O să le spun chestia asta. Să ne întoarcem la cum poți să deosebeşti o persoană cu puteri extrasenzoriale adevărate de una „falsă”. O persoană cu puteri extrasenzoriale ştie şi trăieşte în cadrul Directivei Fundamentale. De aceea, dacă îi ceri să îți aducă înapoi „un iubit pierdut” sau să citească în aura persoanei a cărei scrisoare sau batistă ai adus-o, un adevărat clarvăzător îți va spune:

„Îmi pare rău, dar nu o să fac aşa ceva. Niciodată nu o să intervin, nu o să mă bag şi, nici măcar pentru o clipă, nu o să mă amestec în drumul pe care-l urmează altcineva.”

„Nu voi încerca să influențez, să dirijez sau să zdruncin în nici un fel alegerile lor.”

„Nu-ți voi divulga nici o informație personală sau particulară despre nici o persoană.”

Dacă cineva se oferă să vă facă unul dintre aceste „servicii”, acel om este un şarlatan, cum ați zice voi, care scoate bani de la voi, folosind slăbiciunile şi vulnerabilitatea voastră.

Dar ce spui despre o persoană cu puteri extrasenzoriale care-i ajută pe oameni să localizeze pe cineva dispărut - un copil care a fost răpit, un adolescent care a fugit de acasă şi e prea mândru să dea un telefon la familie, chiar dacă o doreşte cu disperare? Şi ce spui despre cazurile clasice în care, la cererea poliției, persoane vii sau moarte sunt localizate?

Toate aceste întrebări îşi găsesc răspunsul în ele însele. Un adevărat clarvăzător evită întotdeauna să-şi impună voința asupra altuia. El este acolo numai pentru a face un serviciu.

---

[7] Legea fundamentală enunțată în serialul *Star Trek* pe care trebuie să o respecte toate rasele galactice în relația lor una cu cealaltă: *Este interzis tuturor navelor şi membrilor Flotei Stelare să intervină în dezvoltarea normală a oricărei civilizații sau societăți.*

[8] Personaje din serialul Star Trek

[9] Producătorul serialului Star Trek, actualmente decedat

[10] Cari Sagan, 1934-1996. Astronom America cunoscut pentru cercetările asupra posibilității existenței unei vieți extraterestre, iar împreună cu geneticianul Joshua Lederberg a pus bazele exobiologiei ca disciplină ştiințifică.

[11] Robert Heinlein, 1907-1988. Unul dintre cei mai importanți autori de science fiction. Titluri: *Stranger m a So-ange Land, IFear No Evil, Friday, Job etc.*

E bine să-i ceri unui clarvăzător să intre în legătură cu morții? E-n regulă să încercăm să ajungem la cei care „au plecat înaintea noastră”?

De ce ai vrea să faci aşa ceva?

Ca să văd dacă ei vor să ne spună ceva; să ne povestească.

Dacă cineva „din partea cealaltă” vrea ca voi să ştiți ceva, fii sigur că va găsi un mod de a vă face să aflați acel lucru.

Unchiul, mătuşa, fratele, sora, tatăl, mama, nevasta şi iubitul care „au plecat înainte” îşi continuă propria lor călătorie, trăind experiența bucuriei totale, mergând înspre înțelegere totală.

Dacă o parte din ceea ce vor ei să facă este să se întoarcă la voi - să vadă cum vă simțiți, să vă arate că lor le este bine, orice altceva - să fii sigur că o vor face.

Fii atent deci la „semne” şi recepționează-le. Nu le alunga, considerându-le produse ale imaginației tale, „dorințe exprimate în gând” sau coincidențe. Fii atent la mesaj şi primeşte-l.

Eu cunosc o doamnă care în timp ce îşi îngrijea soțul pe moarte l-a implorat ca, dacă pleca el primul, să se întoarcă la ea şi să o anunțe că îi era bine. El a promis că aşa va face şi a murit după două zile. Nu a trecut nici o săptămână şi doamna s-a trezit într-o noapte cu sentimentul că cineva tocmai se aşezase pe pat lângă ea. Când a deschis ochii, putea să jure că l-a văzut pe soțul ei şezând la picioarele patului şi zâmbindu-i. Dar când a clipit din ochi şi s-a uitat din nou, el plecase. Ea mi-a spus povestea mai târziu, zicând că e posibil să fi avut halucinații.

Da, e ceva foarte obişnuit. Primiți semne - semne de necontestat şi evidente şi le ignorați. Sau nu le dați nici o atenție, considerând că mintea vă joacă feste.

Şi în ceea ce priveşte această carte, aveți aceiaşi posibilitate de alegere.

De ce facem noi acest lucru? De ce oare cerem noi ceva - cum ar fi înțelepciunea conținută în aceste trei cărți - şi apoi, atunci când o primim, refuzăm să o credem?

Deoarece vă îndoiți de măreția lui Dumnezeu. Ca şi în cazul Apostolului Toma, trebuie să simțiți, să vedeți şi să atingeți înainte ca să vreți să credeți. Dar ceea ce vreți să ştiți nu poate fi văzut, simțit sau atins. Face parte dintr-un alt tărâm. Iar voi nu sunteți deschişi spre el; nu sunteți gata. Dar nu vă faceți probleme; când elevul este pregătit, profesorul apare.

Prin urmare - ca să ne întoarcem la punctul de pornire al întrebărilor - Tu spui că *n-ar trebui* să mergem la un clarvăzător sau la o şedință de spiritism pentru a încerca să-i contactăm pe cei care se află pe partea cealaltă?

Eu nu spun că ar trebui să faceți ceva sau că n-ar trebui. Nu sunt însă sigur ce rost ar avea.

Păi, să presupunem că aş avea *eu* de spus ceva celorlalți, mai degrabă decât să aud veşti *de la ei?*

Îți imaginezi că ai putea s-o spui şi ei nu te-ar auzi? Cel mai mic gând care are vreo legătură cu o ființă care există pe ceea ce voi numiți „cealaltă parte”, îi aduce conştiența în zbor spre voi.

Nu poți să ai un gând sau o idee despre o persoană, după cum spuneți voi, „decedată", fără ca Esența acelei persoane să nu devină complet conştientă de aceasta. Nu e necesar să foloseşti un medium pentru a face o astfel de comunicare. *Dragostea este cel mai bun „medium" pentru comunicare.*

Dar cum rămâne cu comunicarea *în ambele sensuri?* Ar fi de folos un medium în cazul acesta? Este o astfel de comunicare măcar posibilă? Toate sunt vorbe goale? E periculos?

Vorbeşti acum despre comunicarea cu spiritele. Da. O astfel de comunicare este posibilă. Dacă e periculoasă? Virtual, orice este „periculos", dacă ți-e frică. Creezi lucrul de care ți-e frică. Dar, în realitate, nu există nimic de care să vă fie frică.

Cei pe care-i iubiți nu sunt niciodată departe de voi, niciodată mai departe decât un gând şi vor fi întotdeauna acolo dacă aveți nevoie de ei, întotdeauna gata cu un sfat, o mângâiere, o povață. În cazul în care gândul la cum se simte persoana iubită vă stresează foarte tare, ea vă trimite un semn, un semnal, un mic „mesaj" care vă va permite să ştiți că totul este în regulă.

Nici măcar nu e nevoie să-i chemați, deoarece sufletele care v-au iubit în această viață sunt atrase către voi, împinse către voi, zboară către voi, în momentul în care simt cel mai mic necaz sau tulburare în câmpul aurei voastre.

Una dintre primele oportunități ce li se oferă în momentul în care învață despre posibilitățile pe care le au în noua lor existență este de a oferi ajutor şi mângâiere celor pe care-i iubesc. Iar dacă sunteți cu adevărat deschişi către ei, le veți simți prezența mângâietoare.

Deci, poveştile pe care le auzim despre oamenii care „puteau să jure" că unul din morții lor dragi era în cameră cu ei, ar putea fi adevărate.

Absolut sigur. Poți simți mirosul parfumului persoanei iubite sau fumul trabucului pe care-l fuma, sau să auzi estompat un cântec pe care obişnuia să-l murmure. Sau, pot să apară din senin câteva dintre obiectele lor personale. O batistă, sau un portofel, sau nişte butoni, sau o bijuterie „apar" dintr-o dată. „fără nici o explicație". Le „găseşti" într-o pernă de pe scaun sau sub un teanc de reviste vechi. E acolo, pur şi simplu. O fotografie, o imagine a unui moment anumit - exact atunci când vă era foarte dor de acea persoană şi vă gândeați la ea şi erați trişti pentru că a murit. Asemenea lucruri nu „se întâmplă din senin". Acest gen de lucruri nu „apar din senin", absolut din întâmplare „chiar la momentul potrivit". Adevăr vă spun Eu vouă: *Nu există coincidențe în univers.*

E un lucru foarte obişnuit. Foarte obişnuit.

Să ne întoarcem la întrebarea ta: E nevoie de un „medium", un „canal" pentru a comunica cu ființe ieşite din trup. Nu. Ne este uneori de ajutor? Uneori. Îți spun din nou că foarte mult depinde de vizionar sau de medium cât şi de motivația lor.

Dacă cineva refuză să facă acest lucru pentru tine sau să îndeplinească orice fel de acțiune de „intermediere" sau „legătură" - dacă nu primeşte o retribuție foarte mare - atunci ia-o la fugă de acolo cât poți de repede. E posibil ca acea persoană să facă asemenea lucruri numai pentru bani. Să nu te surprindă dacă te „agață" ca să te întorci iarăşi şi iarăşi, săptămâni şi luni în şir sau chiar ani, profitând de nevoia sau dorința ta de a intra în contact cu „lumea spiritelor".

O persoană care se află acolo numai ca să ajute - la fel ca şi spiritul care se află acolo - nu cere nimic pentru ea însăşi, în afară de ce are nevoie pentru a-şi putea continua activitatea.

Dacă un vizionar sau un medium fac parte din această categorie şi sunt de acord să te ajute, neapărat să le oferi tot ajutorul pe care îl poți da la rândul tău. Nu profita de o asemenea

generozitate spirituală extraordinară dând puțin sau nimic, atunci când ştii că poți să faci mai mult.

Străduieşte-te să vezi cine serveşte cu adevărat lumea, cine se străduieşte cu adevărat să împartă înțelepciune şi cunoaştere, intuiție şi înțelegere, grijă şi compasiune. Ai grijă de aceşti oameni şi oferă-le foarte mult. Adu-le cele mai înalte onoruri. Dă-le cele mai mari sume. Pentru că aceştia sunt Cei Care Aduc Lumina.

7

Am spus o grămadă de lucruri aici. Mamă, câte am mai spus!! Putem să trecem la altceva? Eşti gata să continuăm?

Tu eşti?

Da. În sfârşit sunt pe calea cea bună şi nu mă mai opresc. Vreau să îți pun fiecare întrebare pe care aştept să o pun de trei ani încoace.

Totul e în regulă în ceea ce Mă priveşte. Dă-i drumul.

Excelent. Aş vrea să discut acum despre un alt mister ezoteric. Vrei să-mi vorbeşti despre reîncarnare?

Bineînțeles.

Multe religii spun că reîncarnarea este o doctrină falsă; că avem o singură viață, o singură şansă.

Ştiu. Nu e chiar aşa.

Cum pot ei să greşească în privința unui lucru atât de important? Cum se poate să nu ştie adevărul în privința unui lucru fundamental?

Trebuie să înțelegi că oamenii au multe religii bazate pe frică, a căror învățături conțin o doctrină a unui Dumnezeu care trebuie adulat şi de care trebuie să-ți fie teamă.

Prin frică a trecut de la matriarhat până la patriarhat întreaga voastră societate de pe Pământ. Prin frică au reuşit primii preoți să-i facă pe oameni „să-şi îndrepte comportările rele" şi „să ia în seamă cuvântul Domnului". Prin frică, bisericile şi-au câştigat şi şi-au controlat congregațiile.

Una dintre biserici chiar insistă că Dumnezeu vă pedepseşte dacă nu mergeți la slujbă în fiecare duminică. A nu merge la biserică a fost declarat păcat.

Şi asta nu însemna a merge la orice biserică. Oamenii trebuiau să meargă la o anumită biserică. Dacă ei mergeau la o biserică de rit diferit, şi acesta era păcat. Aceasta a fost o încercare de a controla, pur şi simplu, folosind frica. Uluitor este faptul că treaba a ținut. Şi, al naibii încă mai ține.

Hei, hei, Tu eşti Dumnezeu. Nu înjura!

Cine înjură? Era doar o constatare. Am spus „al naibii - *încă mai ține*".

Oamenii vor crede întotdeauna în naiba şi într-un Dumnezeu care îi va trimite la el, atâta timp cât cred că Dumnezeu este asemănător omului - fără milă, egoist, neiertător şi răzbunător.

În zilele de demult, majoritatea oamenilor nu-şi putea imagina un Dumnezeu care se ridica mai presus de atât. Astfel că ei au acceptat învățătura multor biserici „de a le fi frică de răzbunarea groaznică a Domnului".

Era ca şi când oamenii nu aveau încredere în ei înşişi că puteau fi buni, că puteau acționa cum trebuie de unii singuri şi bine motivați. Aşa că au trebuit să creeze o religie care să propovăduiască doctrina unui Dumnezeu furios şi răzbunător, care să-i țină pe drumul cel drept.

Ideea de reîncarnare le strica toate planurile.

Cum? Ce a făcut ca această doctrină să fie atât de amenințătoare?

Biserica a pretins că ai face mai bine să fii cumsecade pentru că, *dacă nu* ... - şi iată că vin adepții teoriei reîncarnării care spun: „Mai ai încă o şansă, şi încă o şansă în plus. Şi ai multe şanse. Aşa că, nu-ți fă griji. Fă ce poți. Nu lăsa frica să te paralizeze la gândul că nu faci ce trebuie. Propune-ți să faci mai bine data viitoare şi mergi înainte".

Bineînțeles că, la începuturile ei, biserica nu putea să accepte aşa ceva. Aşa că a făcut două lucruri. Primul, a denunțat doctrina reîncarnării ca fiind eretică. Apoi a creat taina spovedaniei. Spovedania putea să-i ofere credinciosului ceea ce îi promitea reîncarnarea - adică, *îi mai dădea încă o şansă.*

Deci, avem de-a face cu un scenariu în care Dumnezeu nu te pedepsea pentru păcatele tale, cu condiția *să le mărturiseşti.* În acest caz, te puteai simți în siguranță, ştiind că Dumnezeu îți auzea spovedania şi te ierta.

Da. Dar aici era o capcană. Iertarea *nu putea veni direct de la Dumnezeu.* Trebuia să treacă prin biserică, ai cărei preoți dădeau „canoane" care trebuiau îndeplinite. Ele erau, de obicei, rugăciuni pe care păcătosul trebuia să le spună. Aveai, prin urmare, două motive să continui să fii membru în congregație.

Biserica a descoperit că spovedania era o metodă atât de avantajoasă încât, în curând, a declarat că este păcat *să nu te spovedeşti.* Toată lumea trebuia să se spovedească cel puțin o dată pe an. Dacă nu o făceau. Dumnezeu avea *un alt motiv* ca să fie furios.

Biserica a început să promulge din ce în ce mai multe reguli - multe arbitrare şi capricioase - fiecare regulă conținând în ea puterea lui Dumnezeu de a condamna pentru veşnicie, bineînțeles. În afară de cazul în care nerespectarea lor era *mărturisită.* Atunci, persoana era iertată de Dumnezeu, iar condamnarea era evitată.

A apărut apoi o altă problemă. Oamenii s-au gândit că aceasta înseamnă că ei puteau să facă orice, atâta timp cât îşi mărturiseau faptele. Biserica s-a aflat într-un impas. Frica dispăruse din inimile oamenilor. Participarea la slujbe, ca şi numărul de credincioşi au scăzut. Oamenii veneau o dată pe an „să se spovedească", îşi executau canoanele, erau absolviți de păcate şi îşi continuau viața. Nu mai exista nici un dubiu că trebuia găsită o metodă de a băga din nou frica în inimile oamenilor.

Prin urmare, a fost inventat purgatoriul.

Purgatoriul?

Purgatoriul. Acesta a fost descris ca un loc asemănător cu iadul, dar care nu era veşnic. Această nouă doctrină, declara că Dumnezeu te va face să suferi pentru păcatele tale, *chiar dacă le mărturiseai.*

În lumina acestei doctrine, Dumnezeu a decretat că fiecare suflet care nu era perfect va trece prin o anumită cantitate de suferință, în funcție de numărul şi de tipul de păcate comise. Existau păcate „de moarte” şi păcate „care puteau fi iertate”. Păcatele de moarte te trimit direct în iad, dacă nu sunt mărturisite înaintea morții.

Şi, iarăşi, numărul de credincioşi s-a mărit foarte tare. S-au mărit şi sumele adunate din colecte şi, în special, contribuțiile - pentru că doctrina despre purgatoriu includea, de asemenea, şi un mod prin care puteai *să-ți răscumperi păcatele şi să nu mai suferi.*

Ce-ai spus?

Potrivit învățăturilor bisericii, puteai primi o indulgență specială - dar, iarăşi, nu direct de la Dumnezeu - ci numai de la oficialitățile bisericeşti. Aceste indulgențe speciale îl eliberau pe om de suferința din purgatoriu pe care „o merita” din cauza păcatelor lui - sau cel puțin de o parte din ea.

Ceva asemănător cu „premiu pentru bună purtare”?

Da. Dar bineînțeles că acest termen de grație era oferit numai câtorva, în general, celor care aduceau la biserică o contribuție importantă.

Pentru o sumă uriaşă de bani, puteai obține o indulgență *totală.* Aceasta te asigura că *nu vei petrece nici o clipă în purgatoriu.* Era un bilet direct spre rai.

Această favoare specială de la Dumnezeu era accesibilă pentru şi mai putini oameni. Pentru membrii familiilor regale, poate. Pentru cei foarte bogați. Cantitatea de bani, bijuterii şi domenii date bisericii în schimbul acestor indulgențe totale era enormă. Dar acest exclusivism a provocat multă frustrare şi mult resentiment în rândul maselor.

Țăranii cei mai săraci nu aveau nici o speranță de a obține indulgență de la episcop - şi, în felul acesta, oamenii de rând au pierdut încrederea în sistem, iar participarea la biserică amenința să scadă iarăşi.

Şi ce-au mai făcut *de data asta?*

Au inventat lumânările însoțite de novene[12].

Oamenii puteau să vină la biserică şi să aprindă o astfel de lumânare pentru „bietele suflete din purgatoriu” şi, prin rostirea unei novene (o serie de rugăciuni spuse într-o anumită ordine şi care durau o perioadă mai lungă de timp), ei puteau să elimine „sentința” dată dragilor dispăruți, scoțându-i din purgatoriu mai repede decât ar fi permis Dumnezeu în alte condiții.

Dacă ei nu puteau să facă nimic pentru ei înşişi, puteau cel puțin să se roage pentru iertarea celor dispăruți. Bineînțeles că ajutorul era şi mai mare dacă, pentru fiecare lumânare aprinsă, puneai şi câteva monezi într-o cutie.

O mulțime de lumânări mici pâlpâiau în spatele unui geam roşu, şi o grămadă de bani erau introduşi într-o grămadă de cutii de tablă, într-o încercare de a Mă determina pe Mine „să uşurez” suferința sufletelor din purgatoriu.

Uau! E *de necrezut.* Vrei să spui că oamenii nu vedeau minciuna din spatele tuturor acestor lucruri? Oamenii nu vedeau încercarea disperată a unei biserici disperate de a-i face pe membrii ei disperați să acționeze în orice mod cu putință pentru a se proteja

[12] Rugăciune Romano-Catolică spusă cu scop precis, timp de nouă zile.

împotriva unui *disperat* pe care ei îl numeau Dumnezeu? Vrei să spui că oamenii chiar au crezut chestia asta?

Cuvânt cu cuvânt.

Nu e de mirare că biserica a declarat că reîncarnarea e o minciună.

Da. Când Eu v-am creat, n-am făcut-o în aşa fel încât voi să trăiţi o singură viaţă - o perioadă realmente infinitezimală, dacă luăm în considerare vârsta universului - să faceţi greşelile pe care era inevitabil să le faceţi, iar apoi să speraţi că totul se va termina cu bine. Am încercat să-mi imaginez un asemenea scenariu, dar nu-Mi pot da deloc seama care ar fi fost scopul Meu în acest caz.

Nici voi nu v-aţi fi putut da seama. Acesta este motivul pentru care a trebuit să spuneţi tot timpul: „Misterioase sunt căile Domnului, în minunile pe care le face". Dar Eu nu acţionez pe căi misterioase. Tot ceea ce fac are un motiv care este perfect clar. De-a lungul acestei trilogii am explicat de mai multe ori de ce v-am creat şi care este scopul vieţii voastre.

Reîncarnarea se potriveşte perfect acestui scop care este ca Eu să creez şi să trăiesc, viaţă după viaţă, experienţa lui Cine Sunt, prin voi şi prin milioane de alte creaturi conştiente pe care le-am aşezat în univers.

Prin urmare EXISTĂ viaţă pe alte ...

Bineînţeles că există. Chiar crezi că voi sunteţi singuri în acest univers gigantic? Dar ăsta e un alt subiect la care vom ajunge mai târziu.

Promiţi?

Promit.

Prin urmare, scopul vostru ca suflet este să trăiţi experienţa de voi înşivă ca Tot Ceea Ce Este. Evoluăm... devenim.

Ce devenim? Nu ştim! Nu putem şti până când nu ajungem acolo! Dar pentru Noi, călătoria este o bucurie. Şi, de îndată ce Noi „ajungem acolo", de îndată ce Noi creăm următoarea idee înaltă despre Cine Suntem, vom crea un gând mai măreţ, o idee mai înaltă şi *vom continua să trăim veşnic această bucurie.*

Mă urmăreşti?

Da. Iar de data asta *pot să repet* totul, cuvânt cu cuvânt.

Bine.

Prin urmare ... ideea şi scopul vieţii voastre este de a decide şi de a fi Cine Sunteţi Voi cu Adevărat. O faceţi în fiecare zi. O dată cu fiecare acţiune, cu fiecare gând, cu fiecare cuvânt. Numai asta faceţi.

În măsura în care sunteţi mulţumiţi de acest lucru - mulţumiţi de Cine Sunteţi în cadrul experienţei voastre - în aceiaşi măsură veţi păstra mai mult sau mai puţin creaţia, făcând ajustări minore, ici şi acolo, pentru a o aduce cât mai aproape de perfecţiune.

Paramahansa Yogananda[13] este un exemplu de persoană a cărei imagine exterioară a ceea ce gândea el despre el însuşi s-a apropiat foarte tare de „perfecţiune". Avea o idee foarte

[13] 1893-1952; unul dintre cei mai mari maeştri spirituali ai omenirii. În 1910 a devenit discipolul lui Svvami Sri Yuktesvvar. După ce a absolvit universitatea din Calcutta, în 1915, a primit numele Yogananda, care înseamnă ananda = *binecuvântare,* yoga = *unire.* A călătorit şi a răspândit învăţătura sa în tot occidentul. În 1935

clară despre el însuşi şi despre relația lui cu Mine şi şi-a folosit viața pentru a „ilustra” aceasta. El vroia să trăiască experiența ideii lui despre el însuşi în cadrul propriei sale realități; să se cunoască pe el însuşi ca atare, prin experiență.

Babe Ruth[14] a făcut acelaşi lucru. El avea o idee foarte clară despre el însuşi şi despre relația lui cu Mine şi şi-a folosit viața pentru a ilustra această imagine, cât şi pentru a se cunoaşte pe el însuşi în cadrul propriei sale experiențe.

Nu sunt mulți oamenii care trăiesc la acest nivel. Recunosc că Maestrul şi Babe aveau două idei complet diferite despre ei înşişi, dar, cu toate acestea, amândoi le-au exprimat într-un mod magnific.

De asemenea, amândoi aveau păreri diferite despre Mine, e clar că e aşa, şi veneau din niveluri diferite de conştientă în privința lui Cine Sunt şi a relației lor adevărate cu Mine. Aceste niveluri de conştientă se reflectau în gândurile, cuvintele şi acțiunile lor.

Unul s-a aflat în pace şi seninătate aproape toată viața lui şi a adus pace şi seninătate profundă tuturor celorlalți. Celălalt era plin de nelinişte, dezordine şi uneori furie (în special când lucrurile nu mergeau cum voia el) şi a adus dezordine în viețile celor din jurul lui.

Totuşi, ambii aveau inimă bună - nimeni nu era mai uşor de dus de nas decât Babe - iar diferența dintre cei doi este că prunul nu avea, practic, nimic din ceea ce se numeşte averi materiale, dar nu dorea niciodată mai mult decât avea, în timp ce celălalt „avea totul” şi niciodată nu a obținut ceea ce voia cu adevărat.

Presupun că ne-am simți cu toții un pic trişti dacă această stare ar fi fost sfârşitul lui George Herman[15], dar sufletul care s-a întrupat ca Babe Ruth e departe de a-şi fi terminat procesul numit evoluție. El a avut ocazia de a trece în revistă experiențele pe care le-a creat pentru el însuşi, ca şi pe cele create pentru alții, iar acum trebuie să decidă ce ar vrea să trăiască în continuare ca experiență, pe măsură ce se străduieşte să recreeze şi să se re-creeze pe el însuşi în versiuni din ce în ce mai grandioase.

Ne vom opri aici cu povestirea despre aceste două suflete, deoarece ambele şi-au făcut deja alegerea în ceea ce priveşte ce vor să trăiască acum ca experiență - şi, de fapt, amândoi se află acum în desfăşurarea acestor experiențe.

Vrei să spui că amândoi s-au reîncarnat deja în alte trupuri?

Ar fi o greşeală să presupunem că reîncarnarea - reîntoarcerea într-un alt corp fizic - a fost unica opțiune care li s-a oferit.

***Există* şi alte opțiuni?**

Sigur că sunt, oricare vrei tu să fie.

Am explicat deja ce se întâmplă după ceea ce voi numiți moartea voastră.

Unele suflete simt că mai e foarte mult din ceea ce ele ar vrea să cunoască şi astfel descoperă că merg la o „şcoală”, în timp ce alte suflete - ceea ce voi numiți „suflete bătrâne” - le învață. Şi ce le învață? *Că nu au nimic de învățat.* Că nu au avut *niciodată* nimic de învățat. Că tot ceea ce au avut de făcut vreodată a fost să-şi amintească. Să-şi amintească Cine şi Ce Sunt Ei cu Adevărat.

---

a primit de la guru său, Swami Sri Yukteswar, titlul spiritual <u>*paramahansa*</u> = cel care manifestă starea supremă de legătură permanentă cu Dumnezeu. În 1946 a fost publicată cartea vieții sale *Autobiografia unui Yoghin,* care a fost tradusă în 18 limbi şi, până în zilele noastre, se află pe lista de best-seller. Învățăturile lui conțin o sinteză din Yoga originală, Baghavad Gita şi Creştinism

[14] 1895-1948; un vestit jucător profesionist de baseball din America.

[15] Numele adevărat al lui Babe Ruth era George Herman Ruth

Li se „spune” că experiența lui Cine Sunt se obține acționând ca atare; *fiind astfel.* Li se amintește Cine Sunt. Li se arătă cu blândețe.

Alte suflete și-au amintit deja acest lucru, în momentul în care au ajuns „în partea cealaltă” - sau curând după ce au ajuns acolo. (Folosesc limbajul cu care sunteți deja familiarizați, vorbesc în limba voastră pentru a nu ne împiedica, atât cât e cu putință, de cuvinte.) Aceste suflete pot apoi să caute bucuria imediată a trăirii experienței de ei înșiși ca orice doresc „să fie”. Ei pot să selecteze dintr-un milion, din miliarde de milioane de aspecte ale Mele și să aleagă să trăiască ca experiență acel aspect, chiar atunci și chiar acolo. Unii pot opta să se întoarcă în formă fizică pentru ca să facă acest lucru.

Orice formă fizică?

Da.

Atunci e *adevărat* că sufletele se pot întoarce ca animale - că Dumnezeu ar putea fi o vacă? Și că vacile sunt cu adevărat sacre? Vaca sfântă!

(Hm!)

Scuze.

Ai avut timp o viață întreagă să tot joci comedie! Că veni vorba, dacă mă uit la viața ta, chiar ai făcut o treabă bună în acest sens!

Bang! M-ai atins! Îmi vine să te aplaud!

Mulțumesc, mulțumesc.

Să fim serioși, oameni buni...

Răspunsul la întrebarea pe care ai pus-o de fapt - dacă un suflet se poate întoarce ca animal - este da, bineînțeles. Întrebarea adevărată este, ar face-o? Răspunsul este, probabil că nu.

Animalele au suflet?

Oricine care s-a uitat vreodată în ochii unui animal știe deja răspunsul.

Și atunci cum știu eu că *nu* e bunica, cea care s-a întors în pisica mea?

Procesul despre care discutăm aici înseamnă evoluție. Creare de sine și evoluție. Iar evoluția merge pe un singur drum. În sus. Întotdeauna în sus.

Cea mai mare dorință a sufletului este să trăiască experiența aspectelor din ce în ce mai înalte despre el însuși. Prin urmare, el se străduiește să meargă pe scara evoluției în sus și nu în jos, până când ajunge să trăiască experiența a ceea ce a fost numit Nirvana - Unirea deplină cu întregul. Adică, cu Mine.

Dar dacă sufletul dorește experiențe din ce în ce mai înalte legate de el însuși, de ce s-ar mai deranja să revină ca ființă umană? Fără discuție că acesta nu ar fi un pas „în sus".

Dacă sufletul se întoarce în formă umană, el face în permanență efortul de a trăi alte experiențe și, astfel, va evolua în continuare. În rândul ființelor umane există multe nivele de

evoluție care au fost observate şi demonstrate. Te poți întoarce mai multe vieți - mai multe sute de vieți - pentru a continua să ai o evoluție ascendentă. Dar mişcarea ascendentă, cea mai grandioasă dorință a sufletului, nu poate fi atinsă prin întoarcerea la o formă mai joasă de viață. ***Deci, o astfel de întoarcere nu se întâmplă. Cel puțin, nu până ce sufletul atinge reunirea finală cu Tot Ceea Ce Este.***

Asta înseamnă că există „suflete noi" care se întorc în sistem în fiecare zi, luând forme inferioare de viață?

Nu. Fiecare suflet care a fost creat a fost creat O Dată. Noi cu toții suntem aici, Acum Dar, după cum am mai explicat, când un suflet (o parte din Mine) atinge desăvârşirea deplină, el are opțiunea „de a o lua de la capăt”, literalmente „să uite totul”, astfel încât să-şi poată aminti din nou, şi să se recreeze pe el însuşi încă o dată. În felul acesta, Dumnezeu continuă să re-trăiască experiența de El Însuşi.

E posibil ca sufletele să aleagă „să se recicleze” cât de des doresc, printr-o anumită formă de viață la un anumit nivel.

Fără reîncarnare - fără posibilitatea de a se reîntoarce la formă fizică - sufletul ar trebui să realizeze tot ceea ce se străduieşte să realizeze în cadrul unei singure vieți, ceea ce este un timp de milioane de ori mai scurt decât timpul în care ceasul cosmic clipeşte o dată din ochi.

Prin urmare, bineînțeles că reîncarnarea există. Este reală, este făcută cu un scop şi este perfectă.

Dar mai este un lucru care mă pune în încurcătură. Ziceai că nu există timp; că totul se întâmplă chiar acum. E corect?

Da.

Şi Tu ai spus - iar în volumul al doilea ai intrat adânc în acest subiect - că noi existăm „tot timpul”, pe diferite nivele sau în diferite puncte din Continuitatea Spațiu - Timp.

E adevărat.

Ei, aici simt că o iau razna. Dacă unul dintre „eu-urile mele” de pe Continuitatea Spațiu - Timp „moare”, apoi *se întoarce* aici ca *o altă persoană ... atunci ... atunci, eu cine sunt?* Ar trebui să exist ca *doi oameni în acelaşi timp.* Şi dacă aş continua să fac acest lucru pe parcursul întregii eternități, ceea ce Tu spui că şi fac, atunci eu sunt *o sută* de oameni în acelaşi timp! O mie. *Un milion.* Un milion de versiuni ale unui milion de oameni pe un milion de puncte aflate pe Continuitatea Spațiu - Timp.

Da.

Asta e ceva ce nu pot să înțeleg. Mintea mea nu poate să o cuprindă.

De fapt, te-ai descurcat bine. E un concept foarte avansat şi l-ai prins destul de bine.

Dar ... dar ... dacă este adevărat, atunci „eu” - partea din „mine”care este nemuritoare - trebuie să evolueze într-un miliard de moduri diferite, într-un miliard de forme diferite, pe un miliard de puncte diferite de pe Roata Cosmică în momentul etern de acum.

Ai din nou dreptate. Este exact ceea ce fac.

Nu, nu. Ziceam că asta este ceea ce se presupune că fac *eu.*

Ai din nou dreptate. Exact asta şi spuneam

Nu, nu, ziceam...

Ştiu ce ziceai. Ziceai exact ceea ce Eu ziceam că ziceai. Confuzia se află în faptul că tu încă mai crezi că există mai mulți Noi aici.

Nu există?

Niciodată nu au existat mai mulți Noi aici. Niciodată. De-abia acum descoperi chestia asta?

Vrei să spui că eu vorbesc *cu mine însumi* acum?

Cam aşa ceva.

Vrei să spui că Tu *nu eşti* Dumnezeu?

Nu asta am spus.

Vrei să spui că Tu *eşti* Dumnezeu?

Asta am spus.

Dar dacă Tu eşti Dumnezeu şi Tu eşti eu şi eu sunt Tu - atunci ... atunci... *eu sunt* Dumnezeu.

Da, tu eşti Dumnezeu. E corect. Te-ai prins cu adevărat. Dar eu nu sunt numai Dumnezeu - eu sunt *toți ceilalți* Da.

Dar asta înseamnă că nu există nimeni şi nimic în afară de mine!

N-am spus Eu că: Eu şi Tatăl Meu Una suntem[16]?

Da, dar...

Şi n-am spus Eu: Noi suntem cu toții Unul?

Da. Dar n-am ştiut că ai vrut să spui chiar asta, *ad litteram.* Credeam că foloseşti o figură de stil. Credeam că era mai mult o exprimare filozofică, nu afirmarea unui *fapt.*

Este afirmarea unui fapt. Noi suntem Unul. Asta am vrut să zic prin „orice îi faci unuia... mai mic ca mine, Mie îmi faci[17]" înțelegi acum?

[16] Ioan, X, 30
[17] Compară Matei, XXV, 34-40

Da

Ah. În sfârşit! A durat ceva!

Dar - iartă-mă că discut în contradictoriu, dar ... când eu sunt cu altcineva - cu soția mea, de exemplu, sau cu copiii mei - am senzația că sunt *separat* de ei; că ei sunt *altcineva* decât „eu".

Conştiența e un lucru minunat. Ea poate fi împărțită în mii de bucățele. În milioane de bucățele. În milioane de milioane de bucățele.

Eu M-am împărțit pe Mine Însumi într-un număr infinit de „bucățele" - astfel încât fiecare „bucățică" din Mine să se poată uita la ea însăşi şi să se uimească de minunea lui Cine şi Ce Sunt Eu.

Şi de ce trebuie să trecem prin această perioadă de uitare; sau de neîncredere? Eu *încă* nu cred pe deplin! *încă* plutesc în uitare.

Nu fi atât de aspru cu Sinele tău şi cu tine însuți. Uitarea face parte din Proces. Tot ce se întâmplă este absolut în regulă.

Şi atunci de ce-mi spui toate astea acum?

Pentru că începuseşi să nu mai ai haz. Viața a început să nu mai fie o bucurie. Ai fost atât de prins în Proces, încât ai uitat că e doar un proces.

Şi astfel, ai strigat către Mine. Mi-ai cerut să vin la tine; să te ajut să înțelegi; să-ți arăt adevărul divin; să-ți dezvălui cel mai mare secret. Secretul pe care l-ai ascuns de tine însuți. Secretul lui Cine Eşti Tu.

Acuma am făcut-o. Încă o dată te-am făcut să-ți aduci aminte. Va avea asta vreo importanță? Îți va schimba modul în care te vei comporta mâine? Te va face să vezi lucrurile diferit în seara asta?

Vei vindeca rănile celor răniți, vei linişti neliniştile celor înfricoşați, vei alina nevoile celor necăjiți, vei preaslăvi măreția a ceea ce a fost realizat şi vei vedea imaginea Mea pretutindeni?

Recenta amintire a adevărului îți va schimba viața şi te va face ea să schimbi viețile altora?

Sau te vei întoarce în uitare; vei cădea înapoi în egoism; vei reveni şi vei rămâne din nou în meschinăria a ceea ce ți-ai imaginat că eşti înainte de această trezire?

Ce o să alegi?

8

Viața continuă cu adevărat la nesfârşit, nu-i aşa?

Fără discuție că da.

Nu are capăt?

Nu are capăt.

Reîncarnarea *este* o realitate?

Este. Vă puteți întoarce la forma de muritori - adică, la o formă fizică ce poate „muri” - oricând şi oricum doriți.

Noi decidem când vrem să ne întoarcem?

„Dacă” şi „când” - da.

Decidem şi când vrem să plecăm? Noi alegem când vrem să murim?

Nici o experiență nu se oferă unui suflet împotriva voinței acelui suflet. Acest lucru nu este posibil prin definiție, dat fiind faptul că sufletul creează fiecare experiență.

Sufletul nu vrea nimic. Sufletul are totul. Toată înțelepciunea, toată cunoaşterea, toată puterea, toată gloria. Sufletul este acea parte din Voi care nu doarme niciodată; care nu uită niciodată.

Doreşte oare sufletul ca trupul să moară? Nu. Dorința sufletului este ca voi să nu muriți niciodată. Totuşi, sufletul părăseşte trupul - îşi schimbă forma trupească, lăsând în urmă cea mai mare parte din trupul material - într-o clipă, atunci când vede că nu mai are nici un motiv să rămână în acea formă.

Dacă dorința sufletului este ca noi să nu murim niciodată, atunci de ce *murim?*

Nu muriți. Vă schimbați doar forma.

Dacă dorința sufletului este să nu facem niciodată *acest lucru,* atunci de ce *o facem?*

Nu acesta este dorința sufletului!

Voi sunteți „cei-care-vă-schimbați-forma”!

Atunci când nu îi mai e de nici un folos să rămână într-o anumită formă, sufletul îşi schimbă forma - de bună voie, în mod voluntar, cu bucurie - şi se mişcă mai departe pe Roata Cosmică.

Cu bucurie?

Cu mare bucurie.

Nici un suflet nu moare plin de regrete?

Nici un sufletul nu moare - niciodată.

Vreau să spun, nici un sufletul nu are regrete că actuala formă fizică se schimbă; că e pe punctul de „a muri”?

Trupul nu „moare” niciodată. Îşi schimbă doar forma, împreună cu sufletul, înțeleg ce vrei să spui aşa că, acum, voi folosi vocabularul pe care l-am stabilit.

Dacă înțelegi în mod clar ce doreşti să creezi în privința a ceea ce ai ales să numeşti viața de apoi, sau dacă ai un set clar de credințe care sprijină o experiență de după moarte, de

reunire cu Dumnezeu, atunci, nu! sufletul absolut niciodată nu are regrete când e vorba de ceea ce voi numiți moarte.

În acest caz, moartea este un moment glorios; o experiență minunată. Acum sufletul se poate întoarce la forma lui naturală; la starea lui normală. Există o uşurare incredibilă; o senzație de libertate deplină; o senzație că eşti nemărginit. Şi o conştientă a Unimii care este, în acelaşi timp, beatitudine şi sublim.

Nu e posibil ca sufletul să regrete o astfel de schimbare.

Prin urmare, spui că moartea este o experiență *fericită?*

Da, aşa este întotdeauna pentru acel suflet care doreşte ca ea să fie aşa.

Dar dacă sufletul vrea atât de tare să iasă din trup, de ce nu-l părăseşte? De ce mai zăbăveşte?

Eu nu am spus că sufletul „vrea să iasă afară din trup”. Am spus că sufletul este bucuros când se află afară. Sunt două lucruri complet diferite.

Poți fi fericit făcând un lucru şi apoi fericit făcând un alt lucru. Faptul că eşti bucuros făcându-l pe al doilea, nu însemnă că eşti nefericit făcându-l pe primul.

Sufletul nu este nefericit când se află în trup. Chiar dimpotrivă, sufletul este mulțumit să fie în forma voastră prezentă. Aceasta nu exclude posibilitatea ca sufletul să fie la fel de mulțumit când este despărțit de ea.

Fără discuție că sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg când e vorba de moarte.

Da, şi asta pentru că nu-ți place să te gândeşti la ea. Dar trebuie să contempli şi moartea şi pierderea în orice moment al vieții, pentru că altfel nu vei percepe deloc viața, ci vei cunoaşte numai jumătate din ea.

Fiecare moment se încheie în clipa în care începe. Dacă nu vezi acest lucru, nu vezi ceea ce este minunat în el şi atunci consideri fiecare moment ca fiind banal.

Fiecare interacțiune „începe să se termine” din clipa în care „începe să înceapă”. Numai atunci când acest adevăr e contemplat cu adevărat şi înțeles pe deplin ți se deschide în față comoara fiecărui moment - şi a vieții însăşi.

Viața nu ți se poate oferi, dacă tu nu înțelegi moartea. Trebuie să faci mai mult decât să o înțelegi. *Trebuie să o iubeşti, aşa cum iubeşti viața.*

Fiecare clipă petrecută cu o persoană ar fi o sărbătoare, dacă te-ai gândi că este *ultima* clipă alături de acea persoană. Experiența ta din fiecare moment ar fi de o intensitate fără limite, dacă te-ai gândi că acel moment este ultimul. Refuzul tău de a-ți contempla propria moarte duce la refuzul de a-ți contempla propria viață.

Nu o vezi aşa cum este. Pierzi *momentul* şi tot ceea ce el îți oferă. Te uiți dincolo de el, în loc de a te uita prin el.

Când priveşti un lucru în profunzime, vezi în el. A contempla un lucru în profunzime înseamnă a vedea direct în el. Atunci, iluzia încetează de a mai exista. Atunci vezi acel lucru ca ceea ce este el cu adevărat. Numai atunci te poți veseli de el - adică, *să aşezi veselie în interiorul lui.*(A „în-veseli” înseamnă a face să fie veselie în interiorul a ceva.)

În acest caz te poți bucura chiar şi de iluzie. Faptul că *vei şti* că este o iluzie, reprezintă jumătate din bucurie! Convingerea că e reală este cea care îți provoacă toată durerea.

Nimic nu este dureros din ceea ce înțelegi că nu este real. Stai să repet:

Nimic nu este dureros din ceea ce înțelegi că nu este real.

E ca în cazul unui film, a unei piese de teatru care se desfăşoară pe scena minții tale. Tu creezi situația şi personajele. Tu scrii replicile.

Nimic nu e dureros în clipa în care înțelegi că nimic nu e real.

Acest lucru este adevărat şi în cazul morții ca şi în cazul vieții.

Când înțelegi că şi moartea este o iluzie, atunci poți să spui: „O moarte unde îți este boldul?[18]"

Puteți chiar *să vă bucurați* de moarte! Puteți chiar să vă bucurați de moartea *altuia.*

Ți se pare ciudat? Ți se pare ciudat să-ți spun acest lucru?

Da, asta în cazul în care nu înțelegi moartea - şi viața.

Moartea nu este niciodată un sfârşit, ci întotdeauna un început. Moartea este o uşă care se deschide, nu o uşă care se închide.

Când înțelegi că viața este eternă, înțelegi că moartea este iluzia ta care te ține într-o veşnică tensiune şi astfel te ajută să crezi că tu *eşti* trupul tău. Dar tu *nu* eşti trupul tău şi, prin urmare, distrugerea trupului nu te interesează.

Moartea ar trebui să vă învețe că ceea ce e real este viața. Iar viața vă învață că ceea ce e de neevitat nu este moartea, ci caracterul tranzitoriu al lucrurilor.

Caracterul tranzitoriu al lucrurilor este singurul adevăr. Nimic nu este permanent. Totul se schimbă. În fiecare clipă. În fiecare moment.

Dacă ceva ar fi permanent, acest ceva n-ar putea *exista.* Pentru că, pentru a avea un înțeles, însuşi conceptul de permanență depinde de conceptul de tranzitoriu. De aceea, *până şi permanența e tranzitorie.* Priveşte în profunzime aceste cuvinte. Contemplă acest adevăr. Înțelege-l şi-L vei înțelege pe Dumnezeu.

Aceasta este Dharma[19], şi acesta este Buddha. Acestea sunt Buddha Dharma. Acestea sunt învățătura şi învățătorul. Acestea sunt lecția şi maestrul. Acestea sunt obiectul studiat cât şi cel care-l studiază, totul într-una.

N-a existat niciodată *altceva* decât Unul. Voi sunteți cei care i-ați despărțit, pentru ca viața voastră să se poată desfăşura în fața voastră.

Dar, în timp ce priviți cum viața se desfăşoară în fața voastră, să nu vă desfaceți şi voi în bucăți. Păstrați-vă Sinele la un loc! Priviți iluzia! Bucurați-vă de ea! Dar să nu *deveniți* ea!

Voi *nu sunteți* iluzia, ci *creatorii ei.*

Voi sunteți în această lume, dar nu aparțineți ei[20].

Folosiți deci iluzia morții. *Folosiți-o!* Permiteți-i să fie cheia care vă deschide către mai mult din ceea ce înseamnă viață.

Dacă priviți o floare ca fiind ceva care moare, o veți privi cu tristețe.

Priviți floarea ca pe o parte a unui întreg copac care este în schimbare şi care va face fructe în curând şi doar atunci veți vedea adevărata frumusețe a florii. Când veți înțelege că îmbobocitul şi ofilitul florii sunt un semn că acel copac e gata să facă fructe, atunci veți înțelege viața.

Priviți-o cu atenție şi veți vedea că viața este propria sa metaforă.

Amintiți-vă întotdeauna că voi nu sunteți floarea şi nici măcar fructul. Voi sunteți copacul. Iar rădăcinile voastre sunt adânc înfipte în Mine. Eu sunt pământul din care ați ieşit - şi atât bobocii voştri cât şi fructele se vor întoarce la Mine, producând un pământ şi mai bogat. Astfel, viața dă naştere la viață şi nu poate cunoaşte niciodată moartea.

E aşa de frumos. Este extraordinar de frumos. Mulțumesc. Vrei să-mi vorbeşti acum despre ceva ce mă tulbură? Trebuie să vorbim despre sinucidere. De ce există o asemenea interdicție de a-ți lua singur viața?

---

[18] I Corinteni, XV, 55, Noul Testament

[19] În Budism, învățătură şi mod de comportament expuse de Buddha ca drum care duce la iluminare.

[20] Compară Ioan, VIE, 23 ; XV, 19 Noul Testament

Chiar aşa, de ce o exista?

Vrei să spui că nu e nimic rău în a te sinucide?

Nu-ți pot răspunde cum ai vrea tu, deoarece întrebarea însăşi conține două concepte false; ea se bazează pe două presupuneri false; ea conține două erori.

Prima presupunere falsă este că ar exista ceva ce se numeşte „corect" şi „greşit". A doua presupunere falsă este că omorul este posibil. Deci, întrebarea ta se dezintegrează în momentul în care este disecată.

„Corect" şi „greşit" sunt polarități filozofice în cadrul unui sistem uman de valori care nu au nici o legătură cu realitatea supremă - idee pe care am subliniat-o în mod repetat pe parcursul acestui dialog. Mai mult decât atât, ele nu sunt nici măcar construcții constante aflate în interiorul sistemului vostru, ci, mai degrabă, valori care se schimbă mereu de la un moment la altul.

Voi produceți aceste schimbări, vă răzgândiți când e vorba de aceste valori aşa cum vă convine pe moment (şi e normal să faceți asta, ca ființe în curs de evoluție), dar la tot pasul insistați că nu procedați aşa - şi că valorile voastre *care nu se schimbă* sunt cele care constituie esența integrității societății voastre. În felul acesta, v-ați construit societatea pe un paradox. Vă schimbați în continuu valorile, proclamând în tot acest timp că *prețuiți* valorile neschimbate ...!

Răspunsul la problemele prezentate de către acest paradox nu e cum să arunci apă rece pe nisip, în încercarea de a-l face beton, ci de a preamări transformarea nisipului. Preamăriți frumusețea lui cât timp stă nemişcat sub forma unui castel, apoi preamăriți noua formă pe care o capătă când vine fluxul.

Preamăriți transformarea nisipului când el formează munți noi pe care să vă urcați şi în vârful cărora - cu ajutorul lui - veți construi noi castele. Dar înțelegeți că aceşti munți şi aceste castele sunt monumente făcute spre *schimbare,* nu pentru a fi permanente.

Preaslăviți ceea ce sunteți astăzi, dar nu condamnați ceea ce ați fost ieri şi nici nu excludeți ceea ce ați putea deveni mâine.

Înțelegeți că „corect" şi „greşit" sunt născociri ale imaginației voastre şi că „în regulă" şi „nu e în regulă" sunt doar anunțuri legate de cele mai recente preferințe şi plăsmuiri ale voastre.

De exemplu, în legătură cu a-ți lua viața, plăsmuirea obişnuită a majorității oamenilor de pe planetă este că „nu e în regulă" să faci acest lucru.

Tot aşa, mulți dintre voi încă insistă că nu e în regulă să asişti pe cineva care doreşte să-şi pună capăt vieții.

În ambele cazuri spuneți că aşa ceva este „împotriva legii". Ați ajuns la această concluzie, presupun, deoarece sfârşitul vieții apare relativ rapid. Când este vorba de acțiuni care sfârşesc viața într-o perioadă mai lungă de timp, ziceți că nu sunt împotriva legii, chiar dacă ajung la acelaşi rezultat!

Astfel, dacă o persoană din societatea voastră se sinucide cu o armă de foc, membrii familiei lui îşi pierd beneficiile de pe urma asigurării. Dacă face acest lucru fumând, ei nu le pierd.

Dacă un doctor asistă pe cineva care se sinucide, aceasta se numeşte omucidere, în timp ce activitatea unei companii de tutun se numeşte comerț.

În ceea ce vă priveşte, totul pare a fi o chestiune de timp, legalitatea auto-distrugerii - ce este „corect" şi „greşit" în aceasta - pare a avea foarte multă legătură cu *cât de rapid* e făcută această faptă, ca şi cu persoana care o face. Cu cât moartea e mai rapidă, cu atât mai

„greşită” pare a fi fapta respectivă. Cu cât moartea e mai lentă, cu atât totul trece în situația de a fi „în regulă”.

E interesant că aceasta este exact opusul a ceea ce ar gândi o societate cu adevărat omenoasă. După o definiție cât de cât rezonabilă a ceea ce se numeşte „omenos”, cu cât moartea este mai rapidă, cu atât e mai bine. Dar societatea voastră îi pedepseşte pe cei care caută să se comporte omenos şi îi recompensează pe cei care se comportă ca nişte nebuni.

Este o nebunie să crezi că suferința fără sfârşit este un lucru cerut de Dumnezeu şi că un sfârşit rapid, omenos, al suferinței este ceva „greşit”.

„Pedepsiți-i pe cei omenoşi, recompensați-i pe nebuni.”

Acesta este motto-ul pe care numai o societate de ființe cu înțelegere limitată l-ar putea accepta.

Aşa că voi vă otrăviți sistemul inhalând substanțe cancerigene, vă otrăviți sistemul mâncând hrană tratată cu chimicale care, în cele din urmă, vă omoară şi vă otrăviți sistemul respirând aerul pe care l-ați poluat în mod continuu. Vă otrăviți sistemul într-o sută de moduri diferite, într-o mie de momente diferite şi o faceți *ştiind că aceste substanțe nu sunt bune pentru voi.* Dar, deoarece durează mai mult până când ele vă omoară, *vă sinucideți fără să fiți pedepsiți.*

Dacă vă otrăviți cu ceva care acționează rapid, se zice că ați făcut ceva împotriva legii morale.

Dar adevăr vă spun Eu vouă: *Nu e cu nimic mai imoral să-ți iei viața repede, decât să te omori cu încetul.*

Prin urmare, o persoană care-şi ia viața nu e pedepsită de Dumnezeu?

Eu nu pedepsesc. Eu iubesc.

Dar ce e cu afirmația pe care o auzim atât de des că cei care cred că o să „scape” prin sinucidere de situația grea în care se află, sau de starea în care sunt, descoperă că sunt puşi în fața unei situații sau unei stări la fel de grele în viața de apoi şi că, prin urmare, nu au scăpat de nimic?

Experiența pe care o trăiți în ceea numiți viață de apoi este o reflectare a conştienței voastre din momentul în care intrați în această viață. Dar, dat fiind că sunteți o ființă cu liber arbitru, puteți să vă schimbați experiența, ori de câte ori alegeți să o faceți.

Prin urmare, cei pe care-i iubim şi care şi-au pus capăt vieții fizice sunt bine?

Da. Sunt foarte bine.

Există o carte minunată cu acest subiect, intitulată *Stephen Lives*[21] de Anne Puryear . Este vorba de fiul ei care s-a sinucis când era adolescent. Sunt atât de mulți oamenii care au simțit că această carte i-a ajutat.

Anne Puryear este un mesager minunat. La fel este şi fiul ei.

Deci, ne recomanzi această carte?

[21] *Ştefan trăieşte;* Anne Puryear este scriitoare şi clarvăzătoare renumită

Este o carte importantă. Ea spune mai multe despre acest subiect decât am spus noi aici, iar cei care sunt încă îndurerați profund şi neconsolați de experiența trăită din cauza sinuciderii unei persoane iubite vor găsi multă alinare şi vindecare prin această carte.

E trist chiar şi faptul că noi suferim atât de profund şi pentru mult timp, dar mare parte din această suferință cred că este rezultatul a ceea ce societatea noastră a „indus" în noi în legătură cu sinuciderea.

În societatea voastră, adesea nu vedeți contradicțiile propriilor voastre concepte morale. Contradicția dintre a face lucruri care ştiți foarte bine că vă vor scurta viața, dar le faceți cu încetul, şi a face lucruri care vă vor scurta viața repede este una dintre cele mai izbitoare dintre experiențele umane.

Dar totul pare atât de evident atunci când Tu ni le explici în felul acesta. De ce nu putem vedea noi înşine, de unii singuri, asemenea adevăruri evidente?

Pentru că, dacă ați vedea aceste adevăruri, ar trebui *să faceți ceva în privința lor.* Iar acesta este un lucru pe care nu vreți să-l faceți. Aşa că, asta e! Vă uitați fix la ceva şi să nu-l vedeți.

Dar de ce n-am vrea să facem ceva în privința acestor adevăruri, dacă le-am vedea?

Deoarece voi credeți că, pentru a face ceva în privința lor, ar trebui să puneți capăt plăcerilor. Iar a pune capăt plăcerilor este ceva ce nu doriți să faceți.

Majoritatea lucrurilor care produc o moarte lentă sunt cele care vă fac plăcere sau ceea ce rezultă din ele. Şi majoritatea lucrurilor care vă fac plăcere sunt cele care vă satisfac trupul. Într-adevăr, asta vă face să fiți o societate primitivă *Viețile voastre sunt în mare măsură structurate în jurul ideii de a căuta şi de a trăi experiența plăcerilor trupului.*

Bineînțeles că toate ființele de pretutindeni caută să trăiască senzația plăcerilor. Nu e nimic primitiv în asta. De fapt, face parte din ordinea naturală a lucrurilor. Ceea ce diferențiază societățile şi ființele din cadrul acestor societăți este ce anume *numesc* ei *plăcere.* Dacă o societate este structurată în cea mai mare măsură în jurul plăcerilor *trupului,* ea acționează pe un nivel diferit față de o societate structurată în jurul plăcerilor sufletului.

Şi trebuie să înțelegi că aceasta nu înseamnă că puritanii aveau dreptate şi că toate plăcerile trupului trebuie să fie anulate. Aceasta înseamnă că, în societățile evoluate, plăcerile trupului fizic nu constituie majoritatea plăcerilor pe care le poți simți. Ele nu sunt de primă importanță.

Cu cât o societate sau o ființă este mai elevată, cu atât mai elevate sunt plăcerile ei.

Stai o clipă! Asta sună a judecată de valoare. Credeam că Tu - Dumnezeu - nu emiți judecăți de valoare.

E oare o judecată de valoare a spune că muntele Everest este mai înalt decât muntele McKinley?

E oare o judecată de valoare de a spune că mătuşa Sarah este mai bătrână decât nepotul ei Tommy?

Sunt acestea judecăți de valoare sau observații?

Eu nu am spus că este „mai bine" să fii elevat în cadrul propriei conştiențe. De fapt nici nu este. Aşa cum nu este „mai bine" să fii în clasa a patra decât în clasa întâia.

Eu observ, pur si simplu, ce este clasa a patra.

Şi noi nu suntem în clasa patra pe această planetă; noi suntem într-a întâia. Aşa este?

Copilul Meu, voi nu sunteți nici măcar la grădiniță. Voi sunteți la creşă

Cum de nu mi se pare că ce aud este o insultă? Şi totuşi, de ce îmi sună ca şi când tu ai desconsidera neamul omenesc?

Deoarece ego-ul tău este foarte profund implicat în a fi ceva ceea ce tu nu eşti - şi nu în a fi ceea ce eşti.

Majoritatea oamenilor aud insulte în simple observații, dacă observația este ceva ce ei nu vor să-şi însuşească.

Dar, atâta timp cât nu ai un lucru, nu poți să renunți la el. Şi nu poți să renunți la a poseda ceva ce nu ai posedat niciodată.

Nu poți să schimbi ceea ce nu accepți.

Exact.

Iluminarea începe cu a accepta „ceea ce este”, fără a-l judeca.

Acest lucru este cunoscut ca mişcarea în interiorul Stării de A Fi. În interiorul acestei Stări veți găsi libertatea.

Persistă lucrurile cărora le opuneți rezistență. Dispar cele pe care le priviți în față. Adică, încetează de a mai avea formă iluzorie. Le vedeți drept ceea Este. Iar ceea ce Este poate fi întotdeauna schimbat. Numai ceea ce Nu Este nu poate fi schimbat. Prin urmare, dacă vrei să schimbi Starea de A Fi, accept-o. Nu-i opune rezistență. Nu o nega.

Ceea ce negi, afirmi. Ceea ce afirmi, creezi.

A nega ceva înseamnă a-l re-crea, deoarece, însuşi faptul de a nega ceva face ca acel ceva să existe.

Acceptarea te face să ții totul sub control. Nu poți controla ceea ce negi, pentru că tu însuți ai declarat că nu există. Prin urmare, ceea ce negi, te controlează.

Majoritatea neamului vostru nu vrea să accepte că nu ați evoluat încă la stadiul de grădiniță. Nu vrea să accepte că rasa umană se află încă la creşă. Iar această neacceptare este exact ceea ce-i ține acolo.

Ego-ul vostru este atât de profund implicat în a fi ceea ce nu sunteți (foarte evoluați), încât nu sunteți ceea ce sunteți (în curs de evoluție). În felul acesta, voi acționați împotriva voastră înşivă, luptați împotriva voastră. Şi, prin urmare, evoluați foarte încet.

Cea mai rapidă cale spre evoluție începe cu a recunoaşte şi a accepta ceea ce este şi nu ceea ce nu este.

Şi eu voi şti că am acceptat „ceea ce este”, atunci când nu mă voi mai simți insultat când îmi va fi spus în față.

Exact. Te simți insultat dacă-ți spun că ai ochi albaştri? Aşa că, adevăr vă spun Eu vouă: Cu cât o societate sau o ființă este mai evoluată, cu atât mai evoluate îi sunt plăcerile.

Nivelul vostru de evoluție este indicat de ce anume numiți voi „plăcere”.

Ajută-mă să înțeleg termenul „evoluat”. Ce vrei să spui cu asta?

Ființa voastră este universul în miniatură. Voi şi întregul vostru corp fizic sunteți compuşi din energie primară, adunată în jurul a şapte centri numiți ceakre. Studiază centri ceakrelor şi ce semnificate au ei. Există sute de cărți pe acest subiect. Aceasta este înțelepciunea pe care am dat-o mai demult rasei umane.

Ceea ce e plăcut sau stimulează ceakrele voastre inferioare nu este acelaşi lucru cu ceea ce este plăcut pentru ceakrele voastre superioare.

Cu cât ridicați mai sus energia vieții prin ființa voastră fizică, cu atât mai evoluată va fi conştiența voastră.

Aha, iar începem! Acesta pare a fi un argument pentru celibat. Acesta pare a fi un argument convingător împotriva exprimării pasiunii sexuale. Oamenii care sunt „evoluați" în conştiența lor „nu acționează" din ceakra bazei[22] - din prima ceakră, cea mai de jos - în inter-relația lor cu alți oameni.

E adevărat.

Dar din întregul dialog am înțeles că Tu spuneai că sexualitatea umană trebuie să fie *preaslăvită* şi nu reprimată.

E corect.

Ajută-mă, am impresia că ceva se contrazice aici.

Lumea e plină de contradicții, fiul Meu. Lipsa contradicțiilor nu este un ingredient necesar în cadrul adevărului. Uneori, cel mai mare adevăr se află *în interiorul* contradicției.

Aici avem Dicotomia Divină

Atunci, ajută-mă să înțeleg dicotomia. Pentru că toată viața am auzit cât de dorit este - cât de „evoluat" este - să „îți ridici energia kunda-lini" din ceakra bazei. Aceasta a fost justificarea principală a misticilor ca să trăiască un extaz fără sex.

Îmi dau seamă că ne-am îndepărtat mult de subiectul morții; şi-mi cer scuze că te-am tras în acest teritoriu atât de puțin înrudit cu ...

Pentru ce-ți ceri scuze? O conversație ajunge unde ajunge. „Subiectul" de care ne ocupăm în tot acest dialog este ce înseamnă să fii pe deplin ființă umană şi ce este viața în acest univers. Acesta este singurul subiect, iar ceea ce vorbim se încadrează în el.

A vrea să ştii despre moarte, înseamnă a vrea să ştii despre viață - o idee pe care am exprimat-o mai devreme. Iar dacă schimbul nostru de idei duce la o extindere a investigațiilor ca să includă însuşi actul care creează viață şi o preaslăveşte în mod magnific, aşa să fie.

Să ne fie clar un lucru. Nu este o cerință a „celor foarte evoluați" ca toată exprimarea sexuală să fie anihilată şi toată energia sexuală să fie elevată. Dacă acest lucru ar fi adevărat, arunci n-ar mai exista nicăieri ființe „foarte evoluate", deoarece întreaga evoluție ar fi oprită.

Este o idee foarte evidentă.

Da. Şi astfel, cine spune că cei foarte sfinți nu fac niciodată sex şi că acesta este un semn al sfințeniei lor nu înțelege cum a fost conceput mecanismul de funcționare a vieții

[22] Muladhara, ceakră localizată în dreptul perineului. Cuvântul derivă de la mula, însemnând "rădăcină" şi adhara, însemnând „bază", „support"

Lasă-Mă să-ţi explic în termeni foarte clari. Dacă doriţi un criteriu prin puterea şarpelui adormit care se află în ceakră bazei (muladhara) care să judecaţi dacă un lucru este bun pentru rasa umană sau nu, puneţi-vă o întrebare simplă:

Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar proceda la fel?

Există un mod de a măsura foarte uşor şi foarte exact. Dacă toată lumea ar face un lucru, iar rezultatul ar fi binele suprem al rasei umane, atunci acest lucru este „evoluat". Dacă toată lumea ar face ceva şi aceasta ar aduce dezastru pentru rasa umană, atunci acesta nu este un lucru foarte „elevat" şi de recomandat. Eşti de acord?

Desigur.

Deci tocmai am căzut de acord că nici un adevărat maestru nu va spune vreodată că celibatul sexual este drumul către starea de maestru. Există totuşi ideea că abstinenţa sexuală este, într-un fel, „calea superioară", iar exprimarea sexuală este „o dorinţă inferioară", idee care a făcut ca experienţa sexuală să fie un lucru de ruşine şi ca în jurul ei să se dezvolte tot felul de disfuncţii şi sentimente de vinovăţie.

Dar dacă argumentele aduse împotriva abstinenţei sexuale sunt că aceasta opreşte procrearea, nu s-ar putea spune că, o dată ce sexul şi-a îndeplinit datoria, nu mai e nevoie de el?

Nimeni nu intră într-o relaţie sexuală deoarece îşi dă seama că are faţă de rasa umană responsabilitatea de a procrea. Toată lumea intră în relaţii sexuale deoarece *e un lucru absolut natural.* E inclus în gene. Vă supuneţi unui comenzi biologice.

Exact! Este un *semnal genetic* care duce la problema supravieţuirii speciilor. Dar, odată ce supravieţuirea speciilor este asigurată, oare lucrul „evoluat" pe care-l avem de făcut nu este „să ignorăm acest semnal"?

Interpretaţi greşit acest semnal. Comanda biologică nu este de a garanta supravieţuirea speciilor, ci de *a trăi experienţa Unimii* care este adevărata natură a fiinţei voastre. Crearea noii vieţi este rezultatul care se întâmplă când ajungeţi la Unime, dar nu este motivul pentru care căutaţi Unimea.

Dacă procrearea ar fi singurul motiv pentru exprimarea sexuală - dacă nu ar fi altceva decât un „sistem de livrare" - nu ar mai fi nevoie să vă angajaţi în această activitate, unindu-vă unul cu altul. Aţi putea uni într-un creuzet elementele chimice ale vieţii.

Dar aceasta nu ar satisface necesităţile cele mai de bază ale sufletului care, după cum se vede, sunt mult mai mari decât procrearea pură şi sunt legate de re-crearea lui Cine şi Ce Eşti Tu cu Adevărat.

Comanda biologică nu este *să creaţi* mai multă viaţă, ci *să trăiţi experienţa* a cât mai mult din viaţă - şi să trăiţi experienţa acestei vieţi ca ceea ce este cu adevărat: *o manifestare a Unimii.*

De aceea, Tu nu-i vei opri niciodată pe oameni să facă sex, chiar dacă au încetat de mult să mai facă copii.

Bineînţeles.

Dar mulți spun că sexul *ar trebui oprit* atunci când oamenii încetează să mai facă copii şi că acele cupluri care continuă această activitate se scufundă în nevoi fizice josnice.

Da.

Mai spun că acesta nu este un comportament „evoluat", ci animalic - mult sub natura nobilă a omului.

Aceasta ne duce înapoi la subiectul legat de ceakre, sau centre energetice. Am spus mai devreme că „cu cât ridicați mai sus energia vieții prin ființa voastră fizică, cu atât mai evoluată va fi conştiența voastră".

Da! Iar aceasta pare a vrea să spună „fără sex".

Nu, nu asta vrea să spună. Nu atunci când înțelegi despre ce-i vorba.

Lasă-Mă să Mă întorc la comentariul dinainte şi să clarific ceva: nu există nimic josnic sau lipsit de sfințenie în a face sex. Trebuie să vă scoateți această idee din mintea şi din educația voastră.

Nu există nimic grosier, abject sau „lipsit de demnitate" (şi cu atât mai mult, lipsit de *sfințenie)* în privința unei experiențe sexuale pasionate, plină de dorințe. Pornirile fizice nu sunt manifestări ale comportamentului animalic. Aceste porniri fizice au fost *introduse în sistem* de către Mine.

Cine credeți că a creat lucrurile în felul acesta?

Dar pornirile fizice sunt doar *unul dintre ingredientele* care compun amestecul complex de reacții pe care le aveți unul față de celălalt. Aminteşte-ți că voi sunteți ființe tripartite, cu şapte ceakre. Când voi reacționați unul față de celălalt din toate acele trei părți şi din toți cei şapte centri, atunci trăiți experiența maximă pe care o căutați - cea pentru care ați fost creați!

Şi nu există nimic care să nu fie sfânt în nici una dintre aceste energii - şi a alege doar una dintre ele este un lucru lipsit de sfințenie, pentru că e doar *o parte din întreg.*

Când nu sunteți întregi, sunteți mai puțin voi înşivă. *Aceasta* se înțelege prin „lipsiți de sfințenie".

Uau! Am înțeles. Am *înțeles!*

Admonestarea legată de sex, însuşită de cei care aleg să fie „evoluați", nu a fost niciodată adusă de către Mine. A fost o invitație. O invitație nu este o admonestare; dar voi ați făcut-o să fie.

Iar invitația nu a fost de a înceta de a mai face sex, ci de a înceta de a mai fi *doar o parte din întreg şi lipsiți de sfințenie.*

Orice faceți - sex sau luați micul dejun, mergeți la muncă sau vă plimbați pe plajă, săriți coarda sau citiți o carte bună - *orice* faceți, faceți-o ca o ființă întreagă; ca ființa întreagă *care sunteți.*

Dacă faceți sex numai din ceakra cea mai de jos, acționați numai din ceakra bazei şi pierdeți foarte mult din cea mai extraordinară parte a trăirii sexuale. Dar, dacă faceți dragoste cu altă persoană şi vă angajați cu toți cei „şapte" centri de energie în timp ce sunteți numai dragoste, de-abia atunci veți avea o trăire maximă! Cum se poate ca acesta să nu fie un lucru sfânt?

Nu se poate. Nu-mi pot imagina că o astfel de trăire nu este sfântă.

Şi astfel, invitația de a ridica energia vieții prin ființa voastră fizică înspre ceakra de sus nu a avut niciodată intenția de a fi o sugestie sau o cerere ca voi *să vă deconectați de cea de jos.*

Dacă ați ridicat energia până la ceakra inimii sau chiar până la ceakra creştetului[23] aceasta nu înseamnă că ea nu poate să existe şi în ceakra bazei.

Pentru că, dacă nu există şi acolo, voi sunteți deconectați.

După ce v-ați ridicat energia vieții până la centrele cele mai de sus, puteți sau nu să alegeți să aveți, sau să nu aveți, ceea ce voi numiți o trăire sexuală cu altcineva. Dacă nu o mai vreți, aceasta nu se va întâmpla pentru că a face aşa ceva înseamnă a încălca nişte legi cosmice legate de sfințenie. Iar acest lucru nu vă va face mai „evoluat". Iar dacă veți alege să faceți dragoste cu altcineva, aceasta nu vă va „coborî" la nivelul ceakrei celei de mai jos - decât dacă voi faceți opusul deconectării de partea de jos şi anume, *deconectarea de partea de sus.*

Deci iată invitația - nu admonestarea, ci invitația:

Ridicați-vă energia, forța vieții, până la cel mai înalt nivel posibil în fiecare moment şi veți fi elevați. Aceasta nu are nici o legătură cu a face sex

9

Trebuie că viața seamănă cu o şcoală. Îmi amintesc ce emoționat eram în fiecare toamnă, în prima zi de şcoală - iar la sfârşitul anului eram înnebunit de bucurie că am scăpat.

Precis! Exact! Ai nimerit-o. Este exact aşa. Numai că viața nu e o şcoală.

Da, îmi amintesc. Ai explicat toate astea în primul volum. Până atunci credeam că viața *este* o „şcoală" şi că noi am venit aici „să învățăm nişte lecții". îÎn primul volum m-ai ajutat enorm să înțeleg că aceasta era o doctrină falsă.

Sunt bucuros. Asta încercăm noi să facem în această trilogie - să clarificăm lucrurile. Iar acum ție îți este clar de ce şi cum se face că sufletul poate să debordeze de bucurie după „moarte", ceea ce nu înseamnă neapărat că nu regretă *vreodată* „viața".

Dar, mai înainte, tu ai pus o întrebare mai vastă; ar trebui să revenim la ea.

Ce anume?

Ai spus: „Dacă sufletul este atât de nefericit în trup, de ce nu-l părăseşte, pur şi simplu?"

Aha, da.

Aşa şi face. Şi nu mă refer numai la „moarte", după cum am mai explicat. Dar el nu pleacă pentru că este nefericit. Mai degrabă, el pleacă pentru că vrea să se regenereze, să se revigoreze.

[23] Joc de cuvinte: whole = întreg; hory = sfânt, pronunția lor e oarecum asemănătoare. „sahasrara, ceakra cea mai de sus, din creştetul capului.

O face des?

În fiecare zi.

Sufletul părăseşte trupul *în fiecare zi?* Când?

Când sufletul tânjeşte după o experiență mai extinsă. Consideră că această experiență îl revigorează.

Şi *pleacă,* pur şi simplu?

Da. Sufletul îți părăseşte corpul tot timpul. În mod continuu. Pe parcursul întregii tale vieți. De aceea am inventat Noi somnul.

Sufletul părăseşte trupul în timpul somnului?

Bineînțeles. *Asta şi este somnul.*

În mod periodic, pe parcursul întregii tale vieții, sufletul caută să se revigoreze, să se reîncarce, dacă vrei să zici aşa, pentru ca să-şi poată continua mersul greoi în acest vehicul pe care voi îl numiți trup.

Crezi că sufletului tău îi este uşor să locuiască în trup? Nu-i este! E posibil să-i fie *simplu,* dar nu-i este uşor! Este o bucurie, dar nu este uşor. Este cel mai dificil lucru pe care l-a făcut vreodată sufletul tău!

Sufletul, care cunoaşte o agerime şi o libertate pe care nu ți le poți imagina, tânjeşte după această stare de a fi, aşa cum un copil care iubeşte şcoala poate tânji după vacanța de vară. Tot aşa cum un adult care tânjeşte să nu fie singur poate, atunci când e în compania altora, să tânjească după singurătate. Sufletul caută adevărata stare de a fi. Sufletul înseamnă agerime şi libertate. El însemnă, de asemenea, pace şi bucurie. El înseamnă, de asemenea, ceva ce nu cunoaşte limite şi durere; înțelepciunea perfectă şi dragostea perfectă.

El este toate aceste lucruri şi chiar mai mult. Dar, cât timp este în trup, el trăieşte experiența a foarte puține dintre ele. Şi astfel, el a făcut o înțelegere cu el însuşi. Şi-a spus că va sta în trup atâta timp cât e nevoie pentru a se crea şi a trăi experiența de sine pe care o alege acum - dar numai cu condiția să poată *părăsi* trupul, ori de câte ori doreşte!

El face asta în fiecare zi prin experiența pe care o numiți somn.

„Somnul" este experiența sufletului care părăseşte trupul?

Da.

Credeam că noi adormim pentru că trupul are nevoie de odihnă.

Greşeşti. Este exact invers. *Sufletul* caută odihna şi astfel *face* ca trupul să „adoarmă".

Când este obosit peste măsură, obosit de greutatea şi lipsa de libertate pe care o simte când se află cu trupul, sufletul literalmente lasă trupul să cadă (uneori chiar acolo unde se află).

El părăseşte trupul când caută „să se reîncarce"; când i se face lehamite de toate neadevărurile, de realitățile false şi de primejdiile imaginate şi când încă o dată caută pentru minte reconectare, siguranță, odihnă şi redeşteptare.

Prima dată când sufletul învăluie un trup, el descoperă că această experiență este extrem de dificilă. Este foarte obositor, în special pentru un suflet care tocmai soseşte. De aceea dorm bebeluşii atât de mult.

Când sufletul depăşeşte şocul inițial de a fi iarăşi ataşat unui trup, el începe să devină mai tolerant cu acesta. Stă mai mult timp cu el.

În acelaşi timp, partea din voi numită minte trece în uitare - exact aşa cum a fost plănuit să facă. Nici măcar zborurile sufletului în afara trupului - făcute acum mai puțin frecvent, dar totuşi zilnic - nu fac întotdeauna mintea să-şi re-amintească.

Într-adevăr, în aceste perioade, sufletul poate fi liber, dar mintea rămâne confuză. Astfel, întreaga ființă întreabă: „Unde sunt? Ce creez eu aici?” Aceste căutări pot duce la călătorii întrerupte; chiar la călătorii înspăimântătoare. Pe acestea le numiți „coşmaruri”.

Uneori se întâmplă chiar invers. Sufletul ajunge să-şi amintească foarte mult. Acum, mintea se trezeşte. Aceasta îl va umple de pace şi bucurie - sentiment pe care îl veți trăi ca experiență în trup când vă veți întoarce în el.

Cu cât întreaga voastră ființă trăieşte experiențele liniştii date de aceste momente de revigorare - şi cu cât îşi aminteşte mai mult despre ce face şi încearcă să facă cu trupul său - cu atât mai puțin va alege sufletul să stea departe de trup, pentru că acum ştie că *a venit în trup pentru un motiv, cu un scop.* El doreşte să-l împlinească şi să folosească cât mai bine cu putință trupul pe care-l are.

Persoanele cu multă înțelepciune au nevoie de somn puțin.

Vrei să spui că ne dăm seama de cât de evoluată este o persoană după cât de mult simte nevoia să doarmă?

Aproape că da. Aproape că poți să spui că este aşa. Uneori, un suflet alege să părăsească trupul, doar pentru pura bucurie de a o face. E posibil ca el să nu caute o redeşteptare pentru minte sau o revigorare pentru trup. E posibil să aleagă doar să re-creeze extazul pur de a cunoaşte Unimea. Prin urmare, nu e întotdeauna valabil să spui că, cu cât o persoană doarme mai mult, cu atât este mai puțin evoluată.

Totuşi, nu este o coincidență faptul că, pe măsură ce ființele devin din ce în ce mai conştiente de ceea ce fac cu trupul lor - şi că ele *nu sunt* trupurile lor, ci ceea ce se află *împreună* cu trupurile lor - ele sunt mai doritoare şi mai capabile de a-şi petrece din ce în ce mai mult timp împreună cu trupurile lor - şi astfel par *„a avea mai puțină nevoie de somn”.*

Există unele ființe care aleg chiar să trăiască atât experiența uitării de a fi cu trupul, cât şi pe cea de a fi una cu sufletul, ambele în acelaşi timp. Aceste ființe pot antrena *o parte* din ele însele să nu se identifice cu trupul cât timp se află încă în trup, trăind astfel experiența extazului de a şti Cine sunt Ei cu Adevărat, fără ca, pentru aceasta, să trebuiască să-şi piardă starea de trezie umană.

Cum pot face ei aşa ceva? Cum pot face eu aşa ceva?

E o problemă de conştiență, de a atinge o stare de totală conştiență, după cum am mai spus. Nu poți *să faci,* fiind complet conştient - poți numai *să fii* complet conştient.

Cum? *Cum?* Trebuie să existe *nişte* metode pe care ni le poți da.

Meditația zilnică este unul dintre cele mai bune instrumente cu care să creați această experiență. Prin ea puteți să vă ridicați energia vieții către ceakră cea mai înaltă... şi chiar *să vă părăsiți trupul cât timp sunteți „treji”.*

În timpul meditației, vă plasați într-o starea propice, gata să trăiți experiența unei conştiențe totale şi, în tot acest timp, trupul vostru este treaz. Această stare se numeşte *adevărata stare de trezie.* Pentru a trăi această experiență nu trebuie să stai în meditație. Meditația este doar un instrument, o „metodă” după cum ai spus tu. Dar pentru a trăi această experiență *nu trebuie* să te afli aşezat în poziție de meditație.

Ar trebui să ştii, de asemenea, că a şedea în poziție de meditație nu e singura variantă posibilă. Există şi meditația când te opreşti din ceea ce faci. Meditația când te plimbi. Meditația din timpul unei activități oarecare. Meditația sexuală.

Aceasta este *adevărata stare de trezie.*

Când te opreşti în această stare, pur şi simplu, nu mai mergi unde mergeai, nu mai faci ce făceai, *te opreşti* pentru o clipă şi doar „eşti” *chiar* acolo unde te afli - şi devii *ceea ce trebuie,* exact acolo unde *eşti.* A te opri, chiar pentru o clipă, poate fi o binecuvântare. Te uiți în jur, încet, şi observi lucrurile pe care nu le-ai observat când treceai pe lângă ele. Mirosul profund al pământului după ploaie. Bucla din spatele urechii stângi a iubitei tale. Cât de extraordinar de bine te simți când vezi un copil care se joacă!

Nu trebuie să-ți părăseşti trupul pentru a trăi aceste experiențe Aceasta este starea de adevărată trezie.

Când umbli aflându-te în această stare, miroşi fiecare floare, zbori cu fiecare pasăre, simți fiecare trosnitură de sub picioare. Descoperi frumusețea şi înțelepciunea. Pentru că înțelepciunea se găseşte acolo unde se formează frumusețea. Iar frumusețea se construieşte pretutindeni, în tot ceea formează viața. Nu trebuie să o cauți. Ea va veni către tine.

Şi nu trebuie să-ți părăseşti trupul pentru a trăi această experiență. Aceasta este adevărata stare de trezie.

Când „acționezi” în această stare, transformi în meditație tot ceea ce faci - într-un dar, o ofrandă din partea ta pentru sufletul tău şi din partea sufletului tău pentru întreg. Atunci când speli vasele, te bucuri de căldura apei care-ți mângâie mâinile şi te minunezi de minunăția amândurora, atâta a apei cât şi a căldurii. Când lucrezi la computer, vezi cuvintele care apar pe ecranul din fața ta ca răspuns la comanda degetelor tale şi te înveseleşti la gândul puterii pe care mintea şi trupul tău o au când sunt dirijate de comanda ta. Când pregăteşti masa, simți dragostea universului care ți-a adus această hrană, iar pentru a-i întoarce darul, pune în mâncare toată dragostea din ființa ta. Nu contează cât de elaborată sau de simplă este mâncarea. Prin iubire, supa poate deveni delicioasă.

Şi nu trebuie să-ți părăseşti trupul pentru a trăi această experiență. Acesta este adevărata stare de trezie.

Când trăieşti experiența schimbului de energie sexuală în timp ce te afli în această stare, cunoşti cel mai mare adevăr al lui Cine Eşti. Inima ființei iubite devine casa ta. Trupul ei devine al tău însuți. Sufletul tău nu se mai poate imagina ca fiind separat de ceva.

Şi nu trebuie să-ti părăseşti trupul pentru a trăi această experiență. Acesta este adevărata stare de trezie.

Când eşti în starea propice, te afli în stare de trezie. Un zâmbet te poate duce acolo. Un simplu zâmbet. Opreşte-te pentru o clipă din tot ceea ce faci şi zâmbeşte. Fără motiv. Doar pentru că îți face bine. Doar pentru că inima ta ştie un secret. Şi pentru că sufletul tău ştie care este secretul. Zâmbeşte-i. Zâmbeşte mult. Aceasta îți va vindeca orice durere.

Îmi ceri metode, şi ți le dau.

Respiră. Aceasta e o altă metodă. Respiră profund şi prelungit. Respiră încet şi blând. Inhalează nimicul dulce şi blând al vieții, atât de plin de energie, atât de plin de dragoste. Tu respiri dragostea lui Dumnezeu. Respiră adânc şi o vei putea simți. Respiră, foarte, foarte adânc şi dragostea te va face să plângi.

De bucurie.

Pentru că l-ai întâlnit pe Dumnezeu, iar Dumnezeu ți-a făcut cunoştință cu sufletul tău.

După ce ai trăit această experiență, viața nu mai poate fi niciodată la fel. Oamenii vorbesc despre „a atinge culmile” sau a se scufunda într-un extaz sublim. Starea lor de a fi se schimbă pentru totdeauna.

Mulțumesc. Înțeleg. E vorba de lucruri simple. De acțiunile simple şi cele mai pure.

Da. Dar să ştii următorul lucru. Sunt oameni care meditează de ani de zile şi nu trăiesc niciodată această experiență. E vorba de cât de deschis eşti, de cât de dornic eşti. Şi, de asemenea, de cât de mult eşti în stare să nu te aştepți la nimic.

Ar trebui să meditez în fiecare zi?

Ca şi în toate celelalte situații aici nu există „ar trebui” sau „nu ar trebui”. Nu e vorba de ceea ce ar trebui să faci, ci de ceea ce alegi să faci.

Unele suflete caută să umble în deplină conştientă. Unele admit că, în această viață, majoritatea oamenilor umblă ca în somn; nu sunt conştienți. Ei trec prin viață fără să fie conştienți. Dar sufletele care umblă în deplină conştientă aleg o cale diferită. Ele aleg un alt drum.

Ei aleg să trăiască experiența totalei păci şi bucurii, a neîncătuşării şi libertății, a înțelepciunii şi dragostei pe care Unimea le-o aduce, nu numai atunci când ei au părăsit trupul şi acesta „a căzut” (adormit), dar şi atunci când şi-au înălțat trupul.

Despre un suflet care creează o asemenea experiență se spune că „Trupul lui este înălțat”.

Alții, în terminologia aşa numită „New Age”, folosesc pentru acest proces termenul de „înălțare a conştientei”.

Nu contează ce termeni folosiți (cuvintele sunt forma de comunicare pe care te poți baza cel mai puțin), totul se reduce la a trăi în conştiență. Iar atunci ea devine conştiență totală.

Şi ce este acest lucru de care deveniți, în cele din urmă, complet conştienți? În cele din urmă, deveniți complet conştienți de Cine Sunteți.

Meditația zilnică este un mod de a ajunge aici. Ea cere angajare totală, dedicare - hotărârea de a căuta experiența interioară şi nu recompensa exterioară.

Şi amintiți-vă că liniştea este cea care păstrează secretele. Astfel, cel mai dulce sunet este sunetul liniştii. Acesta este cântecul sufletului.

În cazul în care crezi mai degrabă în zgomotele lumii decât în liniştea sufletului tău, atunci eşti pierdut.

Deci meditația zilnică *este* o idee bună.

O idee bună? Da. Dar aminteşte-ți ceea ce am mai zis o dată. Cântecul sufletului poate fi cântat în multe feluri. Sunetul dulce al liniştii poate fi auzit de multe ori.

Unii aud liniştea în timpul rugăciunii. Unii cântă cântecul în timp ce muncesc. Unii caută secretele în contemplare liniştită, alții în medii mai puțin propice contemplației.

Când se atinge starea de maestru - sau când este trăită cu intermitențe - zgomotele lumii pot fi înăbuşite şi, chiar când te afli în mijlocul lor, tot ceea ce te distrage, se linişteşte. Toată viața devine o meditație.

Toată viața *este* o meditație în care tu contempli Divinitatea. Aceasta se numeşte adevărata stare de trezie sau trezvie[24].

[24] Forma cea mai înaltă a lucidității spirituale.

Trăit în acest fel, totul în viaţă devine o binecuvântare. Nu mai există luptă şi durere şi griji. Există numai experienţa pe care o poţi eticheta cum doreşti. Poţi să alegi să-i pui eticheta: perfecţiune.

Foloseşte deci ca pe o meditaţie *viaţa* şi toate evenimentele din ea. Păşeşte în stare de trezie, nu ca o persoană adormită. Umblă în trezvie şi nu cu mintea înceţoşată; nu zăbovi în dubiu şi frică şi nici în vinovăţie şi auto-incriminare, ci aşează-te în permanenta splendoare a siguranţei că eşti enorm de mult iubit. Tu eşti neîncetat Una cu Mine. Eşti întotdeauna binevenit. Binevenit acasă.

Deoarece casa ta este în inima Mea, iar a Mea este într-a ta. Te invit să vezi acest lucru în viaţă, aşa cum, cu siguranţă, îl vei vedea în moarte. Atunci vei şti că nu există moarte şi că ceea ce ai numit viaţă şi moarte sunt amândouă parte a aceleiaşi experienţe veşnice.

Noi suntem tot ceea ce este, tot ceea ce a fost vreodată şi tot ceea ce va fi vreodată, o lume fără sfârşit.

Amin.

10

Te iubesc, ştii asta?

Da. Şi Eu te iubesc. Dar *tu* ştii asta?

Încep să ştiu. Chiar încep să o ştiu.

Bine.

11

Vrei să-mi spui câte ceva despre suflet?

Bineînţeles. Am să încerc să-ţi explic, încadrându-Mă în domeniul tău limitat de înţelegere. Dar nu cumva să devii frustrat dacă anumite lucruri „nu au nici un sens" pentru tine. încearcă să-ţi aminteşti că tu aduci această informaţie printr-un filtru unic - un filtru care a fost construit de către tine ca să te protejeze de amintirea prea multor lucruri.

Aminteşte-mi din nou de ce am făcut eu acest lucru.

Dacă tu ţi-ai aminti totul, jocul s-ar termina. Ai venit aici dintr-un anumit motiv şi Scopul tău Divin ar fi zădărnicit dacă ai înţelege cum e organizat totul. La acest nivel de conştienţă, anumite lucruri vor rămâne întotdeauna un mister şi aşa e corect să fie.

Prin urmare, nu încerca să rezolvi toate misterele. Oricum, nu pe toate deodată. Dă universului o şansă. El se va revela la timpul potrivit.

Bucură-te de experienţa devenirii.

Grăbeşte-te încet.

Exact.

Tatăl meu obişnuia să spună asta.

Tatăl tău a fost un om înţelept şi minunat.

Nu sunt mulți cei care l-ar caracteriza în felul acesta.

Nu sunt mulți cei care l-au cunoscut.

Mama mea l-a cunoscut.

Da, ea l-a cunoscut.

Şi l-a iubit.

Da, şi l-a iubit.

Şi l-a iertat.

Da, şi l-a iertat.

Pentru întreaga lui comportare care a făcut-o să sufere.

Da. Ea a înțeles şi a iubit şi a iertat şi prin aceasta ea a fost şi încă mai este un model minunat, un învățător binecuvântat.

Da. Deci ... vrei să-mi spui despre suflet?

O să-ți spun. Ce vrei să ştii?

Să începem cu prima şi cea mai evidentă întrebare; eu ştiu deja răspunsul, dar ea ne oferă un bun punct de pornire. Există ceea ce se numeşte suflet uman?

Da. El este cel de al treilea aspect al ființei voastre. Voi sunteți ființe tripartite, făcute din trup, minte şi suflet.

Eu ştiu unde îmi este trupul; îl pot vedea. Şi cred că ştiu unde îmi este mintea - ea se află în acea parte a trupului, numită cap. Dar sunt sigur că nu am nici un fel de idee unde ...

Stai puțin. Stai aşa. Greşeşti. Mintea ta nu este în cap.

Nu e acolo?

Nu. *Creierul tău* este în cutia craniană. Mintea nu este.

Atunci unde este?

În fiecare celulă a trupului tău.

Stai nițel! Stai nițel!

Ceea ce voi numiți minte este în realitate o energie. Este ... gând. Iar gândul este o energie şi nu un obiect.

Creierul tău este un obiect. El este un mecanism fizic, biochimic - cel mai important şi mai sofisticat, dar nu singurul mecanism din trupul uman cu care trupul transformă sau converteşte în impulsuri fizice energia care este gândul tău. Creierul tău este un transformator. Tot aşa este întregul tău trup. În fiecare celulă aveţi transformatori mititei. Biochimiştii au remarcat adesea că celulele individuale - cele din sânge, de exemplu - par a avea propria lor inteligenţă. De fapt, chiar o au.

Acest lucru este adevărat nu numai în cazul celulelor, ci pentru părţile mai mari ale trupului. Fiecare bărbat de pe planetă cunoaşte o anumită parte a trupului care foarte des pare a avea mintea ei proprie ...

Da, şi fiecare femeie ştie cât de absurzi devin bărbaţii când permit acestei părţi a trupului să le influenţeze alegerile şi deciziile.

Unele femei folosesc această cunoaştere pentru a-i controla pe bărbaţi.

Incontestabil. Şi unii bărbaţi le controlează pe femei prin alegerile şi deciziile care provin din acel loc.

Incontestabil.

Vrei să ştii cum se poate opri tot circul ăsta?

Absolut!

Despre asta era vorba mai devreme în discuţia pe care am avut-o în legătură cu a ridica energia vieţii prin cei şapte centri energetici sau ceakre.

Atunci când alegerile şi deciziile provin dintr-un loc mai extins decât localizarea limitată pe care ai descris-o, e imposibil ca femeile să te controleze şi nu vei căuta niciodată să le controlezi.

Singurul motiv pentru care femeile ar apela vreodată la un astfel de mijloc de manipulare şi control este că pare a nu exista nici un alt mijloc de control - cel puţin nici unul atât de eficient - iar fără anumite mijloace de control, bărbaţii adesea devin - ei bine! - de necontrolat.

Dar dacă bărbaţii şi-ar dezvălui mai mult din natura lor superioară şi dacă femeile ar apela mai mult la acea parte a bărbatului, aşa numita „bătălie dintre sexe” ar lua sfârşit. Şi ar lua sfârşit şi multe alte bătălii de orice fel de pe planeta voastră.

După cum am spus mai devreme, aceasta nu însemnă că bărbaţii şi femeile ar trebui să renunţe la sex sau că sexul ar fi o parte a naturii inferioare a fiinţei umane. Aceasta însemnă că energia sexuală singură, când nu e ridicată spre ceakrele superioare şi nu se combină cu alte energii care constituie întregul unei persoane, duce la alegeri şi rezultate care nu *reflectă* acea persoană în întregul ei. Adesea, aceste alegeri nu sunt chiar cele mai mărețe.

Tu, în întregul Tău, eşti măreţia însăşi, dar orice este mai puţin decât tu în întregul Tău, este mai puţin măreţ. Prin urmare, dacă vrei să te asiguri că vei produce alegeri sau rezultate mai puţin mărețe, ia o decizie numai din centrul ceakrei bazei. Urmăreşte apoi rezultatele.

Ele sunt cât se poate de previzibile.

Hmmm. Cred că am ştiut acest lucru.

Bineînțeles că ai ştiut. Problema cea mai importantă cu care e confruntată rasa umană nu este când veți învăța, ci când *veți acționa conform cu ceea ce ați învățat deja!*

Prin urmare, mintea se află în fiecare celulă.

Da. Şi există mai multe celule în creierul vostru decât oriunde altundeva şi de aceea vi se pare că mintea voastră este acolo. Dar acela este doar centrul principal de procesare şi nu singurul centru.

Bine. Mi-e clar. Deci, unde e sufletul?

Unde crezi tu că e?

În spatele Celui de al Treilea Ochi?

Nu.

În mijlocul pieptului, în dreapta inimii, chiar sub stern?

Nu.

Bine. Renunț.

E pretutindeni.

Pretutindeni?

Pretutindeni.

La fel ca mintea?

Ei, stai un pic! Mintea nu este pretutindeni.

Nu este? Credeam că tocmai ai spus că e în fiecare celulă a trupului.

Asta nu înseamnă „pretutindeni". Există spații între celule. De fapt 99 % din corpul vostru este făcut din spațiu.

Deci acolo se află sufletul?

Sufletul este *pretutindeni,* în tine, prin tine şi în jurul tău. Este ceea ce *te conține* pe tine.

Stai puțin! Acum stai *Tu* puțin! Mi s-a spus întotdeauna că trupul este recipientul care conține sufletul meu. Ce se întâmplă atunci cu „Trupul tău este templu ființei tale[25]" ?

[25] I Corinteni, VI, 19. Noul Testament

E o figură de stil.

Este folositoare pentru a-i ajuta pe oameni să înțeleagă că ei sunt mai mult decât trupul lor. Că există ceva mai extins decât sunt ei. Aşa şi este. Literalmente. Sufletul este *mai extins decât trupul.* El nu este purtat în interiorul trupului, el poartă trupul în interiorul lui.

Te aud, dar îmi este foarte greu să văd cum stat lucrurile.

Ai auzit vreodată de ..aură”?

Da. *Da. Acesta* este sufletul?

Mai bine decât atât nu pot exprima în limbajul şi înțelegerea voastră, pentru a vă oferi o imagine a unei realitătii enorme şi complexe. Sufletul e cel care vă ține la un loc - tot aşa precum *Sufletul lui Dumnezeu este cel care conține universul şi îl ține la un loc.*

Uau! Asta este exact pe invers față de ceea ce am învățat eu vreodată.

Stai aşa, fiul Meu. Inversările de abia au început.

Dar dacă sufletul este, ca să zic aşa, „aerul din noi şi din jurul nostru” şi dacă sufletul tuturor celorlalți este la fel, unde *se sfârşeşte* un suflet şi unde începe celălalt?
Of, of, nu-mi spune, nu-mi spune ...

Vezi? Deja ştii răspunsul!

Nu există* nici un loc unde un alt suflet „se sfârşeşte” şi „începe” al nostru! Tot aşa cum nu există nici un loc unde aerul din sufragerie „se opreşte” şi „începe” aerul din hol. Este *acelaşi aer.* Este *acelaşi suflet!

Tocmai ai descoperit secretul universului.

Iar dacă *Tu* eşti cel care conții *universul,* tot aşa cum noi suntem cei care ne conținem trupurile, atunci nu există nici un loc în care *Tu* „te sfârşeşti” şi *noi* „începem”!

(Hmm!)

N-ai decât să-Ți dregi vocea cât vrei. Pentru mine este o revelație miraculoasă! Vreau să spun că ştiam că am înțeles-o întotdeauna - dar acum *o înțeleg* cu adevărat!

E grozav. Nu-i grozav?

Vezi Tu, în trecut, problema pe care o aveam în a înțelege lucrurile era legată de faptul că trupul ar fi un container discret, care face posibilă diferențierea dintre „acest” trup şi „acel” trup, iar întrucât am crezut întotdeauna că sufletul era găzduit în interiorul trupului, am făcut diferențierea dintre „acest” suflet şi „acel” suflet.

Era normal să gândeşti aşa.

Dar dacă sufletul este pretutindeni în interiorul *şi în exteriorul* trupului - în „aura" lui, după cum spuneai - atunci unde „se sfârşeşte" o aură şi unde „începe" cealaltă? Acum sunt capabil să văd pentru prima dată, *în termeni fizici* cum este posibil ca un suflet *„să nu se sfârşească"* şi un altul „să înceapă" şi că, *din punct de vedere fizic, e adevărat că Noi cu Toții Una Suntem!*

Uraa! Asta-i tot ce pot să spun! Uraa!

Întotdeauna am crezut că acesta este un adevăr *meta*fizic. Acum văd că este un adevăr *fizic!* Sfinte Sisoie, religia a devenit ştiință!

Să nu zici că nu ți-am spus.

Stai puțin! Dacă nu există nici un loc unde un suflet se sfârşeşte şi altul începe, atunci înseamnă că nu există ceva ce se poate numi suflet individual?

Păi, da şi nu.

E un răspuns cu adevărat pe măsura lui Dumnezeu.

Mulțumesc.

Cinstit vorbind, chiar speram să explici totul mai clar.

Ia mai lasă-Mă-n pace! Ne mişcăm aşa de rapid că te doare mâna de atâta scris!

Vrei să spui, din cauză de atâta mâzgălit furios.

Da. Hai să ne mai tragem sufletul puțin. Relaxarea, toată lumea!! O să-ți explic totul.

E în regulă. Dă-i înainte. Sunt gata.

Îți aminteşti că de mai multe ori ți-am vorbit despre ceea ce Eu numesc Dicotomia Divină?

Da

Ei bine, aceasta este una dintre ele. De fapt este cea mai mare.

Înțeleg.

Dacă aveți de gând să trăiți în universul vostru în stare de grație, atunci e important să învățați despre Dicotomia Divină şi să o înțelegeți pe deplin.

Dicotomia Divină afirmă că este posibil ca două adevăruri aparent contradictorii să existe în mod simultan, în acelaşi spațiu.

Pe planeta voastră, oamenilor li se pare greu de acceptat acest lucru. Lor le place să aibă ordine şi resping automat tot ceea ce nu se încadrează modului lor de a gândi. Din acest motiv, când două realități încep să se afirme şi par a se contrazice una pe alta, presupunerea imediată este că una dintre ele trebuie să fie greşită, falsă, neadevărată. E nevoie de un înalt

nivel de maturitate pentru a înțelege şi a accepta că, de fapt, ele ar putea fi amândouă adevărate.

Dar în tărâmul absolutului, ca antipod al tărâmului relativului în care voi trăiți - e foarte clar că acel adevăr care este Tot Ceea Ce Există produce uneori un efect care, privit în termeni relativi, arată a contradicție.

Aceasta se numeşte o Dicotomie Divină şi este o parte foarte reală a experienței umane. Şi, după cum am spus, e practic imposibil să trăieşti în stare de grație, fără să accepți acest lucru. Sunteți întotdeauna înclinați să bombăniți, să fiți furioşi, să vă agitați, căutând în van „dreptatea" sau străduindu-vă de zor să împăcați forțele antagonice care niciodată nu s-a presupus că ar trebui împăcate, dar care, *prin însăşi natura tensiunii dintre ele,* produc exact efectul dorit.

Tărâmul relativului este de fapt ținut la un loc de către astfel de tensiuni. Un exemplu ar fi tensiunea dintre bine şi rău. În realitatea supremă nu există bine şi rău. În tărâmul absolutului nu există nimic altceva decât dragoste. Dar în tărâmul relativului, voi ați creat experiența a ceea ce voi „numiți" rău şi ați făcut-o pentru un motiv foarte solid. Ați vrut *să trăiți experiența* dragostei şi nu doar „să ştiți" că dragostea este Tot Ceea Ce Există, iar voi nu puteți trăi experiența a ceva, atunci când nu există *decât* acel ceva. Astfel, ați creat în realitatea voastră (şi continuați să o faceți în fiecare zi) o polaritate a binelui şi a răului, folosindu-l pe unul pentru a putea trăi experiența celuilalt.

Şi aici avem o Dicotomie Divină - două adevăruri aparent contradictorii, care există în mod simultan în acelaşi loc. Mai exact: Există bine şi rău.

Tot ceea ce există este dragoste.

Mulțumesc că mi-ai explicat. Ai mai atins acest subiect şi înainte, dar îți mulțumesc că mă ajuți să înțeleg încă şi mai bine Dicotomia Divină.

Cu plăcere.

După cum spuneam, cea mai mare Dicotomie Divină este cea pe care o avem în față chiar acum.

Există numai O Ființă Unică şi, prin urmare, numai Un Suflet Unic. *Şi,* există multe suflete în acea Ființă Unică.

Iată cum acționează Dicotomia: tocmai ți-ai explicat ție însuți că nu există separație între suflete. Sufletul este energia vieții care există în interiorul şi în jurul tuturor obiectelor fizice (ca şi *aura* lor). Într-un anumit sens, aceasta „ține la un loc" toate obiectele fizice. „Sufletul lui Dumnezeu" ține la un loc universul, „sufletul omului" ține la un loc fiecare trup uman individual.

Trupul nu este un container, „o gazdă" pentru suflet; sufletul este un container pentru trup.

Exact.

Şi nu există „linie de demarcație" între suflete - şi nu există un loc unde „un suflet" se sfârşeşte şi „un altul" începe. Astfel încât, în realitate, un singur suflet ține la un loc toate trupurile.

Corect.

Iar sufletul unic „se simte ca şi când ar fi" o grămadă de suflete individuale.

Aşa se şi simte - aşa mă simt şi Eu - conform planului.

Poți să-mi explici cum funcționează?

Da.

E adevărat, chiar dacă nu există o demarcație reală între suflete, chestia din care este făcut Sufletul Unic se manifestă în realitatea fizică la viteze diferite, producând grade diferite de densitate.

La viteze diferite? Când a mai apărut şi treaba asta cu viteza?

Întreaga viață este o vibrație. Tot ceea ce voi numiți viață (ceea ce ați putea numi cu uşurință Dumnezeu) este energie pură. Această energie este întotdeauna în vibrație constantă. Ea se mişcă în *unde.* Undele vibrează la viteze diferite, producând grade diferite de densitate sau lumină. Aceasta, la rândul ei, produce ceea ce voi numiți diferitele „efecte" în lumea fizică - de fapt, obiecte fizice diferite. Dar în timp ce obiectele sunt diferite şi discrete, energia care le produce este exact aceiaşi.

O să Mă întorc la exemplul pe care l-ai folosit cu aerul dintre sufragerie şi hol. A fost o imagine bună care a țâşnit din tine. Un moment de inspirație.

Ghici de la cine?

Da. Eu ți l-am dat. Ziceai că nu există un loc anume între aceste două încăperi fizice. în care „aerul din sufragerie" se sfârşeşte şi „aerul din hol" începe. Şi ăsta este adevărul. Dar *există* un loc unde „aerul din sufragerie" devine *mai puțin dens.* Adică se disipează, devine „mai subțire". La fel se întâmplă şi cu „aerul din hol". Cu cât te îndepărtezi de sufragerie, cu atât simți mai puțin mirosul mâncării!

Aerul din *casă* este *acelaşi aer.* Nu există „un aer separat" în sufragerie. Cu toate acestea, *ți se pare* că în sufragerie există „un alt aer". Fără discuție că miroase altfel!

Din cauza faptului că aerul a căpătat *caracteristici* diferite, ți se pare că este un *aer diferit.* Dar nu este. Este *acelaşi* aer, care *pare* diferit. În hol miroase într-un fel, în sufragerie miroase a mâncare. E posibil chiar să intri într-o cameră şi să spui „Of, e înăbuşitor aici. *Să lăsăm să intre nişte aer"* - ca şi când nu ar fi deloc aer. Dar bineînțeles că este suficient aer. Ceea ce vrei tu să-i faci este să-i schimbi caracteristicile.

Prin urmare, laşi să intre nişte aer de afară. *Dar şi ăsta e acelaşi aer.* Exisă numai un singur aer care se mişcă în jurul şi prin *tot ceea ce există.*

E grozav! „M-am prins" de-a binelea. Îmi place la nebunie modul în care îmi explici universul, în aşa fel încât „să mă prind" de-a binelea.

Mulțumesc foarte mult. Îmi dau şi Eu silința! Să continuăm.

Te rog.

Ca şi aerul din casa ta, energia vieții - ceea ce vom numi „Sufletul lui Dumnezeu" - are diverse caracteristici atunci când înconjoară diverse obiecte fizice. Într-adevăr, pentru a *forma* acele obiecte, această energie se concentrează într-un mod anume.

Pe măsură ce particulele de energie se unesc pentru a forma materia fizică, ele devin foarte dense. Sunt atât de puternic strânse una într-alta, încât se lipesc. Ele încep „să arate ca"

unități distincte, ba chiar „să se simtă astfel". Adică, ele încep să pară „separate", „diferite" de toată cealaltă energie. Dar este aceiaşi energie, *care se comportă în mod diferit.*

Acest comportament diferit e cel care face posibil ca Ceea Ce Este întregul să se manifeste ca Ceea Ce Este Mulți.

După cum am explicat în primul volum, Ceea Ce Este nu putea trăi experiența de el însuşi ca *Ce Este,* până când nu îşi dezvolta *capacitatea de a se diferenția.* Prin urmare, Ceea Ce Este întregul *se separă* în Ceea Ce Este *Aceasta* şi în Ceea Ce Este *Aceea.* (încerc să simplific foarte tare lucrurile acum).

„Cocoloaşele de energie", care s-au concentrat în unități discrete care țineau în ele ființele fizice, sunt ceea ce voi ați ales să numiți „suflete". Noi vorbim acum despre părțile din Mine care au devenit o mulțime dintre Voi. Astfel, iată Dicotomia Divină:

Suntem numai Unul.

Suntem Mulți.

Uau-e măreț!

Mie îmi spui asta!

Continuăm?

Nu. Opreşte-Te aici. M-am plictisit. *Da.* Continuă!

Bine.

Pe măsură ce energia se adună, ea devine, după cum am spus, foarte concentrată. Dar, cu cât te îndepărtezi mai mult de acest punct de concentrare, cu atât energia se disipează mai mult. „Aerul devine mai subțire". Aura se estompează. Energia nu dispare niciodată pe deplin, deoarece nu poate să o facă. Ea este materialul din care se face totul. Ea este Tot Ceea Ce Există. Dar ea poate deveni foarte, foarte subțire, foarte subtilă - aproape că „nu mai e acolo".

Apoi, într-un alt loc (citeşte, într-o altă parte a Ei însăşi), ea se poate aduna din nou, se face încă o dată „cocoloaşe", pentru a forma ceea ce voi numiți materie şi ceea ce „arată ca" o formațiune discretă. Acum, cele două formațiuni apar separate una de alta, când în realitate nu există nici o separare.

Aceasta este, în termeni foarte, foarte simpli şi elementari, explicata întregului univers fizic.

Oau! Oare toate astea sunt adevărate? De unde pot să ştiu că nu am inventat eu totul?

Savanții voştri sunt deja pe cale de a descoperi că particulele care formează întreaga viață sunt aceleaşi.

Au adus stânci de pe lună şi au descoperit în ele acelaşi material care se găseşte şi în copaci. Ei analizează un copac şi descoperă în el acelaşi material pe care îl descoperă şi în tine.

Adevăr îți spun Eu ție: Noi suntem cu toții făcuți din acelaşi *material.*

Noi suntem cu toții aceiaşi energie adunată, comprimată în moduri diferite pentru a crea forme diferite şi materie diferită.

Nimic nu „este materie"[26] în şi prin el însuşi. Adică nimic nu poate *deveni materie* prin el însuşi. Iisus a spus „Fără Tatăl Eu nu sunt nimic"[27]. Tatăl a toate este gând pur. Aceasta este energia vieții. Aceasta este ceea ce voi ați ales să numiți Dragostea Absolută. Acesta este

[26] Joc de cuvinte: matter = materie; to matter = a conta, a avea importanță: nothing matters = nimic nu contează sau, prin extrapolare, nimicul se materializează

[27] Compară Ioan V, 19, 30 Noul Testament

Dumnezeu şi Dumnezeița, Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul. Este Totul-în-Tot, Cel Care Mişcă Rămânând Nemişcat, Sursa Primordială. Este ceea ce vă străduiți să înțelegeți de la începuturile timpurilor. Marele Mister. Enigma fără Sfârşit, adevărul etern.

Suntem Unul şi, astfel, acesta este CEL CARE EŞTI TU.

12

Sunt copleşit de respect şi venerație la citirea acestor cuvinte. Mulțumesc că eşti aici cu mine în felul acesta. Mulțumesc că eşti aici cu noi toți. Milioane de oameni au citit cuvintele din aceste dialoguri şi milioane o vor mai face. Şi ni se taie respirația la gândul darului pe care-l primim prin venirea Ta în inimile noastre.

Ființele Mele cele mai iubite - am fost întotdeauna în inimile voastre. Sunt bucuros că acum puteți cu adevărat mă *Mă simțiți acolo.*

Întotdeauna am fost cu voi. Nu v-am părăsit niciodată. Eu sunt voi şi voi sunteți Eu şi Noi nu vom fi niciodată separați, *niciodată,* deoarece acest lucru *nu este posibil.*

Dar sunt unele zile în care mă simt îngrozitor de singur. Sunt momente în care simt că duc această luptă absolut singur.

Aceasta se întâmplă pentru că tu M-ai părăsit pe Mine, copilul Meu. Ai abandonat conştiența ta de Mine. Când eşti conştient de Mine nu poți fi niciodată singur.

Şi cum pot să rămân în această stare de conştiență?

Împărtăşeşte-o cu ceilalți. Nu prin prozelitism, ci prin exemplu personal, în viețile altora, în sursa dragostei care Sunt Eu Pentru că, ceea ce le dai tu altora, ție îți dai. Pentru că suntem numai Unul.

Mulțumesc. Da, mi-ai mai dat şi înainte acest indiciu. Să fiu sursa. Ai spus că trebuie să fim în viețile altora sursa a ceea ce vrem să trăim noi înşine ca experiență.

Da. Acesta este marele secret. Aceasta este înțelepciunea secretă. *Faceți altora ceea ce vreți să vi se facă vouă.*

Toate problemele voastre, toate conflictele voastre, toate dificultățile voastre de a crea o viață de pace şi bucurie pe planeta voastră se bazează pe incapacitatea voastră de a înțelege această îndrumare simplă şi de a o urma.

M-am prins. Ai spus-o încă o dată atât de clar şi atât de simplu, încât m-am prins. Voi încerca să nu „o mai pierd” niciodată.

Nu poți „să pierzi” ceea ce dăruieşti. Aminteşte-ți mereu acest lucru.

Mulțumesc. Pot să-Ți pun şi alte întrebări despre suflet?

Mai am încă un comentariu destul de general de făcut în legătură cu viața aşa cum o trăiți voi.

Te rog.

Ziceai că există momente în care simţi că duci această luptă de unul singur.

Da

Care luptă?

Era o figură de stil.

Nu cred. Cred că era un indiciu real asupra felului în care tu (şi mulţi oameni) priviţi cu adevărat viaţa.
În capul vostru este că ea e „o luptă” - că se desfăşoară o adevărată bătălie.

Păi da, cam aşa mi s-a părut mie uneori.

Ea nu este aşa în mod intrinsec şi nici nu trebuie să fie vreodată.

Te rog să mă ierţi, dar îmi este foarte greu să cred.

Exact acesta este motivul pentru care acest lucru nu a devenit realitatea ta. Pentru că tu faci să fie real ceea ce crezi că este real. Adevăr îţi spun Eu ţie: nu s-a intenţionat ca viaţa voastră să fie o luptă şi nici nu trebuie să fie vreodată.
V-am dat uneltele cu care să vă creaţi realitatea voastră cea mai grandioasă. Pur şi simplu, aţi ales să nu le folosiţi. Sau, ca să Mă exprim mai exact, *le-aţi folosit greşit.*
Instrumentele la care mă refer aici sunt cele trei instrumente ale creaţiei. Am vorbit mult despre ele în acest dialog. Ştii care sunt?

Gândul, cuvântul şi acţiunea.

Bun. Ţi-ai amintit. L-am inspirat odată pe Mildred Hinckley, un învăţător spiritual trimis de Mine, să spună: „V-aţi născut cu puterea creatoare a universului pe vârful limbii”.
Acesta este o afirmaţie cu implicaţii uluitoare. Tot aşa este şi acest adevăr pe care l-a rostit un altul dintre învăţătorii trimişi de Mine:
„După credinţa voastră, Fie vouă.”
Aceste două afirmaţii au legătură cu gândul şi cuvântul. Un altul dintre învăţătorii trimişi de Mine a spus despre acţiune următoarele cuvinte:
„Începutul este Dumnezeu. Sfârşitul este acţiune. Acţiunea este Dumnezeu care creează - sau Dumnezeu trăit ca experienţă”.

***Tu* ai spus asta în primul volum.**

Primul volum a fost adus prin tine, fiul Meu, la fel cum toate marile învăţături au fost inspirate de către Mine şi comunicate prin întrupări umane. Toţi cei pe care aceste învăţături îi fac să acţioneze şi să le împărtăşească public, fără frică, sunt cei mai mari învăţători trimişi de Mine.

Nu sunt sigur că m-aş plasa şi pe mine în această categorie.

Cuvintele care ţi-au fost inspirate pentru a le împărtăşi altora au atins milioane de oameni. *Milioane,* fiul Meu.

Ele au fost traduse în 24 de limbi[28]. Ele au ajuns pe tot globul.
Ce alt criteriu ai folosi tu pentru a-ți acorda statutul de mare învățător?

Criteriul acțiunilor şi nu al cuvintelor cuiva.

E un răspuns foarte înțelept.

Iar acțiunile mele din timpul acestei vieți nu spun nimic bun despre mine şi sigur că nu îmi acordă calificarea de învățător.

Deja ai scris mai mult decât au scris jumătate dintre învățătorii care au trăit vreodată.

Ce spui??

Spun ceea ce am spus prm Judith Schucman[29] în *A Course in Miracles:* îi înveți pe alții ceea ce ai tu de învățat.
Crezi că trebuie să demonstrezi că ai atins perfecțiunea înainte de a-i putea învăța pe alții cum să ajungă la ea?
Iar în timp ce ți-ai făcut porția de ceea ce tu numeşti greşeli...

... mai mult decât atât...

... ai dat dovadă de un mare curaj în a face publică această conversație cu Mine.

Sau de mare neobrăzare.

De ce insişti să te denigrezi în felul acesta? *Cu toții* o faceți! Fiecare dintre voi! Vă negați propria voastră măreție, aşa cum negați existența Mea *în* voi.

Nu eu! Eu nu am negat *niciodată* acest lucru!

Ce??

Păi, nu în ultima vreme...

Adevăr îți spun Eu ție: încă înainte să cânte cocoşul Mă vei nega de trei ori.
Fiecare gând care consideră Sinele tău ca fiind mai puțin important decât este în realitate, înseamnă o negare a Mea.
Orice cuvânt despre Sinele tău care te denigrează, înseamnă o negare a Mea.
Fiecare acțiune care trece prin Sinele tău şi care vrea să spună că nu eşti destul de bun, sau care arată o lipsă a ta de orice fel, înseamnă într-adevăr o negare. Nu numai în gând, nu numai în cuvânt, ci şi în faptă.

Chiar că...

Nu permite ca viața ta să reprezinte orice *altceva* decât cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care *ai avut-o vreodată* despre Cine Eşti.

---

[28] În 1998
[29] *Curs despre miracole;* apărut în 1975 în trei volume. Autoarea, care a fost medic psiholog, cercetătoare şi profesoară de psihologie, l-a primit prin auto-dictare între 1965-1972. Cartea a fost tradusă în 25 de țări.

Şi care este cea mai măreață viziune pe care ai avut-o vreodată despre Sinele tău? Nu este aceea că într-o zi vei fi un mare învățător?

Păi...

Nu e asta?

Da.

Atunci, aşa să *fie*. Şi aşa şi *este*. Până când o vei *nega* iarăşi.

Nu o voi nega iarăşi.

Nu?

Nu.

Dovedeşte-o.

Să o dovedesc?

Dovedeşte-o.

Cum?

Spune în clipa asta: „Sunt un mare învățător".

Uf...

Haide, spune-o!

Sunt... vezi Tu, problema e că toate chestiile astea o să fie publicate. Sunt conştient că tot ceea ce scriu pe aceste foi de hârtie urmează să fie publicat undeva. Oamenii din Peoria urmează să citească aceste cuvinte.

Din Peoria! Ha! Ce-ai zice de *Beijing!?*

Bine, şi în China. Exact asta era ideea. Oamenii mă întreabă - mă bat la cap - în privința volumului al treilea, după o lună de la apariția volumului al doilea! Am încercat să le explic de ce durează atât de mult. Am încercat să-i fac să înțeleagă cum este să duci acest dialog, când ştii că *lumea întreagă* e cu ochii pe tine şi aşteaptă. E cu totul altfel decât în cazul primului şi celui de-al doilea volum. Amândouă erau dialoguri făcute fără o intenție anumită. Nici măcar n-am ştiut că *vor deveni* cărți.

Ba da, ai ştiut. În străfundurile inimii tale, ai ştiut.

Bine, probabil că am sperat că aşa va fi. Dar acum *ştiu* şi e cu totul altceva când scriu pe această foaie de hârtie.

Deoarece acum tu ştii că toată lumea va citi fiecare cuvânt din ceea ce scrii.

Da. Şi acum vrei ca eu să spun că sunt un mare învăţător. Mi-e greu să o fac în faţa tuturor acestor oameni.

Ai vrea să îţi cer să faci această declaraţie în particular? Aşa crezi tu că poţi deveni puternic? Ţi-am cerut să declari în *public* Cine Eşti, exact pentru că acum te afli în public. Întreaga idee era să te fac să o spui public.

Declaraţia publică este forma cea mai înaltă de manifestare a viziunii pe care o ai despre tine.

Trăieşte cea mai grandioasă versiune despre cea mai măreaţă viziune pe care ai avut-o vreodată despre Cine Eşti. Începe să o trăieşti, declarând-o.

In public.

Primul pas în a o face să fie aşa este prin a afirma că este aşa.

Dar ce se întâmplă cu modestia? Cu decenţa? Se cade să declarăm în faţa tuturor celor pe care-i întâlnim părerea noastră cea mai măreaţă despre noi înşine?

Aşa a făcut fiecare mare maestru.

Da, dar nu cu aroganţă.

Afirmaţia „Eu sunt Viaţa şi Calea” nu e „arogantă”? Ce zici, ţi se pare suficient de arogantă?

Ai zis că niciodată nu o să Mă mai negi, dar de zece minute încoace nu faci altceva decât să încerci să motivezi de ce o faci.

Eu nu *Te* neg. Vorbim aici despre cea mai măreaţă viziune despre *mine.*

Cea mai măreaţă viziune a ta despre tine *este* Eu! *Acesta Sunt Eu!* Când negi cea mai mare parte din tine, Mă negi pe Mine. Adevăr îţi spun Eu ţie: înainte de răsăritul soarelui o vei face de trei ori[30].

Doar dacă nu o voi face.

Doar dacă nu o vei face. E adevărat. Şi tu eşti singurul care poate decide. Numai tu poţi să alegi.

Cunoşti cumva vreun mare învăţător care a fost şi mai mare învăţător în particular? Buddha, Iisus, Krishna - toţi erau învăţători în public, nu-i aşa?

Da. Dar există mari învăţători care nu sunt foarte cunoscuţi. Mama mea a fost unul dintre ei. Chiar tu ai spus-o mai devreme. Nu e nevoie să fii foarte cunoscut ca să fii un mare învăţător.

Mama ta a fost un sol. Un mesager. Un pregătitor de drumuri. Ea te-a pregătit pe *tine* pentru acest drum, *arătându-ţi* drumul. Dar şi tu eşti un învăţător.

Dar oricât de bun învăţător ştii tu că a fost mama ta, se pare că ea nu te-a învăţat să nu te negi niciodată. Acest lucru *îi vei învăţa tu pe alţii.*

O, cât de mult îmi doresc acest lucru! Asta vreau să fac!

---

[30] Compară Ioan XTV, 6. Noul Testament.

Să nu „vrei”. S-ar putea să nu capeți ceea ce „vrei”. Declari doar că „vrei” ceva şi cu atâta te alegi - te alegi cu *vrutul*.

În regulă! Bine! Nu „vreau”, *aleg!*

Aşa-i mai bine. Mult mai bine. Ce alegi?

Aleg să-i învăț pe alții să nu se nege niciodată.

Bine, şi ce altceva alegi să-i mai înveți?

Aleg să-i învăț pe alții să nu Te nege niciodată pe Tine - Dumnezeu. Pentru că, a Te nega pe Tine înseamnă a se nega pe ei înşişi - şi, a se nega pe ei înşişi, înseamnă a Te nega pe Tine.

E bine. Şi alegi să-i înveți aceasta în mod accidental, aproape „la întâmplare”? Sau alegi să-i înveți într-un mod măreț, ca şi când ai face-o cu un scop bine definit?

Aleg să-i învăț cu un scop bine definit. Cu măreție. Aşa cum făcea şi mama. Mama m-a învățat *cu adevărat* să nu îmi neg niciodată Sinele. M-a învățat asta în fiecare zi. A fost, dintre toate, persoana care m-a încurajat cel mai tare. M-a învățat să am credință în mine şi în Tine. Eu ar trebui *să fiu* un astfel de învățător. Eu *aleg* să fiu un astfel de învățător şi să comunic *întreaga* înțelepciune pe care mi-a transmis-o mama mea. Din *întreaga ei viață,* şi nu doar din cuvintele ei, a făcut ea o învățătură. *Asta te face să fii un mare învățător.*

Ai dreptate. Mama ta a fost un mare învățător. Şi ai avut dreptate şi în celălalt adevăr pe care l-ai rostit. *Nu e necesar* să fii foarte cunoscut ca să fii un mare învățător. Te-am „testat”. Am vrut să văd până unde ajungi.

Şi „am ajuns” unde „se presupunea că trebuie să ajung”?

Ai ajuns acolo unde ajung toți marii învățători. La propria ta înțelepciune. La propriul tău adevăr. Acolo trebuie să ajungi întotdeauna, pentru că *de acolo* trebuie să *vii* ca să înveți omenirea.

Ştiu. Ştiu acest lucru.

Şi care e propriul tău *adevăr cel mai profund* despre Cine Eşti?

Eu sunt ...
... un mare învățător.
Un mare învățător al adevărului etern.

Uite că ai spus-o! Ai spus-o cu calm, ai rostit-o cu blândețe. Uite că ai spus-o! În inima ta, tu ştii adevărul şi ai vorbit din mimă.

Nu te lauzi şi nimeni nu va lua aceste cuvinte drept o laudă de sine. Nu sunt vorbe-n vânt, şi nimeni nu le va considera o fanfaronadă. Nu te bați cu pumnii în piept; îți deschizi inima, ceea ce e cu totul altceva

În inima lor, toți ştiu Cine Sunt. Sunt o balerină nemaipomenită sau un avocat nemaipomenit sau un actor nemaipomenit sau cel mai bun jucător de baseball. Sunt un detectiv nemaipomenit sau un negustor nemaipomenit, sau un părinte nemaipomenit sau un arhitect nemaipomenit, un poet nemaipomenit sau un conducător nemaipomenit, un constructor nemaipomenit sau un vindecător nemaipomenit. Şi ei sunt, fiecare în parte, *o persoană nemaipomenită.*

În inima lor toți ştiu Cine Sunt. Dacă-şi deschid inima, dacă împărtăşesc cu alții dorințele inimii lor, dacă trăiesc adevărul pe care-l simt în inimă, ei îşi umplu viața cu măreție.

Tu eşti un mare învățător. De unde crezi că-ți vine acest har?

De la Tine.

Prin urmare, când tu afirmi Cine Eşti Tu, pur şi simplu, afirmi cine Sunt Eu. Afirmă întotdeauna că Eu sunt Sursa şi nimeni nu va mai fi deranjat că afirmi despre tine că ai fi nemaipomenit.

Dar Tu mai îndemnat întotdeauna să afirm *despre mine însumi* ca fiind Sursa.

Tu *eşti* Sursa - a tot ceea ce *Sunt Eu.* Marele învățător care ți-e atât de familiar a spus „Eu sunt Calea şi Viața". El a mai spus. „Toate aceste lucruri îmi vin de la Tatăl. Fără Tatăl. Eu nu sunt nimic" .

Şi tot El a spus.

„Eu şi Tatăl Una suntem."

Înțelegi?

Nu suntem decât Unul.

Exact.

Ceea ce ne aduce înapoi la sufletul uman. Pot să mai pun nişte întrebări despre suflet?

Dă-i drumul.

Bine. Câte suflete există?

Unul.

Da, în sensul cel mai larg. Dar câte „individualizări" ale Unuia Care Este Totul există?

Hei. Îmi place cuvântul ăla. Îmi place cum ai folosit cuvântul ăla. Energia Unică, cea care este Energia întregului *se individualizează* pe ea însăşi în multe părți distincte. Îmi place chestia asta.

Mă bucur. Deci câte individualizări ai creat? Câte suflete există?

N-aş putea să-ți răspund în termeni pe care să-i înțelegi.

Pune-mă la încercare. E un număr constant? E un număr care se schimbă mereu? Un număr infinit? Ai creat „suflete noi" de la „lotul originar" încoace?

Da, e un număr constant. E un număr în continuă schimbare. Da, e un număr infinit. Da, am creat suflete noi şi nu, nu am creat.

Nu înțeleg.

Ştiu.

Doamne, ajută-mă!

Chiar ai spus asta?

Ce să spun?

Ai spus „Doamne, ajută-mă!”?

Aha, foarte inteligent. Bine, o să înțeleg treaba asta, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l mai fac. Aşa că, ajută-mă, Doamne!

Am să te ajut. Eşti hotărât, aşa că am să te ajut - deşi te avertizez că este dificil să prinzi sau să înțelegi infinitul dintr-o perspectivă care este finită. Şi totuşi, hai să-ncercăm!

Excelent!

Da, excelent. Să începem prin a observa că întrebările tale insinuează că există o realitate numită timp. De fapt, o astfel de realitate nu există. Există numai un singur moment. Şi acesta este momentul etern de Acum.

Toate lucrurile care s-au întâmplat vreodată, se întâmplă Acum, şi se vor întâmpla vreodată - se petrec în acest moment. Nimic nu s-a întâmplat „înainte”, deoarece *nu există* înainte. Nimic nu se va întâmpla „după”, deoarece *nu există* după. Întotdeauna există numai Chiar Acum.

Eu mă schimb în mod constant în acest Chiar Acum al lucrurilor. Numărul de modalități în care Eu Mă „individualizez” (îmi place cuvântul tău!) este, prin urmare, întotdeauna *diferit şi întotdeauna acelaşi.* Dat fiind că există numai *acum,* numărul de suflete este întotdeauna constant. Dar dat fiind că ție îți place să gândeşti despre Acum în termeni de *acum* şi *atunci,* el este în permanentă schimbare. Am atins acest subiect mai devreme, când am vorbit despre reîncarnare, despre forme inferioare de viață şi despre cum „se întorc” sufletele.

Întrucât Eu sunt în permanentă schimbare, numărul de suflete este infinit. Dar, într-un anumit „moment în timp” el apare a fi finit.

Şi da!, există „suflete noi”, în sensul că ele şi-au permis, după ce au atins conştiența supremă şi s-au unit cu realitatea supremă, „să uite” în mod voluntar totul şi „să o ia de la capăt” - ele au decis să se mute într-un nou loc de pe Roata Cosmică şi unele au ales să fie din nou „suflete tinere”. Dar toate sufletele sunt parte din lotul originar, întrucât toate sunt create (au fost create, vor fi create) în Unicul Moment de Acum.

Prin urmare, numărul este finit şi infinit, în schimbare şi neschimbat, depinde cum îl priveşti.

Din cauza acestei caracteristici a realității supreme, Eu sunt adesea numit Cel Care Mişcă Rămânând Nemişcat. Eu sunt Cel Care Se Mişcă întotdeauna şi Nu S-a Mişcat Niciodată, Cel Care Se Schimbă întotdeauna şi Nu S-a Schimbat Niciodată.

Bine. M-am prins. Nimic nu e absolut în ceea ce Te priveşte. Cu excepția făptului că totul este absolut. Doar dacă nu este.

Exact. Precis. Chiar că „te-ai prins”! Bravo!

Adevărul este că probabil am înțeles din totdeauna toată chestia asta.

Da.

Cu excepția momentelor când nu am înțeles-o.

E corect.

Doar dacă nu este.

Exact.

Eu sunt primul.

Nu. Eu sunt primul. Tu eşti al doilea.

Pam - pam! Deci Tu eşti Abbott şi eu sunt Costello[31], şi totul este doar un spectacol de revistă.

Doar dacă nu este. Există momente şi evenimente pe care s-ar putea să vrei să le iei în serios.

Doar dacă nu vreau.

Doar dacă nu vrei.

Deci, întorcându-ne încă o dată la subiectul despre suflete...

Hei, uite un titlu grozav de carte ... *Subiectul despre Suflete.* Poate o s-o scriem.

Glumeşti? Asta şi facem!

Doar dacă nu o facem.

E adevărat.

Doar dacă nu este.

Nu se ştie niciodată.

Cu excepția momentelor când se ştie.

[31] Personaje comice din spectacole de revistă americane : William Abbot 1898-1974, Lou Costello 1908-1951

Vezi? *Ai prins* totul. Acum îți reamintești cum stau lucrurile cu adevărat şi te amuzi! Te întorci la „lumină”. Te *luminezi.* Aceasta se înțelege prin ilu-minare.

Îți stă mintea-n loc!

Aşa e! Numai că mintea ta e bine pornită!

Da. Asta se cheamă „a trăi în contradicție”. Ai vorbit de multe ori despre asta. Întorcându-ne la subiectul despre suflete, care e diferența dintre suflet bătrân şi suflet tânăr?

Un trup făcut din energie (adică o parte din Mine) se poate considera pe el însuşi ca fiind „tânăr” sau „bătrân”, în funcție de ce alege după ce atinge conştienta deplină.

Când se întorc pe Roata Cosmică, unele suflete aleg să fie suflete „bătrâne” şi unele aleg să fie „tinere”.

Într-adevăr, dacă n-ar exista experiența numită „tânăr”, n-ar putea exista nici experiența numită „bătrân”. Astfel că anumite suflete „s-au oferit voluntar” să fie numite „tinere” şi altele să fie numite „bătrâne”, astfel încât Sufletul Unic care este în realitate Tot Ceea Ce Există să se poată cunoaşte pe sine însuşi pe deplin.

Tot aşa, anumite suflete au ales să fie numite „bune” şi altele „rele”, exact din acelaşi motiv. Şi aceasta este cauza pentru care nici un suflet nu este pedepsit vreodată. De ce ar dori Sufletul Unic să pedepsească o Parte din El Însuşi pentru că este o porțiune din întreg?

Acest lucru este explicat foarte frumos în povestea pentru copii *The Liitle Soul and The Sun*[32] într-un mod foarte simplu, ca până şi un copil să îl înțeleagă.

Ai un mod de a exprima lucrurile atât de elocvent, de a expune concepte extrem de complexe atât de clar, încât până şi un copil *poate* să înțeleagă.

Mulțumesc.

Iată o altă întrebare despre suflete. Există ceva care se numeşte „suflete pereche”?

Da. Dar nu aşa cum le înțelegeți voi.

Ce anume e diferit?

Ați făcut din „sufletul pereche”' o noțiune romantică, cu înțelesul „jumătatea ta”. În realitate, sufletul uman - partea din Mine care „se individualizează” - este mult mai extins decât ți-ai imaginat tu vreodată.

Cu alte cuvinte, ceea ce eu numesc suflet este mai mare decât cred.

Mult mai mare. Nu este aerul dintr-o cameră. Este aerul din întreaga casă. Iar casa aceea are multe camere. „Sufletul” nu se limitează la o singură identitate. Nu este „aerul” din sufragerie. Şi nici sufletul nu este „despicat” în doi indivizi care sunt numiți suflete pereche. Nu este combinația „aerului” din sufragerie - hol. Este „aerul” din *întregul lăcaş.*

[32] „Micul Suflet şi Soarele”, carte pentru copii scrisă de Neale Donald Walsch.

Iar în împărăția Mea există multe lăcașuri. Şi întrucât acelaşi aer pluteşte în jurul, în şi prin fiecare lăcaş, poți simți că aerul din camerele unui lăcaş este „intim". Poți să intri într-una din aceste camere şi să spui: „E intim" aici".

Înțelegi, astfel, că există un Suflet Unic. Dar ceea ce numeşti suflet individualizat este ceva imens care pluteşte în şi prin sute de forme fizice.

În acelaşi timp?

Nu există ceva ce se numeşte timp. Îți pot răspunde la întrebare cu: „da şi nu". Câteva dintre formele fizice învăluite de către sufletul tău „trăiesc acum", în limitele înțelegerii tale. Altele se individualizează în forme care sunt acum ceea ce tu ai numi „moarte" Şi câteva au învăluit forme care trăiesc în ceea ce tu numeşti „viitor". Desigur că totul se întâmplă chiar acum şi, totuşi, scorneala voastră numită timp serveşte ca instrument care-ți permite să ai un sentiment mai intens al experienței trăite.

Prin urmare, aceste sute de corpuri fizice pe care sufletul meu „le-a învăluit" - ce cuvânt interesant ai folosit! - sunt toate „sufletele mele pereche"?

Da. E o explicație mai apropiată de adevăr decât înțelesul pe care l-ați dat acestui termen până acum.

Şi câteva dintre sufletele mele pereche au trăit înainte?

Da. În termenii tăi, da.

Stai un pic! Cred că tocmai *am prins* ceva aici! Aceste părți din mine care au trăit „înainte" sunt ceea ce aş descrie eu acum ca fiind „viețile mele trecute"?

Bine gândit! Ai prins ideea! Da! Unele dintre acestea *sunt* „celelalte" vieți pe care le-ai trăit „înainte". Şi unele nu sunt. Iar alte părți ale sufletului tău învăluie trupurile care vor fi vii în ceea ce numeşti viitorul tău. Iar altele sunt întrupate în diferite forme de viață care trăiesc pe planeta ta chiar acum

Când dai peste una dintre ele, simți un sentiment instantaneu de afinitate. Uneori s-ar putea chiar să spui: „trebuie că ne-am petrecut o „viață trecută" împreună. Şi ai dreptate. *Într-adevăr,* ați petrecut o „viață trecută" *împreună.* Fie ca *aceeaşi formă fizică,* fie ca două forme în aceiaşi Continuitate Spațiu-Timp.

Este extraordinar. Asta explică totul!

Da, aşa este.

Cu excepția unui singur lucru.

Care-i acela?

Cum se întâmplă că atunci când eu *ştiu* că mi-am petrecut „o viață trecută" împreună cu cineva şi chiar o ştiu, o simt în oase, ceilalți nu simt nimic din toate astea când le spun acest lucru? Cu *asta* cum rămâne?

Este din cauza confuziei pe care o faceți între „trecut" şi „viitor".

Hîî?

Ți-ai petrecut o altă viață cu ele - dar nu o viață trecută.

E vorba de o viață „viitore”?

Exact. Totul se întâmplă în Momentul Etern de Acum şi tu eşti conştient de ceea ce, într-un fel, *nu s-a întâmplat încă.*

Atunci de ce nu-şi „amintesc” şi ei viitorul?

Acestea sunt vibrații foarte subtile, iar unii dintre voi sunteți mai sensibili la ele decât alții. Apar chiar diferențe de la persoană la persoană. Puteți fi mai „sensibili” la experiențele voastre „trecute” sau „viitore” trăite cu o persoană, mai degrabă decât cu alta. De obicei, asta înseamnă, că v-ați petrecut acel timp ca parte a sufletului vostru uriaş care învăluie *acelaşi* trup. Însă, atunci când există acea senzație „că v-ați mai întâlnit înainte”, dar ea nu e la fel de puternică, s-ar putea să însemne că ați împărțit împreună acelaşi „timp”, dar nu acelaşi trup. Pesemne că ați fost (sau veți fi) soț şi soție, frate şi soră, părinte şi copil, iubit şi iubită.
Acestea sunt legături puternice şi e natural ca voi să le simțiți când „vă întâlniți din nou” pentru „prima dată” în „această” viață.

Dacă ceea ce spui este adevărat, asta ar explica fenomenul căruia nu am fost nici-odată în stare să-i găsesc explicația - fenomenul în care mai multe persoane din această „viață” pretind că îşi amintesc că au fost Ioana D'Arc. Sau Mozart. Sau o altă persoană celebră din „trecut”. Am crezut întotdeauna că aceasta era o dovadă în sprijinul celor care spun că reîncarnarea este o doctrină falsă, devreme ce mai multe persoane pretind că au fost aceiaşi persoană în trecut? Acum văd cum este posibil! Tot ceea ce s-a întâm-plat este că puține dintre persoanele conştiente care acum sunt învăluite de un singur suflet îşi „reamintesc” (devin iarăşi membri[33] din) acea parte a sufletului unic care a fost (este *acum)* Ioana D'Arc.
Cerule, aceasta sparge granițele oricărei îngrădiri şi face ca totul să fie posibil! În clipa în care mă voi surprinde, pe viitor, spunând „este imposibil”, voi şti că nu fac alt-ceva decât să demonstrez că sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştiu.

E bine să-ți aminteşti asta. E foarte bine să îți aminteşti.

Iar dacă putem avea mai mult decât un singur „suflet pereche”, aceasta ar expli-ca posibilitatea ca noi să trăim experiența acelor intense „sentimente de suflet pereche” față de mai mult decât o singură persoană în timpul vieții - şi chiar cu mai mult decât *o singură persoană în acelaşi timp!*

Aşa este.

Deci, *este* posibil să iubeşti mai mult decât o singură persoană în acelaşi timp.

Desigur.

[33] Joc de cuvinte: remember = a-şi aminti; member = membru

Vreau să spun, să simțim acel gen de dragoste personală intensă pe care o rezervăm de obicei unei singure persoane - sau, cel puțin, unei singure persoane *în același timp.*

De ce ai vrea vreodată să „rezervi" dragoste? De ce ai vrea să o ții în rezervă?

Pentru că nu e corect să iubesc mai mult decât o singură persoană „în felul acesta". Este o trădare.

Cine ți-a spus asta?

***Toată lumea.* Toată lumea îmi spune asta. Mi-au spus-o părinții mei. Mi-a spus-o religia mea. Mi-o spune societatea. Toată lumea îmi spune asta!**

Acestea sunt câteva dintre acele „păcate ale părinților" care sunt trecute asupra copiilor.

Propria ta experiență te învață un lucru - că a iubi pe toată lumea *pe deplin* este cea mai mare bucurie pe care o poți avea. Dar părinții, profesorii, preoții îți spun altceva - că nu poți iubi „în felul acesta" decât o singură persoană în același timp. Și acum nu vorbim numai despre sex. Dacă tu consideri că, *într-o anumită privință,* cineva este tot așa de special ca altcineva, adesea ți se impune să simți că l-ai trădat pe celălalt.

Corect! Exact! Chiar așa am stabilit noi!

În cazul ăsta, tu nu exprimi dragoste adevărată, ci o variantă contrafăcută.

În ce măsură i se va permite dragostei să se exprime în cadrul experienței umane? Ce îngrădiri să ne fixăm - unii ar zice, *trebuie* să ne fixăm - când exprimăm acest sentiment? Dacă toate energiile sociale și sexuale ar fi dezlănțuite fără restricții, care ar fi rezultatul? Oare libertatea completă, socială și sexuală reprezintă abdicarea de la toate responsabilitățile - sau punctul lor culminat?

Orice încercare de a restrânge exprimările naturale ale dragostei reprezintă o negare a experienței libertății - și, astfel, o negare a sufletului însuși. Pentru că sufletul *înseamnă* libertatea personificată. Dumnezeu *este* libertate prin definiție - pentru că Dumnezeu este nelimitat și nu are *nici un fel* de restricții. Sufletul este Dumnezeu în miniatură. De aceea, sufletul se revoltă împotriva oricărei îngrădiri și moare din nou, de fiecare dată când acceptă granițe impuse din afară.

Din acest punct de vedere, nașterea însăși este o moarte și moartea este naștere. Pentru că, în momentul nașterii, sufletul este constrâns de îngrădirile groaznice ale unui trup, iar la moarte scapă iarăși de aceste constrângeri. Același lucru îl face și în timpul somnului.

Întors la libertate, sufletul zboară - și se înveselește încă o dată, trăind experiența și expresia adevăratei sale naturi.

Poate fi adevărata sa natură trăită și exprimată atâta timp cât el se află *împreună* cu trupul?

Aceasta este întrebarea pe care ți-o pui - și ea duce chiar la motivul și scopul vieții însăși. Pentru că, dacă viața împreună cu trupul nu e nimic altceva decât o închisoare sau o îngrădire, atunci ce e bun în ea și care îi pot fi funcțiile și, cu atât mai mult, care îi este justificarea?

Da, presupun că asta am vrut să întreb. Şi pun această întrebare în numele tuturor ființelor de pretutindeni care au simțit acele constrângeri groaznice ale experienței umane. Şi nu vorbesc despre îngrădirile fizice ...

... ştiu că nu.

... ci despre cele emoționale şi psihologice.

Da, ştiu. Înțeleg. Toate neliniştile tale sunt legate de aceiaşi întrebare mai extinsă.

Da, bine. Lasă-mă să termin. Toată viața am fost profund frustrat de incapacitatea lumii de a mă lăsa să-i iubesc pe toți exact aşa cum doream.

Când eram tânăr, era problema de a nu vorbi cu străini, de a nu spune ceea ce nu trebuie. Îmi aduc aminte cum, odată, mergând cu tata pe stradă, am dat peste un sărac care cerşea. Mi-a fost imediat milă de bietul om şi am vrut să-i dau câteva monezi din buzunar. Tata m-a oprit şi m-a tras de acolo. „E doar un gunoi", a spus el. Aceasta era eticheta pe care tata o punea tuturor celor care nu se ridicau la nivelul a ceea ce el definea ca om de valoare.

Mai târziu, îmi amintesc de o experiență cu fratele meu mai mare, care nu mai locuia cu noi şi căruia nu i s-a permis să intre în casă în ajunul Crăciunului, din cauza unui scandal pe care-l avusese cu tata.

Îmi iubeam mult fratele şi vroiam ca el să fie cu noi în seara aceea, dar tata l-a oprit în prag şi i-a interzis să intre în casă. Mama era disperată (era fiul ei dintr-un mariaj anterior), iar eu eram, pur şi simplu, dezorientat. Cum se putea ca, din cauza unei simple discuții, noi să nu-l iubim sau să nu-l vrem pe fratele meu în casă în ajunul Crăciunului?

Ce fel de neînțelegere putea să fie atât de groaznică încât să i se permită să ne strice Crăciunul, când până şi războaiele erau oprite printr-un armistițiu de 24 de ore? Inima mea de copilaş de 7 ani implora să afle răspunsul.

Când am mai crescut, am învățat că nu numai mânia e cea care împiedică dragostea să se reverse, ci şi frica. De aceea, nu trebuia să vorbim cu străini - dar nu numai când eram copii lipsiți de apărare. Chiar şi atunci când eram adulți. Am învățat că nu numai că nu era în regulă să îi saluți şi să-i întâmpini pe străini cu deschidere şi bucurie, dar că exista şi o anumită etichetă care trebuia respectată când făceai cunoştință cu cineva - şi nici una nu avea nici un sens pentru mine. Eu vroiam să ştiu *totul* despre acea persoană şi vroiam ca ei să ştie totul despre *nunei* Dar, *nu.* Regulile spuneau că trebuia să mai aşteptăm.

Iar acum, în viața mea de adult, când intră în joc sexualitatea, am învățat că regulile sunt încă şi mai rigide, şi mai limitative. *Şi nici acum nu înțeleg nimic.*

Consider doar că vreau să iubesc şi să fiu iubit - că vreau doar să iubesc pe toată lumea, în orice mod mi se pare natural şi în orice fel îmi face plăcere. Dar societatea are legile şi regulile ei în această privință - şi sunt atât de rigide, încât *chiar dacă cealaltă persoană care este implicată* e de acord să aibă o experiență, dacă societatea nu e de acord, se consideră că cei doi îndrăgostiți fac ceva „greşit" şi astfel sunt condamnați pe vecie.

Ce *este* asta? *Despre ce* este vorba?

Ai spus-o tu însuți. Frica. E vorba numai despre fiică.

Dar oare nu sunt aceste frici justificate? Nu sunt oportune aceste restricții şi constrângeri, date fiind comportamentele neamului nostru? De exemplu, un bărbat întâlneşte o femeie mai tânără, se îndrăgosteşte de ea (sau „intră în păcat") şi îşi părăseşte soția. Am dat un singur exemplu. Şi iat-o pe nevastă, părăsită cu copii şi fără serviciu la 39 sau 43 de ani - sau, încă şi mai rău, lăsată într-o situație fără ieşire la 64 de ani de un bărbat de 68 care s-a îndrăgostit de o femeie mai tânără decât propria lui fiică.

Supoziția ta este că bărbatul pe care îl descrii a încetat de a-şi mai iubi soda de 64 de ani?

Păi, comportamentul lui asta arată.

Nu. Nu pe soția lui nu o mai iubeşte şi nu de ea caută să scape, ci de îngrădirile care i se impun.

O, prostii! E desfrâu, pur şi simplu. Este un moş care încearcă doar să-şi recapete tinerețea, care vrea să fie cu o femeie mai tânără şi care nu este în stare să-şi înfrâneze poftele infantile şi să-şi țină promisiunea făcută partenerei lui, care a rămas cu el în decursul anilor buni sau răi.

Bineînțeles. Ai descris perfect lucrurile. Dar nimic din ceea ce ai spus nu a schimbat ceva din ceea ce am spus Eu. Practic, în fiecare dintre aceste cazuri, bărbatul nu a încetat de a-şi mai iubi nevasta. Revolta a fost creată de îngrădirile pe care soția lui le-a impus, sau de cele impuse de către femeia mai tânără, care nu vrea să mai aibă nici o legătură cu el, dacă el mai rămâne cu nevasta.

Ceea ce încerc să subliniez este că sufletul se revoltă *întotdeauna* împotriva îngrădirilor. *De orice fel ar fi ele.* Aceasta este scânteia care a aprins *fiecare* revoluție din istoria omenirii, şi nu doar revolta care-l face pe un bărbat să-şi părăsească soția, sau pe o soție să-şi părăsească dintr-o dată bărbatul (ceea ce, că veni vorba, se mai întâmplă).

Sunt sigur că Tu nu pledezi pentru abolirea totală a îngrădirilor comportamentale de orice fel! Asta ar însemna anarhie comportamentală. Haos social. Sunt sigur că TU nu pledezi ca oamenii să aibă „aventuri" sau - mi se taie picioarele! - *mariaje deschise!*

Eu nu pledez pentru sau contra *ceva.* Eu nu sunt nici „pentru" nici „împotriva" a ceva. Neamul omenesc continuă să încerce să facă din Mine un gen de Dumnezeu care e „pentru" sau „împotriva", iar Eu nu sunt aşa ceva.

Eu doar observ cum stau lucrurile. Pur şi simplu, privesc cum voi creați *propriile* voastre sisteme de ceea ce este corect şi greşit, pentru şi contra, şi stau să văd dacă ideile voastre în această privință vă folosesc la ceva, în lumina a ceea ce voi spuneți că alegeți şi doriți, ca specie şi ca indivizi.

Acum, despre problema „căsătoriei deschise".

Nu sunt nici pentru şi nici împotriva „căsătoriei deschise". Dacă voi optați sau nu pentru ea, depinde de ceea ce decideți că doriți de la o căsătorie. Iar decizia voastră în *această privință* îl creează pe Cine Sunteți față de experiența pe care voi o numiți „căsătorie" Pentru că lucrurile stau aşa cum v-am spus: Fiecare acțiune e un act de definire de sine.

Când luați o hotărâre, este important să vă asigurați că se răspunde la întrebarea potrivită. Întrebarea referitoare la aşa numita „căsătorie deschisă", de exemplu, nu este „e cazul să

avem o căsătorie deschisă în care este permis contactul sexual al ambelor părți cu persoane din afara mariajului?"; întrebarea este „Cine Sunt Eu - şi Cine Suntem Noi - față de experiența numită căsătorie?"

Răspunsul la această întrebare se va afla în răspunsul la întrebarea mai extinsă referitoare la viață în întregul ei: Cine *Sunt* Eu – *atât!* - față de orice, în relație cu orice: Cine Sunt Eu şi Cine Aleg Eu să Fiu?

După cum am spus de nenumărate ori în acest dialog, răspunsul la această întrebare este răspunsul la orice întrebare.

Dumnezeule, mă simt frustrat, deoarece răspunsul la acea întrebare este atât de larg şi atât de general, încât nu răspunde la nici o întrebare.

Chiar aşa? Atunci care este răspunsul tău la această întrebare?

Potrivit cu aceste cărți - potrivit cu ceea ce Tu pari a spune în acest dialog - eu sunt „dragoste". Aceasta Sunt Eu cu Adevărat.

Excelent! *Ai învățat!* E corect. Tu eşti dragoste. Dragostea e singurul lucru care există. Deci, tu eşti dragoste, Eu sunt dragoste şi nu există nimic care *să nu fie* dragoste.

Dar frica?

Frica este acel lucru care tu nu eşti. Frica este Falsa Certitudine Care Pare Reală. Frica este opusul dragostei pe care tu ai creat-o în realitatea ta, astfel încât să poți cunoaşte prin experiență Ceea Ce Tu Eşti.

Iată ce este adevărat în lumea relativă a existenței tale: în absența a ceea ce nu eşti, ceea ce eşti ... *nu este.*

Da, da, am trecut prin asta de nenumărate ori în dialogul nostru. Dar când a fost vorba de nemulțumirea mea, am senzația că Te-ai eschivat. Ziceam că răspunsul la întrebarea referitoare la Cine Suntem (adică dragoste) este atât de larg, încât îl face a fi un non-răspuns - ceva ce nu e deloc răspuns la aproape orice altă întrebare. Spui că el este răspunsul *la fiecare* întrebare, iar eu spun că nu e răspuns la *nici una* - şi cu atât mai puțin la una anumită, cum ar fi „e cazul să avem o căsătorie deschisă"?

Dacă acest lucru ți se pare a fi adevărat, e din cauză că nu ştii ce însemnă dragoste.

Oare ştie cineva? Rasa umană se străduieşte să-şi dea seama ce înseamnă aceasta, încă de la începutul vremurilor.

Care nu există.

Care nu există, da, da, ştiu. E un fel de a vorbi.

Stai să văd dacă, folosind „felul vostru de a vorbi"', pot găsi câteva cuvinte şi câteva moduri de a vă explica ce este dragostea.

Splendid. Ar fi grozav!

Primul cuvânt care-mi vine în minte e neîngrădit. Dragostea e fără limite.

Ne-am întors de unde am plecat când am început acest subiect. Mergem în cerc.

Cercurile sunt bune. Nu le subestima. Continuă să mergi în cerc. Continuă să te învârți în jurul întrebării. E bine să o faci. E bine să repetăm. E bine să revenim, să reafirmăm.

Uneori îmi pierd răbdarea.

Uneori?! Mă faci să râd!

Bine, bine, continuă cu ce ziceai.

Dragostea este fără limite. Nu există început şi nici sfârşit. Nici înainte şi nici după. Dragostea a fost întotdeauna, este întotdeauna şi va fi întotdeauna.

Deci dragostea este permanentă. Este realitatea permanentă.

Să ne întoarcem la un alt cuvânt pe care l-am folosit - libertate. Dacă dragostea este fără limite şi permanentă, atunci dragostea este ... liberă. Dragostea înseamnă libertate absolută.

În realitatea oamenilor, vei descoperi că întotdeauna cauți să iubeşti şi să fii iubit. Vei descoperi că întotdeauna tânjeşti ca acea dragoste să fie fără limite. Şi vei descoperi că întotdeauna doreşti să fii liber să o exprimi.

Vei căuta libertate, neîngrădire şi eternitate în fiecare trăire a dragostei. E posibil să nu o obții întotdeauna, dar asta este ceea ce cauți. Şi asta cauți, deoarece asta *înseamnă* dragoste şi tu o ştii în adâncul inimii tale, pentru că tu *eşti* dragoste şi, prin exprimarea dragostei, cauți să cunoşti şi să trăieşti experiența lui Cine şi Ce Eşti.

Tu eşti viața care exprimă viață, dragostea care exprimă dragoste. Dumnezeu care îl exprimă pe Dumnezeu.

Şi, prin urmare, toate aceste cuvinte sunt sinonime. Gândeşte-te la ele ca la acelaşi lucru:

DUMNEZEU
VIAȚĂ
DRAGOSTE
NELIMITAT
ETERN
LIBER

Orice care nu este unul dintre aceste lucruri, nu este nici unul din aceste lucruri.

Tu eşti toate aceste lucruri şi, mai devreme sau mai târziu, vei căuta *să trăieşti experiența* de tine însuți ca fiind toate aceste lucruri.

Ce înseamnă „mai devreme sau mai târziu”?

Depinde de momentul în care-ți depăşeşti frica. După cum am spus, frica este Falsa Certitudine Care Pare Reală. Ea e ceea ce tu nu eşti.

Vei căuta să trăieşti experiența a Ceea ce Eşti, atunci când vei fi terminat de a trăi experiența a ceea ce nu eşti.

Cine vrea să trăiască experiența fricii?

Nimeni nu vrea; alții vă învață să o trăiți.

Un copil nu ştie ce este frică. El crede că poate să facă orice. Un copil nu ştie nici ce însemnă lipsa de libertate. El crede că poate să iubească pe oricine. Un copil nu ştie nici ce

însemnă lipsa de viață. Copiii cred că vor trăi veşnic - iar oamenii care se comportă ca nişte copii cred că nimic nu le poate face rău. Un copil nu ştie nici ce însemnă lucruri ne-Dumnezeieşti - până când adulții nu-l învață despre lucruri ne-Dumnezeieşti.

Şi, astfel, copiii aleargă în pielea goală şi-i îmbrățişează pe toți, negândindu-se la nimic rău. O, dacă ar putea face şi adulții acelaşi lucru!

Da, dar copiii fac aceasta cu frumusețea inocenței. Adulții nu pot să se întoarcă la inocență, pentru că, atunci când adulții „sunt în pielea goală", acest lucru ține întotdeauna de sex.

Da, şi, bineînțeles, Doamne fereşte ca „ceea ce ține de sex" să fie trăit ca experiență în mod inocent şi liber.

Într-adevăr. Dumnezeu *chiar* că interzice acest lucru. Adam şi Eva erau absolut fericiți când alergau goi prin Grădina Eden-ului, până când Eva a mâncat din fructul pomului Cunoaşterii Binelui şi Răului. Atunci Tu ne-ai condamnat la starea noastră prezentă, deoarece noi suntem cu toții vinovați de acest păcat originar.

Eu nu am făcut aşa ceva.

Ştiu asta. Dar trebuia să arunc o înțepătură către grupările religioase organizate.

Încercă să eviți să mai faci aşa ceva, dacă poți.

Da, aşa ar trebui. Grupările religioase organizate au foarte puțin simț al umorului.

Iar ai început!?

Îmi pare rău.

După cum *spuneam* ... vă veți strădui, ca neam, să trăiți experiența unei dragoste care este nelimitată, eternă şi liberă. Instituția căsătoriei a reprezentat o încercare de a crea sentimentul de eternitate. În cadrul ei, ați fost de acord să deveniți parteneri pe viață. Dar acest lucru a ajutat foarte puțin la crearea unei dragoste care să fie „nelimitată" şi „liberă".

De ce nu? În cazul în care căsătoria este liber consimțită, nu este ea o exprimare a libertății? Iar a spune că urmează să-ți dovedeşti dragostea pe plan sexual cu nimeni altcineva decât cu soția ta nu este o îngrădire, ci o alegere. Iar o alegere nu este o îngrădire, ea este o *exercitare a libertății*

Da. Atâta timp cât continuă să fie făcută prin alegere.

Trebuie* să fie. Aşa sună *promisiunea.

Da. Şi aici încep belelele.

Ajută-mă să înțeleg.

Uite ce e, s-ar putea să vină un moment când, într-o relație, vei vrea să-ți exprimi sentimentele într-un mod cu totul special. Nu pentru că o *persoană* este mai specială decât alta, ci pentru că *modul* în care alegi tu să demonstrezi unei persoane profunzimea dragostei pe care o ai pentru toți oamenii şi pentru viața însăşi este unic numai pentru acea persoană.

Într-adevăr, modul în care îți arăți dragostea față de fiecare persoană pe care o iubeşti *cu adevărat* este unic. *Nu* îți arăți dragostea exact în acelaşi fel către două persoane. Din cauză că tu eşti creatura originalității şi un creator de originalitate, tot ceea ce creezi este original. Nu e posibil să existe duplicat pentru nici un gând, cuvânt sau acțiune a ta. Tu *nu poți* crea duplicate, tu poți crea numai originale.

Ştii de ce nu seamănă doi fulgi de zăpadă unul cu celălalt? Deoarece e *imposibil*. „Creația" nu e „multiplicare", iar Creatorul poate numai să creeze.

De aceea nu există doi fulgi de zăpadă la fel, nici doi oameni la fel, nici două gânduri la fel, nici două relații la fel şi nimic nu e la fel cu altceva.

Universul - şi fiecare lucru din el - există în formă singulară şi, într-adevăr, *nimic altceva nu seamănă cu el.*

Iarăşi Dicotomia Divină. Fiecare lucru este singular, dar, în acelaşi timp, fiecare lucru este cuprins în Unul.

Exact. Fiecare deget al mâinii tale e diferit, dar este totuşi aceiaşi mână. Aerul din casa ta e aerul care se află pretutindeni, dar el este *diferit* de la o cameră la alta şi îl simți cu totul altul.

Acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul oamenilor. Toți oamenii sunt Unul, dar nu există doi oameni la fel. Prin urmare, tu nu ai putea să iubeşti doi oameni în acelaşi fel, chiar dacă ai încerca - şi nu ai dori să o faci, deoarece *dragostea este un răspuns unic la ceea ce este unic.*

Prin urmare, când îți arăți dragostea față de o persoană, o faci într-un mod în care nu-l poți face cu altcineva. Gândurile, cuvintele şi acțiunile tale - reacțiile tale - sunt literalmente imposibil de multiplicat - sunt unice ... aşa cum este şi persoana față de care ai aceste sentimente.

După cum spuneai, dacă vine momentul în care doreşti să ai o asemenea trăire specială numai cu o singură persoană, atunci alege această trăire. Anunț-o şi declar-o. Dar fă din declarația ta o afirmare a *libertății* tale manifestată clipă de clipă şi nu a unei *obligații* permanente. Pentru că dragostea adevărată este întotdeauna liberă, iar în spațiul dragostei nu poate exista obligație.

În cazul în care consideri că decizia ta de a-ți exprima dragostea într-un anumit mod față de o anumită persoană este o *promisiune* care nu trebuie să fie niciodată încălcată, s-ar putea să vină o zi când vei simți acea experiență ca pe o obligație - şi să o deteşti. Dar în cazul în care nu consideri această decizie ca fiind o promisiune făcută o singură dată, ci o alegere liberă, făcută iarăşi şi iarăşi, ziua când o vei detesta nu va mai veni niciodată.

Aminteşte-ți: Există o singură promisiune sacră - şi aceasta este *să exprimi şi să trăieşti propriul tău adevăr.* Orice altă promisiune este o încălcare a libertății, iar acest lucru nu poate fi niciodată sacru. Pentru că libertatea este Cine Eşti. Dacă îți încalci libertatea, îți încalci Sinele. Iar aceasta nu este o taină sfântă, ci o blasfemie.

13

Uau! Sunt cuvinte dure. Vrei să spui că n-ar trebui niciodată să facem promisiuni - că n-ar trebui să promitem niciodată ceva cuiva?

În felul în care majoritatea dintre voi vă trăiți acum viața, există o minciună în fiecare promisiune. Minciuna este afirmația că voi puteți să știți acum ce veți simți în legătură cu un lucru şi ce veți vrea să faceți cu acel lucru într-un anumit moment din viitor. Nu puteți să știți aşa ceva dacă vă trăiți viața ca ființe care reacționează, ceea ce sunteți majoritatea dintre voi. Numai atunci când vă trăiți viața ca ființe care creează, promisiunea voastră poate să nu conțină o minciună.

Ființele care creează *pot* şti ce urmează să simtă în orice moment din viitor în legătură cu un lucru, deoarece aceste ființe *își creează* sentimentele, mai degrabă decât să le trăiască ca experiență.

Până ce nu *îți creezi* viitorul, nu poți să-ți prevezi viitorul. Până când nu îți poți *prevedea* viitorul, nu poți promite nimic adevărat în legătură cu el.

Şi numai cel care poate să şi creeze şi să şi prevadă viitorul are autoritatea şi dreptul de a schimba. Schimbarea este dreptul fundamental al tuturor creaturilor. Într-adevăr, este mai mult decât un „drept", pentru că „un drept" este ceea ce este *dat.* „Schimbarea" este ceea ce Este.

Schimbarea este.

Sunteți schimbare.

Aceasta nu vi se poate *da.* Voi *sunteți* aceasta.

Dat fiind că voi sunteți „schimbare" - şi întrucât schimbarea este *singura voastră constantă* - nu puteți promite cu adevărat că *veți fi întotdeauna la fel.*

Vrei să spui că nu există alte constante în univers? Vrei să spui că nu există nimic care să rămână constant în tot ceea ce înseamnă creativitate?

Procesul pe care-l numeşti viață este un proces de re-creare. Toată viața se re-creează pe ea însăşi din nou, în mod constant, în fiecare moment de acum. În acest proces, e imposibil ca ceva să fie identic cu altceva, deoarece, dacă un lucru e identic cu altul, înseamnă că nu s-a schimbat deloc. Iar atâta timp cât identitatea cu altceva nu e cu putință, similitudinea este. Similitudinea este rezultatul procesului de schimbare care produce o versiune extrem de similară cu ceea ce a fost înainte. Când creativitatea atinge un proces înalt de similitudine, voi numiți aceasta identitate. Şi aşa şi este, dar din perspectiva grosieră a punctului vostru limitat de vedere.

De aceea, în termeni omeneşti, totul pare a fi foarte constant în univers. Adică lucrurile par a arăta la fel, a acționa la fel şi a *reacționa* la fel. În asta vedeți voi consecvență.

Acesta este un lucru bun, deoarece oferă un cadru în care puteți să plasați şi să trăiți experiența existenței voastre în planul fizic.

Adevăr vă spun Eu vouă: Privită din perspectiva întregii vieți - a ceea ce este fizic şi a ceea ce este non-fizic - aspectul de constanță dispare. Lucrurile sunt trăite aşa cum *sunt ele cu adevărat:* în constantă schimbare.

Vrei să spui că uneori schimbările sunt atât de delicate, atât de subtile, încât, din punctul nostru de vedere destul de lipsit de discernământ, lucrurile *par a fi* aceleaşi, uneori exact aceleaşi, când, de fapt, ele nu sunt.

Exact.

Nu există „gemeni identici".

Exact. Ai prins perfect ideea.

Dar noi *putem* să ne re-creăm pe noi înşine din nou, într-o formă suficient de asemănătoare pentru a produce *efectul* de constanță.

Da.

Iar acest lucru îl putem face în cadrul relațiilor umane, în funcție de Cine Suntem şi cum ne comportăm.

Da - deşi majorității dintre voi vi se pare un lucru foarte greu de făcut.

Asta, pentru că adevărata constanță (opusul constanței iluzorii) încalcă legile naturale, după cum tocmai am învățat, şi e nevoie de un mare maestru ca să creeze măcar *iluzia* identi-tății.

Un maestru împiedică fiecare tendință naturală (aminteşte-ți, tendința naturală acțio-nează înspre schimbare) să apară ca identitate. În realitate, el nu poate să apară ca fiind identic cu el însuşi de la un moment la altul. Dar el *poate* să apară ca fiind suficient de *similar,* pentru a crea *iluzia* că este identic.

Dar oamenii care *nu sunt* „maeştri" apar „identici" tot timpul. Cunosc oameni al căror comportament şi înfățişare sunt atât de previzibile încât poți să prevezi exact ceea ce vor face.

Este un mare efort să faci acest lucru *în mod intenționat.*

Maestrul este cel care creează un nivel înalt de similitudine (ceea ce voi numiți „con-secvență") *în mod intenționat.* Elevul este cel care creează consecvența fără ca să intenționeze în mod special să facă acest lucru.

De exemplu, o persoană care întotdeauna reacționează în acelaşi fel în anumite cir-cumstanțe va spune adesea „N-am putut să fac altfel".

Un maestru nu ar spune *niciodată* aşa ceva.

Chiar dacă reacția unei persoane duce la un comportament admirabil - ceva pentru care a fost lăudată - răspunsul ei va fi adesea: „N-am făcut nimic special. Am acționat în mod au-tomat. Oricine ar fi făcut la fel".

Un maestru n-ar face niciodată nici aşa ceva.

Prin urmare, un maestru este o persoană care - literalmente - *ştie ce face.* El ştie, de asemenea, *de ce o face.*

Oamenii care nu acționează la nivelurile maeştrilor, cel mai adesea nu ştiu nici una nici cealaltă.

De aceea este atât de dificil să-ți ții promisiunile?

Este unul dintre motive. După cum am spus, până când nu-ți poți vedea viitorul nu poți să faci o promisiune adevărată.

Un al doilea motiv pentru care oamenilor le e greu să-şi țină promisiunile este faptul că ei intră în conflict cu autenticitatea.

Ce vrei să spui?

Vreau să spun că adevărul lor în evoluție legat de un lucru e diferit de ceea ce ei *au spus* că va fi întotdeauna adevărul lor. Şi astfel, ei intră într-un conflict profund. Ce să urmez - adevărul meu sau promisiunea făcută?

Ai vreun sfat?

Ți-am dat acest sfat şi mai înainte:
A te trăda pe tine însuți pentru ca să nu-l trădezi pe celălalt înseamnă tot trădare. Este cea mai înaltă formă de trădare.

Dar aceasta ar duce la promisiuni încălcate tot timpul! N-ar mai conta cuvântul nimănui în privința a *orice.* Nu s-ar mai putea conta pe nimeni pentru nimic!

Aha, deci tu contai pe alții ca să-şi țină *cuvântul,* nu-i aşa? Nu-i de mirare că ai fost atât de nefericit.

Cine zice că am fost nefericit?

Vrei să spui că aşa arăți şi aşa acționezi tu când eşti *fericit?*

Bine. E în regulă. Am fost nefericit. Uneori.

Chiar *foarte mare parte* din timp. Chiar şi atunci când aveai toate *motivele* să fii fericit, ți-ai dat voie să fii nefericit - făcându-ți griji dacă vei fi în stare să *îți păstrezi* fericirea!
Şi motivul pe care-l *aveai* ca să-ți faci griji în această privință este că „a-ți păstra fericirea" depindea în mare măsură de faptul ca ceilalți să-şi țină cuvântul.

Vrei să spui că nu am dreptul să mă aştept - sau cel puțin *să sper* - că alți oameni îşi vor ține cuvântul?

De ce *ai dori* să ai un astfel de drept?
Singurul motiv pentru care o altă persoană nu şi-ar ține cuvântul în fața ta ar fi că nu vrea să o facă - sau că simte că nu poate, ceea ce este acelaşi lucru.
Şi dacă o persoană nu vrea să-şi țină cuvântul sau, pentru un anumit motiv, simte că nu poate, de ce ai vrea să o facă?
Chiar vrei ca cineva să respecte o înțelegere pe care nu vrea să o respecte? Chiar crezi că oamenii pot fi forțați să facă lucruri pe care simt că nu le pot face? De ce vrei tu să forțezi pe cineva să facă ceva împotriva voinței lui?

Ia încearcă următorul motiv: pentru că a lăsa pe cineva să *nu facă* ceea ce spunea că intenționa să facă, mi-ar aduce mie - sau familiei mele - un prejudiciu.

Deci, pentru a evita să ți se facă un rău eşti gata să faci tu însuți un rău.

Nu înțeleg cum i-aş putea face rău altuia, cerându-i doar să-şi țină cuvântul?

El şi l-ar ține de bunăvoie, dacă l-ai face să înțeleagă că nerespectându-1 face un lucru rău.

Prin urmare, ar trebui să suport *eu* răul făcut sau să privesc cum li se face un rău copiilor şi familiei mele, mai degrabă decât „să-i fac rău" celui care a făcut o promisiune, cerându-i să-şi țină cuvântul?

Crezi cu adevărat că dacă-l obligi pe altul să-ți țină cuvântul, în felul acesta nu ți se mai face ție vreun rău?

Adevăr îți spun Eu ție: S-a făcut mai mult rău altora de către persoane care duc vieți pline de disperare tăcută (adică, cei care fac ceea ce simt că „trebuie" să facă), decât s-a făcut vreodată de către persoane care fac de bună voie ceea ce vor să facă.

Când îi dai unei persoane libertatea, *îndepărtezi* pericolul, nu îl creşti.

Da, „a elibera" pe cineva de o promisiune sau un angajament față de tine, poate *părea a fi* ceva care îți face rău pe moment, dar nu îți va face niciodată rău pe termen lung, deoarece, atunci când îi dai cuiva libertatea, îți dai, de asemenea, *ție însuți* libertatea. Şi, astfel, te eliberezi de suferințe şi tristeți, de atacuri asupra demnității tale şi a valorii tale ca om, fapt inevitabil atunci când forțezi o altă persoană să-şi țină o promisiune pe care nu vrea să o țină.

Răul făcut pe lungă durată va fi mult mai mare decât cel făcut pe scurtă durată - după cum a descoperit aproape oricine care a încercat să forțeze pe altcineva să-şi țină cuvântul.

Aceeaşi idee este valabilă şi în afaceri? Cum poate face lumea afaceri în felul acesta?

În realitate, acesta este singurul mod sănătos de *a face* afaceri.

Problema care confruntă întreaga voastră societate în clipa acesta este faptul că ea se *bazează* pe forță. Forța legală (ceea ce voi numiți „forța legii") şi, mult prea adesea, forța fizică (ceea ce voi numiți „forțele armate" ale lumii).

Nu ați învățat încă să folosiți arta convingerii.

Cum i-am „convinge" pe oamenii de afaceri să-şi respecte termenii contractelor şi să-şi țină cuvântul, dacă nu prin forță legală - „forța legii" exercitată în tribunale?

Dacă luăm în considerare etica civilizației voastre actuale, e posibil să nu existe un alt mod. Dar, o dată cu o *schimbare* a acestei eticii, modul în care voi vă străduiți să-i împiedicați acum pe oamenii de afaceri - şi pe oricine, de fapt - de la a-şi încălca cuvântul, va apare foarte primitiv.

Poți să explici?

Acum voi folosiți forța pentru a vă asigura că astfel de înțelegeri sunt respectate. Atunci când etica voastră se va schimba şi va include înțelegerea că voi sunteți cu toții Unul, nu veți mai folosi niciodată forța, deoarece aceasta ar face rău Sinelui vostru. Nu vă veți mai plezni cu mâna dreaptă peste mâna stângă.

Chiar dacă mâna stângă ne sugrumă?

Acesta este un alt lucru care nu s-ar mai întâmpla. Ați înceta de a vă mai sugruma pe voi înşivă. Nu vă veți mai muşca nasul ca să-i faceți în ciudă feței. Nu veți mai încălca cuvântul dat şi, desigur, înțelegerile voastre ar fi cu totul altele.

Nu ați mai fi de acord să dați ceva de valoare cuiva, numai dacă acea persoană are ceva valoros să vă dea în schimb. Nu v-ați mai reține de la a da sau împărți ceva cu altul, decât dacă primiți o recompensă corespunzătoare.

Ați da şi ați împărți cu alții în mod automat şi, astfel, ar exista mai puține contracte de încălcat, deoarece un contract se referă la *schimburi* de bunuri şi servicii, în timp ce viața voastră se referă la *a da* bunuri şi servicii, *indiferent* de ce fel de schimb este vorba şi dacă el are sau nu loc.

În acest fel unilateral de a da s-ar găsi salvarea voastră, pentru că ați descoperi ce experiență a trăit Dumnezeu: faptul că ceea ce îi dai altuia, îți dai ție însuți. Bine faci, bine găsești.

Tot ceea ce pleacă de la tine se întoarce către tine.

De şapte ori mai mult. Prin urmare, nu trebuie să-ți faci griji în ceea ce priveşte cât urmează să „primeşti înapoi". Trebuie să-ți faci griji numai în legătură cu ce urmează să „dai de la tine"'. Viața însenină a crea dăruire de cea mai înaltă calitate şi nu primire de cea mai înaltă calitate.

Uiți în permanență. Dar viața nu înseamnă „a te uita la ce primeşti". Viața înseamnă „a te uita la ce dai" şi pentru a face aceasta trebuie să uiți ce ți-au făcut alții, să-i ierți - în special pe cei care nu *ți-au dat* ceea ce tu credeai că *urma să primeşti.*

Această modificare în gândire va aduce după ea o schimbare completă a modului vostru de a vedea lucrurile. Astăzi, ceea ce numiți voi „succes" este în mare măsură cântărit după cât de mult „primiți", după cât de multe onoruri, cât de mulți bani şi câtă putere şi câte posesiuni acumulați. în cadrul Noului Mod de a Gândi, „succesul" va fi cântărit după cât îi veți face pe *alții* să acumuleze.

Ironia va consta în faptul că, cu cât îi veți face pe *alții* să acumuleze mai mult, cu atât veți acumula *voi,* fără nici un efort. Fără „contracte", fără „înțelegeri", fără „târguit" şi fără „negocieri" sau procese sau tribunale care să vă forțeze să dați unul altuia ceea ce „ați promis".

În viitorul sistem economic, nu veți face ceva pentru profitul personal, ci pentru evoluția personală care *va fi* profitul vostru. Iar „profitul", în termeni materiali, vă va veni pe măsură ce veți deveni o versiune mai mare şi mai grandioasă a lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Atunci, a folosi forța pentru a sili pe cineva să vă dea ceva deoarece „a spus" că o va face, vă va părea un lucru absolut primitiv. Dacă celălalt nu-şi va ține angajamentul, pur şi simplu îi veți permite să meargă pe drumul lui, să-şi facă propriile alegeri şi să-şi creeze propria experiență despre el însuşi. Şi nu veți avea nevoie de nimic din ceea ce el nu v-a dat, pentru că veți şti că „de unde ți s-a dat, ți se va mai da" - şi că *voi* sunteți sursa, şi nu el.

Stai! *M-am prins.* Am însă senzația că ne-am îndepărtat de la subiect, întreaga discuție a început când te-am întrebat despre dragoste - şi dacă ființele umane îşi vor da voie să o exprime în mod neîngrădit. Iar aceasta a dus la o întrebare legată de căsătoriile deschise. Şi, dintr-o dată, am deviat şi am ajuns aici.

Nu chiar. Tot ceea ce am discutat aici este pertinent. Şi aceasta conduce în mod perfect la întrebările legate de aşa zisele societăți iluminate, mult mai evoluate. Deoarece, în societățile foarte evoluate nu există nici „căsătorie" şi nici „afaceri" - şi nici oricare dintre conceptele sociale artificiale pe care le-ați creat pentru a vă ține societatea la un loc.

Da, bine, ajungem şi acolo cât de curând. Acum aş dori să încheiem acest subiect. Ai afirmat nişte lucruri care m-au intrigat. După cum înțeleg eu, totul se reduce la faptul că majoritatea ființelor umane nu-şi pot ține promisiunile şi, prin urmare, n-ar trebui să le facă. Aceasta aproape că sabotează instituția căsătoriei.

Îmi place cum ai folosit cuvântul „instituție" aici. Majoritatea oamenilor consideră că atunci când sunt în cadrul unei căsătorii ei *sunt* într-o „instituție".

Da, e ca şi cum aş zice instituție de sănătate mintală sau de ispăşire de pedeapsă penală - sau chiar o instituție de învățământ superior!

Exact. Precis. Chiar ăsta e sentimentul pe care-l au majoritatea oamenilor.

Glumeam, dar n-aş zice „majoritatea oamenilor". Mai există încă milioane de oameni care iubesc instituția căsătoriei şi vor să o protejeze.

Am rezerve în privința asta. Majoritatea oamenilor suportă greu căsnicia şi *nu le place* efectul pe care aceasta îl are asupra lor.
Statisticile mondiale asupra divorțurilor dovedesc acest lucru.

Prin urmare spui că instituția căsniciei ar trebui să dispară.

Nu am nici un fel de preferință în această problemă, am numai...

... ştiu, ştiu deja. Observații.

Bravo! Vreți să faceți din mine un Dumnezeu care are preferințe, ceea ce Eu nu sunt. Mulțumesc că măcar tu te străduieşti să n-o mai faci.

Ei, n-am sabotat numai căsătoria, acum sabotăm şi religia!

E adevărat că religiile n-ar putea exista dacă întregul neam omenesc ar înțelege că Dumnezeu nu are preferințe şi asta din cauză că religia susține că este *o afirmare* a preferințelor lui Dumnezeu.

Iar dacă Tu *nu ai* preferințe, atunci religia trebuie că este o minciună.

Ei bine, e un cuvânt dur. Aş numi-o ficțiune. Este ceva inventat de voi.

Tot aşa cum am inventat ficțiunea că Dumnezeu preferă ca noi să fim căsătoriți?

Da. Eu nu prefer nimic de genul acesta. Observ însă că *voi* o faceți.

***De ce?* De ce preferăm noi căsătoria, dacă ştim că este un lucru atât de dificil?**

Deoarece căsătoria a fost unicul mod prin care ați gândit că puteți aduce „veşnicia", eternitatea, în experiența voastră legată de dragoste.
A fost singurul mod prin care o femeie îşi avea garantat sprijinul şi supraviețuirea şi singurul mod prin care un bărbat putea să garanteze disponibilitate constantă în privința sexului şi companiei.
Prin urmare, s-a creat o convenție socială. S-a stabilit un târg. Tu îmi dai asta şi eu îți dau aia. În această privință, totul *semăna* foarte mult cu o afacere. Se făcea un contract. Şi, întrucât ambele părți aveau nevoie de o întărire a acestui contract, s-a spus că el este un „pact sfânt" cu Dumnezeu - care-i va pedepsi pe cei ce-l încalcă.
Mai târziu, când treaba asta n-a mai ținut, ați creat legi făcute de om pentru a-l întări.
Dar nici măcar asta n-a ținut.
Nici aşa numitele legi ale lui Dumnezeu şi nici legile omului nu au putut să-i oprească pe oameni de la a-şi încălca jurămintele maritale.

Cum aşa?

Deoarece aceste jurăminte, în modul în care le-ați construit voi, se împotrivesc singurei legi care contează.

Care e aceea?

Legea naturală.

Dar e în natura lucrurilor ca viața să exprime unitate, Unime. Nu asta ar trebui să înțeleg eu din tot ce s-a spus până acum? Iar căsătoria este cel mai frumos mod în care noi putem exprima acest adevăr. Ştii Tu, „ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu desfacă[34]"*, şi altele de genul acesta.

Căsătoria, aşa cum o practicați majoritatea dintre voi, nu e un lucru deosebit de frumos. Pentru că ea încalcă două dintre cele trei aspecte a ceea ce este adevărat de la natură pentru fiecare ființă umană.

Vrei să mai spui o dată? Cred că tocmai încep să înțeleg.

Bine. Să o luăm de la capăt. Cine Sunteți Voi este dragoste. Dragostea este neîngrădită, eternă şi liberă.

Prin urmare, aceasta sunteți *voi.* Aceasta este *natura* lui Cine Sunteți. Voi sunteți neîngrădiți, eterni şi liberi prin natura voastră.

Orice concept artificial social, moral, religios, filozofic, economic sau politic care încalcă sau subordonează natura voastră este un atentat direct asupra Sinelui vostru - şi voi vă veți ridica împotriva lui.

Ce crezi tu că a dat naştere propriei tale țări? Nu a fost oare fraza: „Dă-mi libertate sau, dacă nu, dă-mi moarte?[35]"

Ați renunțat la libertate în țara voastră şi ați renunțat la ea şi în viețile voastre. Totul pentru acelaşi lucru. Siguranță.

Vă e atât de teamă *să trăiți* - atât de teamă de *viața însăşi* - încât ați renunțat la *însăşi natura ființei voastre,* în schimbul siguranței.

Instituția pe care voi o numiți căsătorie este încercarea voastră de a crea siguranță şi la fel se întâmplă şi cu instituția numită guvern. În realitate, ele sunt, amândouă, forme ale aceluiaşi lucru - concepte sociale artificiale care sunt construite *ca să guverneze comportamentul unuia față de celălalt.*

Vai de capul meu! Niciodată nu am privit lucrurile în felul acesta, întotdeauna am crezut că o căsătorie e afirmarea supremă a dragostei.

Da, ea este, în modul în care v-ați imaginat-o, dar nu în modul în care ați construit-o. Aşa cum ați construit-o, ea este afirmarea supremă a fricii.

Numai *atunci* când căsnicia vă permite să fiți neîngrădiți, eterni şi liberi în dragostea voastră, ea reprezintă afirmarea supremă a dragostei.

---

[34] Matei, XIX, 6. Noul Testament.

[35] Frază rostită de către Henry Patrick (1736-1799), conducător în războiul de independență şi membru al Congresului Continental. El a rostit-o când a inițiat formarea gărzilor patriotice din statul Virginia (1775).

Aşa cum stau lucrurile acum, vă căsătoriți făcând un efort de a vă reduce dragostea la nivelul unei *promisiuni* sau a unei *garanții.*

Căsătoria este un efort de a garanta că „ceea ce este stabilit" acum, *va fi aşa pentru totdeauna.* Dacă nu ați fi avut nevoie de această garanție, n-ați fi avut nevoie de căsătorie. Şi cum folosiți această garanție? În primul rând, ca pe un mijloc de a crea siguranță (în loc de a crea siguranță din ceea ce se află în interiorul vostru); şi în al doilea rând, dacă siguranța nu se instaurează pentru totdeauna, ca pe un mijloc de a vă pedepsi unul pe altul, întrucât promisiunile maritale care au fost încălcate pot constitui acum baza procesului legal deja pornit.

În felul acesta ați considerat căsătoria ca fiind folositoare - chiar dacă motiv ele aflate la baza ei sunt greşite.

Căsătoria este, de asemenea, încercarea voastră de a garanta că nu veți avea niciodată pentru altcineva sentimentele pe care le aveți unul față de celălalt. Sau că, cel puțin, nu le veți *exprima* niciodată cu o altă persoană în acelaşi fel.

Şi anume, pe plan sexual.

Şi anume, pe plan sexual.

Şi, în cele din urmă, căsătoria aşa cum ați construit-o voi este un mod de a spune: „Această relație este deosebită. Ea se află deasupra tuturor celorlalte".

Şi ce-i greşit în asta?

Nimic. Aici nu e problema de „corect" sau „greşit". Corect şi greşit nu există. Problema este doar în ce măsură vă este de folos. În ce măsură vă recreează în cadrul următoarei imagini grandioase a lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

Dacă Cine Sunteți Voi cu Adevărat este o ființă care spune: ‚Această relație - numai aceasta, cea de acum - e mai specială decât oricare alta", atunci conceptul vostru despre căsătorie vă permite să o faceți la perfecție. Dar, s-ar putea să descoperi că este interesant de observat faptul că aproape nici unul dintre cei care este sau a fost recunoscut ca maestru spiritual nu este căsătorit.

Da, pentru că maeştrii sunt celibatari. Ei nu au sex.

Nu. Pentru că maeştrii nu pot face cu adevărat afirmația pe care conceptul vostru prezent despre căsătorie se străduieşte să o facă: nici o persoană nu este mai deosebită pentru ei decât alta.

Aceasta nu este o afirmație pe care o face un maestru şi nici *o afirmație pe care o face Dumnezeu.*

Fapt este că jurămintele voastre maritale, aşa cum le concepeți în prezent, vă determină să faceți o afirmație foarte ne-Dumnezeiască. E culmea ironiei că le simțiți ca fiind cele mai sfinte dintre sfintele promisiuni, când ele reprezintă o promisiune pe care Dumnezeu nu ar face-o niciodată.

Dar pentru a vă justifica fricile omeneşti, v-ați imaginat un Dumnezeu care *acționează exact ca voi.* De aceea, vorbiți despre „promisiunea" lui Dumnezeu față de „Poporul Ales" şi despre legămintele[36] făcute între Dumnezeu şi cei pe care Dumnezeu îi iubeşte într-un mod mai special.

[36] Joc de cuvinte: covenant = legământ, făgăduială a mântuirii, The Books of the Old and the New Covenant = Cărțile Vechiului şi Noului Testament; The Land of the Covenant = pământul făgăduinței, Canaan

Nu puteți suporta gândul unui Dumnezeu care nu iubeşte pe *nimeni* într-un mod mai special şi, astfel, creați ficțiunea despre un Dumnezeu care îi iubeşte, din anumite motive, doar pe anumiți oameni. Şi aceste povestiri voi le numiți Religii. Eu le numesc blasfemii. Pentru că orice gând că Dumnezeu îl iubeşte pe unul mai mult decât pe celălalt este fals - şi orice ritual care îți cere *ție* să faci *aceeaşi afirmație* nu este o taină sfântă, ci un sacrilegiu.

Of, Dumnezeul meu, opreşte-te! *Opreşte-te!* Distrugi orice gând bun pe care l-am avut vreodată despre căsătorie! Nu se poate ca Dumnezeu să scrie asemenea lucruri. Dumnezeu n-ar spune niciodată asemenea lucruri despre religie şi căsătorie!

E vorba despre religia şi căsătoria în *felul în care le-aşi conceput voi.* Crezi că e un mod dur de a vorbi? Adevăr vă spun Eu vouă, ați falsificat Cuvântul lui Dumnezeu pentru a vă justifica fricile şi a oferi motivație pentru modul nebunesc în care vă comportați unul față de celălalt.

Îl veți face pe Dumnezeu să spună orice aveți voi nevoie ca Dumnezeu să spună, pentru a continua să vă îngrădiți unul pe altul, să vă faceți rău unul altuia şi *să vă omorâți unul pe altul* în numele Meu.

Da, ați invocat numele Meu şi ați fluturat steagul Meu şi, timp de secole întregi, ați purtat cruci pe câmpurile de bătălie, totul ca o dovadă că eu iubesc un popor mai mult decât pe altul şi că *v-aş cere să omorâți pentru a dovedi aceasta*

Adevăr vă spun Eu vouă: dragostea Mea este nelimitată şi nu pune condiții.

Acesta este singurul lucru pe care nu-l puteți auzi, singurul adevăr pe care nu-l puteți suporta, singura afirmație pe care nu o puteți accepta, deoarece tot ceea ce este inclus în el distruge nu numai instituția căsătoriei (aşa cum ați construit-o voi) ci şi absolut toate religiile voastre şi toate instituțiile voastre guvernamentale.

Pentru că voi ați creat o civilizație bazată pe excludere şi ați susținut-o printr-un mit a unui Dumnezeu care exclude.

Dar civilizația lui Dumnezeu se bazează pe includere. Toată lumea este inclusă în dragostea lui Dumnezeu. *Toată lumea* este invitată în Împărăția lui Dumnezeu.

Iar acest adevăr este ceea ce *voi* numiți blasfemie.

Şi aşa şi *trebuie* să faceți. Pentru că, dacă el este adevărat, atunci tot ceea ce ați creat în viața voastră este fals. Toate convențiile omeneşti şi toate concepțiile omeneşti sunt defectuoase, în măsura în care ele nu sunt neîngrădite, eterne şi libere.

Cum poate fi ceva „defectuos”, dacă nu există ceea ce se numeşte „corect” şi „greşit”?

Un lucru este defectuos numai în măsura în care el nu funcționează potrivit scopului pentru care a fost făcut. Dacă o uşă nu se deschide şi nu se închide, nu o să spui că uşa este „greşită”. Vei spune doar că instalația sau modul de funcționare sunt defectuoase - deoarece nu servesc scopul pentru care au fost făcute.

Orice construiți în viața voastră, în societatea voastră omenească şi care nu serveşte scopul vostru de a deveni ființe umane este defectuos. Este o construcție defectuoasă.

Şi - ca să recapitulăm - scopul pe care l-am avut când am devenit ființă umană este...?

De a decide şi a afirma, de a crea şi a exprima, de a trăi experiența şi de a împlini pe Cine Eşti Tu cu Adevărat.

De a te re-crea pe tine din nou, în fiecare moment în versiunea cea mai grandioasă a viziunii celei mai mărețe pe care ai avut-o tu vreodată despre Cine Ești Tu cu Adevărat.

Acesta este scopul pe care l-ai avut când ai devenit ființă umană şi acesta este scopul întregii vieți.

Prin urmare - unde ne aflăm acum? Am distrus religia, am desființat căsătoria şi am demascat guvernele. Deci, ce ne-a mai rămas?

În primul rând, nu am distrus, desființat şi demascat nimic. Dacă un concept pe care l-ați creat nu funcționează şi nu produce ceea ce vreți voi să producă, *a-l descrie* nu înseamnă a distruge, desființa sau demasca acest concept.

Încearcă să înțelegi diferența dintre a judeca şi a face o observație.

Nu am de gând să discut în contradictoriu cu Tine, dar foarte mult din tot ceea ce s-a spus *îmi* sună foarte tare a judecată.

Eşti constrâns de limitarea groaznică pe care ți-o dau cuvintele. Sunt atât de puține şi, prin urmare, trebuie să le folosim pe aceleaşi, iarăşi şi iarăşi, chiar dacă ele nu poartă acelaşi înțeles sau acelaşi fel de gânduri.

Spuneți că „iubiți” înghețata, dar fără îndoială că asta nu însemnă acelaşi lucru ca atunci când spuneți că vă iubiți unul pe celălalt. Vezi, prin urmare, că, în realitate, aveți foarte puține cuvinte care să descrie ce simțiți.

Când comunic cu voi în acest fel - prin cuvinte - îmi dau voie să trăiesc experiența acestor limitări. Şi sunt de acord că, deoarece o parte din acest limbaj a fost folosit şi de către *voi* când *emiteți judecăți,* ar fi uşor de tras concluzia că şi Eu emit judecăți când *îl folosesc.*

Te asigur că nu emit judecăți. Pe tot parcursul acestui dialog am încercat doar să vă spun cum să ajungeți acolo unde spuneți că vreți să mergeți şi să descriu cât mai sugestiv cu putință ce anume vă blochează; ce anume vă opreşte de la a ajunge acolo.

În ceea ce priveşte *religia,* spui că voi vreți să ajungeți acolo unde Îl puteți cunoaşte şi iubi cu adevărat pe Dumnezeu. Pur şi simplu fac observația că religiile voastre nu vă duc aco-lo.

Religiile voastre au făcut din Dumnezeu, Marele Mister şi v-au determinat să vă fie frică de Dumnezeu şi nu să-l iubiți.

Religiile au contribuit cu foarte puțin la a vă face să vă schimbați comportamentul, în-că vă omorâți unul pe altul, vă condamnați unul pe altul şi ziceți că celălalt e „rău” De fapt, *religiile* voastre sunt cele care vă încurajează să o faceți.

Prin urmare, în ceea ce priveşte religia, observ doar că voi spuneți că vreți ca ea să vă ducă într-o anumită direcție, iar ea vă duce în alta.

Şi despre *căsătorie* spuneți că vreți să vă ducă în tărâmul beatitudinii eterne, sau cel puțin la un anumit nivel rezonabil de pace, siguranță şi fericire. Ca şi în cazul religiei, invenția voastră numită căsătorie se descurcă bine în această privință la început, când abia porniți să o trăiți ca experiență. Dar tot ca şi în cazul religiei, cu cât rămâneți mai mult în cadrul acestei experiențe, cu atât mai mult ea vă duce în direcția spre care spuneți că nu vreți să mergeți.

Aproape jumătate din oamenii care se căsătoresc îşi încheie căsnicia prin divorț, iar dintre cei care rămân căsătoriți mulți sunt dezesperant de nefericiți.

„Unirile voastre în beatitudine” vă duc la amărăciune, furie şi regret. Unele - şi nu pu-ține la număr - vă duc către o adevărată tragedie.

Spuneți că vreți ca *guvernele* voastre să vă asigure pace, libertate şi linişte în căminul vostru, iar Eu observ că, aşa cum le-ați întocmit voi, ele nu fac nimic din toate acestea. Dim-

potrivă, guvernele voastre vă duc spre război, spre o crescândă *lipsă* de libertate şi spre violență şi rebeliune în căminul vostru.

Nu ați fost în stare să rezolvați problemele fundamentale care sunt a hrăni populația şi a o ține sănătoasă şi în viață şi cu atât mai puțin faceți față obligației de a-i oferi oportunități egale.

Sute dintre voi mor în fiecare zi de foame pe o planetă în care mii dintre voi aruncă în fiecare zi suficientă mâncare pentru a hrăni națiuni.

Nu puteți duce la bun sfârşit sarcina simplă de a lua resturile de la „Cei care au" pentru a le da „Celor care Nu au" - şi cu atât mai puțin sunteți în stare să răspundeți la întrebarea dacă *vreți* cu adevărat să vă împărțiți resursele într-un mod mai echitabil.

Acestea nu sunt judecăți. Sunt lucruri care reprezintă *adevăruri vizibile* despre societatea voastră.

***De ce?* De ce se întâmplă *în felul acesta?* De ce am făcut atât de puțin progres în a ne organiza propriile treburi în toți aceşti mulți ani?**

Ani? Ce ai zice de *secole?*

Bine, secole.

Acest fapt are legătură cu Primul Mit al Civilizației Umane şi cu toate celelalte mituri care urmează în mod normal. Până când acestea nu se schimbă, nimic altceva nu se va schimba. Asta, deoarece miturile voastre influențează etica voastră, iar etica voastră vă creează comportamentul. Problema este doar că mitul civilizație voastre diferă de instinctul vostru fundamental.

Ce vrei să spui?

Primul Mit al Civilizației voastre este că ființele umane sunt rele în mod intrinsec. Acesta este mitul păcatului originar. Mitul spune că nu numai natura voastră este fundamental rea, ci şi că *v-ați născut* în felul acesta.

Al Doilea Mit al Civilizației voastre, care provine în mod normal din primul, este că supraviețuieşte numai „cel mai bine adaptat".

Acest al doilea mit susține că unii dintre voi sunteți puternici şi alții sunteți slabi şi că, pentru a supraviețui, trebuie să fiți unul dintre cei puternici. Faceți tot ceea ce puteți pentru a vă ajuta semenul. Dacă şi când e vorba de propria voastră supraviețuire, aveți mai întâi grijă de voi înşivă. Chiar îi lăsați pe ceilalți să moară. De fapt, mergeți şi mai departe. Dacă credeți că, pentru ca voi şi ai voştri să supraviețuiască, trebuie chiar să omorâți pe cineva - se presupune că pe cei „slabi" - chiar o faceți, definindu-vă astfel ca fiind „cei bine adaptați".

Unii dintre voi spun că acesta este *instinctul vostru fundamental.* Se numeşte „instinct de supraviețuire" şi acesta este mitul civilizației voastre, care a format mare parte din etica socială care dă naştere la multe dintre comportamentele voastre de grup.

Numai că „instinctul vostru fundamental" *nu este* supraviețuirea, ci, mai degrabă, echitatea, unimea şi dragostea. Acesta este instinctul fundamental al tuturor ființelor conştiente de pretutindeni. Este memoria aflată în celulele voastre. Este *natura voastră intrinsecă* Şi astfel, primul mit al civilizației voastre se duce pe apa sâmbetei. Voi *nu sunteți* fundamental răi, *nu v-ați născut* în „păcatul originar".

Dacă „instinctul vostru fundamental" ar fi „supraviețuirea" şi dacă natura voastră ar fi fundamental „rea", nu v-ați arunca *în mod instinctiv* să salvați un copil care cade, un om care se îneacă sau pe cineva aflat în orice alt pericol. Pentru că, exact aşa vă comportați, chiar *cu*

riscul să pieriți voi înşivă; când acționați la îndemnul instinctelor fundamentale, vă arătați adevărata natură şi *nu vă gândiți* la ceea ce faceți.

Astfel, instinctul vostru „fundamental" nu poate fi „supraviețuirea", iar natura voastră e clar că nu e „rea". Instinctul vostru şi natura voastră reflectă esența lui Cine Sunteți, ceea ce înseamnă echitatea, unimea şi dragostea.

Dacă privim implicațiile sociale ale acestui lucru, e important să înțelegem diferențele dintre „echitate" şi „egalitate". Instinctul fundamental al tuturor ființelor conştiente nu este de a căuta *egalitatea* sau de a fi *egal.* În realitate, adevărul este exact invers.

Instinctul fundamental al tuturor lucrurilor vii este de a exprima unicitate şi nu identitate. A crea o societate în care două ființe să fie cu adevărat egale nu este numai imposibil, ci şi indezirabil. Mecanismele din cadrul societăților voastre care caută să producă adevărata egalitate - cu alte cuvinte, „identitate" economică, politică şi socială - acționează împotriva şi nu pentru ideea cea mai măreață şi scopul cel mai înalt. Acestea sunt ca fiecare ființă să aibă oportunitatea de a produce rezultatul dorinței ei celei mai grandioase şi să se re-creeze pe ea însăşi cu adevărat.

Pentru aceasta se cere egalitatea de *oportunitate şi* nu egalitate *pur şi simplu.* Aceasta se numeşte echitate. Egalitatea pur şi simplu, produsă de către forțe şi legi exterioare, *ar elimina şi nu ar produce* echitate. Ea ar elimina oportunitatea pentru o adevărată re-creare de sine, care este cel mai înalt țel al ființelor iluminate de pretutindeni.

Şi ce anume *ar crea* libertate de oportunitate? Sisteme care ar permite societății să soluționeze nevoile fundamentale de supraviețuire ale fiecărui individ, dând tuturor ființelor libertatea de a-şi realiza dezvoltarea personală şi auto-crearea, mai degrabă decât supraviețuirea personală. Cu alte cuvinte, sisteme care imită cel mai adevărat sistem - numit viață - în care *supraviețuirea e garantată.*

Dat fiind că supraviețuirea personală nu reprezintă o problemă pentru societățile *iluminate,* aceste societari nu ar permite niciodată unuia dintre membrii lui să sufere, dacă ar fi destul pentru toată lumea. În aceste societăți, interesul personal şi interesul general sunt identice.

Nici o societate creată în jurul unui mit al „răului intrinsec" sau a „supraviețuirii celui mai bine adaptat" nu ar putea să atingă o astfel de înțelegere.

Da, înțeleg. Iar mai târziu şi mult mai detaliat aş vrea să explorez problema asta cu „mitul civilizației noastre", împreună cu comportamentul şi etica civilizațiilor mai avansate. Aş dori să ne întoarcem însă, pentru ultima dată, la problemele pe care le-am ridicat data trecută şi să le rezolvăm.

Una dintre provocările pe care mi le oferă discuția cu Tine este că răspunsurile Tale ne duc în direcții atât de interesante, încât uneori uit cu ce am început. Dar în acest caz nu am uitat. Discutam despre căsătorie. Discutam despre dragoste şi cerințele ei.

Dragostea *nu are* cerințe. Asta o face să fie dragoste Dacă dragostea pentru celălalt impune anumite cerințe, atunci nu e deloc dragoste ci o versiune contrafăcută.

Asta tot încerc să-ți spun aici. Asta e ceea ce am spus în zeci de forme diferite, o dată cu fiecare întrebare pe care mi-ai pus-o.

De exemplu, în contextul căsătoriei, se produce un schimb de jurăminte de care dragostea nu are nevoie. *Voi* sunteți cei care aveți nevoie de ele, deoarece nu ştiți ce *este* dragostea. Şi astfel vă faceți unul altuia promisiuni *pe care dragostea nu le-ar fi cerut niciodată.*

Să înțeleg că Tu *eşti* împotriva căsătoriei?!

Eu nu sunt „împotriva" a nimic. Eu pur şi simplu descriu ce văd.

Iar voi puteți *schimba* ceea ce văd Eu. Puteți reface conceptul vostru social numit „căsătorie”, astfel încât *să nu pretindă* ceea ce Dragostea n-ar pretinde niciodată, ci, dimpotrivă, să declare *ceea ce numai dragostea ar putea declara.*

Cu alte cuvinte, să schimbăm jurămintele maritale.

Mai mult decât atât. Schimbați *aşteptările* care se află la baza acestor jurăminte. Aceste aşteptări sunt greu de schimbat, deoarece ele sunt moştenirea voastră de secole. La rândul lor, ele provin, din miturile civilizației voastre.

Iar ne întoarcem la treaba asta cu miturile civilizației noastre: ce tot ai cu ele?

Sper să vă indic direcția corectă. Văd unde spuneți că vreți voi să ajungeți cu societatea voastră şi sper să găsesc cuvinte omeneşti şi termeni omeneşti care să vă poată direcționa într-acolo.

Pot să-ți dau un exemplu?

Te rog.

Unul dintre miturile voastre despre dragoste este că aici e vorba mai mult despre a da, decât despre a primi. Acesta a devenit un imperativ social. Şi totuşi el vă înnebuneşte şi face mai mult rău decât ți-ai imaginat vreodată.

El îi face pe oameni să se căsătorească şi să rămână în cadrul unei căsătorii proaste, face ca relațiile de toate felurile să nu funcționeze şi, cu toate acestea, nimeni, nici măcar părinții voştri către care vă întoarceți pentru îndrumări; nici măcar clerul, spre care vă îndreptați pentru a căpăta inspirație; nici măcar psihologii şi psihiatru voştri la care căutați limpezire; nici măcar scriitorii şi artiştii voştri de la care aşteptați călăuzire intelectuală nu vor îndrăzni să înfrunte mitul social dominant.

Şi astfel, pentru a perpetua Mitul, se scriu cântece, se spun poveşti, se fac filme, se dau îndrumări, se oferă rugăciuni şi se devine părinte. Apoi sunteți cu toții *lăsați să trăiți la nivelul cerințelor lui.*

Şi voi nu puteți.

Dar nu *voi* sunteți problema, ci Mitul.

Dragostea *nu înseamnă* a da, mai degrabă decât a primi?

Nu.

Nu asta înseamnă?

Nu. N-a însemnat niciodată asta.

Dar Tu însuți ai spus acum o clipă că „Dragostea nu are cerințe”. Ai spus, *asta o face să fie dragoste*

Şi aşa şi este.

Păi, asta mie îmi sună ca „a da, mai degrabă decât a primi”!

Atunci trebuie să reciteşti capitolul 8 din primul volum Acolo v-am explicat tot ceea ce menționez aici, acum. Acest dialog a fost conceput în aşa fel încât să fie citit pe secvențe, dar să fie considerat ca un întreg.

Ştiu. Dar ai putea, Te rog, să explici aici ce vrei să spui, pentru cei care au ajuns la aceste cuvinte acum, fără să fi citit volumul I? Deoarece, cinstit vorbind, chiar şi mie mi-ar prinde bine o recapitulare, acum când cred că *înțeleg* toate chestiile astea

E în regulă. Uite cum stau lucrurile. Tot ceea ce faci, faci pentru tine însuți.

Acesta este un lucru adevărat, pentru că tu şi toți ceilalți sunteți Unul.

Prin urmare, ceea ce faci pentru altul, faci pentru tine. Ceea ce nu reuşeşti să faci pentru altul, nu reuşeşti să faci pentru tine. Ceea ce este bun pentru altul este bun pentru tine şi ceea ce este rău pentru altul este rău pentru tine.

Acesta este adevărul fundamental. Cu toate acestea, este adevărul pe care-l ignori cel mai adesea.

Când eşti într-o relație cu altcineva, acea relație are un singur scop. Ea există ca un vehicul pentru ca tu să decizi şi să declari, să creezi şi să exprimi, să trăieşti experiența şi să împlineşti cea mai înaltă noțiune a lui Cine Eşti Tu cu Adevărat.

Dacă Cine Eşti Tu cu Adevărat este o persoană amabilă şi plină de considerație, atentă şi îndatoritoare, milostivă şi iubitoare - atunci, când tu *eşti* astfel față de ceilalți, îi oferi Sinelui tău cea mai grandioasă experiență pentru care ai venit în trup.

Din acest motiv ți-ai luat un trup. Deoarece numai în tărâmul fizic, al relativului, te poți cunoaşte pe tine însuți ca fiind acest lucru. În tărâmul absolutului de unde vii, e imposibil să trăieşti această experiență de cunoaştere.

Toate aceste lucruri ți le-am explicat mult mai detaliat în primul volum.

Dacă Cine Eşti Tu cu Adevărat este o ființă care nu-şi iubeşte Sinele şi care permite ca Sinele său să fie agresat, violentat şi distrus de către alții, atunci vei continua să ai comportamente care-ți permit să trăieşti această experiență.

Dacă *eşti* cu adevărat o persoană care este amabilă şi plină de considerație, atentă şi îndatoritoare, milostivă şi iubitoare, îți vei îngloba *Sinele* printre oamenii împreună cu care *eşti* astfel.

Într-adevăr, vei *începe* cu tine însuți. *Te vei pune pe tine însuți pe primul loc* în toate aceste privințe.

Totul în viață depinde de ce anume te străduieşti să fii. Dacă, de exemplu, te străduieşti să fii Unul cu toți ceilalți (adică, dacă te străduieşti *să trăieşti experiența* unei conceptualizări despre care ştii deja că este adevărată), vei vedea că te comporți într-un anumit mod, un mod care-ți permite să trăieşti experiența unimii tale şi să o demonstrezi.

Şi când faci anumite lucruri ca o consecință a acestui concept, nu vei avea sentimentul că faci ceva pentru *altcineva* ci, mai degrabă, că faci ceva *pentru Sinele tău, pentru tine însuți.*

Acelaşi lucru este adevărat, indiferent de ce te străduieşti tu să fii. Dacă te străduieşti să fii dragoste, vei face împreună cu alții lucruri ale dragostei. Nu *pentru* alții, ci *împreună cu alții.*

Observă diferența. Prinde nuanța. Vei face lucruri ale dragostei *împreună cu* alții, *pentru Sinele tău* - astfel încât să poți actualiza şi trăi experiența celei mai grandioase idei despre Sinele tău şi despre Cine Eşti Tu cu Adevărat.

În acest sens, e imposibil să faci *orice* pentru altul, pentru că fiecare acțiune făcută din propria ta voință este, literalmente, *doar atât:* „o acțiune". Te afli în *actul unei piese,* adică, creezi şi joci un rol. Numai că *nu te prefaci.* Chiar *eşti* acel rol.

Tu eşti *o ființă* umană. Iar ceea ce eşti, e hotărât şi ales de către tine.

Shakespeare al vostru a spus: „Toată lumea este o scenă şi toți oamenii simpli jucători[37]"

El a mai spus: „A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea.[38]" *Şi tot el* a mai spus:

„Mai presus de orice
Fii ție însuți credincios, de aici
Urmând, precum urmează noaptea zilei.
Că n-ai să poți fi prefăcut cu nimeni[39]".

Când tu eşti credincios Sinelui tău, când nu îți *trădezi Sinele* atunci când „pare" că „dai", vei şti că de fapt „primeşti". Literalmente te dai pe tine însuți înapoi Sinelui tău.

Nu poți „să dai" cu adevărat altuia, pentru simplu motiv că *nu există* „altul" Dacă Noi suntem cu toții Una, atunci nu există decât Tu.

Uneori toate astea arată ca un „truc" semantic, un mod de a schimba cuvintele între ele pentru a le modifica înțelesul.

Nu este un truc, este *vrajă!* Şi nu e vorba de a schimba cuvintele pentru a le modifica înțelesul, ci de a schimba percepțiile pentru a modifica experiența.

Experiența voastră este legată de orice se bazează pe percepțiile voastre, iar percepțiile voastre se bazează pe înțelegerea voastră. Iar înțelegerea voastră se bazează pe miturile voastre. Adică, *pe ceea ce vi s-a spus.*

Adevăr vă spun Eu vouă: Miturile civilizației voastre actuale nu v-au fost niciodată de folos. Ele nu v-au dus acolo unde spuneți că vreți să mergeți.

Ori voi vă mințiți în legătură cu unde spuneți că vreți să mergeți, ori sunteți orbi la faptul că nu ajungeți acolo. Nici ca indivizi, nici ca țară, nici ca specie, nici ca neam.

Există alte specii care o fac?

O, da, categoric!

Ei bine, am aşteptat destul. Spune-mi despre ele.

Curând. Foarte curând. Dar, mai întâi, vreau să-ți spun cum puteți să modificați invenția numită „căsătorie", astfel încât ea să vă ducă mai aproape de unde ziceți că vreți să mergeți.

Nu o distrugeți, nu renunțați la ea - *modificați-o.*

Da, chiar vreau să ştiu despre asta. Chiar vreau să ştiu dacă există *vreo modalitate* prin care ființele umane vor avea vreodată permisiunea să-şi exprime dragostea adevărată. Aşa că închei această secțiune a dialogului nostru acolo unde am început-o. Care sunt limitările cu care să îngrădim - unii ar spune chiar, cu care *ar trebui* să îngrădim - această exprimare a dragostei adevărate?

Nici una. Nici un fel de limite. Şi acest lucru ar trebui *să-l afirme jurămintele voastre maritale.*

E uluitor, deoarece exact acest lucru *au afirmat* jurămintele noastre maritale, al meu şi al lui Nancy!

---

[37] William Shakespeare, *Cum vă place.*
[38] William Shakespeare, *Hamlet.*
[39] William Shakespeare, *Hamlet.*

Ştiu.

Când Nancy şi cu mine ne-am hotărât să ne căsătorim, m-am simțit dintr-o dată inspirat să scriu un set nou de jurăminte maritale.

Ştiu.

Şi Nancy a fost alături de mine. A fost de acord că nu puteam să schimbăm jurăminte care deveniseră „tradiționale”.

Ştiu.

Ne-am apucat şi am creat *noi* jurăminte maritale care, ei bine, „sfidau imperativul social”, după cum ai zice Tu.

Da, aşa ați şi făcut. Iar Eu am fost foarte mândru.

În timp ce le scriam, pe când puneam jurămintele maritale pe hârtie ca să le citească preotul, sunt convins că am fost amândoi inspirați.

Bineînțeles că erați!

Vrei să spui că... ?

Ce, crezi că Eu vin la tine numai când scrii cărți?

Uau!

Da, uau!
De ce nu inserezi aici acele jurăminte maritale?

Îî?

Dă-i drumul! Mai ai o copie după ele. Introdu-le chiar aici.

Păi, nu le-am creat ca să le împărtăşim lumii întregi.

Când a început acest dialog, nu credeai că *vreo parte din el* va fi împărtăşită lumii întregi.
Dă-i drumul! Pune-le aici!

N-aş prea vrea ca oamenii să creadă că eu spun „Noi am scris Jurămintele Maritale Perfecte!”.

Aşa, dintr-o dată, ai început să-ți faci griji despre ce cred oamenii?

Haide, haide! Ştii ce vreau să spun.

Uite ce e, nimeni nu spune că ele sunt „Jurămintele Mantale Perfecte”.

Bine, fie.

Sunt cele mai bune concepute de cineva până acum pe planeta asta.

Hei...!

Glumeam. Hai să ne mai relaxăm

Dă-i drumul. Scrie jurămintele aici! Îmi asum Eu toată responsabilitatea. Oamenii le vor iubi. Le va da o idee despre ce vorbim noi aici. Şi, de ce nu, s-ar putea chiar să vrei să-i inviți şi pe alții să folosească aceste jurăminte - care nu sunt cu adevărat „jurăminte”, ci Declarații de Căsătorie.

Bine, în regulă. Iată ce am rostit Nancy şi cu mine, unul către celălalt, când ne-am căsătorit... mulțumită „inspirației” pe care am primit-o:

Preotul:

Neale şi Nancy nu au venit aici astă seară pentru a-şi face o promisiune solemnă sau pentru a rosti un jurământ sfânt.

Neale şi Nancy au venit aici pentru a face *publică* dragostea lor unul faţă de celălalt; pentru a anunţa adevărul lor; pentru a declara alegerea lor de a trăi şi de a fi parteneri şi de a evolua împreună - alegere rostită cu voce tare şi în prezenţa voastră, din dorinţa lor ca să ajungem cu toţii să ne simţim o parte foarte reală şi intimă a deciziei lor, făcând-o astfel şi mai puternică.

Ei au mai venit astă seară aici şi cu speranţa că acest ritual de unire a celor doi ne va ajuta să ne apropiem *cu toţii* mai mult. Dacă sunteţi aici astă seară cu soţia sau partenerul vostru, fie ca această ceremonie să constituie o reamintire - o reîntărire a propriilor voastre legături de dragoste.

Vom începe prin a pune întrebarea: De ce se căsătoresc oamenii? Neale şi Nancy au răspuns la această întrebare pentru ei înşişi şi mi-au spus răspunsul.

Vreau să-i mai întreb încă o dată, astfel încât ei să devină siguri de răspunsul lor, convinşi de înţelegerea lor şi fermi în angajamentul faţă de adevărul lor comun. *(Preotul ia doi trandafiri roşii de pe masă...)*

Aceasta este Ceremonia Trandafirilor, prin care Neale şi Nancy împărtăşesc acelaşi mod de a gândi şi sărbătoresc acest lucru.

Neale şi Nancy, mi-aţi spus că sunteţi ferm convinşi că înţelegeţi că nu vă angajaţi în această căsătorie din motive de siguranţă ... că unica siguranţă reală nu se află în a poseda şi a stăpâni şi nici în a fi posedat şi stăpânit...

... nici în a pretinde sau a vă aştepta la ceva, nici măcar în a spera că ceea ce credeţi că vă trebuie în viaţă va fi oferit de către celălalt...

... ci mai degrabă, în a şti că tot ceea ce vă trebuie în viaţă ... toată dragostea, toată înţelepciunea, toată puterea de intuiţie, toată tăria, toată cunoaşterea, toată înţelegerea, toată grija, toată compasiunea şi toată forţa se află *în interiorul vostru...*

... şi că nu vă căsătoriţi unul cu celălalt în speranţa de a *obţine* aceste lucruri, ci în speranţa de a *da* aceste daruri, astfel încât celălalt să le poată avea şi mai din plin.

Asta este ceea ce aţi înţeles pe deplin în această seară?

(Ei spun, „Da.”)

Neale şi Nancy, mi-aţi spus că aţi înţeles pe deplin că nu vă angajaţi în această căsătorie ca să faceţi din ea un mijloc prin care, într-un fel, să vă îngrădiţi, controlaţi, împiedicaţi sau opriţi unul pe celălalt de la exprimarea adevărată şi slăvirea cinstită a ceea ce este mai înalt şi mai bun în voi - inclusiv dragostea voastră faţă de Dumnezeu, dragostea voastră de viaţă, dragostea voastră de oameni, dra-

gostea voastră de creativitate, dragostea voastră de muncă, sau de *orice* aspect al fiinţei voastre care vă reprezintă cu adevărat şi vă aduce bucurie. Asta este ceea ce aţi înţeles pe deplin în această seară?

(Ei spun, „Da”)

În al treilea rând, Neale şi Nancy, mi-aţi spus că nu vedeţi căsătoria ca pe ceva care produce *obligaţi,* ci ca pe ceva care oferă *oportunităţi...*

... oportunităţi pentru evoluţie, pentru deplină exprimare de Sine, pentru a vă ridica vieţile la potenţialul lor cel mai înalt pentru a vindeca orice gând fals sau idee meschină pe care aţi avut-o vreodată despre voi înşivă şi pentru reunire supremă cu Dumnezeu, prin comuniunea sufletelor voastre...

... că aceasta este cu adevărat o Sfântă împărtăşanie[40],... o călătorie prin viaţă, în care vă iubiţi ca parteneri egali ce împărtăşesc în mod egal atât autoritatea cât şi responsabilităţile inerente oricărui parteneriat care duc în mod egal poverile ce se ivesc şi se scaldă în mod egal în bucurii.

Asta este viziunea în care vreţi să vă angajaţi acum? *(Ei spun, „Da.”)*

Vă dau acum aceşti trandafiri roşii, care simbolizează înţelegerea voastră individuală a acestor lucruri Pământeşti; că amândoi cunoaşteţi şi sunteţi de acord cu felul în care va fi viaţa voastră în forma voastră trupească şi în interiorul structurii fizice numită căsătorie. Daţi acum unul altuia aceşti trandafiri, ca pe un simbol al faptului că amândoi *împărtăşiţi* cu dragoste aceste cunoaşteri şi înţelegeri superioare.

Acum îl rog pe fiecare dintre voi să ia un trandafir alb. El este un simbol al înţelegerii voastre superioare, a naturii voastre spirituale şi a adevărului vostru spiritual. El reprezintă puritatea Sinelui Vostru Real Cel Mai Înalt, cât şi puritatea dragostei lui Dumnezeu care străluceşte asupra voastră, acum şi întotdeauna.

(Îi dă lui Nancy trandafirul cu inelul lui Neale pe tulpină şi lui Neale trandafirul cu inelul lui Nancy pe el.)

Ce simboluri aduceţi voi ca o amintire a promisiunilor pe care le-aţi dat şi le-aţi primit astăzi?

(Fiecare scoate inelul de pe tulpină, dându-l preotului care-l ţine în mână în timp ce spune...)

Cercul este simbolul Soarelui şi al Pământului şi al universului. Este simbolul sfinţeniei şi al perfecţiunii şi al păcii. Este, de asemenea, simbolul eternităţii adevărului spiritual, al dragostei şi vieţii... a ceea ce nu are nici început şi nici sfârşit. Şi, în acest moment, Neale şi Nancy aleg ca el să fie şi un simbol al unităţii, dar nu al posesiunii; al unirii, dar nu al restricţiei; al învăluirii, dar nu al prinderii în capcană. Pentru că dragostea nu poate fi posedată şi nici nu i se pot pune restricţii. Iar sufletul nu poate fi niciodată prins în capcană.

Acum, Neale şi Nancy vă rog să luaţi aceste inele pe care vreţi să le daţi unul celuilalt.

(Ei iau fiecare inelul celuilalt.)

Neale, te rog să repeţi după mine:

Eu, Neale,... îţi cer ţie, Nancy,... să fii partenera mea, iubita mea, prietena mea şi soţia mea... Anunţ şi declar intenţia mea de a-ţi dărui cea mai profundă prietenie şi dragoste,... nu numai în clipele tale bune,... ci şi în cele rele,... nu numai când îţi vei aminti cu claritate Cine Eşti,... dar şi când vei uita,... nu numai când vei acţiona cu dragoste,... ci şi când nu o vei face.... Mai anunţ... în faţa lui Dumnezeu şi a celor prezenţi aici... că mă voi strădui întotdeauna să văd Lumina Divinităţii din tine ... şi mă voi strădui întotdeauna să împărtăşesc cu tine ... Lumina Divinităţii din mine, ... chiar atunci când, şi *în special...* atunci când vor apărea momente de întuneric.

Intenţia mea este să fiu cu tine pentru totdeauna ... într-un Parteneriat Sfânt al Sufletului ... pentru ca să putem face împreună lucrarea lui Dumnezeu ... şi să împărţim tot ceea ce este bun în noi... cu toţi cei a căror viaţă o atingem.

(Preotul se întoarce către Nancy.)

Nancy, de bună voie răspunzi cererii lui Neale de a fi soţia lui? (Ea *răspunde, „DA”.)*

Acum, Nancy, te rog să repeţi după mine:

Eu, Nancy,... îţi cer ţie, Neale,... *(ea face acelaşi jurământ).*

[40] Joc de cuvinte: communion=comuniune, Holy Communion=Sfânta Împărtăşanie.

(Preotul se întoarce către Neale.)

Neale, de bunăvoie răspunzi cererii lui Nancy de a-i fi soţ? *(El răspunde, „DA")*

Vă rog pe amândoi să luaţi inelele pe care vreţi să le daţi unul altuia şi să repetaţi după mine: Cu acest inel... te iau în căsătorie ... Iau acum inelul pe care mi-l dai... *(fac schimb de inele)...* şi îl pun pe mâna mea ... *(îşi pun inelele în degete)...* ca toţi să vadă şi să cunoască... dragostea mea pentru tine.

(Preotul încheie...)

Recunoaştem pe deplin conştienţi că numai un cuplu îşi poate oficia unul altuia taina căsătoriei şi numai un cuplu o poate face să fie sfântă. Nici biserica mea şi nici puterea investită în mine de către Stat nu-mi pot oferi autoritatea de a declara ceea ce numai două inimi pot declara şi ceea ce numai două suflete pot face să fie real.

Iar acum, în măsura în care *tu,* Nancy, şi *tu,* Neale, aţi rostit adevărurile pe care le-aţi scris deja în inimile voastre şi le-aţi mărturisit în prezenţa prietenilor voştri şi a Unicului Spirit Viu - constatăm cu bucurie că *voi* v-aţi declarat a fi... soţ şi soţie.

Să ne unim acum în rugăciune.

Spirit al Dragostei şi al Vieţii: două suflete s-au găsit unul pe altul în această lume. Destinele lor vor fi unite într-unui singur şi necazurile şi bucuriile lor nu vor mai fi separate.

Neale şi Nancy, fie ca voi să faceţi din casa voastră un loc de fericire pentru toţi cei care intră în ea; un loc unde cei bătrâni şi cei tineri să renască unul în compania celuilalt. Un loc pentru evoluţie şi un loc în care să vă împărtăşiţi totul, un loc pentru muzică şi un loc pentru râs, un loc pentru rugăciune şi un loc pentru dragoste.

Fie ca cei care vă sunt apropiaţi să se îmbogăţească mereu din frumuseţea şi generozitatea dragostei voastre unul pentru celălalt fie ca munca voastră să fie o bucurie a vieţii voastre care este în folosul omenirii şi fie ca zilele voastre să fie bune şi lungi pe Pământ

Amin şi Amin.

Sunt foarte mişcat de toate astea. Simt că mi se face o onoare şi că sunt binecuvântat că am găsit în viața mea pe cineva care a putut să rostească aceste cuvinte alături de mine şi să creadă în ele. Dumnezeul meu drag, mulțumesc că mi-ai trimis-o pe Nancy!

Şi tu eşti un dar pentru ea, ştii asta.

Sper.

Ai încredere în Mine.

Ştii ce vreau?

Nu. Ce?

Aş vrea ca toți oamenii să facă aceste Declarații de Căsătorie. Aş dori ca oamenii să le ia din carte, sau să le copieze şi să le folosească pentru căsătoriile *lor.* Fac pariu că rata divorțurilor ar scădea foarte tare.

Unor oameni le-ar fi deosebit de greu să spună aceste lucruri - şi multora le-ar fi foarte greu să rămână credincioşi acestor jurăminte.

Sper că *noi* să le putem rămâne credincioşi! Vreau să spun, problema care se ridică acum după ce am introdus aceste cuvinte aici în text este că trebuie să trăim la înălțimea lor.

Nu aveați de gând să trăiți la înălțimea lor?

Bineînțeles că da. Dar suntem oameni exact ca toți ceilalți. Iar acum, dacă dăm greş, dacă ne împiedicăm, dacă se întâmplă ceva în relația noastră sau, doamne fereşte, dacă am alege vreodată să *punem capăt* formei ei prezente, foarte mulți oameni de toate felurile ar fi dezamăgiți.

Prostii. Ei vor şti că voi sunteți credincioşi vouă înşivă. Vor şti că ați făcut o altă alegere. O alegere nouă. Aminteşte-ți ce ți-am spus în prunul volum. Nu confunda lungimea relației tale cu calitatea ei. Nu eşti o icoană şi nici Nancy nu este şi nimeni nu ar trebui să vă pună la icoane - şi nici voi n-ar trebui să vă puneți acolo. Fiți oameni. Fiți oameni în înțelesul deplin al acestui cuvânt. Dacă, la un moment dat, tu şi cu Nancy simțiți că vreți să modificați relația voastră, aveți tot dreptul să o faceți. *Aceasta este ideea întregului dialog.*

Şi aceasta este ideea declarațiilor pe care le-am făcut!

Exact. Sunt bucuros că înțelegi acest lucru.

Da. *Îmi plac* aceste Declarații de Căsătorie şi sunt bucuros că le-am introdus aici! Este un mod nou, absolut minunat de a începe o viață împreună. Nu i se mai cerc femeii să promită „Să iubească, să cinstească şi să se supună". Numai bărbații plini de sine, trufaşi şi egoişti au putut cere aşa ceva.

Bineînțeles că ai dreptate.

Şi a fost chiar şi mai trufaş şi mai egoist din partea bărbaților să pretindă că astfel de supremație masculină *a fost stabilită de către Dumnezeu.*

Iarăşi ai dreptate. Niciodată nu am stabilit aşa ceva.

În sfârşit, iată cuvinte rostite la căsătorie care au fost cu adevărat inspirate de Dumnezeu, cuvinte care nu fac *din nimeni* un sclav, o proprietate personală. Cuvinte care rostesc adevăruri despre dragoste. Cuvinte care nu pun granițe, ci promit numai libertate! Cuvinte cărora toate inimile le pot *rămâne credincioase.*

Vor exista unii care vor spune: „*Bineînțeles* că oricine poate să respecte jurăminte care nu pretind nimic de la tine!". Ce ai răspunde la asta?

Aş răspunde: Da. „E mult mai greu să dai libertate cuiva, decât să-l controlezi. Când controlezi pe cineva, obții ceea ce *tu* vrei. Când dai libertate cuiva, acea persoană obține ceea ce *ea* vrea".

Foarte înțelept ai vorbit.

Am o idee minunată! Cred că ar trebui să facem o broşură mititică din toate aceste Declarații de Căsătorie, un fel de carte mică de rugăciuni, pentru ca oamenii să le folosească în ziua căsătoriei.

Ar fi o carte foarte mică, ce ar conține nu numai aceste cuvinte, ci şi o întreagă ceremonie şi observații cheie despre dragoste şi relații, luate din toate trei volumele cu

acest dialog, cât şi anumite rugăciuni şi meditații speciale pentru căsătorie - împotriva cărora mi se pare mie că *nu* ai nimic!

Sunt aşa de fericit de lucru ăsta, pentru că o clipă am avut senzația că Tu ai fi „anti-căsătorie”.

Cum aş putea fi Eu împotriva căsătoriei? Noi suntem *cu toții* căsătoriți. Noi suntem căsătoriți *unul cu celălalt* - acum şi pentru totdeauna. Suntem uniți. Suntem Una. Căsătoria noastră este cea mai mare ceremonie maritală care s-a ținut vreodată. Jurământul Meu către voi este cel mai mare jurământ făcut vreodată. Vă voi iubi veşnic şi vă voi lăsa absolut liberi. Dragostea mea nu vă va lega în nici un fel, iar din această cauză sunteți „legați” ca, în cele din urmă, să Mă iubiți - deoarece libertatea de A Fi Cine Sunteți este cea mai mare dorință a voastră şi cel mai mare dar pe care vi-l fac.

Mă iei pe Mine în căsătorie, acum, să-ți fiu partener şi co-creator legitim, potrivit cu cele mai înalte legi ale universului?

Da.

Iar *Tu* mă iei *pe mine* ca partener al Tău şi co-creator?

Da, te iau, şi te-am luat întotdeauna. Acum şi în vecii vecilor noi suntem Una. Amin. Şi Amin.

14

Sunt copleşit de respect şi venerație la citirea acestor cuvinte. Mulțumesc că eşti aici cu mine în felul acesta. Mulțumesc că eşti aici cu noi toți. Milioane de oameni au citit cuvintele din aceste dialoguri şi milioane o vor mai face. Şi ni se taie respirația la gândul darului pe care-l primim prin venirea Ta în inimile noastre.

Ființele Mele cele mai iubite - am fost întotdeauna în inimile voastre. Sunt bucuros că acum puteți cu adevărat *să Mă simțiți acolo.*

Întotdeauna am fost cu voi. Nu v-am părăsit niciodată. Eu *sunt* voi şi voi sunteți Eu şi Noi nu vom fi niciodată separați, *niciodată,* deoarece acest lucru nu este *posibil.*

Hei stai puțin! Am senzația de deja vu. N-am mai spus cuvintele astea odată?

Bineînțeles! Citeşte cuvintele de la începutul capitolului 12. Numai că acum ele au un înțeles mai plin decât l-au avut prima dată.

N-ar fi grozav dacă deja *vu* ar fi real şi noi cu adevărat *trăim* uneori „iarăşi şi iarăşi” o experiență, astfel încât înțelesul ei să devină mai complet?

Tu ce crezi?

Eu cred că *exact* acesta se întâmplă!

Doar dacă nu se întâmplă.

Doar dacă nu se întâmplă!

Bine. Bravo, din nou. Atât de repede, atât de rapid te deplasezi înspre o înțelegere nouă şi uriaşă a lucrurilor, încât mă înspăimânți.

***Nu este ...* ? Acum simt că am ceva serios de discutat cu Tine.**

Da, ştiu. Dă-i drumul.

Când se uneşte sufletul cu trupul?

Tu când crezi?

Când alege să o facă.

Bine.

Dar oamenii doresc un răspuns mai clar. Ei vor să ştie când începe viața. Viața aşa cum o cunosc ei.

Înțeleg.

Deci care este semnalul? Este momentul în care trupul iese din pântec - naşterea fizică? Este momentul concepției, a unirii fizice a elementelor vieții fizice?

Viața nu are început, deoarece viața nu are sfârşit. Viața doar se extinde; creează forme noi.

Trebuie să fie ca acel material gelatinos din lămpile cu lavă încălzită care erau atât de populare în anii 60[41]. Bulele stau la fund ca nişte mingi mari, rotunde şi moi; apoi, din cauza căldurii, se ridică, separându-se şi formând bule noi, pe măsură ce se ridică, reîntâlnindu-se una cu alta în partea de sus, căzând împreună în cascadă, pentru a forma din toate bule încă şi mai mari şi luând-o mereu de la capăt. Niciodată nu erau bule „noi" în acel tub. Era întotdeauna *acelaşi material,* care se re-forma în ceea ce „arăta ca" *material nou şi diferit.* Variantele erau nesfârşite şi era fascinant să urmăreşti procesul care se desfăşura, iarăşi şi iarăşi.

E o metaforă minunată. Aşa se întâmplă şi cu sufletele. Sufletul Unic - care e întradevăr Tot Ceea Ce Există - se reformează pe El însuşi în părți din ce în ce mai mici din El Însuşi. Toate „părțile" erau acolo încă de la început. Nu există părți „noi", ci doar porțiuni din Tot Ceea Ce A Fost întotdeauna, reformându-se pe El Însuşi în ceea ce „seamănă cu" părți noi şi diferite.

Există un cântec extraordinar, scris şi interpretat de Joan Osborne care întreabă „Ce-ai zice dacă Dumnezeu ar fi unul dintre noi? Doar un „Bulă" ca oricare dintre noi?" Am de gând să-i cer să schimbe acest vers în „Ce-ai zice dacă Dumnezeu ar fi unul dintre noi? Doar o bulă ca oricare dintre noi?"

[41] Inventate de Edvvard Craven-Walker în 1963, după o idee din timpul celui de al II-lea război mondial.

Ha! Grozavă chestie! Ştii, cântecul ei *a fost* un cântec extraordinar. I-a pus în mişcare pe oamenii de pretutindeni. Ei nu puteau să suporte gândul că Eu nu sunt mai bun decât vreunul dintre ei.

Această reacție este o remarcă interesantă, nu atât legată de Dumnezeu, ci de neamul omenesc. A considera că e o blasfemie ca Dumnezeu să fie comparat cu unul dintre noi spune foarte multe despre neamul omenesc!

Chiar aşa!

Dar Tu *eşti* „unul dintre noi”. Exact asta spui Tu aici. Deci, Joan avea dreptate.

Bineînțeles că avea. Multă dreptate.

Vreau să mă întorc la întrebarea mea. Poți să ne spui ceva despre când începe viața aşa cum o ştim noi? În ce moment intră sufletul în trup.

Sufletul nu intră în trup. Trupul este învăluit de suflet. Îți aminteşti ce-am spus înainte. Trupul nu găzduieşte sufletul. Este exact invers.

Totul este întotdeauna viu. Nu există ceea ce se numeşte „mort” nu există o astfel de stare de a fi.

Ceea ce Este întotdeauna Viu îşi ia pur şi simplu o nouă formă - o nouă formă fizică. întotdeauna, această formă este încărcată cu energie vie, energia vieții.

Viața - dacă voi numiți viață energia care Sunt Eu - este întotdeauna acolo. Niciodată nu se întâmplă *să nu fie* acolo. Viața *nu se termină* niciodată, prin urmare cum poate exista un punct în care viața *să înceapă!*

Haide, ajută-mă cu chestia asta? Ştii unde încerc să ajung.

Da, ştiu. Vrei să Mă bagi într-o dezbatere despre avorturi.

Da, aşa este! Recunosc! Vreau să spun, îl am pe Dumnezeu aici şi am şansa de a pune această întrebare monumentală. Când începe viața?

Şi răspunsul este atât de monumental, încât nu-l poți auzi.

Pune-mă iarăşi la încercare!

Ea nu începe *niciodată.* Viața „nu începe” *niciodată,* deoarece viața *nu se sfârşeşte* niciodată. Tu vrei să intrăm în detalii tehnice, biologice astfel încât, pe baza a ceea ce vrei să numeşti ..legea lui Dumnezeu”, să poți concepe „o regulă” despre cum ar trebui să se comporte oamenii - şi apoi să-i pedepseşti dacă nu se comportă în felul acesta.

Şi ce-i rău în asta? Ea ne-ar permite să-i omorâm pe doctori în stațiile de parcare ale clinicilor şi să rămânem nepedepsiți.

Da, înțeleg. De-a lungul anilor, m-ați folosit pe Mine şi ce ați declarat *voi* a fi *legile Mele* ca pe o justificare pentru tot felul de lucruri.

Haide! De ce nu spui clar că a face un avort înseamnă crimă?

Nu poți să omori pe nimeni şi nimic.

Nu. Dar poți să pui capăt „individualizării" lui! Iar în limba noastră, asta se numeşte *a omorî.*

Voi nu puteți opri procesul în cadrul căruia parte din Mine se exprimă în mod individual într-un anumit fel, fără ca acea parte din Mine care se exprimă în acel fel să fie de acord.

Ce? Ce spui?

Spun că nimic nu se întâmplă împotriva voii lui Dumnezeu.

Viața şi tot ceea ce se întâmplă este o exprimare a voii lui Dumnezeu - a se citi, voia *voastră* - care se manifestă.

Am spus în acest dialog că voia voastră este voia Mea. Asta, deoarece suntem numai Unul.

Viața este voia lui Dumnezeu *care se exprimă în mod perfect.* Dacă ar fi să se întâmple ceva *împotriva* voii lui Dumnezeu, acest lucru nu s-ar putea întâmpla. *Nu s-ar putea întâmpla,* prin însăşi definiția lui Cine şi Ce Este Dumnezeu. Crezi tu că un suflet poate *să decidă ceva,* cumva, pentru altcineva? Crezi tu că voi, ca indivizi, puteți să influențați pe ceilalți în moduri în care ei nu vor să fie influențați? O astfel de credință ar trebui să se bazeze pe ideea că sunteți separați unul de celălalt.

Voi credeți că puteți influența viața într-un mod în care Dumnezeu nu ar vrea ca viața să fie influențată? O astfel de credință ar trebui să se bazeze pe ideea că voi sunteți separați de Mine.

Ambele idei sunt false.

E o aroganță nemăsurată convingerea voastră că puteți influența universul într-un mod cu care universul nu este de acord. Aici aveți de-a face cu forțe puternice şi unii dintre voi credeți că sunteți mai puternici decât cea mai puternică forță. Nu sunteți. Şi nu sunteți nici *mai puțin puternici* decât cea mai puternică forță.

Voi *sunteți* cea mai puternică forță. Nici mai mult mei mai puțin. Deci, fie forța cu voi![42]

Vrei să spui că eu nu pot să omor pe nimeni fără permisiunea ei sau a lui? Vrei să spui că, la un nivel mai înalt, oricine care a fost omorât vreodată *a fost de acord* să fie omorât?

Priveşti lucrurile din punct de vedere pământesc, gândeşti despre ele din punct de vede pământesc şi toate astea o să ți se pară fără sens.

***Nu pot să nu* gândesc din „punct de vedere pământesc". Eu sunt *aici, chiar acum,* pe Pământ!**

Adevăr vă spun Eu vouă: Voi sunteți „în această lume, dar nu aparțineți ei[43]".

Prin urmare, realitatea mea pământeană nu este câtuşi de puțin o realitate?

Chiar credeai că este?

[42] Urarea folosită de Jedi în filmul Războiul Stelelor.
[43] Compară Ioan XVII, 15,16, Noul Testament

Nu ştiu.

Nu te-ai gândit niciodată că „Se întâmplă ceva de mai mare anvergură aici”?

Da, bineînțeles că m-am gândit.

Păi, *asta se întâmplă. Exact ce îți explic eu aici.*

Bine. M-am prins. Presupun deci că pot să ies chiar cum în stradă şi să omor pe oricine, deoarece oricum n-aş fi putut-o face dacă persoana respectivă n-ar fi fost de acord!

De fapt, neamul omenesc chiar aşa şi acționează. E interesant că, deşi treaba asta vă dă atâtea dureri de cap, totuşi acționați ca şi cum ceea ce ai spus ar fi un adevăr.

Ba, mai mult decât atât, omorâți oameni *împotriva* voinței lor, ca şi când aceasta n-ar conta!

Bineînțeles* că contează! Numai că, ceea ce vrem noi, contează *mai mult* Nu înțelegi? În momentul în care noi, oamenii, omoram pe cineva, noi nu spunem că fapta noastră nu contează. Ar fi superficial să gândim aşa. Numai că, ceea ce dorim *noi,* contează *mult mai mult.

Înțeleg. Deci, vă este mai uşor să acceptați că e în regulă să omorâți pe cineva *împotriva* voinței lui. Acest lucru îl puteți face fără să fiți pedepsiți. Sentimentul că e ceva greşit apare atunci când o faceți *îndeplinind* voința celuilalt.

N-am spus niciodată asta. Nu aşa gândesc oamenii.

Nu? Lasă-Mă să-ți arăt cât de ipocriți sunteți unii dintre voi. Spuneți că este în regulă să omori pe cineva *împotriva* voinței lui, atâta timp cât *voi* aveți un motiv bun şi suficient ca să vreți să-i vedeți morți, cum ar fi de exemplu un război, sau în cazul unei execuții - sau un doctor omorât în parcarea unei clinici în care se fac avorturi. Dar dacă o persoană simte că *ea* are un motiv bun şi suficient pentru a se vedea *pe ea însăşi* moartă, voi nu o ajutați să moară. Aceasta ar fi „sinucidere asistată”' şi ar fi un lucru rău!

Îți bați joc de mine.

Nu. *Voi* vă bateți joc de *Mine.* Spui că Eu *aş ierta* faptul că voi omorâți pe cineva *împotriva voinței lui* şi că Eu aş *condamna* faptul că voi omorâți pe cineva *conform* voinței lui.

E o nebunie întreagă.

Dar voi nu numai că nu reuşiți să vedeți nebunia, ci, în realitate, pretindeți că cei care *dau la iveală această nebunie* sunt cei care sunt nebuni. Că *voi* gândiți cu capul pe umeri, iar ei sunt doar persoane care bagă zâzanie.

Iar aceasta este logica chinuită după care vă construiți *întreaga voastră viață* cât şi *toate teologiile voastre.*

Niciodată nu am privit lucrurile în felul acesta.

Adevăr vă spun Eu vouă: A venit momentul să priviți lucrurile dintr-un nou punct de vedere. E momentul renaşterii voastre ca indivizi şi ca societate. Trebuie să recreați lumea voastră acum, înainte de a o distruge cu nebuniile voastre.

Ascultă-Mă.

Suntem cu Toții Unul.

Suntem numai Unul.

Voi nu sunteți separați de Mine şi nu sunteți separați unul de celălalt. În tot ceea ce facem Noi, acționăm la unison unul cu celălalt. Realitatea noastră este o realitate cocreată. Dacă voi puneți capăt unei sarcini, Noi punem capăt unei sarcini. Voia voastră este voia Mea.

Nici un aspect individual al Divinității nu are putere asupra unui alt aspect al Divinității. Nu e posibil ca un suflet să-l afecteze pe altul împotriva voinței acestuia. Nu există victime şi nu există ticăloşi.

Nu poți înțelege acest lucru din punctul vostru limitat de vedere; dar îți spun Eu că este aşa.

Există un singur motiv pentru a fi, a face sau a avea ceva - ca o afirmare directă a lui Cine Eşti. Dacă Cine Eşti, ca individ şi ca societate, este cine alegi şi doreşti să fii, nu există nici un motiv pentru a schimba ceva. Dacă, pe de altă parte, crezi că te aşteptă o experiență mai grandioasă pe care să o trăieşti - o exprimare încă şi mai măreață a Divinității, decât cea pe care tocmai o trăieşti - atunci mută-te în acel adevăr.

Întrucât Noi co-crem cu toții, este în folosul Nostru să facem ce putem pentru a arăta altora drumul pe care amintite părți din Noi vor să meargă. Tu poți să fii cel-care-arată-calea, înfățişând viața pe care ai vrea să o creezi şi invitându-i pe ceilalți să-ți urmeze exemplul. Ai putea chiar să spui „Eu sunt calea şi viața. Urmați-mă”. Dar fii atent! Unii au fost crucificați pentru că au făcut asemenea afirmații.

Mulțumesc. Voi lua în seamă avertismentul. Mă voi ține în umbră.

Văd că la asta te pricepi foarte bine.

Păi nu prea e uşor să te ții în umbră când zici că ai o conversație cu Dumnezeu!

Şi alții au descoperit lucrul ăsta.

Iată un motiv bun să-mi țin gura.

E cam târziu acum.

Şi a cui e vina?

Înțeleg ce vrei să spui.

E în regulă. Te iert.

Chiar Mă ierți?

Da.

Cum de Mă poți ierta?

Pentru că pot să înțeleg ceea ce ai făcut. Înțeleg de ce ai venit la mine şi de ce am început acest dialog. Iar atunci când înțeleg motivul pentru care se face un lucru, pot ierta toate complicațiile pe care acesta le provoacă sau le creează.

Hmm! Interesant! Asta înseamnă că poți să te gândeşti la Dumnezeu ca fiind tot aşa de magnific ca şi tine.

Touche!

Relația ta cu Mine este neobişnuită. În unele privințe crezi că nu ai putea fi niciodată tot atât de magnific ca Mine, iar în altele crezi că Eu pot să fiu tot atât de magnific ca şi tine.

Nu ți se pare interesant lucrul ăsta?

Fascinant.

Asta se întâmplă pentru că tu crezi că Noi suntem separați. Aceste închipuiri ar dispare dacă te-ai gândi că Noi suntem Unul.

Aceasta este principala diferență dintre civilizația voastră - care este realmente o civilizație „de bebeluşi"; o civilizație primitivă - şi civilizațiile foarte evoluate din univers. Cea mai semnificativă diferență este că, în civilizațiile foarte evoluate, tuturor ființelor conştiente le este clar că nu există separare între ele şi ceea ce voi numiți „Dumnezeu".

Lor le este de asemenea clar că nu există separare între ei şi ceilalți. Ei ştiu că fiecare trăieşte o experiență individuală a întregului.

O, grozav! Acum o să intri în subiectul legat de societățile foarte evoluate din univers. De mult aştept asta.

Da, cred că e momentul să explorăm acest domeniu.

Dar înainte de a o face trebuie să mă întorc pentru ultima dată la subiectul avorturilor. Nu e aşa că nu spui aici că este absolut în regulă să omoram oameni, dat fiind că nimic nu i se poate întâmpla unui suflet omenesc împotriva voinței lui? Tu nu ierți avorturile şi nici nu ne dai „cale de ieşire" în această problemă, nu-i aşa?

Nici nu iert nici nu condamn avorturile, tot aşa cum nu iert şi nu condamn războiul.

Poporul fiecărei țări crede că Eu iert războiul pe care-l poartă ei şi condamn războiul pe care-l poartă adversarii lor. Oamenii din fiecare națiune cred că ei îl au pe „Dumnezeu de partea lor". În fiecare situație se presupune acelaşi lucru. Şi, într-adevăr, fiecare *persoană* simte acelaşi lucru - sau, cel puțin, *speră* că este adevărat, ori de câte ori se ia o decizie sau se face o alegere.

Şi ştii *de ce* toate creaturile cred că Dumnezeu e de partea lor? *Deoarece Eu chiar sunt.* Iar toate creaturile au un mod intuitiv de a cunoaşte acest lucru.

E doar un alt mod de a spune „Voia ta pentru tine este voia Mea pentru tine". Iar *acesta* este doar un alt mod de a spune că v-am dat tuturor *liber arbitru.*.

Nu există liber arbitru dacă a-l exercita în anumite feluri, duce la pedepsire. Acesta este o parodie de liber arbitru şi îl transformă într-un fals.

Prin urmare nu există corect şi greşit când e vorba de avort sau război, de a cumpăra o maşină sau a te căsători cu o persoană, de a face sau a nu face sex, „de a-ți face datoria" sau de „a nu-ți face datoria", iar Eu nu am nici o preferință în aceste probleme.

Cu toții sunteți în decursul unui proces de a vă defini pe voi înşivă. Fiecare acțiune este un gest de definire de sine.

Dacă sunteți mulțumiți cu modul în care v-ați creat pe voi înşivă, dacă vă este de folos, veți continua să acționați în acelaşi fel. Dacă nu, vă veți opri. Aceasta se numeşte evoluție.

Procesul este încet, deoarece, pe măsură ce evoluați, vă schimbați în mod continuu ideile în ceea ce priveşte ce anume vă e cu adevărat de folos; vă schimbați în permanență conceptele legate de „plăcere”.

Aminteşte-ți ce am spus mai devreme. Poți să-ți dai seama cât de mult a evoluat o persoană sau o societate după ce anume „numeşte ea plăcere”. Şi, adaug acum, după ce anume declară ea că îi este de folos.

Dacă îți este de folos să mergi la război şi să omori alte ființe, aşa vei face. Dacă-ți este de folos să pui capăt unei sarcini, aşa vei face. Singurul lucru care se schimbă, pe măsură ce evoluezi, este noțiunea referitoare la ceea ce îți este de folos. Iar aceasta se bazează pe ce anume gândeşti tu că încerci să faci.

Dacă încerci să ajungi la Seattle, nu-ți va fi de folos să te îndrepți spre San Jose. Nu se pune problema că „este greşit din punct de vedere moral” să mergi la San Jose - pur şi simplu nu îți este de nici un folos.

Prin urmare, problema a ceea ce încerci să faci devine o problemă de *importanță primordială.* Nu doar în viața ta în general, ci în fiecare *moment* al vieții tale în mod special. Deoarece, în aceste *momentele* ale vieții se creează viața însăşi.

Toate acestea au fost discutate foarte detaliat la începutul dialogului nostru sfânt pe care ai ajuns să-l numeşti volumul I. Le repet aici, deoarece se pare că ai nevoie să ți se reamintească, pentru că, altfel, nu M-ai fi întrebat niciodată despre avort.

Când eşti pe punctul de a face un avort sau când eşti pe punctul de a fuma o țigară, sau când eşti pe punctul de a frige şi a mânca un animal şi când eşti pe punctul de a tăia drumul cuiva în trafic - fie că problema este de mică sau mare importanță, sau dacă alegerea este majoră sau minoră, nu există decât o singură întrebare pe care trebuie să o iei în considerare: acesta Sunt Eu cu Adevărat? Acesta aleg eu să fiu acum?

Şi înțelege următorul lucru: *Nu există ceva care să nu aibă consecințe.* Orice are o consecință. Consecința este: cine şi ce eşti tu.

Iar, chiar acum, tu eşti în decursul acțiunii de a-ți defini Sinele.

Acesta este răspunsul la întrebarea ta legată de avort. Acesta este răspunsul la întrebarea ta legată de război. Acesta este răspunsul la întrebarea ta legată de problema fumatului şi a hranei bazată pe came şi *la oricare întrebare referitoare la un comportament pe care l-ai avut vreodată.*

Fiecare acțiune este un gest de definire de sine. Orice gândeşti, spui şi faci anunță „Acesta este Cine Sunt”.

15

Scumpii Mei copii, vreau să vă spun că această problemă a lui Cine Sunteți şi Cine Alegeți Voi să Fiți este una de mare importanță. Nu numai pentru că ea dă tonul experienței voastre, ci pentru că ea creează natura Mea.

Toată viața vi s-a apus că Dumnezeu v-a creat. Acum vin şi vă spun: voi îl creați pe Dumnezeu.

Ştiu că aceasta înseamnă o reaşezare masivă a înțelegerii voastre. Dar este una necesară, dacă e să faceți adevărata lucrare pentru care ați venit.

Cu toții suntem angajați într-o lucrare sfântă. Voi şi cu Mine călcăm pe un drum sacru.

Aceasta este Cărarea.

În fiecare moment Dumnezeu se exprimă pe El Însuşi în voi, ca voi şi prin voi. Voi alegeți întotdeauna cum va fi creat Dumnezeu, iar El nu vă va lua niciodată această posibilitate de alegere şi nici nu vă va pedepsi pentru că faceți alegerea „greşită". Şi nu se poate spune că nu aveți îndrumare în această privință şi că nu veți avea niciodată. Adânc construit *în interiorul* vostru este un sistem intern de îndrumare care vă arată drumul spre casă. Aceasta este vocea care vă vorbeşte întotdeauna despre cele mai înalte alegeri, care vă pune în față cea mai grandioasă viziune a voastră. Nu trebuie să faceți altceva decât să luați în seamă această voce şi să nu abandonați viziunea.

Pe tot parcursul istoriei voastre v-am trimis învățători. În fiecare zi şi în fiecare moment, mesagerii Mei v-au adus veştile cele bune ale marii bucurii.

S-au scris scrieri sfinte şi s-au trăit vieți sfinte pentru ca voi să puteți cunoaşte acest adevăr etern: Voi şi cu Mine Una suntem.

Din nou vă trimit scrieri sfinte - pe una dintre ele o țineți acum în mână. Din nou vă trimit mesageri care se străduiesc să vă aducă **Cuvântul lui Dumnezeu**. Veți asculta voi aceste cuvinte? Îi veți auzi voi pe aceşti mesageri? *Veți deveni voi unul dintre ei?*

Aceasta este marea întrebare. Aceasta este măreața invitație. Aceasta este decizia glorioasă. Lumea aşteptă declarația voastră. Iar voi faceți această declarație prin viața voastră, aşa cum o trăiți.

Neamul omenesc nu are nici o şansă să se ridice de la nivelul gândurilor celor de mai jos, până când nu vă ridicați voi înşivă către ideile voastre cele mai înalte.

Acele idei exprimate prin voi, pe măsură ce voi creați matrița şi organizați scena pe care acționați, servesc ca model pentru următorul nivel al experienței umane.

Voi sunteți viața şi calea. Lumea vă va urma. Nu aveți de ales în această privință. Este singura privință în care nu aveți liber arbitru. Lucrurile sunt aşa cum sunt, pur şi simplu, Asta Este Calea. Lumea voastră va urma ideile pe care le aveți despre voi înşivă. Întotdeauna a fost aşa, întotdeauna va fi aşa. Mai întâi apare gândul despre voi înşivă şi apoi urmează lumea exterioară a manifestării fizice.

Creați ceea ce gândiți. Deveniți ceea ce creați. Exprimați ceea ce deveniți. Trăiți ca experiență ceea ce exprimați. Sunteți ceea ce trăiți ca experiență. Gândiți ceea ce sunteți.

Cercul e complet.

Lucrarea sfântă în care v-ați angajat tocmai a început, pentru că acum, în sfârşit, înțelegeți ce faceți.

Voi sunteți cei care v-ați adus în starea de a şti acest lucru şi voi sunteți cei care v-ați adus în starea de a vă păsa. Şi, într-adevăr, acum, mai mult decât oricând înainte, vă pasă de Cine Sunteți Voi cu Adevărat, pentru că acum vedeți, în sfârşit, ideea în întregul ei.

Eu sunt cine sunteți voi.

Voi îl definiți pe Dumnezeu.

V-am trimis pe voi - o parte binecuvântată din Mine - în formă fizică, astfel încât să Mă pot cunoaşte pe Mine însumi ca experiență, pentru că Eu nu Mă cunosc decât ca pe un concept. Viața există ca un instrument, pentru ca Dumnezeu să transforme conceptul în experiență. Ea există pentru ca voi să faceți acelaşi lucru. Pentru că voi sunteți Dumnezeu care faceți aceasta.

Eu aleg să Mă re-creez pe Mine Însumi din nou, absolut în fiecare moment. Eu aleg să trăiesc experiența celei mai grandioase versiuni a celei mai mărețe viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine Sunt. V-am creat pe voi, astfel încât voi să mă puteți re-crea pe Mine. Aceasta este lucrarea Noastră sfântă. Aceasta este cea mai mare bucurie a Noastră. Aceasta este însăşi rațiunea Noastră de a fi.

16

Sunt copleşit de respect şi veneraţie la citirea acestor cuvinte. Mulţumesc că eşti aici cu mine în felul acesta. Mulţumesc că eşti aici cu noi toţi.

Cu plăcere. Eu îţi mulţumesc *pe* că eşti aici pentru *Mine.*

Mai am câteva întrebări, unele legate de acele „entităţi evoluate", iar apoi îmi voi da voie să închei acest dialog.

Iubitul Meu, *niciodată* nu vei încheia acest dialog, şi nici nu va trebui vreodată s-o faci, conversaţia ta cu Dumnezeu va continua veşnic. Iar acum, că eşti angajat în mod activ în ea, această conversaţie va duce curând la prietenie. Toate conversaţiile bune duc în cele din urmă la prietenie şi, în curând, conversaţia ta cu Dumnezeu va da naştere la o *Prietenie cu Dumnezeu.*

Simt acest lucru. Simt că am devenit cu adevărat *prieteni.*

Şi în toate relaţiile se întâmplă că prietenia, dacă este hrănită, stimulată şi lăsată să evolueze, va produce, în sfârşit, un sentiment de comuniune. Vei simţi şi vei trăi experienţa că Sinele tău este în *Comuniune cu Dumnezeu.*

Aceasta va fi o Comuniune Sfântă, pentru că atunci Noi vom vorbi ca Unul.

Şi astfel, acest dialog va continua?

Da, întotdeauna.

Şi nu va trebui să spun la revedere la sfârşitul acestui volum?

Nu trebuie să spui niciodată „la revedere". Trebuie să spui doar „Bună ziua".

Eşti minunat, ştiai asta? Eşti, pur şi simplu, minunat.

Aşa eşti şi tu, fiul Meu. Aşa eşti şi tu. Aşa sunt toţi copiii Mei de pretutindeni.

***Chiar* ai copii „pretutindeni"?**

Bineînţeles.

Vreau să spun, literalmente, *pretutindeni.* Există viaţă pe alte planete? Sunt copii de-ai Tăi altundeva în univers?

Iarăşi, bineînţeles.

Sunt aceste civilizaţii, mai avansate?

Unele dintre ele, da.

În ce privinţă?

În toate privinţele. Tehnologic. Politic. Social. Spiritual. Fizic. Şi psihologic.

De exemplu, înclinația ta pentru comparații, insistența cu care le faci, cât şi nevoia ta constantă de a caracteriza ceva ca „mai bine”' sau „mai rău”, „mai înalt”' sau „mai jos”, „bine” sau „rău”, demonstrează cât de mult ați căzut voi în dualitate; cât de adânc v-ați scufundat în separatism.

La civilizațiile mai avansate nu observi aceste caracteristici? Si ce vrei să spui prin dualitate?

Nivelul gradului de avansare a unei societăți este reflectat în mod inevitabil în cât de duală este gândirea ei. Evoluția socială este dovedită prin trecerea spre unitate şi nu spre separatism.

De ce? De ce este unitatea un astfel de etalon?

Deoarece unitatea este adevărul. Separatismul este iluzia. Atâta timp cât o societate se vede pe ea însăşi ca separată - o serie sau o adunare de unități separate - ea trăieşte în iluzie.

Toată viața de pe planeta voastră este construită pe separatism; se bazează pe dualitate.

Vă imaginați pe voi înşivă ca fiind familii sau clanuri separate, adunate în cartiere sau state separate, grupate în țări sau națiuni separate, care formează o lume sau o planetă separată.

Vă închipuiți că lumea voastră este unica lume din univers care este locuită. Vă închipuiți că națiunea voastră este cea mai grozavă națiune de pe Pământ. Vă închipuiți că statul vostru este cel mai bun stat, iar familia voastră cea mai minunată familie din stat.

În cele din urmă credeți că *voi* sunteți mai buni decât oricine altcineva din familia voastră.

O! Pretindeți că *nu gândiți* nimic de genul acesta, dar *acționați ca şi cum aşa ați gândi.*

Adevăratele voastre gânduri se reflectă în fiecare zi în deciziile voastre sociale. În concluziile voastre politice. În atitudinile voastre religioase. În alegerile voastre economice şi în selecțiile voastre individuale pe care le faceți în legătură cu orice, începând de la prieteni până la sisteme de credință şi chiar până la relația voastră cu Dumnezeu. Adică, cu Mine.

Vă simțiți atât de separați de Mine încât vă imaginați că Eu nici măcar nu vreau să vorbesc cu voi. Şi astfel, vi se cere să negați însăşi veridicitatea propriei voastre experiențe. *Experiența* voastră vă arată că voi şi cu Mine Una suntem, dar voi refuzați *să o credeți.* Astfel, voi nu numai că vă separați unul de celălalt, ci şi de propriu vostru adevăr.

Cum poate să se separe o persoană de propriul lui sau ei adevăr?

Ignorându-l. Văzându-l şi negându-l. Sau, schimbându-l, răsucindu-l, contorsionându-l pentru a se încadra într-o noțiune preconcepută pe care o aveți despre cum ar trebui să stea lucrurile.

Hai să luăm întrebarea cu care ai început acum. Ai întrebat dacă există viață pe alte planete. Am răspuns „Bineînțeles”'. Am spus „Bineînțeles”', deoarece totul este extraordinar de evident. Este atât de evident, încât sunt surprins că ai mai pus această întrebare.

Iată cum se poate ca o persoană „să fie separată de propriul său adevăr”: privind adevărul în ochi atât de aproape încât nu se poate să nu-l vadă - şi apoi negând ceea ce vede.

Negarea este mecanismul folosit aici. Şi negarea nu este nicăieri mai insidioasă decât în auto-negare.

Ați petrecut o viață întreagă negând Cine şi Ce Sunteți Voi cu Adevărat.

Ar fi destul de trist dacă v-ați limita negarea la lucruri mai puțin personale, cum ar fi subțierea stratului de ozon, distrugerea pădurilor vechi, sau tratamentul groaznic pe care-l aplicați tinerilor voştri. Dar voi nu vă mulțumiți cu a nega tot ceea ce vedeți în jurul vostru, nu vă potoliți până nu negați tot ceea ce vedeți şi în *interiorul* vostru.

Vedeți binele şi compasiunea din voi, dar le negați. Vedeți înțelepciunea din voi, dar o negați. Vedeți infinita posibilitate din voi, dar o negați. Vedeți şi trăiți experiența Dumnezeului din voi, dar îl negați.

Negați că eu mă aflu înăuntrul vostru - că Eu *sunt* voi - şi că, prin aceasta, îmi negați locul pe care-l am de drept şi pe care e normal să-l am.

Eu nu Te-am negat şi nu Te neg.

Admiți că eşti Dumnezeu?

Păi, nu prea aş spune *asta* ...

Exact; şi adevăr vă spun Eu vouă: *„Înainte să cânte cocoşul, Mă vei nega (vă veți lepăda de mine) de trei ori”*. Mă veți nega, chiar prin gândurile voastre, Mă veți nega, chiar prin cuvintele voastre, Mă veți nega, chiar prin acțiunile voastre.

În inima voastră, voi ştiți că Eu sunt cu voi, în voi; că Noi suntem Una. Şi cu toate acestea. Mă negați.

Da, unii dintre voi spun că Eu exist. Dar departe de voi, *Acolo,* undeva, foarte departe. Şi cu cât vă imaginați că Eu sunt mai departe de voi, cu atât mai mult vă îndepărtați de propriul vostru adevăr.

Şi la fel ca în cazul multor alte lucruri în viață - de la distrugerea resurselor naturale ale planetei voastre, până la abuzurile comise asupra copiilor în atât de multe dintre casele voastre - voi vedeți acest lucru, dar nu-l credeți.

Dar de ce? *De ce?* De ce vedem şi totuşi nu credem?

Pentru că sunteți atât de prinşi în iluzie, sunteți atât de cufundați în iluzie încât nu puteți să vedeți dincolo de ea. Şi, într-adevăr, *nu trebuie* să vedeți, pentru ca iluzia să continue. Aceasta este Dicotomia Divină.

Voi *trebuie* să mă negați pe mine, dacă e să continuați să vă străduiți *să deveniți* Eu. Şi aceasta vreți să faceți în continuare. Dar voi nu puteți să deveniți ceea ce sunteți deja. Prin urmare, negarea e importantă. E o unealtă folositoare.

Până când nu vă mai foloseşte.

Maestrul ştie că negarea este pentru cei care aleg să facă iluzia să continue. Acceptarea este pentru cei care aleg acum ca iluzia să se sfârşească.

Acceptare, declarare, demonstrare. Acestea sunt *cele trei trepte* spre Dumnezeu. Acceptarea lui Cine şi Ce Sunteți Voi cu Adevărat. Proclamarea acestui lucru, pentru ca toată lumea să-l audă. Şi demonstrarea lui în orice mod cu putință.

Proclamarea Sinelui este *întotdeauna* urmată de demonstrare. Veți *demonstra* că Sinele vostru este Dumnezeu - exact aşa cum demonstrați acum ceea ce gândiți voi despre Sinele vostru, despre voi înşivă. Întreaga voastră viață este o demonstrare a acestui lucru.

Dar, o dată cu această demonstrare va veni cea mai mare provocare. Pentru că, în momentul în care încetați de a vă mai nega Sinele - pe voi înşivă - alții vă vor nega *pe voi.*

În momentul în care proclamați Unimea voastră cu Dumnezeu, alții vă vor învinui public de parteneriat cu Satana.

În momentul în care rostiți cel mai înalt adevăr, alții vor spune că rostiți cea mai josnică blasfemie.

Şi, aşa cum se întâmplă cu toți maeştrii care-şi demonstrează cu blândețe starea lor de maestru, veți fi şi adulați şi insultați, şi ridicați în slăvi şi denigrați, şi venerați şi crucificați. Pentru că, în timp ce pentru voi ciclu se va încheia, cei care încă trăiesc în iluzie nu vor şti ce să înțeleagă în ceea ce vă priveşte.

Dar ce se va întâmpla cu mine? Nu înțeleg. Totul mi-e neclar. Credeam că ai spus, iarăşi şi iarăşi, că iluzia trebuie să continue, că „jocul" trebuie să meargă mai departe, pentru ca să existe un „joc".

Da. Am spus asta. Şi aşa se şi întâmplă. Jocul într-adevăr merge mai departe. Faptul că unul sau doi dintre voi încheie ciclul iluziei, asta nu pune capăt jocului - nici pentru voi şi nici pentru alți jucători.

Jocul nu se încheie până ce Totul-din-Tot nu devine din nou Unul. Şi nici măcar atunci nu se încheie. Pentru că, în momentul reuniunii divine a Totului cu Toate, beatitudinea va fi atât de magnifică, atât de intensă, încât Eu-Noi-Tu ne vom deschide literalmente într-o izbucnire de bucurie, vom exploda de fericire - iar ciclul o va lua de la început.

El nu se va termina *niciodată,* copilul Meu. Jocul nu se va termina *niciodată,* pentru că jocul este viața însăşi, iar viața este Cine Suntem Noi.

Dar ce se întâmplă cu elementul individual, sau cu „Partea din Totul", după cum o numeşti Tu - cel care se înalță spre starea de maestru, care atinge cunoaşterea totală?

Acel maestru ştie că numai partea lui din ciclu e completă. El ştie că numai experiența lui legată de iluzie s-a încheiat.

Acum maestrul râde, deoarece maestrul vede planul măiestrit. Maestrul vede că jocul continuă, chiar dacă ciclul lui/ei s-a încheiat; că experiența continuă. Apoi, maestrul vede, de asemenea, rolul pe care-l poate juca în cadrul experienței. Rolul maestrului este de a-i conduce pe alții la starea de maestru. Şi, astfel, maestrul continuă să-şi joace rolul, dar într-un mod nou, cu unelte noi. Pentru că, văzând iluzia, maestrul se dă la o parte din calea ei. Maestrul va face aceasta din când în când, atunci când îi serveşte scopului şi plăcerii lui/ei. În felul acesta, el/ea declară şi îşi demonstrează starea de maestru şi este numit /numită de către alții, Dumenezu/Dumnezeiță.

Când toți cei din neamul tău vor fi conduşi spre starea de maestru şi o vor atinge, atunci întregul tău neam (pentru că neamul tău *este* un întreg) se a mişca cu uşurință prin timp şi spațiu (atunci veți stăpâni legile fizicii, întrucât le veți înțelege) şi vă veți strădui să-i ajutați pe cei care aparțin altor neamuri şi altor civilizații să ajungă, de asemenea, la starea de maestru.

Aşa cum fac acum cu noi cei din alte neamuri şi alte civilizații?

Exact. Precis.

Şi numai atunci când toate neamurile din toate universurile au atins starea de maestru ...

...sau, după cum aş zice Eu, numai atunci când Totul care sunt Eu a cunoscut Unimea...

... această parte a ciclului se va încheia.

Ai exprimat-o într-un mod foarte înțelept. Pentru că ciclul însuşi nu se încheie *niciodată.*

Deoarece însuşi sfârşitul acestei părți a ciclului este ciclul însuşi!

Bravo! *Magnific!*
Deci, ai înțeles!
Prin urmare, da! există viață pe alte planete. Şi, da! mare parte din ea este mai avansată decât pe planeta voastră.

În ce privință? Niciodată nu ai răspuns cu adevărat la această întrebare.

Ba da, am răspuns. Am spus, în toate privințele. Tehnologic. Politic. Social. Spiritual. Fizic. Psihologic.

Da, dar dă-mi nişte exemple. Acestea sunt nişte afirmații atât de largi, încât pentru mine nu au nici un înțeles.

Ştii, îmi place adevărul tău. Nu oricine l-ar putea privi pe Dumnezeu în ochi, declarând că ceea ce spune El nu are nici un înțeles.

Şi? Care-i problema?!

Exact. Asta-i atitudinea corectă. Deoarece, bineînțeles că ai dreptate. Tu poți să Mă provoci, să Mă înfrunți, să Mă chestionezi cât vrei, iar Eu nu am de gând să fac nici un afurisit de gest.
Cu toate acestea, Eu pot să fac un gest binecuvântat, aşa cum fac aici cu acest dialog. Nu reprezintă el o binecuvântare?

Da aşa este. Şi mulți oameni au fost ajutați prin el. Milioane au fost şi sunt influențați de el.

Ştiu acest lucru. Face parte din „planul măiestrit". Planul care vă arată cum să deveniți maeştri.

Ştiai de la început că această trilogie va avea un succes enorm, nu-i aşa?

Bineînțeles că ştiam. Cine crezi tu că a făcut-o să aibă asemenea succes? Cine îți imaginezi tu că i-a făcut pe acei oameni care o citesc să-şi găsească drumul către ea?
Adevăr îți spun Eu ție: Cunosc fiecare persoană care se va îndrepta spre această carte şi cunosc şi motivul care l-a adus către ea pe fiecare dintre ei.
Şi ei ştiu acest lucru.
Singura întrebare este: Mă vor nega ei din nou?

Are vreo importanță pentru tine?

Absolut nici una. Într-o zi, toți copiii Mei se vor întoarce la Mine. Nu se pune problema dacă, ci *când* o vor face. Şi astfel, s-ar putea să aibă importanță pentru ei. Prin urmare, cei care au urechi de auzit, să audă.

Da - vorbeam despre viață pe alte planete şi erai pe punctul de a mai da nişte exemple în legătură cu modul în care aceasta este atât de extraordinar de avansată față de viața de pe Pământ.

Din punct de vedere tehnologic, majoritatea celorlalte civilizații sunt mult înaintea voastră. Mai există şi dintre aceia care sunt în urma voastră, ca să zicem aşa, dar nu mulți. Majoritatea sunt mult înaintea voastră

În ce privință? *Dă-mi un exemplu.*

Bine. Vremea. Se pare că voi nu sunteți în stare să o controlați. (Nici măcar nu puteți să o preziceți cum trebuie!). Prin urmare, voi sunteți supuşi capriciilor ei. Majoritatea lumilor nu sunt. Ființele de pe majoritatea planetelor pot controla temperatura locală, de exemplu.

Pot? Credem că, pe o planetă, temperatura este produsul distanței ei față de soare, a atmosferei ei etc.

Aceste lucruri stabilesc parametri. În cadrul acestor parametri se pot face multe.

Cum aşa? În ce privință?

Prin controlul mediului înconjurător. Reuşind sau nu să creeze anumite condiții în atmosferă.

Vezi tu, nu e doar o problemă de unde te afli față de un soare, ci de ce anume aşezi *între* tine şi acel soare.

Ați plasat cele mai periculoase lucruri în atmosfera voastră - şi le-ați scos pe câteva dintre cele mai importante. Dar voi negați aceasta. Adică, majoritatea dintre voi nu vor să admită. Nu vreți să recunoaşteți acest lucru, nici măcar când cele mai elevate minți dintre voi vă dovedesc, fără posibilitate de tăgadă, răul pe care-l faceți. Pe cele mai elevate minți dintre voi le numiți nebune şi spuneți că ştiți voi mai bine.

Sau spuneți că aceşti oameni înțelepți urmăresc scopuri personale, vor să demonstreze un punct de vedere şi îşi apără propriile interese. Dar *voi* vă urmăriți scopurile personale. *Voi* vă străduiți să demonstrați un punct de vedere. *Voi* vă apărați propriile interese.

Iar interesul vostru principal este voi înşivă. Orice dovadă, indiferent cât de ştiințifică e ea - indiferent cât de bine poate fi demonstrată şi cât de convingătoare este - va fi negată, dacă ea vă încalcă interesul propriu.

E o afirmație foarte dură şi nu sunt sigur că e adevărată.

Chiar aşa? Acum îl faci pe Dumnezeu mincinos?

Păi, n-aş zice-o chiar aşa .

Ştii cât le-a trebuit națiunilor voastre doar *să accepte* să înceteze otrăvirea cu freon a atmosferei?

Da... păi...

Păi, nimic. De ce crezi tu că le-a trebuit atât de mult? Nu contează. Îți spun eu. Le-a trebuit atât de mult, pentru că a înceta această otrăvire le-ar fi costat o grămadă de bani pe multe dintre companiile cele mai mari. Le-a trebuit atât de mult, pentru că ar fi însemnat ca mulți oameni să renunțe la confortul lor.

Le-a trebuit atât de mult, pentru că, timp de ani de zile, mulți oameni şi multe națiuni au ales să nege - *au avut nevoie* să nege - dovezile, pentru a-şi proteja interesele aflate în status quo; pentru a păstra situația aşa cum era.

Numai atunci când rata cancerului de piele a crescut alarmant, numai atunci când temperaturile au început să crească şi ghețarii şi zăpezile să se topească, numai atunci când oceanele s-au încălzit şi lacurile şi râurile au început să se reverse, numai atunci majoritatea dintre voi ați început să dați atenție acestei probleme.

Doar atunci când *propriile voastre interese personale* au cerut-o, ați văzut adevărul pe care mințile cele mai elevate dintre voi vi l-au arătat ani de zile.

Şi ce e rău în interesul personal? Credeam că în primul volum spuneai că interesul personal era un punct de pornire.

Aşa şi spuneam şi aşa şi este. Dar în alte civilizații şi în alte societăți de pe planete diferite, definiția „interesului personal" este mult mai largă decât în lumea voastră. Pentru creaturile iluminate, e foarte clar că ceea ce face rău unuia, face rău celor mai mulți şi că, de ceea ce beneficiază câțiva, *trebuie* să beneficieze cei mai mulți pentru că, altfel, până la urmă, nimeni nu beneficiază de nimic.

Pe planeta voastră lucrurile se întâmplă exact invers. Mulțimea ignoră ceea ce face rău unuia şi neagă ceea ce aduce beneficii câtorva.

Aceasta, deoarece definiția voastră despre interesul personal este foarte îngustă, ea de-abia se extinde de la individ la cei dragi lui - şi la aceştia, numai când ei se supun cerințelor lui.

Da, în primul volum am spus că, în toate relațiile, să faceți ceea ce este spre maximul interes al Sinelui. Dar am mai spus şi că, atunci când vedeți ce este spre maximul vostru interes, veți vedea că acesta este şi spre maximul interes al celuilalt - pentru că voi şi celălalt sunteți Una.

Tu şi ceilalți sunteți Una - iar acesta este un nivel de cunoaştere pe care voi nu l-ați atins.

Mă întrebi despre tehnologiile avansate şi Eu îți spun acest adevăr: Nu puteți avea tehnologii avansate care să vă fie benefice în vreun fel, fără să aveți gândire avansată.

Tehnologie avansată - fără gândire avansată - nu creează progres, ci moarte.

Deja ați trăit aceste experiențe pe planeta voastră şi sunteți foarte aproape de a le trăi din nou.

Ce vrei să spui? Despre ce vorbeşti?

Vreau să spun că, încă o dată înainte, ați atins pe planeta voastră culmile - realmente, mai mult decât culmile - pe care acum le urcați foarte încet. Ați avut pe Pământ o civilizație mult mai avansată decât cea care există acum. Şi ea s-a auto-distrus.

Nu numai că s-a auto-distrus, dar aproape că a distrus totul înjur.

A făcut-o pentru că nu a ştiut cum să manevreze chiar tehnologia pe care a dezvoltat-o. Evoluția ei tehnologică era atât de departe față de evoluția ei spirituală, încât a sfârşit prin a-şi face din tehnologie un Dumnezeu. Oamenii adorau tehnologia şi tot ceea ce ea putea să creeze

şi să aducă. Şi, astfel, au obținut tot ceea ce tehnologia lor nestăpânită le-a adus - şi anume un dezastru de nestăpânit.

Literalmente, ei au pus capăt lumii lor.

Şi toate astea sau întâmplat aici, pe acest Pământ?

Da.

Vorbeşti despre Oraşul Pierdut al Atlantidei?

Unii dintre voi aşa l-au numit.

Şi Lemuria? Continentul Mu?

Şi asta este o parte a mitologiei voastre.

Deci, *este* adevărat? Chiar am ajuns la acel nivel înainte!?

L-ați şi depăşit, prietenul Meu, l-ați depăşit cu mult.

Şi, *într-adevăr,* ne-am distrus pe noi înşine!?

De ce eşti aşa de surprins? Acelaşi lucru îl faceți şi acum.

Ştiu asta. Vrei să ne spui cum ne putem opri?

Există multe alte cărți dedicate acestui subiect. Majoritatea oamenilor nu le iau în seamă.

Spune-ne un titlu, îți promit că îl vom lua în seamă.

Citeşte *The Last Hours of Ancient Sunlight*[44]

Scrisă de un om care s-a numit Thom Hartmann[45]. Da! îmi place extrem de mult cartea asta!

Bine. Acest mesager este inspirat. Adu această carte în atenția lumii.

Aşa voi face. Aşa voi face.

Ea spune tot ceea ce aş spune Eu aici ca răspuns la ultima ta întrebare. Nu e nevoie să rescriu această carte prin tine.

Ea conține un rezumat al nenumăratelor moduri în care-i faceți rău casei voastre, Pământul, şi a felului în care puteți să încetați distrugerea ei.

---

[44] *Ultimele ore ale soarelui străvechi.*

[45] Scriitor, viitorolog şi psihoterapeut. Această carte i-a adus în 1999 o invitație de a petrece o săptămână cu Dalai-Lama în India. Locuieşte cu familia în Vermont.

Până acum, neamul omenesc nu prea a făcut un lucru inteligent pe această planetă. De fapt, pe tot parcursul dialogului Tu ai descris specia noastră ca fiind „primitivă". Încă de când ai făcut pentru prima dată această remarcă, mă tot întreb cum trebuie să fie să trăieşti într-o civilizație non-primitivă. Spui că în univers există multe astfel de societăți şi civilizații.

Da.

Câte?

O mulțime.

Zeci? Sute?

Mii.

Mii? Există *mii* de civilizații avansate?

Da. Şi există şi alte civilizații mai primitive decât a voastră.

Ce anume face ca o societate să fie „primitivă" sau „avansată"?

Gradul în care îşi implementează propriile înțelegeri superioare ale lucrurilor.

Acesta este un lucru diferit de ceea ce credeți voi. Voi credeți ca o societate ar trebui să fie numită primitivă sau avansată, în funcție de cât de înalte *sunt* nivelurile ei de înțelegere. Dar la ce sunt bune nivelurile înalte de înțelegere, dacă voi nu le implementați?

Răspunsul e: nu sunt bune la nimic. Ba sunt chiar periculoase.

Trăsătura unei societăți primitive este că numeşte regresul, progres. Societatea voastră merge înapoi, şi nu înainte. Mare parte din lumea voastră a dat dovadă de mai multă compasiune acum 70 de ani decât astăzi.

Vor fi unii oameni cărora le va fi foarte greu să audă aceste lucruri. Spui că eşti un Dumnezeu care nu judecă, dar sunt oameni care ar putea să simtă că sunt judecați şi nedreptățiți peste tot în cartea asta.

Am mai discutat acest lucru şi înainte. Dacă zici că vrei să mergi la Seattle şi de fapt Te îndrepți spre San Jose, oare persoana căreia îi ceri informații despre drum emite judecăți de valoare dacă-ți spune că te îndrepți într-o direcție care nu te va duce acolo unde vrei să mergi?

A spune despre noi că suntem „primitivi" nu e acelaşi lucru cu a da indicații rutiere. Cuvântul *primitiv* este peiorativ.

Chiar aşa? Şi cu toate acestea spuneți că admirați foarte tare arta „primitivă". Şi o anumită muzică este adesea savurată pentru calitățile ei „primitive" - ca să nu mai zicem nimic despre anumite femei.

Te joci cu cuvintele pentru ca să schimbi vorba.

Câtuşi de puțin. Îți arăt doar că „primitiv" nu e neapărat peiorativ. Judecata voastră îl face să fie aşa. Este, pur şi simplu, descriptiv. El spune doar ceea ce este adevărat. Un anumit lucru este în primul stadiu al dezvoltării lui. Nu spune nimic mai mult decât atât. Nu spune nimic despre „corect" sau „greşit". *Voi* ați adăugat aceste înțelesuri.

Nu am spus că „voi greşiți". Pur şi simplu, am descris civilizația voastră ca fiind primitivă. Aceasta doar „îți sună greşit", dacă ai o prejudecată în legătură cu a fi primitiv.

Eu nu am o astfel de prejudecată.

Să înțelegi un lucru: O afirmație nu este o judecată de valoare. E doar o observare a Ceea ce Este.

Vreau ca să ştiți că vă iubesc. Eu nu emit judecăți în ceea ce vă priveşte. Mă uit la voi şi văd numai frumusețe şi minune

Ca în arta primitivă.

Exact. Vă aud melodia şi simt numai emoție.

Ca în cazul muzicii primitive.

Înțelegi acum. Simt energia neamului vostru, aşa cum ați simți voi energia unui bărbat sau a unei femei cuprinşi de „senzualitate primitivă". Şi, ca şi voi, trăiesc aceleaşi senzații.

Acest lucru este adevărat şi în privința ta şi a Mea. Tu nu Mă dezguşti, nu Mă deranjezi, nici măcar nu Mă dezamăgeşti.

Tu Mă *stimulezi*!

Sunt stimulat spre noi posibilități, spre noi experiențe care urmează. Prin voi, eu sunt trezit la noi aventuri şi la emoția de a trece spre noi nivele de măreție.

Departe de a Mă dezamăgi, voi *îmi dați fiori!* Sunt *emoționat* de minunea care sunteți voi. Credeți că sunteți la apogeul dezvoltării umane, iar Eu vă spun că *sunteți doar la început.* De-abia ați *început* să trăiți experiența splendorii voastre!

Cele mai mărețe idei nu sunt încă exprimate, iar cea mai măreață viziune nu e încă trăită.

Dar aşteptați! Priviți! Observați! Zilele înfloririi voastre sunt aproape. Tulpina a devenit puternică şi petalele se vor deschide curând. Şi adevăr vă spun Eu vouă: frumusețea şi parfumul florilor voastre vor umple pământul şi voi veți avea locul vostru în Grădina Dumnezeilor.

17

***Asta-i* ceea ce vreau să aud! *Asta-i* experiența pentru care am venit aici! Pentru *a fi inspirat,* nu pentru a fi înjosit.**

Nu eşti niciodată înjosit decât dacă crezi că eşti. Niciodată nu eşti judecat sau „învinuit" de către Dumnezeu.

O mulțime de oameni nu „se prind" de această idee a unui Dumnezeu Care spune „Nu există corect şi greşit" şi Care proclamă că noi nu vom fi niciodată judecați.

Hotărăşte-te! Mai întâi zici că Eu vă judec, apoi te deranjează că *nu o fac.*

Ştiu, ştiu. Totul e foarte derutant. Noi suntem cu toții foarte ... complecşi. Noi nu vrem judecată din partea Ta, dar în acelaşi timp o şi vrem. Nu vrem pedepse de la Tine, dar ne simțim pierduți fără ele. Şi când Tu spui, aşa cum ai făcut-o în celelalte două volume, „Eu nu vă voi pedepsi niciodată”, noi nu putem să o credem - iar unii dintre noi aproape că se înfurie din cauza asta. Pentru că, dacă Tu nu ai de gând să ne judeci şi să ne pedepseşti, atunci ce ne va determina să mergem pe calea cea dreaptă şi îngustă[46]* şi să nu ne abatem de la ea? Şi dacă nu există „dreptate” în ceruri, cine va repara toată nedreptatea de pe Pământ?

De ce te bazezi pe ceruri ca să îndrepte ceea ce numeşti „nedreptate”? Oare ploile nu cad din ceruri?

Ba da.

Adevăr vă spun Eu vouă: Ploaia cade la fel şi pe cei drepți şi pe cei nedrepți [47].

Şi atunci ce este cu „A Mea este răzbunarea, zice Domnul[48]?”

Niciodată nu am spus asta. Unul dintre voi a inventat-o şi ceilalți ați crezut.
„Dreptatea” nu este ceva ce trăiți ca experiență *după ce* acționați într-un anumit mod, ci *deoarece* acționați în acel mod. Dreptatea estre *o acțiune,* nu o pedeapsă *pentru* o acțiune.

Îmi dau seama că problema în societatea noastră este că noi căutăm „dreptate” după ce a apărut o „nedreptate”, mai degrabă decât „să facem dreptate” de la bun început.

Ai nimerit din plin! Ai pus punctul pe i! Dreptatea este o acțiune, nu o *reacție.*
Prin urmare, nu priviți spre Mine aşteptând ca „să rezolv totul în cele din urmă”, cumva, impunând o formă de dreptate cerească în „viața de după”. Adevăr vă spun Eu vouă: Nu există *„viața de după”,* există *numai* viață. Moartea nu există. Iar modul în care voi trăiți experiența vieții şi creați viață, ca indivizi şi ca societate, este felul vostru de a demonstra ce credeți voi că este drept.

Şi, în privința asta, Tu nu consideri că neamul omenesc este foarte evoluat, nu-i aşa? Vreau să spun, dacă întreaga evoluție ar fi aşezată pe un teren de fotbal american, noi unde am fi plasați?

Pe linia de 12 yarzi.[49]

Glumeşti.

Nu.

Pe linia de evoluție, noi suntem *la 12yarzi?*

Hei, ați trecut de la 6 yarzi la 12, numai în acest secol.

[46] Compară Matei VII., 14. Noul Testament
[47] Compară Matei V, 45. Noul Testament
[48] Romani, XII, 19 Noul Testament
[49] Expresii luate din fotbalul american

E vreo şansă să marcăm?

Bineînțeles. Doar dacă nu scăpați iarăşi mingea.

Iarăşi?

După cum am mai spus, aceasta nu este prima dată când civilizația voastră se află pe marginea prăpăstiei. Vreau să repet acest lucru, deoarece *este vital ca voi să-l auziți.*

S-a mai întâmplat o dată înainte, când pe planeta voastră tehnologia pe care ați inventat-o a fost mult mai avansată decât capacitatea voastră de a o folosi cu responsabilitate. Iarăşi vă apropiați de acelaşi punct din istoria omenirii.

Este de importanță vitală să înțelegeți acest lucru.

Tehnologia voastră actuală amenință să depăşească capacitatea voastră de a o folosi cu înțelepciune. Societatea voastră este pe punctul de a deveni un produs al tehnologiei voastre, în loc ca această tehnologie să fie un produs al societății voastre.

Atunci când o societate devine un produs al propriei ei tehnologii, ea se distruge pe ea însăşi.

De ce se întâmplă asta? Poți să explici?

Da. Problema crucială este echilibrul dintre tehnologie şi cosmologie - cosmologia întregii vieți.

Ce vrei să spui prin „cosmologia întregii vieți”?

Spus mai simplu, este felul în care decurg lucrurile. Sistemul. Procesul. Există „o chibzuială în nebunia Mea” , după cum bine ştii.

Speram că există.

Iar ironia este că, o dată ce-ți dai seama de această chibzuială, o dată ce începi să înțelegi din ce în ce mai mult despre cum lucrează universul, rişti tot mai mult să-ți provoci o cădere nervoasă. În această privință, ignoranța poate fi o binecuvântare.

Universul este el însuşi o tehnologie. Este *cea mai măreață* tehnologie. El funcționează perfect. Singur. Dar, o dată ce intri în el şi începi să zăpăceşti principiile universale şi legile universale, rişti să faci să cadă acele legi. Iar aceasta este o penalizare de 40 de yarzi

O retrogradare majoră pentru echipa gazdelor.

Da.

Prin urmare, suntem scoşi din liga noastră?

Cât p-aci! Doar că voi sunteți cei care puteți hotărî dacă sunteți scoşi din liga voastră. Voi veți hotărî acest lucru, prin acțiunile voastre. De exemplu, acum ştiți suficiente lucruri despre energia atomică pentru a vă trimite pe lumea ailaltă.

Da, dar nu intenționăm să facem asta. Suntem prea deştepți. O să ne oprim la timp.

Chiar așa? Continuați să proliferați armele de distrugere în masă, așa cum ați făcut-o și până acum și, în curând, ele vor cădea în mâinile cuiva care va ține omenirea ostatică - sau o va distruge.

Le dați copiilor chibrituri și apoi sperați să nu dea foc la casă, în timp ce *voi* sunteți cei care mai aveți de învățat *cum să folosiți chibriturile.*

Soluția la toate acestea este clară. *Luați chibriturile din mâinile copiilor.* Apoi, *aruncați propriile voastre chibrituri.*

Dar e prea mult să te aștepți de la o societate primitivă să se dezarmeze singură. Prin urmare, dezarmarea nucleară - singura noastră soluție de durată - pare că iese din discuție.

Nu putem nici măcar să cădem de acord să încetăm testele nucleare. Suntem un neam de ființe extrem de incapabile de a ne controla pe noi înșine.

Şi, dacă voi nu vă omorâți cu nebunia voastră nucleară, vă veți nimici lumea prin sinucidere produsă de distrugerea mediului înconjurător. Distrugeți ecosistemul planetei voastre și continuați să ziceți că nu o faceți.

Şi, ca și când asta nu ar fi de ajuns, vă ocupați ca niște cârpaci de bio-chimia vieții însăși. Faptul că tratați donarea și ingineria genetică cu neglijență le face să nu devină benefice speciei voastre, ci, dimpotrivă, să fie atât de amenințătoare, încât să le transforme în cel mai mare dezastru al tuturor timpurilor. Dacă nu sunteți atenți, veți face ca amenințările nucleare și de mediu să arate ca un joc de copii.

Fabricând medicamente care să acționeze acolo unde ar fi trebuit să acționeze corpurile voastre, ați creat viruși atât de rezistenți, încât sunt în stare să distrugă întreaga voastră specie.

Mă cam înspăimânți. Deci, totul e pierdut? Jocul s-a sfârșit?

Nu, dar este „patru la zece". E momentul pentru o rugăciune către Fecioara Maria și ca cel care aruncă mingea să se uite în jur ca să găsească jucători disponibili să o prindă.

Ești disponibil? Ești în stare să primești ce ți-am spus?

Eu sunt cel care aruncă mingea și, ultima dată când m-am uitat, voi și cu Mine purtam tricouri de aceiași culoare. Suntem încă în aceiași echipă?

Credeam că nu există decât o singură echipă! Cine e în *cealaltă* echipă?

Fiecare gând care ignoră Unimea noastră, fiecare idee care ne separă, fiecare acțiune care anunță că noi nu suntem uniți. „Cealaltă echipă" nu este adevărată, cu toate acestea este o parte din realitatea voastră, pentru că voi ați făcut-o să fie așa.

Dacă nu sunteți atenți, propria voastră tehnologie - cea care a fost creată ca să fie spre folosul vostru - vă va omorî.

Chiar în clipa asta aud niște oameni care spun „Dar ce poate face o singură persoană?"

Ei pot să înceapă prin a renunța la chestia asta cu „Dar ce poate face o singură persoană?"

Ți-am spus deja, există sute de cărți pe acest subiect. *Încetați de a le mai ignora.* Citiți-le. Acționați în conformitate cu ele. Treziți-i pe alții ca să le citească.

Porniți o revoluție. Faceți-o să fie o revoluție a evoluției.

Nu asta se întâmplă de mult timp încoace?

Da şi nu. Bineînţeles că procesul de evoluţie se desfăşoară de o veşnicie. Dar acum, acest proces ia o nouă turnură. Ne găsim la o cotitură. Acum aţi devenit *conştienţi* că evoluaţi. Şi nu numai *că* evoluaţi, dar şi de *felul în care* o faceţi. Acum voi cunoaşteţi *procesul prin care se desfăşoară evoluţia* - şi prin care *se creează realitatea voastră.*

Înainte, voi eraţi simpli observatori ai modului în care evolua specia voastră. Acum sunteţi participanţi conştienţi.

Mai mult decât oricând înainte, tot mai mulţi oameni sunt conştienţi de puterea minţii, de inter-relaţia lor cu toate lucrurile şi de identitatea lor reală ca fiinţe spirituale.

Mai mult decât oricând înainte, tot mai mulţi oameni trăiesc în această dimensiune, practicând principii care invocă şi produc rezultate specifice, răspunsuri dorite şi experienţe făcute special.

Aceasta *este* cu adevărat o revoluţie a evoluţiei, pentru că, acum, un număr din ce în ce mai mare dintre voi creează *în mod conştient* calitatea experienţei voastre, exprimarea directă a lui Cine Sunteţi Voi cu Adevărat şi manifestarea rapidă a lui Cine Alegeţi Voi să Fiţi.

Aceasta face ca acum să vă aflaţi într-o asemenea perioadă critică. De aceea vă aflaţi acum într-un moment crucial. Pentru prima dată în istoria voastră înregistrată (deşi nu pentru prima dată în experienţa umană), aveţi atât tehnologia cât şi înţelegerea modului în care să o folosiţi ca să distrugeţi întreaga lume. Realmente, puteţi să vă faceţi să dispăreţi.

Exact aceste idei se află în cartea intitulată *Conscious Evoluţion* [50]*de* Barbara Marx Hubbard[51]

Da, aşa este.

Este un document de o anvergură care-ţi taie respiraţia, ce cuprinde viziuni minunate legate de cum putem evita rezultatele cumplite ale civilizaţiilor dinainte şi cum să creăm cu adevărat raiul pe Pământ. Probabil că Tu ai inspirat-o!

Cred că Barbara ar putea spune că mi-am băgat şi Eu nasul pe acolo ...

Mai înainte spuneai că ai inspirat sute de scriitori - mulţi mesageri. Mai sunt şi alte cărţi de care ar trebui să devenim conştienţi?

Mult prea multe ca să vi le înşir aici. De ce nu faci propriile tale cercetări? Apoi, fă o listă cu cele care te-au interesat în mod special şi spune-le şi altora.

Am vorbit prin scriitori, poeţi şi dramaturgi încă de la începutul vremurilor. În veacurile care au trecut am introdus adevărul Meu în versurile cântecelor, pe feţele din picturi, în formele sculpturilor şi în fiecare bătaie a inimii omeneşti. Şi aşa voi face în vecii vecilor de acum înainte.

Fiecare persoană ajunge la înţelepciune într-un mod care-i este cel mai apropiat, pe un drum care-i este cel mai familiar. Fiecare mesager al lui Dumnezeu îşi extrage adevărul din cele mai simple momente şi îl împărtăşeşte cu tot atât de multă simplitate.

Tu eşti un astfel de mesager. Du-te acum şi spune oamenilor din jurul tău să trăiască împreună în cel mai înalt adevăr al lor. Să-şi împărtăşească unul altuia înţelepciunea. Să trăiască împreună experienţa dragostei. Pentru că ei *pot* exista în pace şi armonie.

Atunci şi societatea ta va fi o societate elevată, ca şi cele despre care am discutat.

[50] *Evoluţia Conştientă*
[51] Autoare şi viitorologă.

Deci, diferența principală dintre societatea noastră şi societățile mai evoluate din altă parte din univers este această idee pe care o avem noi legată de separare.

Da. Primul principiu călăuzitor al unei civilizații avansate este unitatea. Conştientizarea Unimii şi sacralitatea întregii vieți. Şi astfel, ceea ce găsim în toate societățile evoluate este că, absolut în nici o situație, o ființă nu va vrea să ia de bună voie viața altei ființe din propria sa specie, împotriva voinței acesteia.

Absolut în nici o situație?

În nici una.

Nici atunci când este atacată?

O astfel de situație nu ar apare în interiorul acelei societăți sau specii.

Poate că nu în interiorul speciei, dar ce se întâmplă dacă vine din afară?

Dacă o specie foarte evoluată ar fi atacată de alta, este absolut sigur că atacatorul ar fi mai puțin evoluat. Într-adevăr, atacatorul ar fi în esență o ființă primitivă. Pentru că nici o ființă evoluată nu ar ataca altă ființă.

Înțeleg.

Singurul motiv pentru care o specie atacată ar omorî pe alta ar fi că cel atacat a uitat Cine Este El cu Adevărat.

Dacă ființa atacată s-ar identifica cu propriul ei trup - *forma* lui fizică - atunci şi-ar putea omorî atacatorul, deoarece i-ar fi teamă de „sfârşitul propriei sale vieți".

Dacă, pe de altă parte, ea ar înțelege foarte bine că *nu este* corpul ei, niciodată nu ar sfârşi existența corporală a altcuiva - pentru că nu ar avea niciodată motiv să o facă. Pur şi simplu, şi-ar lăsa jos propriul corp şi ar trece în experiența sinelui non-corporal.

Cum face Obi-Wan Kenobi[52]!

Exact. Scriitorii a ceea ce voi numiți „literatură ştiințifico-fantastică" adesea vă duc la adevăruri mai mari.

Trebuie să ne oprim aici. Asta pare a fi în totală neconcordanță cu ceea ce s-a spus în primul volum.

Cum adică?

Primul volum spunea că atunci când cineva îți face un rău, nu e bine să permiți ca acest rău să continue. Volumul I spunea că atunci când acționezi cu dragoste, include-te *şi pe tine însuți* printre cei pe care-i iubeşti. Şi cartea părea să spună că trebuie să faci orice e nevoie ca să opreşti agresiunea asupra ta. Spunea că până şi *războiul* este acceptabil ca răspuns la un atac - că, şi acum citez: „...Tiranii nu trebuie lăsați să se manifeste, ei trebuie opriți din acțiunile lor tiranice".

[52] Personaj din *Războiul Stelelor*.

El spune, de asemenea, că „A alege să fii ca Dumnezeu nu înseamnă că alegi să fii martir. Şi, fără îndoială, nu înseamnă să alegi să fii victimă".

Acum Tu spui că entitățile foarte evoluate *niciodată* nu ar pune capăt vieții corporale a altcuiva. Cum se împacă aceste două afirmații?

Citeşte din nou cele scrise în primul volum. Cu atenție.

Răspunsurile date acolo, ca şi toate răspunsurile, trebuie luate în considerare în contextul pe care tu le-ai creat. Contextul întrebării tale.

Citeşte afirmațiile din capitolul 8, volumul I. Acolo accepți că tu nu acționezi la nivel de maestru. Spui că acțiunile şi cuvintele altora îți fac uneori rău. Aşa stând lucrurile, întrebai cum să răspunzi cel mai bine la aceste experiențe în care eşti rănit sau afectat în cadrul unei relații.

Toate răspunsurile mele trebuie luate în cadrul acestui context.

În primul rând am spus că va veni ziua când cuvintele şi acțiunile celorlalți *nu* te vor mai răni. La fel ca şi Obi-Wan Kenobi, nu vei mai trăi experiența răului făcut, nici măcar atunci când cineva „te omoară".

Acesta este nivelul de maestru care a fost atins de către membrii societăților pe care le descriu acum. Entităților din aceste societăți le este foarte clar Cine Sunt şi cine nu sunt. E foarte dificil să o faci pe una dintre ele să trăiască experiența de a fi „vătămată" sau „de a i se face un rău", şi în nici un caz prin ideea că li se pune în pericol *trupul* fizic. Ele *ar ieşi,* pur şi simplu, din trup şi ți l-ar lăsa ție, dacă ai simți o atât de mare nevoie de a-i face rău.

Următoarea idee pe care ți-am expus-o în răspunsul Meu din primul volum este că tu reacționezi la cuvintele şi acțiunile celorlalți *în felul în care reacționezi,* deoarece ai uitat Cine Eşti. Dar, după cum spun Eu acolo, asta nu înseamnă nimic. Face parte din procesul de creştere. Face parte din evoluție.

Apoi fac o afirmație foarte importantă. Pe tot parcursul procesului de creştere „trebuie să acționezi la nivelul la care eşti. Este nivelul tău de înțelegere, nivelul tău de voință, nivelul tău de reamintire".

Absolut tot ceea ce am spus acolo trebuie să fie luat în cadrul acelui context.

La pagina 139 eu spun chiar că: „Pentru ca să continuăm această discuție voi considera că tu ... încă te străduieşti să-l construieşti pe Cine Eşti Tu cu Adevărat (să-l faci să fie .real')".

În cadrul contextului unei societăți formate din entități care nu-şi amintesc Cine Sunt Ele cu Adevărat, răspunsurile pe care ți le-am dat în primul volum rămân aşa cum au fost enunțate. Dar aici tu nu Mi-ai pus aceste întrebări. Aici m-ai rugat să descriu *societățile foarte evoluate ale universului.*

Şi nu numai în legătură cu subiectul la ordinea zilei, ci în legătură cu toate celelalte subiecte pe care le vom discuta, va fi benefic dacă nu consideri aceste descrieri ale altor civilizații ca fiind o critică la adresa propriei tale civilizații.

Aici nu se emit judecăți de valoare. Nici nu vor exista cuvinte de condamnare, dacă voi acționați în mod diferit - reacționați diferit - decât entitățile care sunt mai evoluate.

Prin urmare, ceea ce am spus aici este că entitățile foarte evoluate ale universului nu ar „omorî" niciodată la mânie o altă ființă conştientă. În primul rând, ele nu *trăiesc experiența* mâniei. În al doilea rând, ele nu ar pune capăt experienței trăite în trup de către nici o altă ființă, fără permisiunea acelei ființe. Şi în al treilea rând - pentru ca să-ți răspund exact la întrebarea ta exactă - ele nu s-ar simți niciodată „atacate", nici măcar din afara propriei lor societăți sau specii, pentru că, a te simți „atacat", înseamnă că simți că cineva îți ia ceva - viața, cei dragi ție, libertatea, proprietatea, posesiunile - *ceva.* Iar o entitate foarte evolută n-ar trăi niciodată o astfel de experiență, deoarece o entitate foarte evolută *ți-ar da,* pur şi simplu, orice ai crede tu că-ți trebuie atât de tare încât să fii gata să-l iei cu forța - chiar dacă aceasta ar costa-o pe entitatea evolută, viața ei corporală - deoarece o entitate evoluată ştie că ea poate *să creeze*

totul încă o dată. Ea ar da cu naturalețe totul, unei entități mai puțin evoluate care nu ştie acest lucra

Entitățile foarte evoluate nu sunt, prin urmare, martiri şi nici victime ale „tiraniei" cuiva.

Ba chiar mai mult decât atât. Nu numai că o entitate foarte evoluată ştie foarte clar că poate crea totul încă o dată, ci îi este, de asemenea, clar *că nu e nevoie să o facă.* Ei îi este clar că nu are nevoie de nimic pentru a fi fericită sau pentru a supraviețui. Ea înțelege că, pentru ea însăşi, nu are nevoie de nimic exterior şi că, ceea ce *este* „ea însăşi" nu are nici o legătură cu nimic legat de lumea fizică.

Entităților şi neamurilor mai puțin evolute nu le este întotdeauna clar acest lucru.

O entitate foarte evolută înțelege că ea şi atacatorii ei sunt Una. Ea îi vede pe atacatorii ei ca pe o parte rănită din Sinele ei. Funcția ei în această situație este de a vindeca toate rănile, astfel încât Totul în Unul să se poată cunoaşte din nou pe el însuşi aşa cum este el în realitate.

Pentru ea, a ceda tot ceea ce are este la fel de simplu ca atunci când tu înghiți o aspirină.

Stai puțin! Ce concept! Ce înțelegere deosebită! Dar trebuie să mă întorc la ceva ce ai spus mai devreme. Ai spus că entitățile foarte evoluate ...

... hai să prescurtăm şi, de acum înainte, să le spunem „EFE". Este prea lung numele ca să-l folosim tot timpul.

Bine. Spuneai că „EFE" nu ar pune niciodată capăt experienței trăite în trup de o altă ființă, fără permisiunea acelei ființe.

Aşa este.

Dar de ce i-ar da o ființă altei ființe permisiunea de a-i pune capăt vieții fizice?

Ar putea fi mai multe motive. De exemplu, s-ar putea oferi ca hrană. Sau să fie de folos în anumite situații - cum ar fi, de exemplu, a pune capăt unui război.

Acesta trebuie să fie motivul pentru care, chiar şi în propria noastră civilizație există dintre cei care n-ar omorî un animal pentru hrană sau blană fără să ceară permisiunea spiritului acelei ființe.

Da. Aşa procedează Indienii Americani care niciodată nu ar culege o floare, o iarbă sau o plantă fără să aibă acest gen de comunicare. Toate civilizațiile voastre indigene fac la fel. E interesant că acestea sunt triburile şi civilizațiile pe care *voi* le numiți „primitive".

Ei, bravo, vrei să-mi spui că nu pot să-mi culeg nici măcar o ridiche fără să întreb dacă pot să o fac?

Poți face orice alegi să faci. Tu M-ai întrebat ce ar face o „EFE"

Deci, Indienii Americani sunt entități foarte evoluate?

Ca şi în cazul tuturor raselor şi speciilor, unii sunt şi unii nu sunt. E o chestiune care ține de individ. Totuşi, ca civilizație, ei au atins un nivel foarte înalt. Miturile, care ne spun

multe despre experiența lor, sunt foarte elevate. Dar voi i-ați forțat să-şi amestece miturile civilizațiile lor cu miturile voastre.

Ia stai puțin! Ce tot *spui!?*. Pieile Roşii erau nişte sălbatici! De aceea a trebuit să-i omorâm cu miile şi să-i punem pe cei care au rămas în închisori teritoriale pe care le numim rezervații! Până şi acum le luăm teritoriile lor sfinte şi construim pe ele terenuri de golf. *Trebuie* să o facem. Altfel s-ar putea ca ei *să-şi cinstească* teritoriile sfinte şi *să-şi amintească* poveştile din folclorul lor şi *să-şi îndeplinească* ritualurile lor sacre, iar noi nu putem accepta aşa ceva!

Înțeleg ce vrei să spui.

Pe bune! Dacă noi nu le-am fi preluat şi n-am fi încercat să le desființăm cultura, s-ar fi putut ca ei să aibă un impact asupra *cultură noastre!* Şi, atunci, unde am fi ajuns?

Am fi respectat pământul şi aerul, am fi refuzat să otrăvim râurile şi atunci ce s-ar fi întâmplat cu industria noastră?

Întreaga populație ar umbla şi acuma în pielea goală, *fără nici o ruşine,* făcând baie în râuri, trăind din roadele pământului, în loc de a se îngrămădi în apartamente de bloc, în clădiri înalte şi vile şi de a merge să muncească în jungla de asfalt.

Şi probabil că încă am mai sta în jurul unui foc de tabără ascultând învățăturile înțelepciunii vechi, în loc de a ne uita la televizor! N-am fi făcut *absolut nici un fel de progres!*

Din fericire, voi ştiți ceea ce este bine pentru voi!

18

Spune-mi mai multe despre civilizațiile foarte evoluate şi despre entitățile foarte evoluate. În afară de faptul că ele nu se omoară una pe alta din absolut nici un motiv, ce altceva le face să fie diferite de noi?

Faptul că împart cu ceilalți.

Hei, dar şi noi împărțim cu ceilalți!

Nu, ele împart *totul.* Cu *toată lumea.* Nici o ființă nu rămâne pe dinafară. Toate resursele naturale ale lumii lor, ale mediului lor, toate sunt împărțite în mod egal şi distribuite fiecăruia în parte.

Nu e de conceput ca un grup sau o societate să „posede” o resursă naturală, pur şi simplu pentru că se întâmplă să ocupe teritoriul fizic unde se găseşte acea resursă.

Este de la sine înțeles că planeta (sau planetele) pe care un grup de specii le numeşte „acasă” aparțin tuturor - tuturor speciilor din acel sistem. Într-adevăr, este de la sine înțeles că planeta sau grupul *însuşi* de planete este un „sistem”. El este privit ca un întreg sistem, nu ca o grămăjoară de părți sau elemente mici, fiecare putând fi eliminată, decimată sau eradicată, fără ca sistemul însuşi să fie afectat.

***Ecosistemul,* după cum îl numim noi.**

Ei bine, e mai mult decât atât. Nu e vorba numai de ecologie - care înseamnă relația resurselor naturale ale planetei cu locuitorii planetei. Este şi relația *locuitorilor* cu ei înşişi, unul cu celălalt şi cu mediul înconjurător.

Este *inter-relația tuturor formelor de viață, a tuturor speciilor.*

„Specisistem"!

Da! îmi place acest cuvânt! E un cuvânt bun! Asta, deoarece noi vorbim aici despre ceva mai extins decât ecosistemul. Este, într-adevăr, *specisistemul.* Sau ceea ce Buckminster Fuller[53] a numit *Noosferă*[54].

Îmi place mai mult specisistem. E mai uşor de înțeles. Întotdeauna m-am întrebat ce o mai fi şi *noosferă* asta!

Şi lui „Bucky" îi place cuvântul tău. El nu se cramponează, întotdeauna i-a plăcut orice face ca lucrurile să fie mai simple sau mai uşoare.

Acum vorbim despre Buckminster Fuller? Am transformat dialogul ăsta într-o şedință de spiritism?

Hai să zicem doar că am motivele mele să ştiu că entitatea care s-a identificat ca fiind Buckminster Fuller este încântată de noul tău cuvânt.

O, grozav! Vreau să spun că este aşa de extraordinar - să poți să ştii lucru ăsta.

Este „extraordinar". Sunt de acord.

Prin urmare, în civilizațiile foarte evoluate, *specisistemul* este cel care are importanță.

Da. dar asta nu înseamnă că entitățile individuale *nu au importanță.* Dimpotrivă. Faptul că entitățile individuale *au importanță* e reflectat în aceea că, atunci când se ia o decizie, efectul asupra *specisistemului* e deosebit de important.

Toți înțeleg că *specisistemul* se află la baza întregii vieții şi a *fiecărei ființe* la nivel optim. Prin urmare, a nu face ceva care să-i facă rău specisistemului este *o dovadă că fiecare individ în parte este important.*

Şi nu numai entitățile individuale cu un anumit statut sau influență sau bani. Nu numai entitățile individuale puternice sau voluminoase, sau cele care cred despre sine că sunt mai presus de ceilalți. *Toate* ființele şi *toate speciile din sistem sunt importante.*

Cum de poate funcționa aşa ceva? Cum poate fi posibil? Pe planeta noastră, dorințele şi nevoile anumitor specii *trebuie* să fie subordonate dorințelor şi nevoilor altora, pentru că, altfel, noi n-am putea trăi experiența vieții aşa cum o cunoaştem.

---

[53] 1895-1983, arhitect şi inventator. A inventat domul geodesic, care este cu atât mai rezistent cu cât e mai mare. Are 25 de patente de invenții, a scris 28 de cărți, a susținut 47 de lucrări de doctorat, a înconjurat pământul de 57 de ori pentru a ține conferințe, a inventat termenii „artifact" şi „Nava Cosmică Pământ" A murit în 1983.

[54] Pornind de la termenul de biosferă = stratul de ființe vii care înconjoară Pământul, noosferă este numele dat stratului mental de conştientă umană.

Vă mişcați periculos de aproape de momentul în care *nu veți putea* trăi experiența „vieții aşa cum o cunoaşteți", exact *din cauza faptului* ca ați insistat să subordonați nevoile majorității speciilor dorințelor uneia singure.

Speciei umane.

Da - şi nici măcar tuturor *membrilor* acelei specii, ci a câtorva. Nici măcar celei mai mari părți dintre ei (ceea ce ar avea un pic de logică) dar, pe departe, *celei mai mici.*

Celor mai bogați şi celor mai puternici.

Tu ai zis-o.

Iar începem! Încă o tiradă împotriva celor bogați şi care au reuşit în viață!

Nici gând de aşa ceva. Civilizația voastră nu merită o tiradă; aşa cum nu o merită o cameră plină de copilaşi. Ființele umane vor face ceea ce fac - lor înşişi şi unii altora - până când îşi vor da seama că nu mai e în interesul lor să o facă. Nici o tiradă din lume nu va schimba acest lucru.

Dacă tiradele ar ajuta la schimbarea situației, religiile voastre ar fi fost mult mai eficiente cu mult timp în urmă.

Hei, opreşte-te! Bum! Trosc! Te dai la toți astăzi, nu-i aşa?

Nu fac deloc aşa ceva. Observațiile astea simple te înțeapă? Atunci, uitate să vezi de ce. Măcar atât ştim amândoi. Adevărul este adesea supărător. Dar această carte vine să aducă adevărul. Acelaşi lucru l-au adus şi alții pe care i-am inspirat. Şi filmele. Şi programele de televiziune.

Nu sunt sigur că vreau să încurajez oamenii să se uite la televizor.

Bună sau rea televiziunea este acum focul de tabără în jurul căruia se adună societatea voastră. Nu *media* este cea care vă duce în direcțiile în care ziceți că nu vreți să mergeți, ci mesajele cărora le permiteți să fie transmise. Nu dați vina pe *media.* Prin intermediul ei s-ar putea ca, într-o zi, să transmiteți voi înşivă un alt fel de mesaj...

Lasă-mă să mă întorc, dacă se poate... pot să mă întorc la întrebarea mea inițială? Tot mai vreau să ştiu cum poate funcționa un *specisistem,* atunci când nevoile tuturor speciilor din sistem sunt tratate în mod egal.

Toate nevoile sunt tratate în mod egal, dar nevoile însele nu sunt egale. E o problemă de proporții şi de echilibru.

Entitățile foarte evoluate înțeleg în mod profund că tot ceea ce este viu în interiorul a ceea ce noi am ales aici să numim *specisistem* are nevoi care trebuie îndeplinite, dacă e să supraviețuiască formele fizice care creează şi susțin sistemul. Ele înțeleg, de asemenea, că nu toate aceste nevoi sunt la fel sau egale când e vorba de pretențiile pe care le au de la sistemul însuşi.

Să folosim ca exemplu propriul vostru *specisistem.*

Bine...

Să vorbim despre cele două specii vii pe care voi le numiți „copaci” şi „oameni”.

Te urmăresc.

E clar, copacii nu cer tot atât de multă „îngrijire” ca oamenii. Prin urmare, nevoile lor nu sunt egale. Cu toate acestea, ei *sunt* legați unul de altul. Adică, o specie depinde de alta. Trebuie să acordați tot atât de multă atenție nevoilor copacilor ca şi nevoilor oamenilor, dar nevoile însele nu sunt atât de mari. Dar dacă ignorați nevoile unei specii, vă puneți în mare pericol.

Cartea pe care am menționat-o mai devreme ca fiind de o importanță deosebită, *The Last Hours of Ancient Sunlight* - descrie toate acestea într-un mod minunat. Ea spune despre copaci că ei preiau dioxidul de carbon din atmosferă, folosind carbonul din acest gaz pentru a crea *carbohidrați,* adică pentru *a creşte.*

(Aproape toate părțile din care este făcută o plantă, inclusiv rădăcina, tulpina, frunzele - chiar şi fructele din pom - sunt carbohidrați.)

Intre timp, partea de oxigen din acest gaz este eliminată de către copac. Pentru copac, acesta este „deşeu”.

Ființele umane, pe de altă parte, au nevoie de oxigen ca să supraviețuiască. Fără copacii care să transforme dioxidul de carbon care, se află din plin în atmosfera voastră, în oxigen - care *nu se află* - *voi* nu puteți supraviețui ca specie.

La rândul vostru, voi eliberați (prin expirație) dioxid de carbon, necesar *copacului* pentru a supraviețui.

Înțelegi unde este echilibrul?

Bineînțeles. E ingenios.

Mulțumesc. Acum, vă rog, încetați să-l mai distrugeți.

Hai, hai! Pentru un pom pe care-l tăiem, noi plantăm doi.

Da. Şi va fi nevoie de trei sute de ani pentru ca acei pomi să crească şi să aibă forța şi mărimea care să le permită să producă tot atât de mult oxigen ca mulți dintre pomii maturi pe care-i tăiați acum.

Uzina de producere de oxigen pe care voi o numiți pădurea tropicală amazoniană poate fi înlocuită, la o capacitate care să echilibreze atmosfera planetei voastre în, să zicem, două sau trei mii de ani. Nici o problemă! Defrişați mii de hectare în fiecare an, dar nu vă faceți probleme!

***De ce?* De ce facem noi asta?**

Defrişați terenul ca să puteți creşte animale pe care să le omorâți şi să le mâncați. Se spune că creşterea animalelor aduce mai mult venit indigenilor din țara pădurilor tropicale. Prin urmare, se trâmbițează că toate acestea sunt făcute pentru a face pământul *productiv.* Totuşi, în civilizațiile foarte evoluate, erodarea *specisistenndui* nu este considerat ca fiind un lucru *productiv,* ci mai degrabă *distructiv.* Aşa că EFE au găsit o metodă de a echilibra nevoile *totale* ale *specisistemului.* Ele aleg să facă aceasta, mai degrabă decât să îndeplinească dorințele unei mici porțiuni din sistem, pentru că-şi dau seama că nici o specie *din interiorul* sistemului *nu poate supraviețui,* dacă *sistemul însuşi este distrus.*

Dar e absolut evident. Mi se pare dureros de evident.

În anii care vin, va deveni încă şi mai „dureros de evident” pe Pământ, dacă specia voastră aşa-zis dominantă, nu se trezeşte.

Înțeleg. Înțeleg bine de tot. Şi vreau să fac ceva în privința asta. Dar mă simt atât de neajutorat. Uneori mă simt atât de neajutorat. Ce pot să fac ca să schimb lucrurile?

Nu trebuie să faci nimic, dar trebuie să fii foarte mult.

Ajută-mă.

Ființele umane încearcă de mult timp încoace şi fără prea mult succes să rezolve problemele la nivelul „a face”. Aceasta, pentru că adevărata schimbare se face întotdeauna la nivelul „a fi” şi nu „a face”.

Da, ați făcut anumite descoperiri şi ați avansat în tehnologie şi, astfel, în anumite privințe, v-ați făcut viețile mai uşoare - dar nu e clar dacă le-ați făcut *mai bune.* Iar pe planul mai larg al principiilor, ați progresat foarte puțin. Sunteți confruntați cu mare parte din aceleaşi probleme de principiu cu care ați fost confruntați timp de secole pe planeta voastră.

Ideea voastră că Pământul există pentru ca să fie exploatat de specia dominantă este un exemplu foarte bun.

E clar că, în această privință, nu veți schimba *ceea ce faceți,* până ce nu veți schimba ceea ce *sunteți.*

Înainte *să acționați* în mod diferit, trebuie să vă schimbați părerea în legătură cu cine *sunteți,* în relație cu mediul înconjurător şi cu tot ceea ce se află în el.

Este o problemă de conştiință. *Şi trebuie să vă ridicați nivelul de conştientă, înainte de a vă putea schimba conştiința.*

Şi cum putem face asta?

Încetați de a ține totul pentru voi. Vorbiți tare. Ridicați tonul. Ridicați o problemă. S-ar putea chiar să ridicați conştiența colectivă.

Iată un exemplu. De ce să nu creştem cânepă indiană şi să o folosim pentru a face hârtie? Ai idee cât de mulți copaci sunt tăiați pentru a oferi întregii lumi ziarele cotidiene? Ca să nu mai vorbim despre paharele, farfuriile şi prosoapele de hârtie?

Cânepa indiană poate fi cultivată fără cheltuieli şi recoltată cu uşurință şi folosită nu numai pentru fabricarea hârtiei, dar şi pentru frânghiile cele mai tari, pentru îmbrăcămintea cea mai rezistentă şi chiar pentru unele dintre cele mai eficiente medicamente pe care le poate oferi planeta voastră. De fapt, canabisul poate fi plantat *atât de ieftin* şi recoltat *cu atâta uşurință* şi are *atât de multe* întrebuințări minunate, încât s-a format un lobi uriaş care acționează împotriva ei.

Prea mulți ar pierde prea mult, pentru ca să-i permită lumii să se întoarcă spre această plantă simplă care poate fi cultivată aproape oriunde.

Acesta este doar un singur exemplu de modul în care lăcomia înlocuieşte bunul simț în comportamentul din cadrul afacerilor umane.

Prin urmare, dă această carte tuturor acelora pe care-i cunoşti. Şi nu numai ca să capete această *informație,* ci ca să capete *toate celelalte lucruri* pe care le are cartea de spus. Şi mai are încă *foarte multe* de spus.

Continuați să-o citiți...

Da, dar încep să mă simt deprimat, aşa cum au spus mulți oameni că s-au simțit după volumul al doilea. Urmează încă şi mai multe discuții despre modul în care distrugem şi facem praf totul? Pentru că nu sunt sigur că mai suport...

Mai suporți să fii inspirat? Mai suporți să fu impresionat? Pentru că, a învăța despre ce fac alte civilizații - civilizații avansate - şi a analiza acțiunile lor ar trebui şi să te inspire şi să te impresioneze!

Gândeşte-te la posibilități! Gândeşte-te la oportunități! Gândeşte-te la zilele fericite de mâine care vă aşteaptă după colț!

Dacă *ne trezim.*

Vă veți trezi! Ați început să vă treziți! Paradigma *este* schimbarea. Lumea *se schimbă.* Totul se întâmplă chiar sub ochii voştri.

Această carte este o parte din schimbare. Tu eşti o parte din ea. Aminteşte-ți că ai venit în acest loc ca să-l vindeci. Ai venit în acest spațiu ca să-l vindeci.

Nu există nici un alt motiv pentru care te afli tu aici. Nu renunța! Nu te da bătut! Cea mai mare dintre aventuri de-abia a început!

În regulă. Aleg să fiu inspirat şi nu descurajat de către exemplul şi înțelepciunea entităților foarte evoluate.

Bine. E o alegere înțeleaptă, dată fiind direcția înspre care zici că vreți să vă îndreptați ca specie. Sunt multe lucruri de care vă puteți aminti observând aceste ființe.

EFE trăiesc în unitate şi cu un profund simț de inter-relație. Comportamentele lor sunt create de către Gândurile lor care Sponsorizează - ceea ce ai putea numi principiile călăuzitoare fundamentale ale societății lor. Şi comportamentele voastre sunt create de către Gândurile voastre care Sponsorizează - sau de principiile călăuzitoare fundamentale ale societății *voastre.*

Care sunt principiile călăuzitoare fundamentale ale unei Societăți EFE?

Primul lor Principiu Călăuzitor este: Suntem Cu Toții Una. Fiecare decizie, fiecare alegere, tot ceea ce ați putea numi „morală" şi „etică" se bazează pe acest principiu.

Al Doilea Principiu Călăuzitor: Tot ceea ce există în Unul este în Inter-relație.

În lumina acestui principiu, nici un membru al speciei nu poate ascunde sau nu ar ascunde ceva de altul, doar pentru că „a fost a lui mai întâi" sau pentru că este „posesiunea" lui. sau pentru că „de-abia mai are pentru el". Dependența mutuală a tot ceea ce este viu din cadrul *specisistemidui* este recunoscută şi respectată. Nevoile relative ale fiecărei specii de organisme vii din cadrul sistemului sunt întotdeauna ținute în echilibru - pentru că ele sunt întotdeauna avute *în vedere.*

Acest al Doilea Principiu Călăuzitor înseamnă că nu există ceea ce se numeşte proprietate personală?

Nu aşa cum o înțelegeți voi.

O EFE trăieşte experiența „proprietății personale" în sensul că deține *responsabilitatea personală* pentru fiecare lucru care se află în grija ei. Cel mai apropiat cuvânt din limba voas-

tră care ar descrie ceea ce simte o entitate foarte evoluată în privința a ceea ce voi numiți o „posesiune prețioasă", este *administrare.* O EFE este un *administrator,* nu un *proprietar.*

Cuvântul „propriu" şi conceptul vostru aflat în spatele lui nu fac parte din civilizația EFE. Nu există ceva care să se numească „posesiune", în sensul că un lucru este „proprietate personală". EFE nu *posedă,* EFE *mângâie.* Adică țin lucrurile, le îmbrățişează, le iubesc şi au grijă de ele, dar nu le posedă.

Ființele umane posedă, EFE mângâie. Astfel poate fi descrisă diferența, în limba voastră.

Mai demult în istoria voastră, oamenii au simțit că au dreptul să posede personal *toate lucrurile pe care au pus mâna.* Aceasta includea neveste şi copii, pământuri şi bogățiile pământului. Tot felul de „chestii", şi orice alte „chestii" le puteau aduce „chestiile" astea, erau tot ale lor. În societatea omenească de astăzi, mare parte din această convingere încă există ca adevăr.

Ființele umane au devenit obsedate de acest concept de „proprietate". EFE, care au urmărit aceasta de la distanță, au numit-o „obsesia posesiei".

Acum că ați evoluat, înțelegeți din ce în ce mai mult că nu puteți să posedați nimic cu adevărat - cu atât mai puțin nevestele şi copiii. Mulți dintre voi se agață încă de noțiunea că puteți poseda pământ şi tot ceea ce este pe el, sub el şi deasupra lui. (Da, vorbiți chiar şi despre *„drepturi aeriene"!)*

Prin contrast, EFE ale universului înțeleg profund că planeta fizică de sub picioarele lor nu este ceva ce poate fi posedat de către absolut nici una dintre ele - deşi o EFE individuală poate primi, prin mecanismul societății ei, o parcelă de pământ de care să aibă grijă. Dacă ea este un bun administrator al pământului, e posibil să i se permită (să i se ceară) să treacă administrația asupra copiilor ei, iar ei asupra copiilor lor. Dar dacă la un moment dat fie ea, fie copiii ei se dovedesc a fi administratori proşti ai pământului, acesta nu le mai este dat în grijă.

Uau! Dacă acesta ar fi Principiu Călăuzitor aici la noi, jumătate din industriile lumii ar trebui să renunțe la proprietatea lor!

Şi ecosistemul mondial s-ar îmbunătăți impresionant peste noapte.

Vezi tu, într-o civilizație foarte evoluată, unei „corporații" după cum o numiți voi, nu i s-ar permite niciodată să jecmănească pământul pentru a scoate profit, deoarece le-ar fi foarte clar că însăşi calitatea vieții oamenilor care posedă corporația sau lucrează pentru ea ar fi distrusă în mod irevocabil. Ce profit s-ar mai scoate atunci?

E posibil ca distrugerea să nu fie sesizată timp de mai mulți ani, în timp ce beneficiile sunt realizate chiar aici, chiar acum. Prin urmare, acesta s-ar numi Profit-pe-Termen-scurt/Pierdere-pe-Termen-Lung. Dar cui îi pasă de Pierderea-pe-Termen-Lung, dacă n-o să mai fim acolo să o simțim pe pielea noastră?

Entităților foarte evoluate le pasă. Dar ele trăiesc mult mai mult.

Cu cât mai mult?

Cu mult mai mult. În anumite societăți de EFE, entitățile trăiesc veşnic - sau atâta timp cât aleg ele să rămână în formă corporală. Deci, în societățile EFE, entitățile individuale se află de obicei la fața locului pentru a trăi experiența consecințelor pe termen lung ale acțiunilor lor.

Cum reuşesc să rămână în viață atât de mult timp?

Bineînțeles că ele nu sunt niciodată altfel *decât* în viață. Tot aşa cum sunteți şi voi, dar ştiu ce vrei să spui: cum reuşesc să rămână „împreună cu trupul”.

Da. Cum reuşesc ele să stea împreună cu trupurile lor atât de mult timp. De ce e posibil acest lucru?

Ei bine, în primul rând, *deoarece* ele nu-şi poluează aerul, apa şi pământul. De exemplu, ele nu pun chimicale în sol, care să fie apoi preluate de către plante şi animale şi introduse în trup prin consumarea acelor plante şi animale.

De fapt, o EFE nu ar consuma niciodată un animal şi cu atât mai puţin nu ar umple solul şi plantele pe care le mănâncă *animalele* cu chimicale, apoi să umple animalul *însuşi* cu chimicale şi *apoi* să-l consume. O EFE ar considera în mod corect că o astfel de practică este o sinucidere.

Prin urmare, EFE nu-şi poluează mediul înconjurător, atmosfera şi propriile lor trupuri, aşa cum fac oamenii. Trupurile voastre sunt creații minunate, făcute să „dureze” infinit mai mult timp decât le permiteți voi să o facă.

EFE manifestă, de asemenea, comportamente psihologice diferite, care prelungesc şi ele viața.

Cum ar fi?

O EFE nu-şi face niciodată griji - şi nici măcar nu ar înțelege conceptul omenesc de „grijă” sau „stres”. O EFE nu simte nici „ură”, nici „furie”, „pizmă” sau panică. Prin urmare EFE nu produc în interiorul trupului lor reacții biochimice care s-o macine şi s-o distrugă. O EFE ar numi aceasta „a se consuma” şi ea nu s-ar consuma, tot aşa cum nu ar consuma o altă ființă întrupată.

Şi cum reuşeşte o EFE să facă acest lucru? Sunt ființele umane capabile de un astfel de control asupra emoțiilor lor?

În primul rând, o EFE înțelege că toate lucrurile sunt perfecte, că în univers există un proces care este în curs de desfăşurare şi că tot ceea ce au ele de făcut este să nu intervină. Prin urmare, o EFE nu-şi face niciodată griji, pentru că o EFE înțelege procesul.

Şi, ca să-ți răspund la a doua întrebare: Da, oamenii au acest control, deşi unii nu cred că-l au, iar alții pur şi simplu nu aleg să-l exercite. Cei câțiva care fac acest efort, trăiesc mult mai mult - în cazul în care otrăvurile chimice şi atmosferice nu-i omoară şi în cazul în care ei nu se otrăvesc în mod voluntar în alte feluri.

Ia stai o clipă! Noi „ne otrăvim în mod voluntar”?

Unii dintre voi, da.

Cum?

După cum am spus, mâncați otrăvuri. Unii dintre voi beți otrăvuri. Unii dintre voi chiar fumați otrăvuri.

O entitate foarte evoluată găseşte astfel de comportamente de neînțeles. Ea nu-şi poate imagina de ce introduceți în mod deliberat în trupurile voastre substanțe despre care ştiți că nu pot să vă facă nici un bine.

Ei bine, nouă *ne face plăcere* să mâncăm, să bem şi să fumăm anumite lucruri.

Unei EFE îi face plăcere *viața în trup* şi nu-şi imaginează că ar putea face ceva despre care *ştie dinainte* că i-o limitează, o sfârşeşte sau o face să fie dureroasă.

Unii dintre noi nu cred că a mânca din belşug carne roşie, a bea alcool sau a fuma anumite plante ne va *limita sau termina* viețile sau le va face dureroase.

Atunci capacitățile voastre de observație sunt foarte tocite. E nevoie să fie ascuțite. O EFE ar sugera ca, pur şi simplu, să vă uitați în jurul vostru.

Da, şi ... ce altceva îmi mai poți spune despre cum arată viața în societățile entităților foarte evoluate din univers?

Nu există ruşine.

Nu există ruşine?

Nici ceva ce se cheamă sentiment de vinovăție.

Dar ce se întâmplă atunci când o ființă se dovedeşte a fi un prost „administrator" al pământului? Ai spus că doar i se ia pământul! Aceasta nu înseamnă că ea a fost judecată şi găsită vinovată?

Nu. Înseamnă că a fost observată şi considerată incapabilă. În civilizațiile foarte evoluate, ființelor care au demonstrat că sunt incapabile de a face ceva nu li se mai cere niciodată să facă acel lucru.

Şi ce se întâmplă dacă ele totuşi *vor* să-l facă?

Ele n-or să „vrea"

De ce?

Însăşi demonstrarea incapacității lor ar elimina această dorință. Faptul că incapacitatea lor de a face un anumit lucru ar avea potențialul de a face rău altcuiva este un rezultat natural al modului lor de a înțelege lucrurile. Ele nu ar face niciodată aşa ceva, pentru că, a face rău Celuilalt înseamnă a face rău Sinelui *şi ele ştiu acest lucru.*

Prin urmare, tot „auto-conservarea" este cea care dirijează experiența! Exact ca pe Pământ!

Bineînțeles! Singurul lucru care diferă este modul lor de *a defini „Sinele".* O ființă umană defineşte Sinele într-un mod foarte îngust. Voi vorbiți despre Sinele *vostru,* familia *voastră,* comunitatea *voastră.* O EFE defineşte Sinele într-un mod complet diferit. Ea vorbeşte despre Sine, familie, comunitate.

Ca şi când ar fi una singură.

Chiar şi *sunt* una singură. Aceasta este, de fapt, ideea.

Înțeleg.

Astfel, de exemplu, într-o civilizație foarte evoluată, o ființă nu ar insista niciodată să-şi crească progeniturile, dacă şi-ar demonstra în mod convingător ei însăşi *că nu este capabilă să o facă.*

De aceea, într-o civilizație foarte evoluată, copiii nu cresc copii. Progeniturile sunt date celor în vârstă să-i crească. Asta nu înseamnă că nou născuți sunt smulşi de lângă cei care le-au dat viață, luați din brațele lor şi dați să fie crescuți de către străini. Nimic de genul ăsta.

În aceste civilizații, cei în vârstă trăiesc foarte aproape de cei tineri. Ei nu sunt dați la o parte ca să locuiască singuri. Ei nu sunt ignorați şi părăsiți, să-şi rezolve singuri sfârşitul. Ei sunt cinstiți, respectați şi ținuți aproape, ca parte a unei comunități iubitoare, grijulii şi sensibile.

Când soseşte un nou născut, cei în vârstă sunt acolo, chiar în inima acelei comunități şi a acelei familii, iar creşterea copiilor este făcută tot atât de corect pe cât o fac părinții în societatea voastră.

Diferența este că, deşi ei ştiu întotdeauna cine le sunt „părinții” - cel mai potrivit termen în limbajul lor ar fi „cei-care-dau-viață” - acestor copii nu li se cere să învețe lucrurile de bază ale vieții de la entități care *încă învață ele însele lucrurile de bază ale vieții.*

În societatea EFE, cei în vârstă organizează şi supraveghează procesul de învățare, ca şi adăpostirea, hrănirea şi îngrijirea copiilor. Progeniturile sunt crescute într-un mediu de înțelepciune şi dragoste, de mare, mare răbdare şi profundă înțelegere.

Tinerii care le-au dat viață sunt de obicei plecați undeva, ca să întâlnească provocări şi experiențe ale bucuriei propriilor lor vieți tinere. Ei pot petrece împreună cu progeniturile lor cât timp vor. Ei pot chiar să locuiască în Locaşurile Celor în Vârstă împreună cu copiii, să fie chiar acolo cu ei într-un mediu „de familie”, astfel încât copiii să-i simtă ca făcând parte din acest mediu.

Toată aceasta este o experiență de unire şi integrare. Dar cei în vârstă sunt cei care cresc copiii, care-şi preiau această responsabilitate. Iar asta este o cinste, pentru că asupra celor în vârstă este pusă responsabilitatea față de viitorul întregii specii. Iar în societățile EFE e recunoscut faptul că o asemenea responsabilitate e prea mare ca să o ceri de la cei tineri.

Am atins acest subiect şi mai devreme, când am discutat despre modul în care vă creşteți copiii pe planeta voastră şi despre cum ați putea schimba acest lucru.

Da. Şi mulțumesc că mi-ai explicat mai amănunțit şi felul în care aceasta funcționează. Deci, ca să revenim, o EFE nu are sentiment de vinovăție sau ruşine indiferent de ce face?

Nu. Deoarece vinovăția şi ruşinea sunt lucruri pe care cineva din afara unei ființe le impune asupra ei. Aceste sentimente sunt, categoric, asimilate de către ea, dar inițial ele sunt impuse din afară. *Întotdeauna.* Nici o ființă divină (şi toate ființele sunt divine) nu ştie că este ea însăşi „vinovată” de ceva din ceea ce face, sau că acest lucru e „de ruşine”, până când cineva din afara Ei pune o asemenea etichetă.

În civilizația voastră; oare unui bebeluş îi este ruşine de „obiceiurile lui din baie”? Bineînțeles că nu. Nu, până când voi *îi spuneți* să-i fie ruşine. Oare un copil se simte „vinovat”

pentru că îi face plăcere să se joace cu organele lui genitale? Bineînțeles că nu. Nu, până ce îi *spuneți* voi să se simtă vinovat.

Gradul de evoluție al civilizației voastre este demonstrat de gradul în care ea etichetează o ființă sau o acțiune ca fiind „ vinovată” sau „de rușine”.

Deci, *nici o* acțiune nu trebuie să fie numită rușinoasă? Nici o persoană nu e *niciodată* vinovată, indiferent de ce face?

După cum ți-am mai spus, nu există ceea ce se numește corect sau greșit.

Mai sunt oameni care încă nu înțeleg acest lucru.

Pentru a înțelege ceea ce se spune aici, trebuie ca dialogul acesta să fie citit *în întregimea lui.* Scoaterea oricărei fraze din context l-ar putea face de neînțeles. Primul și al doilea volum conțin explicații detaliate legate de înțelepciunea exprimată mai sus. Acum îmi ceri să îți descriu civilizațiile foarte evoluate din univers. Ele deja înțeleg această înțelepciune.

Bine. Și prin ce altceva mai diferă aceste civilizații de a noastră?

Prin multe. Nimeni nu intră în competiție unul cu celălalt.

Ființele își dau seama că, atunci când cineva pierde, toată lumea pierde.

Prin urmare, ele nu creează sporturi și jocuri care să-i învețe pe copii ideea (și să o perpetueze în adulți) că este o *distracție* extraordinară când cineva „câștigă” în timp ce altul „pierde”.

Și, după cum am mai spus, ele împart totul. Când una dintre ele are nevoie de ceva. nici prin cap nu-i trece să păstreze sau să adune ceea ce are, numai pentru că acel ceva se găsește în cantitate mică. Dimpotrivă, acesta ar fi *însuși motivul pentru a împărți cu alții.*

În societatea voastră, prețurile urcă pentru ceea ce este rar, în caz că vă gândiți cumva să-l dați. În acest fel vă asigurați că, dacă *e să dați* ceva ce voi „posedați”, cel puțin să *vă îmbogățiți din asta.*

Entitățile foarte evoluate se îmbogățesc și ele împărțind cu alții lucruri rare. Singurul lucru care diferă între EFE și oameni este ce anume numesc EFE „a te îmbogăți”'. O EFE se simte „îmbogățită” împărțind totul de bună voie, fără să aibă nevoie de „profit”. Într-adevăr, profitul *este reprezentat* de acest sentiment.

Există în civilizația voastră câteva principii călăuzitoare care vă creează comportamentele. După cum am spus mai devreme, unul dintre cele fundamentale este: *Supraviețuirea Celui Mai Bine Adaptat.*

Acesta s-ar putea numi al Doilea Principiu Călăuzitor al vostru. El subliniază tot ceea ce a creat societatea voastră. Economia ei. Politica ei. Religiile ei. Educația ei. Structurile ei sociale.

Dar, pentru o entitate foarte evoluată, principiul însuși este un oximoron. Este o contrazicere prin el însuși. Întrucât Primul Principiu Călăuzitor al unei EFE este Noi Suntem cu Topi Unul, „Unul” nu este „adaptat”, până ce „toți” nu sunt „adaptați” Prin urmare, supraviețuirea celui mai bine „adaptat” este imposibilă - sau ea reprezintă *singurul* lucru care e posibil (prin urmare o contradicție) - întrucât „cel mai bine adaptat” *nu este* „adaptat”, până ce nu *devine adaptat.*

Mă urmărești?

Da. Noi numim asta comunism.

Pe planeta voastră ați respins categoric orice sistem care nu permite progresul unei ființe pe contul alteia.

Dacă un sistem de conducere sau unul economic necesită o încercare de distribuție echitabilă către „toți" a beneficiilor *create* de către „toți", din resursele care *aparțin* „tuturor"', ați spus că acel sistem de conducere încalcă ordinea naturală. În civilizațiile foarte evoluate însă, ordinea naturală ESTE chiar *împărțirea în mod echitabil.*

Chiar dacă o persoană sau un grup nu a făcut nimic ca o merite? Chiar dacă nu a existat nici o contribuție la bunul comun? Chiar dacă sunt răi?

Bunul comun este *viața.* Dacă eşti în viață, contribui la bunul comun. Pentru un spirit este foarte greu să existe în formă fizică. Într-un anumit sens, este un mare sacrificiu să accepte să ia o astfel de formă - dar aceasta este o formă necesară şi chiar plăcută - dacă e ca întregul să se cunoască pe sine însuşi prin experiență şi să se re-creeze pe Sine însuşi din nou în următoarea versiune cea mai grandioasă a viziunii celei mai mărețe pe care a avut-o vreodată despre Cine Este.

E important să înțelegem de ce am venit aici.

Noi?

Sufletele care formează colectivitatea.

Mărturisesc că sunt cam în ceață.

După cum am explicat deja, există numai Un Singur Suflet. O Singură Ființă, o Singură Esență. Unii dintre voi o numesc „Dumnezeu". Această Esență Unică se „individualizează", devenind Totul din Univers - cu alte cuvinte, Tot Ceea Ce Există. Aceasta include toate ființele conştiente, sau ceea ce ați ales să numiți suflete.

Prin urmare, „Dumnezeu" este fiecare suflet care „există"?

Fiecare suflet care există acum, care a existat vreodată şi care va exista vreodată.

Prin urmare, Dumnezeu este o „colectivitate"?

Acesta este cuvântul pe care-l aleg Eu, deoarece în limbajul vostru, el descrie cel mai bine cum stau lucrurile.

Nu o ființă unică şi formidabilă, ci o colectivitate?

Nu trebuie să fie nici una nici cealaltă. Gândeşte „ieşind din tipare".

Dumnezeu este *amândouă?* O Ființă unică şi Formidabilă, care este o colectivitate făcută din părți individualizate?

Bine! Foarte bine!

Şi de ce a venit colectivitatea pe Pământ?

Pentru a se exprima în forma fizică. Pentru a se cunoaşte prin propria sa experiență. Pentru a fi Dumnezeu. E aşa cum am explicat deja în amănunțime în primul volum.

Tu ne-ai creat ca să fim Tu?

Într-adevăr aşa am făcut. *Exact de aceea* ați fost voi creați.

Şi oamenii au fost creați de către o colectivitate?

Înainte ca traducerea să fie schimbată, propria voastră Biblie a spus „să-l *creăm* pe om după *chipul Nostru* şi după *asemănarea Noastră*[55]*”.*

Viața este procesul prin care Dumnezeu se creează pe El însuşi şi apoi trăieşte experiența creației. Acest proces de creație este continuu şi etern. El se întâmplă „tot timpul”. Relativitatea şi existența în forma fizică sunt uneltele cu care lucrează Dumnezeu. Energia pură (ceea ce voi numiți spirit) este Ceea Ce Este Dumnezeu. Această Esență este cu adevărat Duhul Sfânt.

Printr-un proces prin care energia devine materie. Spiritul este întrupat în formă fizică. Aceasta se face de către energia care literalmente încetineşte - schimbându-şi oscilațiile, sau ceea ce ați numi voi, vibrații.

Ceea Ce Este întregul face acest lucru pe părți. Adică, părți ale întregului fac aceasta. Aceste individualizări ale spiritului sunt ceea ce voi ați ales să numiți suflete.

În realitate, există numai Un Singur Suflet, care îşi schimbă forma şi Se re-formează. Aceasta s-ar putea numi Reformarea. Voi sunteți cu toții Dumnezei în Formare. *(Informarea* lui Dumnezeu!)

Aceasta este contribuția voastră şi este suficientă prin ea însăşi.

Ca să mă exprim mai simplu, prin faptul că ați luat formă fizică *ați făcut deja destul.* Nu mai vreau şi nu mai am nevoie de nimic altceva. Voi *ați contribuit* la bunul comun. Ați făcut posibil ca ceea ce este comun - Unicul Element Comun - să trăiască experiența a ceea ce este bun. Chiar voi ați scris că Dumnezeu a creat cerurile şi Pământul şi animalele care umblă pe pământ şi păsările din aer şi peştii din mare *şi aceasta a fost foarte bine* .

„Bun/bine” nu există - nu poate exista ca experiență - fără opusul său. Din acest motiv ați creat şi răul, care este mişcarea înspre înapoi sau în direcție opusă față de bine. El este opusul vieții - şi astfel, ați creat ceea ce se numeşte moarte.

Moartea voastră nu există în realitatea supremă, ci este doar o născocire, o invenție, o experiență imaginară prin care ajungeți să prețuiți mai mult viața. Astfel, „rău” este „a trăi” citit invers![56] Chiar atât de inteligenți sunteți voi şi limba voastră! Cuprindeți în ea înțelepciuni secrete despre care nici nu ştiați că există acolo.

Acum, când înțelegi această întreagă cosmologie, înțelegi marele adevăr. Niciodată nu-i mai poți permite unei alte ființe să-ți dea ceva în schimbul resurselor şi necesităților vieții fizice pe care le împarți cu ea.

Oricât de frumos ar părea totul, mai există oameni care ar numi aceasta comunism.

Dacă vor s-o facă, n-au decât. Dar adevăr îți spun Eu ție: Până ce *comunitatea ființelor* nu ştie ce înseamnă *a ființa în comunitate,* nu veți trăi niciodată experiența Comuniunii Sfinte[57] şi nu veți şti Cine Sunt Eu.

[55] Compară FACEREA, cap I, Vechiul Testament
[56] Evil = rău: live = a trăi.
[57] Joc de cuvinte: communion=comuniune; Holy Communion = Sfânta împărtăşanie

Civilizațiile foarte evoluate din univers înțeleg profund tot ceea ce am explicat Eu aici. În acele civilizații nu ar fi posibil să nu împarți cu ceilalți. Nici nu ar fi posibil să te gândeşti măcar la a „încărca cu prețuri exorbitante" un obiect necesar, numai pentru că acesta se găseşte din ce în ce mai rar. Acest lucru l-ar face numai societățile extrem de primitive. Numai entitățile foarte primitive ar vedea o ocazie pentru profituri mai mari în faptul că ceva ce este în mod obişnuit necesar se găseşte foarte greu. „Cererea şi oferta" nu conduc sistemul EFE.

Aceasta este parte a unui sistem despre care ființele umane pretind că ar contribui la calitatea vieții şi la bunul comun. Dar, din punctul de vedere a ceea ce o entitate foarte evoluată consideră a fi avantajos, sistemul vostru *încalcă* bunul comun, pentru că nu permite ca ceea ce este *bun* să fie trăit ca experiență *în comun.*

O altă trăsătură distinctivă şi fascinantă a civilizațiilor foarte evoluate este că, în cadrul lor, nu există nici un cuvânt, nici un sunet şi nici un alt mijloc de a comunica conceptul, înțelesul noțiunii „al tău" şi „al meu". În limba lor, nu există noțiunea de pronume posesiv, iar dacă ar fi să vorbim în limbi pământene, am putea folosi numai sintagme pentru a descrie lucrurile, într-o astfel de conversație, „maşina mea" devine „maşina cu care sunt eu acum". „Partenerul meu" sau „copiii mei" devin „partenerul" sau „copiii cu care sunt acum".

Sintagma „cu care sunt acum" sau „în prezența căruia" se apropie cât mai mult cu putință de modul în care limbajul vostru poate descrie ceea ce voi ați numi „posesiune" sau „proprietate".

Cel „în prezența căruia" sunteți, devine Darul. Acestea sunt adevăratele „daruri" ale vieții[58] .

Astfel, în limbajul civilizațiilor foarte evoluate, nici nu se poate măcar vorbi folosind termenii „viața mea", ci se poate doar spune „viața în prezența căreia mă aflu".

Această exprimare e destul de înrudită cu aceea pe care o folosiți când spuneți că vă aflați în „prezența lui Dumnezeu".

Când voi sunteți în prezența lui Dumnezeu (ceea ce se întâmplă ori de câte ori sunteți unul în prezența celuilalt), niciodată nu v-ați gândi să ascundeți de Dumnezeu ceea ce este a lui Dumnezeu - adică, orice parte din Ceea Ce Este. În mod natural, ați împărți, - şi ați împărți în mod egal ceea ce este a lui Dumnezeu cu orice *parte* din ceea ce este Dumnezeu.

Aceasta este înțelegerea spirituală care întăreşte şi sprijină întreaga structură socială, politică, economică şi religioasă a tuturor civilizațiilor foarte evoluate. Aceasta este cosmologia întregii vieți, iar faptul că nu reuşiți să respectați această cosmologie, să o înțelegeți şi să trăiți în contextul ei, creează toate conflictele din cadrul experienței voastre pe Pământ.

19

Cum arată din punct de vedere fizic ființele de pe alte planete?

Alege ce vrei. Sunt tot atât de multe tipuri de ființe, câte specii de viață sunt pe planeta voastră. De fapt, sunt mai multe.

Există ființe care arată foarte asemănător cu noi?

Bineînțeles, unele arată exact ca voi - cu foarte mici diferențe.

Cum trăiesc ele? Ce mănâncă? Cum sunt îmbrăcate? În ce mod comunică? Vreau să aflu totul despre E.T. Haide, spune tot!

[58] Joc de cuvinte: present = dar, cadou; presence = prezență.

Îți înțeleg curiozitatea, dar aceste cărți nu-ți sunt date ca să ți-o satisfaci. Scopul conversației noastre este de a aduce lumii tale un mesaj.

Câteva întrebări doar. Şi ele sunt mai mult decât curiozitate. Sar putea să avem de învățat ceva de aici. Sau, mai exact, să ne amintim.

Asta este chiar mai exact. Pentru că voi nu aveți nimic de învățat ci numai să vă reamintiți Cine Sunteți Voi Cu Adevărat.

Ai făcut ca acest lucru să fie minunat de clar în primul volum. Aceste ființe de pe alte planete își amintesc Cine Sunt? Cum călătoresc?

După cum te poți aştepta, toate ființele de pretutindeni sunt în stadii variate de evoluție. Dar în ceea ce am numit noi aici civilizații foarte evoluate, da, acele ființe îşi amintesc.

Ca rezultat al combinației acestor două tipuri de progrese de evoluție, EFE au posibilitatea de a-şi dezasambla şi reasambla trupurile când vor, ceea ce permite majorității ființelor din majoritatea civilizațiilor foarte evoluate „să fie” *orice* aleg - oricând aleg.

Inclusiv ani lumină de-a curmezişul universului?

Da. În majoritatea cazurilor, da. Astfel de călătorii „la mare distanță” de-a curmezişul galaxiilor se fac aşa cum o piatră aruncată parcurge razant suprafața apei. Nu se încearcă să se treacă *prin* Matricea care este universul, ci mai degrabă, „să se treacă” razant *pe suprafața ei.* Aceasta este cea mai bună imagine care poate fi găsită în limbajul vostru pentru a explica mecanismul.

Cât despre ceea ce voi numiți în societatea voastră „a munci” - un astfel de concept nu există în majoritatea civilizațiilor EFE. Se îndeplinesc sarcini, se fac activități pe baza numai a ceea ce unei ființe îi place să facă şi a ceea ce consideră ea că este exprimarea cea mai înaltă a Sinelui.

E splendid dacă se poate acționa aşa, dar cum se fac muncile de jos?

Nu există conceptul de „munci de jos”. Ceea ce în societatea voastră este etichetat drept „muncă de jos” este adesea foarte prețuit în lumea ființelor foarte evoluate. EFE care îndeplinesc zilnic sarcinile ce „trebuiesc făcute” pentru ca o societate să existe şi să funcționeze sunt „muncitorii” în serviciul Tuturor, cei mai recompensați, cei mai premiați. Am pus aici cuvântul „muncitori” în ghilimele, deoarece pentru o EFE aceasta nu este considerată câtuşi de puțin „muncă”, ci cea mai înaltă formă de împlinire de sine.

Ideile şi experiențele pe care oamenii le-au creat în jurul exprimării de sine - a ceea ce voi ați numit muncă - pur şi simplu nu fac parte din civilizația EFE.

„Corvoadă”, „muncă suplimentară”, „stres”, şi alte experiențe similare create de către voi înşivă nu sunt alese de către ființele foarte evoluate care, printre altele, nu încearcă să „ajungă în față”, „să urce pe treapta cea mai înaltă” sau „să aibă succes”.

Însuşi conceptul de „succes” după cum l-ați definit voi îi este străin unei EFE, tocmai deoarece opusul lui - *eşecul* - nu există.

Atunci cum trăiesc EFE experiența realizării, a împlinirii?

Nu prin construirea unui sistem de valori elaborat, aşezat în jurul ideilor de „competiție”, „a învinge” şi „a pierde”, aşa cum se întâmplă în majoritatea societăților şi activităților

umane - chiar şi (în special) în şcolile voastre - ci mai degrabă printr-o înțelegere profundă a ceea ce însemnă valoarea reală într-o societate şi prețuirea ei cu adevărat.

Împlinirea este definită ca „a face ceea ce aduce valoare" şi nu „a face ceea ce aduce „faimă" şi „avere", indiferent dacă e sau nu un lucru „de valoare".

Prin urmare, EFE *au cu adevărat* un „sistem de valori"!

O, da! Bineînțeles. Dar unul care-i complet deosebit de cel al oamenilor. EFE prețuiesc ceea ce aduce beneficii tuturor, întregului.

Şi noi la fel!

Da, dar voi aveți o definiție atât de diferită pentru „beneficiu"! Voi vedeți că există un mai mare beneficiu în a arunca o mică sferă albă către un om care are o bâtă de baseball în mână, sau în a te despuia pe un ecran mare argintiu, decât în a-i face pe copiii voştri să-şi amintească cele mai mari adevăruri ale vieții, sau a oferi o sursă pentru susținerea spirituală a societății. Aşa că voi prețuiți şi plătiți jucătorii de baseball şi stelele de cinema mai mult decât pe profesorii şi preoții voştri. Prin aceasta voi faceți totul pe dos, dacă luăm în seamă unde ziceți voi că vreți să ajungeți ca societate.

Nu v-ați dezvoltat o putere de observație foarte ascuțită. EFE văd întotdeauna „cum stau lucrurile" şi fac „ceea ce este eficient". Oamenii adesea nu o fac.

EFE nu-i cinstesc pe cei care-i învață pe alții sau predică, numai deoarece este „corect din punct de vedere moral". Ei o fac, deoarece „aceasta *este eficient*", dată fiind direcția în care aleg ca societatea lor să meargă.

Totuşi, acolo unde există o structură de valori, trebuie să fie „cei care au" şi „cei care nu au". Prin urmare, în societățile EFE profesorii sunt bogați şi celebri, iar jucătorii de baseball sunt săraci.

Nu există „cei care nu au" într-o societate EFE. Nimeni nu trăieşte într-o stare de maximă degradare în care ați permis să decadă mulți oameni. Şi nimeni nu moare de foame, aşa cum se întâmplă pe planeta voastră unde mor 400 de copii pe oră şi 30.000 de oameni pe zi. Şi nici nu există ceva ce se numeşte o viață de „disperare tăcută", aşa cum se întâmplă în societățile umane a celor care muncesc.

Nu. În societatea EFE nu există ceea ce se numeşte „nevoiaşi" sau „săraci".

Şi cum au realizat ele acest lucru? *Cum?*

Aplicând două principii fundamentale...

Suntem cu toții Unul. Este destul pentru toți.

EFE sunt conştiente de ceea ce înseamnă îndestulare şi au o conştiență prin care să o creeze. Prin conştiența EFE asupra inter-relației tuturor lucrurilor, pe o planetă EFE nu se risipeşte sau nu se distruge nimic din resursele naturale. Aceasta face să fie din plin pentru toată lumea şi, prin urmare. „este destul pentru toți".

Conştiența umană legată de lipsă - de „nu e destul pentru toți" - este rădăcina cauzei tuturor grijilor, stresului, competiției, invidiei, mâniei, a tuturor conflictelor şi, în cele din urmă, a tuturor omorurilor de pe planeta voastră.

Aceasta, plus insistența umană de a crede în separarea, mai degrabă decât în unitatea tuturor lucrurilor este ceea ce a creat 90% din nenorocirile din viețile voastre, din tristețea din

istoria voastră şi din neputința eforturilor voastre anterioare de a îndrepta situația pentru toată lumea.

Dacă ați schimba aceste două elemente din conştienta voastră, totul s-ar modifica.

Cum? Vreau să fac acest lucru, dar nu ştiu *cum.* Dă-mi o metodă, nu doar platitudini.

Bine. Corect. Iată o metodă. „Acționează ca şi când."

Acționează ca şi când noi am fi cu toții Unul. Începe chiar de mâine să acționezi în felul acesta. Vezi-i pe fiecare în parte ca fiind „tu", dar care trece printr-un moment greu. Vezi-i pe toți ca „tu", dar care aşteaptă o şansă. Vezi-i pe fiecare în parte ca fiind „tu", dar care are o experiență diferită.

Încearcă. Porneşte mâine şi încearcă să-l vezi pe fiecare în parte cu ochi noi. Apoi, începe prin a acționa ca şi când „este destul pentru toți".

Dacă tu ai avea „destui" bani, „destulă" dragoste, „destul" timp, cum ai acționa altfel decât până acum? Ai împărți cu alții mai pe față, mai liber, mai echitabil?

E interesant, deoarece noi facem exact aşa când e vorba de resursele noastre naturale, iar ecologiştii ne critică pentru asta: vreau să spun, acționăm ca şi când „este destul pentru toți".

Ceea ce este într-adevăr interesant e că voi acționați ca şi când lucrurile despre care credeți că *vă sunt de folos* sunt *în cantitate mică,* astfel încât sunteți cu ochii pe ele - adesea chiar le stocați. Cu toate acestea, vă bateți joc de mediul vostru înconjurător, de resursele naturale şi de ecologie. Se poate presupune că voi nu considerați că mediul vostru înconjurător cu resursele lui naturale şi cu ecologia voastră vă sunt de folos.

Sau că noi „acționăm ca şi când" *este destul pentru toți.*

Dar voi nu acționați aşa. Dacă ați face-o, ați împărți aceste resurse mai echitabil. Chiar acum, o cincime din populația lumii foloseşte patru cincimi din resursele mondiale. Şi nu dați nici un semn că ați vrea să schimbați această ecuație.

Este destul pentru toți, dacă ați înceta să mai risipiți cu nechibzuință totul spre beneficiul celor puțini şi privilegiați. Dacă toată lumea ar utiliza resursele în mod înțelept, s-ar folosi mult mai puțin pentru câțiva oameni care le folosesc în mod neînțelept.

Folosiți resursele, dar nu *vă bateți joc* de ele! Asta spun toți ecologiştii.

Iarăşi mă simt deprimat. Mă faci tot timpul să fiu deprimat.

Mare figură eşti, ştiai? Mergi pe un drum singuratic, eşti rătăcit, uitând unde zici că vrei să mergi. Vine cineva şi *îți dă îndrumări.* Senzațional! Eşti într-al nouălea cer, nu-i aşa? Nici gând! Tu eşti deprimat!

Uluitor!

Sunt deprimat deoarece *nu văd omenirea urmând aceste îndrumări.* Nu văd că noi am dori măcar să o facem. Văd cum mergem direct într-un zid şi, *da,* asta mă deprimă.

Nu-ți foloseşti puterea de observație. Văd sute de mii de oameni care izbucnesc în urale când citesc aceste cuvinte. Văd milioane de oameni care acceptă adevărurile simple de aici. Şi văd cum pe planeta voastră creşte în intensitate o nouă forță care duce la schimbare. Întregi

sisteme de gândire care sunt Măturate. Moduri de a vă guverna care simt abandonate. Politici economice care sunt revizuite. Adevăruri spirituale care sunt reexaminate.

Sunteţi *un neam în curs de trezire.*

Însemnările şi observaţiile de pe aceste pagini nu trebuie să fie o sursă de descurajare. Faptul că *le acceptaţi ca fiind un adevăr* ar fi extrem de încurajator, dacă le permiteţi să fie *combustibilul care mână locomotiva schimbării.*

Voi sunteţi agentul-de-schimbare. Voi sunteţi cei care pot *să modifice lucrurile* în ceea ce priveşte felul în care oamenii îşi creează şi îşi trăiesc experienţa propriilor lor vieţi.

Cum? Ce pot să fac?

Fii modificarea. *Fii* schimbarea. *Întruchipează* conştienţa lui „Noi Suntem cu Toţii Unul” şi a lui „Este Destul pentru Toţi”.

Schimbă-ţi Sinele, schimbă-te pe tine însuţi, schimbă lumea.

V-aţi dat vouă înşivă această carte şi tot materialul legat de *Conversaţii cu Dumnezeu,* pentru ca să vă puteţi aminti încă o dată cum era pe când trăiaţi ca fiinţe foarte evoluate.

Am mai trăit încă o dată în felul acesta, nu-i aşa? Ai menţionat mai devreme că am mai trăit încă o dată în felul acesta.

Aşa e. În timpul a ceea ce voi numiţi vremuri străvechi şi civilizaţii străvechi. Neamul vostru a trăit ca experienţă majoritatea lucrurilor pe care le descriu Eu aici.

Acum o parte din mine vrea să fie încă *şi mai* deprimată! Vrei să spui că noi am ajuns în acel stadiu şi am pierdut totul? Ce rost are tot „mersul ăsta în cerc” pe care-l parcurgem noi?

Evoluţia! Evoluţia *nu este o linie dreaptă.*

Acuma aveţi şansa de a re-crea cele mai bune experienţe ale civilizaţiilor voastre străvechi, evitându-le, în acelaşi timp, pe cele mai rele. De data asta nu trebuie să lăsaţi orgoliul vostru personal şi tehnologia avansată să vă distrugă societatea. Puteţi acţiona în mod diferit. Voi - *tu* - puteţi *modifica lucrurile.*

Dacă permiteţi ca aşa ceva să se întâmple, s-ar putea să fiţi înnebuniţi să o faceţi.

În regulă. Înţeleg. Şi, când îmi dau voie să gândesc în felul acesta, ideea chiar că mă entuziasmează! Eu *voi modifica lucrurile!* Mai spune-mi! Vreau să-mi amintesc cât de mult pot despre cum era cu noi în civilizaţiile noastre străvechi, avansate, şi cum e astăzi cu entităţile foarte evoluate. Cum trăiesc ele?

Ele trăiesc în clustere[59], sau în ceea ce lumea voastră ar numi comunităţi, dar în marea lor majoritate au abandonat versiunea lor a ceea ce voi numiţi „oraşe” sau „naţiuni”.

De ce?

Deoarece „oraşele” au devenit prea mari şi nu au mai susţinut scopul clusterului, ci au acţionat împotriva lui. Ele au produs „individualităţi care trăiesc în aglomeraţie”, în locul unei comunităţi formate pe principiul unui cluster.

[59] Cluster = grup de elemente similare care acţionează ca o singură unitate.

Acelaşi lucru se întâmplă şi pe această planetă! Există din ce în ce mai mult un sentiment de „comunitate” în oraşele şi satele noastre mici - chiar şi în zonele noastre rurale aflate pe suprafețe extinse - decât există în majoritatea oraşelor mari.

Da. În această privință, există numai o singură diferență între lumea voastră şi celelalte planete despre care discutăm acum.

Care este aceea?

Locuitorii celorlalte planete au învățat acest lucru. Ei au observat mai îndeaproape „ce este eficient”.

Pe de altă parte, noi continuăm să creăm oraşe din ce în ce mai mari, deşi vedem că ele distrug însuşi modul nostru de viață.

Da.

Noi chiar ne şi *mândrim* cu clasificarea pe categorii de importanță a oraşelor noastre! Când un oraş foarte mare trece de pe locul 12 pe locul 10 pe lista celor mai mari oraşe, toată lumea crede că ăsta este un motiv de sărbătorire! Camera de comerț face chiar *reclamă* în sensul acesta!

A vedea regresia ca pe un progres e manifestarea unei societăți primitive.

Ai mai spus-o o dată - mă deprimi din nou.

Din ce în ce mai mulți dintre voi nu mai fac acest lucru. Din ce în ce mai mulți dintre voi re-creează comunități mici, „organizate cu un anumit scop”.

Prin urmare, crezi că ar trebui să ne abandonăm mega-metropolele şi să ne întoarcem la oraşele şi satele noastre?

Nu am nici un fel de preferință în privința asta. Fac doar o observație.

Ca-n totdeauna. Deci, care este observația Ta în privința motivului pentru care noi continuăm să migrăm spre oraşe din ce în ce mai mari, deşi vedem că aceasta nu este spre binele nostru?

Pentru că mulți dintre voi nu văd că nu este spre binele vostru. Credeți că a vă aduna împreună în oraşe mari *rezolvă* problemele, când, de fapt, doar le creează.

Este adevărat că în oraşele mari există servicii, locuri de muncă, distracții care nu sunt de găsit şi nu pot fi găsite în oraşele mai mici sau în sate. Dar greşeala voastră este că numiți aceste lucruri ca fiind de valoare, când, de fapt, ele sunt nocive.

Aha! Deci, *ai* un punct de vedere în această privință! Tocmai te-ai dat de gol. Ai spus că noi am făcut o „greşeală”.

Dacă te îndrepți către San Jose ...

Iar începem ...

Tu insişti să numeşti observaţiile - „judecăţi”, iar afirmările unor fapte – „preferinţe” şi, ştiind că tu cauţi o acurateţe mai mare în comunicare şi în percepţii, de fiecare dată am de gând să-ţi atrag atenţia asupra acestei idei.

Dacă te îndrepţi către San Jose, spunând tot timpul că vrei să mergi la Seattle, e oare greşit dacă trecătorul pe care-l întrebi încotro s-o iei îţi spune că „ai făcut o greşeală”? Oare trecătorul îşi exprimă o „preferinţă”?

Cred că nu.

Crezi că nu?

Bine, aşa este, nu!

Atunci, ce *face* el?

El exprimă doar „cum stau lucrurile”, dat fiind încotro ziceam noi că vrem să mergem.

Excelent. Ai înţeles.

Dar ai mai spus acest lucru şi înainte. De nenumărate ori. De ce mă tot întorc la ideea că Tu ai avea preferinţe şi judecăţi de valoare?

Pentru că acesta este Dumnezeu cel care este susţinut de mitologia voastră şi Mă veţi plasa în această categorie ori de câte ori veţi putea. Ba chiar mai mult, dacă *aş avea o preferinţă,* aceasta v-ar uşura foarte mult situaţia. Atunci n-ar mai trebui să vă gândiţi cum stă treaba şi să ajungeţi la *propriile* voastre concluzii. Ar trebui doar să faceţi aşa cum spun *Eu.*

Bineînţeles că voi n-aţi avea nici o posibilitate de a şti *ce anume* spun Eu, întrucât voi credeţi că, de mii de ani încoace, Eu n-am mai spus nimic. Deci, nu aveţi de ales decât să vă bazaţi pe cei care pretind că vă învaţă ceea ce Eu *spuneam* în zilele când într-adevăr comunicam cu voi. Dar chiar şi aceasta este o problemă, deoarece există tot atât de mulţi profesori diferiţi şi tot atât de multe învăţături diferite câte fire de păr sunt pe cap. Prin urmare, te-ai întors exact acolo de unde ai pornit, trebuind să ajungi la *propriile* tale concluzii.

Există vreo cale de ieşire din acest labirint - şi din ciclul de nefericire pe care el l-a adus neamului omenesc? O să facem vreodată „ce trebuie”?

Există o „cale de ieşire” şi *„veţi face* ce trebuie”. Trebuie doar *să vă dezvoltaţi capacitatea de observaţie.* Va trebui să vedeţi mai bine ce este în interesul vostru. Aceasta se numeşte „evoluţie”. De fapt, nu se poate „să nu faceţi ce trebuie”. Nu se poate să nu reuşiţi. E doar o problemă de când o veţi face şi nu dacă o veţi face.

Dar nu am ajuns la limită cu timpul pe această planetă?

O, dacă *acesta* este parametrul vostru - dacă vreţi să „faceţi ce trebuie” pe *această planetă,* adică atâta timp cât *această planetă încă vă mai sprijină* – atunci, în acest context, aţi face bine să vă grăbiţi.

Cum putem să ne mişcăm mai repede? Ajută-ne!

Vă ajut. Doar despre ce crezi tu că-i vorba în acest dialog?

Bine, ajută-ne şi mai mult. Cu puțin timp în urmă, în civilizațiile foarte evoluate de pe alte planete, ființele au abandonat, de asemenea, şi conceptul de „națiuni". De ce au făcut acest lucru?

Deoarece ei au văzut că un concept cum ar fi ceea ce numiți „naționalism"' acționează împotriva Primului Principiu Călăuzitor: CU TOȚII SUNTEM UNU.

Pe de altă parte, naționalismul *vine în sprijinul* celui de al Doilea Principiu Călăuzitor: SUPRAVIEȚUIEŞTE CEL MAI BINE ADAPTAT.

Exact.

Vă separați în națiuni din motive de supraviețuire şi securitate - şi obțineți exact opusul.

Ființele foarte evoluate refuză să se unească în națiuni. Ele cred într-o singură națiune. Ați putea chiar spune că ele au format „o singură națiune sub conducerea lui Dumnezeu".

Aha, sunt deştepți. Dar au ei şi „libertate şi dreptate pentru toți[60]"?

Voi aveți?

Touche.

Problema este că toate neamurile şi toate speciile evoluează, iar evoluția - scopul de a observa ce anume vă este de folos şi de a face adaptări comportamentale - pare a merge într-o singură direcție, departe de oricare alta. Ea continuă să meargă înspre unitate, depărtându-se de separare.

Acesta nu e un lucru surprinzător, deoarece Unitatea este Adevărul Suprem, iar „evoluția" este doar un alt cuvânt pentru „mişcare înspre adevăr".

Remarc, de asemenea, că „a observa ce anume vă este de folos şi a face adaptări comportamentale" sună ciudat de asemănător cu „supraviețuieşte cel mai bine adaptat" - unul dintre Principiile noastre Călăuzitoare!

Aşa este, nu-i aşa?

Deci este momentul acum să „observați" că nu se ajunge la „supraviețuirea celui mai bine adaptat" (adică evoluția speciilor), ci specii întregi au fost nimicite - în realitate *s-au auto-distrus* - prin faptul că „procesul" a fost numit, „principiu".

Aoleu! M-ai băgat în ceață!

Procesul se numeşte „evoluție". „Principiul" care *călăuzeşte* procesul este ceea ce direcționează cursul evoluție voastre.

Ai dreptate. Evoluția *însemnă* „supraviețuirea celui mai bine adaptat". Acesta este *procesul.* Dar nu confunda „procesul" cu „principiul".

---

[60] Declarația de Independență. 4 iulie 1776.

Dacă „evoluția” şi „supraviețuirea celui mai bine adaptat” sunt sinonime şi dacă proclami „supraviețuirea celui mai bine adaptat” ca fiind Principiul Călăuzitor, atunci spui că „un Principiu Călăuzitor al Evoluției *înseamnă evoluție”.*

Dar aceasta este o afirmație făcută de o rasă care nu ştie că ea poate *controla cursul propriei ei evoluții.* Aceasta este o afirmație făcută de o specie care crede despre ea însăşi că a fost degradată la statutul de observator al propriei ei evoluții. Asta, deoarece majoritatea oamenilor cred că „evoluția” este un proces care „se desfăşoară” pur şi simplu - şi nu un proces pe care ei îl *direcționează,* în concordanță cu anumite *principii.*

Şi astfel, specia anunță: „Noi *evoluăm* după principiu ... ei bine, *evoluției.* Dar ei nu spun niciodată care ESTE acest principiu, deoarece ei au făcut o confuzie între proces şi principiu.

Pe de altă parte, specia căreia i-a devenit clar că evoluția este un proces - dar un proces *pe care ea îl poate controla* - nu a confundat „procesul” cu „principiul”, ci *a ales* în mod conştient un principiu pe care îl *foloseşte pentru a călăuzi şi direcționa propriul proces.*

Aceasta se numeşte *evoluție conştientă* şi neamul vostru tocmai a ajuns aici.

Ce introspecție incredibilă! *De aceea* i-ai dat Barbarei Marx Hubbard acea carte! După cum am spus, ea chiar a intitulat-o, *Evoluția conştientă.*

Bineînțeles că aşa a intitulat-o. Eu i-am spus s-o facă.

Vai ce-mi place! Prin urmare ... aş vrea să ne întoarcem la „conversația” despre E.T. Cum se organizează aceste ființe foarte evoluate, dacă nu în națiuni? Ce formă de guvernare au?

Ei nu folosesc „evoluția” ca Primul Principiu Călăuzitor al Evoluției ci, mai degrabă, ei *au creat* un principiu bazat pe pură observație. Ei au observat, pur şi simplu, că ei sunt cu toții Unul şi au creat mecanisme politice, sociale, economice şi spirituale care *susțin,* mai degrabă decât *subminează.* Primul Principiu.

Cum „arată” chestia asta când e vorba de conducere, de exemplu?

Atunci când există numai un singur Tu, cum e cu conducerea?

Mai zii o dată!

Când Tu eşti singurul care exişti, cum îți conduci tu comportamentul? Cine îți conduce comportamentul? Cine, în afară de tine?

Nimeni. Când eu sunt singur - dacă aş fi undeva, pe o insulă pustie, de exemplu - nimeni „în afară de mine” nu mi-ar conduce şi nu mi-ar controla comportamentul. Aş mânca, m-aş îmbrăca aş face exact ceea ce vreau. Probabil că nu m-aş îmbrăca deloc. Aş mânca ori de câte ori mi-ar fi foame şi orice mi-ar face plăcere şi m-ar face să mă simt sănătos. „Aş face” orice aş avea poftă să fac, iar o parte din aceasta ar fi determinată de ceea ce aş crede eu că e necesar pentru a supraviețui.

Ca de obicei ai adunat toată înțelepciunea în tine. Ți-am mai spus şi înainte, nu ai nimic de învățat. Trebuie doar să-ți aminteşti.

Aşa se întâmplă în civilizațiile avansate? Umblă goi, culeg fructe şi cioplesc bărci? Asta arată a barbari!

Cine crezi că este mai fericit - şi mai aproape de Dumnezeu?

Am mai trecut prin asta înainte.

Da, aşa este. E o dovadă de civilizație primitivă să crezi că simplitatea înseamnă barbarism, iar complexitatea este ceva foarte avansat.
E interesant că cei care sunt foarte avansați văd lucrurile exact invers.

Dar mişcarea tuturor civilizațiilor - într-adevăr, însuşi procesul de evoluție - se îndreaptă înspre grade din ce în ce mai înalte de complexitate.

Într-o anumită privință, aşa este. Dar iată cea mai mare Dicotomie Divină:
Cea mai mare complexitate este cea mai mare simplitate.
Cu cât un sistem este „mai complex”, cu atât mai simplă este forma lui. Într-adevăr, el este extraordinar de elegant în Simplitatea lui.
Maestrul înțelege acest lucru. De aceea, o ființă foarte evoluată trăieşte în maximă simplitate. De aceea, toate sistemele foarte evoluate sunt şi extrem de simple. Sistemele foarte evoluate de guvernare, sistemele foarte evoluate de educație, sistemele foarte evoluate de economie sau religie - toate sunt extrem şi elegant de simple.
De exemplu, sistemele foarte evoluate de guvernare nu presupun practic *nici un fel de guvernare,* în afară de autoguvernare.

Ca şi când n-ar participa decât o singură ființă. Ca şi când ar fi afectată numai o singură ființă.

Şi aşa şi este.

Lucrul pe care civilizațiile foarte evoluate îl înțeleg.

Exact.

Încep să le pun cap la cap.

Bine. Nu prea mai avem mult timp.

Trebuie să pleci?

Cartea asta a devenit foarte lungă.

20

Aşteaptă! Stai puțin! Nu poți să pleci chiar acum! Mai am întrebări despre E.T.! O să apară ei într-o zi pe pământ ca „să ne salveze”? Ne vor scăpa ei de propria noastră nebunie, aducând o tehnologie nouă care să controleze polaritatea planetei, să ne curețe atmosfera, să folosească energia soarelui nostru, să echilibreze clima, să vindece toate bolile şi să aducă o calitate mai bună a vieții în propria noastră mică nirvana?

S-ar putea să nu vrei să se întâmple aşa ceva. „EFE” ştiu acest lucru. Ele ştiu că o astfel de intervenţie nu ar face altceva decât să vă înrobească *lor,* astfel încât voi să faceţi *din ele* nişte zei, în locul celor cărora pretindeţi că vă supuneţi acum.

Adevărul este că voi nu vă supuneţi *nimănui* şi acesta ar vrea entităţile din civilizaţiile foarte avansate să vă facă să înţelegeţi. Deci, dacă ele ar împărtăşi cu voi tehnologie, aceasta ar fi dată într-un mod şi într-un ritm care v-ar permite să vă recunoaşteţi *propriile* puteri şi propriul potenţial, nu pe cele ale altcuiva.

Tot aşa, dacă EFE ar împărtăşi cu voi anumite învăţături, la rândul lor şi acestea v-ar fi împărtăşite intr-un ritm şi într-un mod care v-ar permite să vedeţi atât adevărurile mai mari, cât şi *propriile* puteri şi potenţialuri şi *să nu faceţi zei din învăţătorii voştri.*

Prea târziu. Am făcut-o deja.

Da, am observat.

Ceea ce ne duce la unul dintre cei mai mari învăţători ai noştri, cel numit Iisus. Până şi cei care nu au făcut din El un zeu au reacţionat la măreţia învăţăturilor Lui.

Învăţături care au fost mult distorsionate.

A fost Iisus o „EFE” - o entitate foarte evoluată?

Tu ce crezi, a fost El foarte evoluat?

Da. Tot aşa cum au fost şi Buddha, Krishna, Moise, Babaji, Sai Baba şi Paramahansa Yogananda.

Într-adevăr. Şi mulţi alţii pe care nu i-ai menţionat.

Ei bine, în al doilea volum „ai făcut aluzia” că Iisus şi toţi aceşti învăţători e posibil să fi venit din „spaţiu cosmic”, că e posibil ca ei să fi fost vizitatori aici, să fi împărtăşit cu noi învăţăturile şi înţelepciunea entităţilor foarte evoluate. Deci, e momentul să lăsăm vălul să cadă de tot. A venit Iisus „din spaţiu”?

Cu toţii sunteţi „veniţi dm spaţiu”.

Ce înseamnă asta?

Voi nu sunteţi băştinaşi ai acestei planete pe care o numiţi acum căminul vostru.

Nu?

Nu. „Materialul genetic” din care sunteţi voi făcuţi a fost *aşezat* pe planeta voastră în mod deliberat. Nu „a apărut” acolo din întâmplare. Elementele care au format viaţa voastră nu s-au combinat printr-un proces oarecare de *descoperiri accidentale dar fericite pe plan biologic. A* existat un plan. Aici se întâmplă ceva mai de anvergură. Îţi închipui tu că miliardele de reacţii biochimice de care a fost nevoie pentru a face să apară viaţa, aşa cum o cunoaşteţi voi pe planeta voastră, au avut loc la întâmplare? Vezi tu aceasta ca fiind produsul unui lanţ întâmplător de evenimente accidentale care au dus *în mod fortuit* la un rezultat fericit?

Nu, bineînțeles că nu. Sunt de acord că a existat un plan. Planul *lui Dumnezeu.*

Da. Ai dreptate. A fost întru totul ideea Mea, planul Meu şi procesul Meu.

Şi, atunci, ce spui - că Tu eşti „venit din spațiu”?!

Încotro vă uitați voi în mod tradițional când vă imaginați că stați de vorbă cu Mine?

În sus. Ne uităm în sus.

De ce nu în jos?

Nu ştiu. Întotdeauna lumea se uită în sus - înspre „ceruri”.

De acolo de unde vin Eu?

Bănuiesc că - da.

Şi asta face ca Eu să fiu o persoană venită dm spațiu?

Nu ştiu. Aşa să fie?

Iar dacă sunt o persoană venită din spațiu, asta îmi ia din calitatea de a fi Dumnezeu?

Nu, cred că nu, dacă ne gândim la ceea ce majoritatea dintre noi spunem că poți Tu să faci.

Şi dacă Eu sunt Dumnezeu, asta îmi ia din calitatea de a fi persoană venită din spațiu?

Bănuiesc că totul depinde de cum sunt definite noțiunile.

Şi ce ai zice dacă Eu nu aş fi câtuşi de puțin o „persoană”, ci mai degrabă o Forță, o „Energie” din univers, ceea ce ESTE universul, adică Tot Ceea Ce Există. Ce-ai zice dacă Eu aş fi Colectivitatea?

De fapt, asta ai şi spus că eşti. Aşa *ai spus* în acest dialog.

Într-adevăr, aşa am spus. Crezi acest lucru?

Da, cred că da. Cel puțin în sensul că eu cred că Dumnezeu este Tot Ceea Ce Există.

Bine. Crezi că există ceea ce se numeşte „persoană venită din spațiu”?

Vrei să spui, ființe din spațiu cosmic?

Da.

Da, cred. Bănuiesc că întotdeauna am crezut atest lucru, iar acum, aici, Tu *mi-ai spus* că există. Prin urmare, desigur, că eu cred.

Sunt aceste „persoane venite din spațiu” parte din „Tot Ceea Ce Există?”

Păi, da, bineînțeles.

Iar dacă Eu sunt Tot Ceea Ce Există, aceasta nu M-ar face să fiu o „*persoană venită din spațiu”!*

Da... după această definiție. Tu eşti *eu.*

Bingo!

Da, dar ai făcut o piruetă şi Te-ai îndepărtat de întrebare. Te-am întrebat dacă Iisus a venit din spațiu. Şi cred că ştii ce vreau să spun. Vreau să spun, a fost El o ființă din spațiul cosmic, sau s-a născut aici, pe Pământ?

Încă o dată întrebarea ta presupune un răspuns „ori/ori” Gândeşte *ieşind din tipare.* Respinge „ori/ori” şi acceptă „atât/cât şi”.

Vrei să spui că Iisus s-a născut pe Pământ, dar că are „sânge de extraterestru”, ca să zic aşa?

Cine a fost tatăl lui Iisus?

Iosif.

Da. dar cine se zice că *l-ar fi conceput!*

Unii oameni cred că este vorba despre o concepere neprihănită. Se spune că Fecioara Maria a fost vizitată de un arhanghel. Iisus a fost „conceput de către Duhul Sfânt şi născut din Fecioara Maria”[61].

Crezi acest lucru?

Nu ştiu ce să cred în această privință.

Ei bine, dacă Fecioara Maria a fost vizitată de un arhanghel, de unde îți imaginezi tu că o fi venit acest înger?

Din cer, din rai.

Ai spus „din ceruri”?

Am spus, *din cer.* De pe un alt tărâm. De la Dumnezeu.

Înțeleg. Şi n-am căzut adineauri de acord că Dumnezeu este o persoană venită din spațiu?

[61] Compară Crezul sau Simbolul Credinței

Nu chiar. Am căzut de acord că Dumnezeu este *totul* şi că, întrucât persoanele venite din spațiu sunt *parte* din „totul", Dumnezeu este venit din spațiu, în acelaşi sens în care Dumnezeu este noi. Noi toți. Dumnezeu e Totul. Dumnezeu este colectivitatea.

Bine. Deci, acest arhanghel care a vizitat-o pe Fecioara Maria a venit dintr-un alt tărâm. Un tărâm ceresc.

Da

Un tărâm aflat profund în interiorul Sinelui tău, deoarece raiul se află înăuntrul tău.

N-am spus asta.

Bine, atunci un tărâm aflat în spațiul interior al universului.

Nu, nu aş spune nici asta, deoarece nu ştiu ce înseamnă.

Atunci, de unde? Un tărâm din *spațiul cosmic?*

(Pauză lungă).
Te joci cu cuvintele.

Fac şi Eu ce pot! *Folosesc* cuvinte, în ciuda limitărilor lor cumplite, ca să ajung cât se poate de aproape de o idee, de un concept care, în realitate, nu poate fi descris de vocabularul limitat al limbajului vostru, sau înțeles în cadrul limitărilor nivelului vostru actual de percepție.

Caut să vă deschid spre noi percepții, folosind limbajul vostru într-un mod nou.

Bine. Prin urmare, spuneai că Iisus a fost conceput pe linie paternă de către o entitate foarte evoluată de pe un alt tărâm şi, astfel, El era atât ființă umană cât şi o EFE?

Multe entități foarte evoluate au existat pe planeta voastră - şi multe există şi astăzi.

Vrei să spui că „aliens[62] sunt printre noi"?

Văd că activitatea ta la ziare, talk show-uri radiofonice şi de televiziune îți este de mare folos.

Ce vrei să spui?

Găseşti modalități de a crea ceva senzațional din orice. Eu nu am numit „aliens" entitățile foarte evoluate şi nu l-am numit pe Iisus „alien"

Nu există nimic „alien" în ceea ce-L priveşte pe Dumnezeu. Nu există „aliens (străini)" pe Pământ.

Suntem Cu Toții Unul. Dacă Suntem Cu Toții Unul, nici o individualizare dintre Noi nu este străin lui însuşi.

Câteva individualizări ale Noastre - câteva ființe individuale - îşi amintesc mai mult decât ceilalți. Procesul de reamintire (re-unire cu Dumnezeu, sau de redevenire, încă o dată,

[62] Alien =sb. și adj. străin, om venit din altă parte; nume dat extraterestrilor.

Unul cu Totul, cu colectivitatea) este un proces pe care voi îl numiți evoluție. Cu toții sunteți ființe în curs de evoluție. Unii dintre voi sunteți foarte evoluați. Adică, *vă reamintiți mai mult, (redeveniți membri).* Voi ştiți Cine Sunteți Voi Cu adevărat. Iisus o ştia şi a şi declarat-o.

E în regulă, înțeleg că urmează să facem un dans semantic în jurul lui Iisus.

Câtuşi de puțin. Am să vă spun direct. Spiritul ființei omeneşti pe care voi o numiți Iisus nu a fost de pe Pământ. Acest spirit a umplut, pur şi simplu, un corp omenesc, şi-a dat voie să învețe pe când era copil, apoi să devină bărbat şi să se realizeze. El nu a fost singurul care a făcut acest lucru. *Toate spiritele* nu sunt „de pe acest Pământ. *Toate sufletele* vin de pe un alt tărâm şi apoi intră în trup. Dar nu toate sufletele se realizează în răstimpul unei „singure vieți". Iisus a făcut-o. El a fost o entitate foarte evoluată, (ceea ce unii dintre voi numiți un Dumnezeu) şi El a venit la voi pentru un scop, cu o misiune.

Să ne salveze sufletele.

Într-un anumit sens, da. Dar nu de la osândă veşnică. *Nu există* un astfel de lucru, aşa cum l-ați conceput voi. Misiunea Lui a fost - este - să vă salveze de la faptul că nu ştiți şi nu trăiți niciodată experiența lui Cine Sunteți Voi Cu Adevărat. Intenția sa a fost vă demonstreze aceasta, arătându-vă ce puteți - deveni; ce *sunteți* - dacă vreți să acceptați asta.

Iisus s-a străduit să vă conducă prin exemplu personal. De aceea a spus El: „Eu sunt Calea şi Viața. Urmați-mă". El nu a vrut să spună: „Urmați-mă", în sensul ca voi cu toții să deveniți „cei care merg după El", ci în sensul ca voi să *Îi urmați cu toții exemplul şi să deveniți una cu Dumnezeu.* El a spus: „Eu şi Tatăl Una suntem, iar voi sunteți frații mei". Nu putea să o spună mai clar

Prin urmare, Iisus nu a venit de la Dumnezeu, El a venit din spațiu.

Greşeala ta e că faci o separare între cele două. Continui să insişti în a face o diferență între ele, şi continui să insişti în a face o separare şi o diferență între ființele umane şi Dumnezeu. Adevăr îți spun Eu ție: *Nu există nici o diferență.*

Hmmm. Bine. Înainte de a încheia, poți să-mi mai spui câteva lucruri despre ființele din alte lumi? Cu ce sunt îmbrăcate? Cum comunică? Şi te rog să nu spui că e vorba doar de pură curiozitate. Cred că am dovedit că s-ar putea să avem ceva de învățat din toate acestea.

În regulă. Atunci, pe scurt.

În civilizațiile foarte evoluate, entitățile nu simt nevoia să fie îmbrăcate, în afară de un anumit gen de acoperământ care este necesar pentru a le proteja de elemente naturale sau condiții asupra cărora nu au nici un control, sau atunci când folosesc ornamente pentru a indica un „rang" sau o poziție mai înaltă.

O EFE n-ar înțelege de ce vă acoperiți întregul corp atunci când nu trebuie să o faceți - fără îndoială că ea nu ar înțelege conceptul de „ruşine", sau de „modestie" - şi nu ar putea face niciodată o legătură între acoperitul corpului şi ideea de a te face „mai frumos". Nimic nu este mai frumos în ochi unei EFE decât trupul gol însuşi şi, astfel, conceptul de a purta ceva pe trup pentru a-l face mai plăcut sau mai atrăgător îi este absolut de neînțeles.

Tot atât de greu de înțeles i-ar fi ideea de a trăi - de a-şi petrece majoritatea timpului - în cutii ... ceea ce voi numiți „clădiri" şi „case"'. EFE trăiesc în mediul natural şi ar sta în inte-

riorul unei cutii numai dacă acest mediu ar deveni neospitalier - ceea ce se întâmplă rareori, întrucât civilizațiile foarte evoluate creează, controlează şi au grijă de mediul lor înconjurător.

EFE înțeleg, de asemenea, că ele sunt Una cu mediul lor înconjurător, că ele nu împart numai spațiul cu acest mediu, ci au şi o relație de dependență mutuală. O EFE n-ar înțelege niciodată de ce voi vătămați sau distrugeți ceea ce vă oferă posibilitatea de a trăi şi, astfel, nu pot ajunge decât la concluzia că voi nu înțelegeți că mediul înconjurător este cel care o face şi, de asemenea, că sunteți nişte ființe cu capacități de observație foarte limitate.

Cât despre comunicare, o EFE foloseşte ca prim nivel de comunicare acel aspect al ființei sale pe care voi l-ați numi sentimente. EFE sunt conştiente de sentimentele lor şi de sentimentele celorlalți şi nimeni nu face vreo încercare de *a-şi ascunde* sentimentele. Pentru o EFE, a-şi ascunde sentimentele ar reprezenta o acțiune îndreptată împotriva ei însăşi. Prin urmare, ar fi de neînțeles să o facă şi apoi să se plângă că nimeni nu înțelege ce simte ea.

Sentimentele sunt limbajul sufletului, iar ființele foarte evoluate înțeleg acest lucru. Scopul comunicării într-o societate de EFE este de a se cunoaşte una pe alta aşa cum sunt ele în realitate. Prin urmare, o EFE nu poate şi nu a putut înțelege niciodată conceptul vostru uman numit „a minți".

A reuşi să obțină ce vrea prin comunicarea unui lucru neadevărat, ar însemna pentru o EFE o victorie atât de amăgitoare, încât n-ar mai fi deloc victorie, ci înfrângere copleşitoare.

EFE nu „spun" adevărul. EFE *sunt* adevărul. Întreaga lor stare de a fi vine de la „cum stau lucrurile" şi de la „ceea ce este eficient", iar EFE au învățat cu mult timp în urmă, din timpuri imemoriale când comunicarea încă se făcea prin sunete guturale, că neadevărul nu este eficient. În civilizația voastră, acest lucru nu a fost încă învățat.

Pe planeta voastră, mare parte din ceea ce se întâmplă în societate se bazează pe secrete. Mulți dintre voi cred că viața funcționează pe baza a ceea ce *ascunderi* unul de celălalt şi nu pe ceea ce vă *spuneți* unul celuilalt. Prin urmare secretul a devenit codul vostru social, codul vostru etic. Este, într-adevăr, Codul vostru Secret.

Acest lucru nu este adevărat în cazul tuturor. Civilizațiile voastre străvechi, de exemplu, şi populația voastră indigenă nu trăieşte după un astfel de cod. Şi multe persoane individuale din societatea voastră actuală au refuzat să adopte astfel de comportamente.

Totuşi, guvernele voastre se conduc după acest cod, este adoptat în afaceri şi multe dintre relațiile dintre voi reflectă existența lui. A minți în legătură cu lucruri mici sau mari a devenit ceva atât de acceptat de către atât de mulți oameni, încât ei mint chiar atunci când e vorba de minciună. În felul acesta, voi ați creat un cod secret despre Codul vostru Secret. Ca în povestea despre împăratul care nu poartă îmbrăcăminte, toată lumea ştie acest lucru, dar nimeni nu vorbeşte despre el. Încercați chiar să pretindeți că nu e aşa şi astfel vă mințiți pe voi înşivă.

Ai mai punctat asta şi înainte.

În acest dialog. Eu repet punctele esențiale, ideile importante pe care trebuie „să le prindeți", dacă vreți, aşa cum spuneți, să schimbați lucrurile cu adevărat. Prin urmare, vă spun din nou: Diferența dintre civilizațiile umane şi civilizațiile foarte evoluate este că entitățile foarte evoluate:

Observă absolut totul.

Comunică cu sinceritate.

Ele văd „ceea ce este eficient" şi spun „cum stau lucrurile" Aceasta este o altă schimbare mică dar profundă, care ar îmbunătăți nespus de mult viața pe planeta voastră. Şi, pentru că veni vorba, aceasta nu e o problemă de moralitate. Nu există „imperative morale" într-o societate EFE şi acesta ar fi un concept tot atât de uluitor ca şi a minți. Problema se pune numai în termenii a ceea ce este funcțional sau a ceea ce aduce un beneficii.

EFE nu sunt morale?

Nu aşa cum înțelegeți voi. Ideea unui grup care să stabilească un set de valori prin care EFE individuale să-şi conducă viața, ar încălca modul lor de înțelegere legat de „ceea ce este eficient" şi anume, că fiecare individ este singurul arbitru categoric care hotărăşte ceea ce înseamnă un comportament potrivit pentru el însuşi.

Discuția este întotdeauna în jurul a ceea ce *este eficient* în cadrul unei societăți EFE - a ce este funcțional şi ce aduce beneficii tuturor - şi nu în jurul a ceea ce oamenii ar numi „corect" şi „greşit".

Dar nu este acelaşi lucru? N-am considerat noi că ceea ce este eficient, e „corect" şi că ceea ce nu e eficient pentru noi, este „greşit"?

Ați pus aceleaşi etichete şi asupra vinei şi ruşinii - concepte la fel de străine EFE - şi ați etichetat un număr uluitor de lucruri ca fiind „greşite", nu pentru că ele „nu sunt eficiente", ci, pur şi simplu, pentru că v-ați imaginat că ele „nu se cade să fie făcute" - uneori ele apărându-vă astfel nu numai în ochii voştri proprii, ci şi în „ochii lui Dumnezeu". Astfel, ați construit definiții artificiale pentru „ceea ce este eficient" şi pentru ceea ce nu este - definiții care nu au nici o legătură cu „cum stau lucrurile cu adevărat"

Exprimarea cinstită a sentimentelor, de exemplu, este adesea considerată de către societatea umană ca fiind ceva „greşit". O EFE n-ar fi ajuns niciodată la o astfel de concluzie. Întrucât cunoaşterea precisă a sentimentelor uşurează *viața* în orice comunitate sau cluster. Prin urmare, după cum spuneam, o EFE nu şi-ar ascunde niciodată sentimentele şi nici nu ar considera că este „corect, din punct de vedere social" să o facă.

Oricum ar fi imposibil să procedeze altfel, deoarece o EFE primeşte „vibrații" - *vibrații* adevărate - de la alte entități, ceea ce face ca sentimentele lor să fie foarte clare. Aşa cum tu poți uneori „să simți aerul" când intri într-o cameră, tot aşa o EFE poate simți ce gândeşte şi trăieşte ca experiență o altă EFE.

Rostiri propriu-zise - ceea ce voi ați numi „cuvinte", - sunt folosite rareori, aproape niciodată. Între toate entitățile conştiente foarte evoluate apare „comunicarea telepatică". Într-adevăr, se poate spune că nivelul de evoluție în cadrul unei specii - sau o relație între membri aceleiaşi specii - sunt dovedite de măsura în care ființele au nevoie de „cuvinte", pentru a-şi transmite sentimentele, dorințele sau informațiile.

Şi înainte să pui întrebarea, Eu îți răspund, da! ființele umane pot să-şi dezvolte aceeaşi capacitate, iar unele dintre ele *au şi făcut-o*. De fapt, cu mii de ani în urmă, era ceva normal. De atunci încoace ați regresat, ajungând să folosiți rostire primară - de fapt, „zgomote" - pentru a comunica. Dar mulți dintre voi vă întoarceți la o formă de comunicare mai curată, mai adecvată şi mai elegantă. Acest lucru este adevărat în mod special în cazul celor care se iubesc - scoțându-se astfel în evidență un adevăr major: *Afecțiunea creează comunicare.*

Unde există dragoste profundă, nu e nevoie de cuvinte. Şi reversul acestei axiome este adevărat. Cu cât *trebuie* să folosiți mai multe cuvinte unul cu celălalt, cu atât aveți mai puțin timp pentru *a vă arăta afecțiunea* unul pentru celălalt, deoarece afecțiunea creează comunicare.

În cele din urmă, orice comunicare reală este legată de adevăr. Şi, în cele din urmă, singurul adevăr real este dragostea. De aceea, acolo unde dragostea e prezentă, este prezentă şi comunicarea. Iar când comunicarea e dificilă, acesta e un semn că dragostea nu e pe deplin prezentă.

Ce frumos ai spus. Aş zice, ce frumos *ai comunicat.*

Mulțumesc. În rezumat deci, modelul pentru viață într-o societate foarte evoluată este:

Entitățile trăiesc în clustere, sau ceea ce voi ați numi mici comunități, organizate cu o anumită intenție. Aceste clustere nu mai sunt organizate în oraşe, state sau națiuni, ci fiecare inter-acționează cu cealaltă pe o bază comună, egală.

Nu există guverne aşa cum le înțelegeți voi şi nici legi. Există consilii sau conclave. De obicei, formate din persoane în vârstă. Şi există ceea ce s-ar putea traduce în limba voastră prin „înțelegeri mutuale”. Acestea au fost reduse la un Cod Triunghiular: Conştiență. Cinste, Responsabilitate.

Ființele foarte evoluate au decis cu mult timp în urmă că acesta este modul în care ele aleg să trăiască împreună. Ele au făcut această alegere nu pe baza unei structuri morale sau a unei revelații spirituale pe care alte entități sau grupuri le-au expus, ci, mai degrabă, pe o simplă observare a *modului în care stau lucrurile* şi *a ceea ce este eficient.*

Şi, într-adevăr nu există războaie şi/sau conflicte?

Nu, în special deoarece o ființă foarte evoluată împarte tot ceea ce are şi ți-ar da orice ai vrea tu să iei prin forță. Ea face acest lucru din conştiența că, oricum, totul aparține tuturor şi că ea poate întotdeauna să mai creeze ceea ce „a dat”, dacă doreşte acest lucru cu adevărat.

Nu există concept de „posesiune” sau „pierdere”, într-o societate EFE care înțeleg că ele nu sunt ființe fizice, ci ființe care ființează în stare fizică. Ele înțeleg, de asemenea, că toate ființele provin din aceiaşi sursă şi că, astfel, Noi Suntem Cu Toții Una

Ştiu că ai mai spus-o înainte ... dar nu s-ar produce nici un conflict, chiar dacă cineva ar amenința o EFE că îi ia viața?

Nu ar fi nici o discuție în contradictoriu. Ea şi-ar lăsa, pur şi simplu, trupul - literalmente, şi-ar lăsa trupul acolo ca să-l iei tu. Apoi şi-ar crea un alt trup, dacă ar alege să o facă, reîntorcându-se iarăşi în stare fizică sub forma unei ființe perfect construite, sau întorcându-se ca progenitura nou-concepută de către un cuplu de alte ființe iubitoare.

De departe aceasta este metoda preferată pentru a reintra în stare fizică, deoarece nimănui nu i se aduc mai multe onoruri în societățile foarte evoluate decât progeniturilor nou-create, iar oportunitățile lor pentru evoluție sunt de neegalat.

EFE nu le este teamă de ceea ce civilizația voastră numeşte „moarte”, deoarece ştiu că ele trăiesc veşnic şi că singura problemă care se pune este a *formei* pe care urmează să o ia. EFE pot trăi de obicei la nesfârşit într-un trup fizic, deoarece o EFE a învățat să aibă grijă de trupul ei şi de mediul înconjurător. Dacă dintr-un anumit motiv care are o legătură cu legile fizice, trupul unei EFE nu mai este funcțional, EFE îl părăseşte, pur şi simplu, returnând cu bucurie materia sa fizică către Totul din Toate pentru „reciclare” (Ceea ce voi înțelegeți prin „țărână din țărână”).

Hai să ne întoarcem puțin. Ştiu că Tu ai spus că nu există „legi” ca atare. Dar ce se întâmplă dacă cineva nu se comportă potrivit „Codului Triunghiular”? Atunci, ce se întâmplă? *Kaput?*

I se permite să-şi corecteze greşeala. Folosind Codul Triunghiular e făcută să devină conştientă de toate rezultatele care decurg din ceva ce a gândit, ori a spus, ori a făcut. Apoi i se permite să-şi evalueze şi să-şi declare rolul pe care l-a avut în producerea acestor rezultate. La urmă, i se dă oportunitatea de a-şi prelua responsabilitatea pentru aceste rezultate, aplicând măsuri de corectare, remediere sau vindecare.

Şi ce se întâmplă dacă refuză să o facă?

O entitate foarte evoluată n-ar refuza niciodată să facă acest lucru. E de neconceput. Atunci, ea nu ar fi o entitate foarte evoluată, iar acum tu vorbeşti despre fiinţe conştiente de un nivel cu totul diferit.

Unde învaţă o EFE toate chestiile astea? La şcoală?

Într-o societate EFE nu există „sistem şcolar”, ci doar un *proces* de educaţie prin care progeniturilor li se aminteşte „cum stau lucrurile”, şi „ce este eficient”. Progeniturile sunt crescute de către cei în vârstă şi nu de către cei care le-au conceput, deşi ele nu sunt neapărat separate în timpul procesului de „părinţii” lor, care pot să stea cu ele oricât doresc şi să petreacă cu ele oricât de mult timp aleg să o facă.

În ceea ce voi aţi numi „şcoală”' (de fapt, tradusă mai bine ca „timp de învăţare”), progeniturile îşi stabilesc propria lor „programă şcolară”, alegând ce îndemânări doresc *ele* să capete şi nu li *spune* ce *trebuie să înveţe.* Astfel, motivaţia este la cel mai înalt nivel, iar îndemânările pentru viaţă se Capătă repede, cu uşurinţă şi cu bucurie.

Codul Triunghiular (ele nu sunt cu adevărat „reguli” codificate, dar acesta este cel mai bun termen pe care-l pot găsi în limba voastră) nu este ceva care să fie „impus cu forţa” asupra tinerelor EFE, este ceva care *se capătă* - aproape prin osmoză - prin *modelele* comportamentale oferite „copilului” de către „adulţi”.

Spre deosebire de societatea voastră, în care adulţii oferă modele comportamentale *opuse* celor pe care vor ca odraslele lor să le înveţe, în societăţile foarte evoluate adulţii înţeleg că ele fac ceea ce văd că fac alţii.

Niciodată nu i-ar veni în cap unei EFE să-şi aşeze progenitura timp de multe ore în faţa unui obiect care arată imagini de comportament pe care ar vrea ca aceasta să le evite. Unei EFE, o asemenea decizie i-ar fi de neînţeles.

Ar fi la fel de incomprehensibil dacă o EFE *ar face acest lucru,* iar apoi ar nega că imaginile ar avea vreo legătură cu comportamentul brusc aberant al progeniturii ei.

Am să spun din nou că diferenţa dintre societatea EFE şi societatea umană se află într-un element într-adevăr foarte simplu, pe care noi îl vom numi observare adevărată.

În societăţile ETE, fiinţele recunosc ca adevărat tot ceea ce văd. În societăţile umane, multe neagă ceea ce văd.

Ele văd că televizorul le distruge copiii şi ignoră acest lucru. Ele văd cum violenţa şi „competiţia” sunt folosite ca „distracţie” şi neagă această contradicţie. Ele observă că tutunul face rău trupului şi pretind că nu-i face. Ele văd un tată care e beţiv şi violent şi o întreagă familie care neagă acest lucru, nepermiţând altora să rostească o vorbă despre ce se întâmplă.

Ele observă că timp de mai multe mii de ani religiile nu au reuşit absolut deloc să schimbe comportamentul maselor şi neagă şi acest lucru. Ele văd în mod clar că guvernele acţionează mai mult înspre a oprima decât înspre a ajuta şi ignoră acest lucru.

Ele văd un sistem de îngrijire a sănătăţii care este în realitate un sistem de îngrijire a bolii, cheltuind o zecime din resurse pentru prevenirea bolilor şi nouă zecimi pentru administrarea lor, şi neagă că *profitul este motivul* care împiedică orice progres real în educarea oamenilor asupra modului în care să acţioneze, să mănânce şi să trăiască astfel încât să fie sănătoşi.

Ele văd că nu le face nici un bine sănătăţii să mănânce carne de animale care au fost măcelărite după ce au fost hrănite cu forţa cu mâncare încărcată de chimicale, dar neagă ceea ce văd.

Ființele umane fac mai mult decât atât. Ele încearcă să dea în judecată modelatorii de talk show-uri care îndrăznesc măcar să discute acest subiect. Ştii că există o carte minunată care explorează acest subiect al hranei cu o putere extraordinară de introspecție. Ea se numeşte *Diet for a New America* de John Robbins[63].

Oameni vor citi acesta carte şi vor nega, vor nega, *vor nega* că ceea ce scrie acolo are vreun sens. Aceasta e ideea. Mare parte din rasa umană trăieşte în negare. Nu numai că negați observațiile evidente dar dureroase făcute de cineva din jurul vostru, dar şi ceea ce observați cu propriii voştri ochi. Voi vă negați propriile voastre sentimente, şi în cele din urmă, propriul vostru adevăr.

Entitățile foarte evoluate - din care încep să facă parte şi unii dintre voi – nu neagă *nimic.* Ele observă „cum stau lucrurile". Ele văd foarte clar „ceea ce este eficient". Folosind aceste unelte simple, viața devine simplă. „Procesul" este prețuit cum se cuvine.

Da, dar cum funcționează „Procesul"?

Ca să-ți dau un răspuns trebuie să îți evidențiez o idee pe care, de fapt, am mai subliniat-o şi înainte - în mod repetat - în acest dialog. *Totul depinde de cine crezi că eşti şi de ce anume încerci să faci.*

Dacă obiectivul vostru este de a trăi o viață în pace, în bucurie şi dragoste, *violența nu vă duce acolo.* Acest lucru a fost demonstrat deja.

Dacă obiectivul vostru este să trăiți o viață sănătoasă şi lungă, atunci consumul de carne moartă, fumatul de substanțe cancerigene şi băutul unor cantități enorme de lichide care omoară nervii şi distrug creierul *nu vă duc acolo.* Acest lucru a fost demonstrat deja.

Dacă obiectivul vostru este de a creşte progenituri care să nu acționeze cu violență şi furie, a le aşeza timp de ani de zile direct în fața unor imagini de violență şi furie *nu vă duce acolo* Acest lucru *a fost demonstrat deja.*

Dacă obiectivul vostru este să aveți grijă de Pământ şi să îi administrați cu inteligență resursele, a acționa ca şi când aceste resurse sunt fără limite *nu vă duce acolo.* Acest lucru *a fost demonstrat deja.*

Dacă obiectivul vostru este de a descoperi şi cultiva o relație cu un Dumnezeu iubitor, astfel încât religia *să poată* avea o influență în lucrările oamenilor, atunci învățătura despre un Dumnezeu al pedepsei şi al plății înfricoşătoare *nu vă duce acolo. Şi* acest lucru *a fost demonstrat deja.*

Motivul reprezintă totul. Obiectivele determină rezultatul. Viața merge înainte conform intențiilor voastre. Adevăratele voastre intenții sunt revelate în acțiunile voastre, iar acțiunile voastre sunt determinate de către adevăratele voastre intenții. Ca şi în cazul tuturor lucrurilor din viață (şi a vieții *însăşi),* totul e un cerc.

EFE văd cercul. Oamenii nu.

EFE răspund la modul în care stau lucrurile: oamenii îl ignoră. EFE spun adevărul, *întotdeauna.* Oamenii adesea se mint pe ei înşişi, ca şi pe ceilalți.

EFE spun ceva şi fac ceea ce spun. Oamenii spun ceva şi fac altceva.

Adânc în interiorul vostru voi *ştiți* că ceva nu e în regulă - că voi ați intenționat „să mergeți la Seattle", dar vă aflați în „San Jose". Vedeți contradicțiile din comportamentul vostru şi acum sunteți cu adevărat gata să renunțați la ele. Vedeți cu limpezime şi *cum stau lucrurile,* cât şi *ceea ce este eficient* şi nu mai vreți să acceptați diferențierile dintre cele două.

Sunteți *o rasă în curs de trezire.* Momentul desăvârşirii voastre e aproape.

---

[63] *Regim alimentar pentru o nouă Americă,* publicată în 1987, best-seller internațional, nominalizată pentru premiul Pulitzerin 1987.

Nu trebuie să fiți descurajați de ceea ce ați auzit aici, deoarece temelia pentru o nouă experiență, pentru o realitate mai extinsă a fost pusă, iar toate acestea sunt doar o pregătire pentru o asemenea realitate. Sunteți gata acum să intrați pe ușă.

Acest dialog a avut în special intenția de a deschide ușa larg. Mai întâi să v-o arate. *Vedeți?. E acolo!* Deoarece lumina adevărului va arăta veşnic drumul. Iar aici vi s-a dat lumina adevărului.

Luați acum acest adevăr şi trăiți-l. Susțineți acum acest adevăr şi împărtăşiți-l. Îmbrățişați acum acest adevăr şi păstrați-l ca pe o comoară pentru veşnicie.

Pentru că în aceste trei volume - în trilogia *Conversații cu Dumnezeu* - Eu v-am vorbit din nou despre *cum stau lucrurile.*

Nu mai e nevoie să mergem mai departe. Nu mai e nevoie să puneți întrebări sau să auziți răspunsuri sau să vă mai satisfaceți din curiozități sau să mai oferiți exemple sau observații. Pentru a crea viața pe care o doriți, nu aveți nevoie decât de ceea ce găsiți aici, în această trilogie, aşa cum a fost prezentată ea până acum „Nu e nevoie să mergem mai departe.

Sigur, mai ai întrebări. Sigur, mai există „dar?ce?dacă?” Sigur, încă nu ai „încheiat” explorarea pe care am făcut-o amândoi cu bucurie. Pentru că *explorarea nu se va încheia niciodată.*

E clar că această carte ar putea continua la nesfârşit. Dar nu o va face *Conversația* cu Dumnezeu *va continua,* dar această carte nu va continua Pentru că, în această trilogie acum încheiată vei putea găsi răspunsul la orice altă întrebare pe care ai vrea să o pui. Şi tot ceea ce putem face acum este să repetăm, să re-amplificăm, să ne întoarcem la aceiaşi înțelepciune, iarăşi şi iarăşi. Chiar şi această trilogie a fost un exercițiu în acest sens. Nimic nu e nou aici, totul este înțelepciunea străbună la care am revenit.

E bine să revii. E bine să revezi încă o dată. Acesta este procesul de reamintire despre care am vorbit atât de des. Nu aveți nimic de învățat. Trebuie doar să vă reamintiți...

Reveniți deci adesea asupra acestei trilogii; întoarceți-i, iarăşi şi iarăşi, paginile.

Când simțiți că nu vi s-a răspuns la o întrebare, citiți-o iarăşi. Veți descoperi că vi s-a răspuns la întrebare. Dar dacă într-adevăr simțiți că nu e aşa, atunci căutați *propriile* voastre răspunsuri. Purtați *propria voastră* conversație. Creați *propriul vostru adevăr.*

Prin aceasta veți trăi experiența lui Cine Sunteți Voi cu Adevărat.

21

Nu vreau să pleci!

Nu plec nicăieri. Sunt întotdeauna cu tine. *În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.*

Te rog vreau să-ți mai pun nişte întrebări înainte de a ne opri. Câteva întrebări finale, de încheiere.

Înțelegi, nu-i aşa, că poți oricând să mergi *înăuntru,* să te întorci la Lăcaşul Eternei Înțelepciuni şi să găseşti răspunsurile acolo?

Da, înțeleg acest lucru, şi sunt recunoscător până în adâncul sufletului că lucrurile se întâmplă în felul acesta, că viața a fost creată în felul acesta, că eu am întotdeauna această resursă. Acest dialog a fost în folosul meu. A fost un mare dar. N-aş putea să mai pun câteva întrebări?

Ba da.

E cu adevărat lumea noastră în pericol? Într-adevăr neamul nostru e pe punctul de a se auto-distruge de a dispare cu adevărat?

Da. Şi atâta timp cât nu luați în considerare această posibilitate foarte reală nu puteți să o evitați. Pentru că persistă lucru căruia îi opuneți rezistență. Nu dispare decât ceea ce acceptați.

Aminteşte-ți, de asemenea, ceea ce ți-am spus despre timp şi evenimente. Toate evenimentele pe care ți le poți imagina - într-adevăr, pe care ți le-ai imaginat - au loc chiar acum, în Momentul Etern. Aceasta este Clipa Sfântă. Acesta este Momentul care precede conştiența voastră. Acesta este lucrul care se întâmplă, înainte ca Lumina să ajungă la voi. Acesta este momentul prezent, trimis către voi, creat de către voi înainte ca voi să o fi ştiut măcar! Pe acesta îl numiți voi „prezent" şi el ESTE un „cadou[64]" . Este cel mai mare cadou pe care vi 1-a dat Dumnezeu.

Aveți capacitatea de a alege dintre toate experiențele pe care vi le-ați imaginat vreodată, pe aceea pe care vreți să o trăiți *acum.*

Ai spus-o şi eu încep acum să o înțeleg, chiar prin percepția mea limitată. Nimic din toate acestea nu este cu adevărat „adevărat", nu-i aşa?

Nu. Voi trăiți o iluzie. Acesta este marele spectacol de magie. Pretindeți că nu cunoaşteți trucurile - chiar dacă *voi sunteți magicianul.*

E important să-ți aminteşti acest lucru, pentru că altfel vei face ca totul să fie foarte real.

Dar ceea ce văd, simt, miros şi ating *îmi par* forte reale. Dacă aceasta nu e „realitate", atunci ce este?

Reține că nu „vezi" cu adevărat lucrul pe care-l priveşti.

Creierul tău nu este sursa inteligenței tale. El este un simplu procesor de date. El preia date prin receptorii pe care voi îi numiți simțuri. El interpretează această energie în formare conform cu *datele anterioare pe care le are în legătură cu acel subiect.* El îți spune ceea ce el *percepe,* nu ceea ce *este în realitate.* Pe baza acestor percepții *tu crezi că ştii adevărul* în legătură cu ceva, când, de fapt, nu ştii nici jumătate din el. În realitate, tu creezi adevărul pe care-l cunoşti.

Inclusiv acest dialog cu Tine?

Cu siguranță.

Mi-e teamă că aceasta le va da apă la moară celor care spun „El nu vorbeşte cu Dumnezeu. El inventează totul".

Spune-le cu blândețe că ar trebui să încerce să gândească „ieşind din tipare". Ei gândesc în termeni de „ori/ori". Ar trebui să încerce să gândească în termeni de „atât/cât şi".

Nu-L puteți înțelege pe Dumnezeu dacă gândiți în limitele valorilor, conceptelor şi înțelegerilor voastre actuale. Dacă doriți să-L înțelegeți pe Dumnezeu, trebuie să acceptați de

[64] Joc de cuvinte present = prezent (timpul); cadou.

bună voie că, actualmente, datele voastre sunt *limitate,* în loc de a afirma că ştiți tot ceea ce este de ştiut despre acest subiect.

Îți atrag atenția asupra cuvintelor lui Wemer Erhard care a declarat că adevărata limpezime poate să apară numai atunci când cineva observă de bună voie că:

Există ceva ce eu nu cunosc, iar cunoaşterea sa ar putea schimba totul. E posibil ca tu şi „să vorbeşti cu Dumnezeu", şi „să inventezi totul".

Într-adevăr, iată cel mai grandios adevăr: tu inventezi *totul.*

Viața este Procesul prin care totul este creat. Dumnezeu este energia - energia pură şi neprelucrată - pe care voi o numiți viață. Prin această conştientizare, noi ajungem la un nou adevăr.

Dumnezeu este un Proces.

Credeam că ai spus că Dumnezeu este o Colectivitate, că Dumnezeu este ÎNTREGUL.

Aşa am şi spus. Şi Dumnezeu asta este. Dumnezeu este, de asemenea, Procesul prin care întregul este creat şi prin care Se trăieşte ca experiență. Ți-am expus toate acestea mai înainte.

Da. *Da.* Mi-ai dat această înțelepciune pe când scriam cărticica denumită *Re-creating Yourself*[65].

Într-adevăr. Iar acum o spun aici, ca să o primească un auditoriu mai mare. *Dumnezeu este un Proces.*

Dumnezeu nu este o persoană, loc sau lucru. Dumnezeu este exact ceea ce ați crezut voi întotdeauna - dar nu ați înțeles.

Iarăşi?

Întotdeauna ați crezut că Dumnezeu este Ființa Supremă.

Da.

Şi ați avut dreptate. Exact asta sunt Eu. O FIINȚĂ şi O STARE DE A FI. Observă că „starea de a fi" nu este un lucru, este un proces.

Eu sunt *Suprema* Stare de A Fi. Adică, Eu sunt atât *ființa* Supremă cât şi *starea de a fi.*

Eu nu sunt *rezultatul* unui proces. Eu *Sunt* Procesul Însuşi. Eu sunt Creatorul şi eu sunt Procesul *prin care Eu sunt creat.*

Tot ceea ce vezi în cer şi pe pământ este Eu, *care este creat.* Procesul de Creație nu se termină niciodată. El nu e niciodată complet. Eu nu sunt niciodată „încheiat". Acesta este un alt mod de a spune că totul se schimbă veşnic. Nimicul rămâne nemişcat. *Nimic* nu există fără mişcare. Totul este energie, în mişcare. În scrierea voastră pământească prescurtată, ați numit aceasta „E-motion"[66]!

Voi sunteți cea mai înaltă emoție a lui Dumnezeu.

Când priviți un lucru, nu vă uitați la ceva „static", adică la ceva care „stă acolo" în timp şi spațiu. Nu! Voi *sunteți* martorii unui eveniment. Deoarece totul se mişcă, se schimbă, evoluează. *Totul.*

---

[65] Re-crearea de Sine

[66] Joc de cuvinte Energy = energie; motion = mişcare; emotion = emoție

Buckminster Fuller a spus: am impresia că sunt un verb. *El avea dreptate.* Dumnezeu este un eveniment. Ați numit acest eveniment, *viață.* Viața este un Proces. Procesul este observabil, cognoscibil, previzibil. Cu cât observi mai mult, cu atât ştii mai mult şi cu atât prevezi mai mult.

Mi-e cam greu să înțeleg asta. Întotdeauna am crezut că Dumnezeu este Imuabil. Cel Constant. Cel Care Mişcă Rămânând Nemişcat. În cadrul acestui adevăr absolut de nepătruns despre Dumnezeu mi-am găsit eu siguranța.

Dar acesta ESTE adevărul! Singurul Adevăr Imuabil este că Dumnezeu e în permanentă schimbare. Acesta este *adevărul* - şi *tu nu poți face nimic ca să-l schimbi.* Singurul lucru care nu se schimbă *niciodată* este că totul se schimbă în permanență.

Viața *înseamnă* schimbare. Dumnezeu este *viață.* Prin urmare, Dumnezeu înseamnă schimbare.

Dar eu vreau să cred că singurul lucru care nu se schimbă niciodată este dragostea lui Dumnezeu pentru noi.

Dragostea Mea pentru voi se schimbă *în permanență,* pentru că *voi* vă schimbați în permanență, iar eu vă iubesc *exact aşa cum sunteți.* Pentru ca Eu să vă iubesc *exact aşa cum sunteți,* trebuie să se schimbe şi punctul Meu de vedere asupra a „ceea ce este demn de iubit”, pe măsură ce se schimbă ideea voastră despre Cine Sunteți.

Vrei să spui că Tu consideri că eu sunt demn de iubit, chiar şi dacă decid că Cine Sunt este un criminal?

Am mai trecut prin asta şi mai înainte.

Ştiu, dar nu *mă prind!*

Nimeni nu face nimic nelalocul lui, dacă se ia în considerare modelul său despre lume. Eu vă iubesc întotdeauna - *în toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.* Nu există vreun „fel” în care voi să fiți şi care M-ar putea face să nu vă iubesc.

Dar ne vei pedepsi, nu-i aşa? Ne vei pedepsi cu dragoste. Ne vei trimite în chinurile veşnice, având în tot acest timp dragoste în suflet şi tristețe că a trebuit să o faci.

Nu. Eu nu am *niciodată* un sentiment de tristețe, deoarece nu „trebuie să fac” *nimic.* Cine M-ar putea face „să trebuiască să fac ceva”?

Nu vă voi pedepsi niciodată, deşi s-ar putea ca voi să alegeți să vă pedepsiți pe voi înşivă în această viață sau în alta, până când veți înceta să o mai faceți. Nu vă voi pedepsi, deoarece Eu nu am fost lezat şi nu Mi s-a făcut un rău - şi voi nu puteți leza sau face rău nici unei Părți din Mine *care sunteți voi toți.*

E posibil ca unul dintre voi să aleagă *să se simtă* lezat sau nedreptățit, dar când vă întoarceți în împărăția veşnică, veți vedea că nu vi s-a făcut absolut nici un rău. În acel moment, îi veți ierta pe cei care v-ați imaginat că v-au făcut rău, pentru că atunci veți fi înțeles planul mai elaborat.

Ce este planul mai elaborat?

Îți aminteşti parabola cu *Micul Suflet şi Soarele,* pe care v-am dat-o în primul volum?

Da.

Există o a doua jumătate a acelei parabole. Iat-o:

„Poți să alegi să fii orice Parte din Dumnezeu doreşti", i-am spus Eu Micului Suflet. „Tu eşti Divinitatea Absolută care se trăieşte pe Ea Însăşi ca experiență. Ce Aspect al Divinității doreşti să trăieşti acum ca experiența de a fi Tu?""

„Vrei să spui că am posibilitatea de alegere?" a întrebat Micul Suflet. Şi Eu am răspuns: „Da. Poți alege să trăieşti ca experiență în tine, ca tine şi prin tine, orice Aspect al Divinității".

„Bine", a spus Micul Suflet,, Atunci aleg Iertarea. Vreau să trăiesc experiența Sinelui meu ca acel Aspect al lui Dumnezeu numit Iertare Totală".

Ei bine, după cum îți poți închipui, aceasta a creat o situație specială.

Nu era nimeni pe care să-l ierți. Tot ceea ce am creat Eu este Perfecțiune şi Dragoste.

„Nimeni pe care să-l ierți?" a întrebat Micul Suflet parcă nevenindu-i să creadă.

„Nimeni", am repetat Eu. „Priveşte în jurul tău. Vezi vreun suflet care să fie mai puțin perfect, mai puțin minunat decât tine?"

La aceste vorbe, Micul Suflet a privit în jurul lui şi a fost surprins să constate că era înconjurat de toate sufletele din rai. Ele veniseră de departe, din întreaga împărăție, deoarece auziseră că Micul Suflet purta o extraordinară *conversație cu Dumnezeu.*

„Nu văd pe nimeni care să fie mai puțin perfect decât mine!", a exclamat Micul Suflet. „Atunci, pe să iert?"

În clipa aceea, un alt sufet a ieşit din mulțime.

„Poți să mă ierți pe mine a spus Sufletul Prietenos.

„Pentru ce?", a întrebat micul Suflet.

„Voi veni în viitoarea ta viață şi voi face ceva pentru care tu va trebui să mă ierți", a răspuns Sufletul Prietenos.

„Ce anume ai putea să faci tu, o ființă de Lumină atât de Perfectă, încât să mă determini să vreau să te iert?", a vrut să ştie Micul Suflet.

„O", a zâmbit Sufletul prietenos - „sunt sigur că o să inventăm noi ceva".

„Dar de ce ai vrea tu să faci acest lucru?" Micul Suflet nu putea să-şi dea seama de ce o ființă de o asemenea perfecțiune ar dori să îşi încetinească vibrațiile atât de mult încât să facă într-adevăr, ceva „rău"

„Simplu", a explicat Sufletul Prietenos, „aş face-o pentru că te iubesc. Vrei să trăieşti experiența Sinelui tău ca fiind Iertător, nu-i aşa? Mai mult decât atât, tu ai făcut acelaşi lucru pentru mine".

Aşa am făcut?", a întrebat Micul Suflet.

„Bineînțeles. Nu-ți aminteşti? Amândoi, tu şi cu mine am fost Tot Ceea Ce Este. Noi am fost Susul şi Josul, Stânga şi Dreapta. Noi am fost Aici şi Acolo. Acum şi Atunci. Noi am fost Mare şi Mic, Mascul şi Femelă, Bine şi Rău. *Noi am fost, cu toții, Tot Ceea Ce Este.*

Şi noi le-am făcut toate acestea prin înțelegere, astfel încât fiecare dintre noi să poată trăi experiența de noi înşine ca Cea Mai Grandioasă Parte a lui Dumnezeu. Pentru că noi am înțeles că …

În absența a ceea ce Voi nu Sunteți, ceea ce Voi Sunteți, NU este.

În absența lui „rece", voi nu puteți fi ‚calzi', în absența lui ‚ist' voi nu puteți fi ‚Fericiți'; fără ceea ce se numeşte ‚rău', experiența a ceea ce voi numiți ‚bun' nu poate exista.

Dacă alegeți *să fiți* un lucru, trebuie să apară *undeva în univers ceva sau cineva opus lui,* pentru a-l face posibil.

Sufletul cel Prietenos a explicat apoi că acei oameni sunt îngeri Speciali ai lui Dumnezeu şi că aceste condiții sunt Darurile lui Dumnezeu.

„Nu-ți cer decât un singur lucru în schimb”, a declarat Sufletul cel Prietenos.

„Orice! *Orice!”* A spus Micul Suflet. Era impresionat să afle că putea trăi experiența aspectului Perfect Divin al lui Dumnezeu. Acum, el a înțeles Planul.

În momentul în care dau în tine, când te lovesc”, a spus Sufletul cel Prietenos, „în momentul în care îți fac tot ce se poate imagina a fi mai rău - chiar în acel moment... *aminteşte-ți Cine Sunt Eu cu Adevărat.”*

„O, n-am să uit!”, a promis Micul Suflet. „Am să văd în tine perfecțiunea care te învăluie acum şi-mi voi aminti întotdeauna Cine Eşti”.

E o... o poveste extraordinară, o parabolă de necrezut.

Promisiunea făcută de Micul Suflet este promisiunea pe care v-o fac Eu vouă. *Acest lucru* este imuabil. Dar tu. Micul Meu Suflet, ți-ai ținut promisiunea față de ceilalți?

Nu. Sunt trist că trebuie să spun că nu am ținut-o.

Nu fi trist. Fii fericit să observi ceea ce este adevărat şi fii bucuros de decizia ta de a trăi un nou adevăr.

Pentru ca Dumnezeu este lucrare în desfăşurare, şi tot aşa eşti şi tu. Şi aminteşte-ți întotdeauna că:

Dacă tu te-ai vedea aşa cum te vede Dumnezeu, ai zâmbi cu gura până la urechi.

Duceți-vă acum, şi vedeți-vă unul pe altul Cum Sunteți Voi cu Adevărat. Observați. Observați. *OBSERVAȚI.*

V-am spus că diferența principală dintre voi şi entitățile foarte evoluate este că entitățile foarte evoluate *observă mai mult.*

Dacă doriți să măriți viteza cu care evoluați, *străduiți-vă să observați mai mult.*

Aceasta este o observație minunată prin ea însăşi.

Şi aş vrea să observați acum că *şi voi* sunteți un eveniment. Voi sunteți o *ființă* umană, cât şi o *stare de a fi.* Voi sunteți un proces. Iar în orice „moment”, voi sunteți produsul procesului vostru.

Voi sunteți Creatorul şi Cel Creat. Vă spun iarăşi şi iarăşi aceste lucruri, în aceste ultime puține momente pe care le mai petrecem împreună. Le repet ca să vreți să *le auziți,* ca să le înțelegeți.

Acest proces care suntem voi şi cu Mine este etern. El s-a desfăşurat, se desfăşoară acum şi se va desfăşura întotdeauna. El nu are nevoie de „ajutor” de la voi ca să se desfăşoare. Se întâmplă „în mod automat”. Iar atunci când nu se intervine, el se întâmplă *în mod perfect.*

Există o altă vorbă pe care Werner Erhard[67] a aşezat-o în cultura voastră - *viața se rezolvă pe ea însăşi în procesul vieții însăşi.*

Unele mişcări spirituale înțeleg aceste cuvinte ca fiind „nu fă nimic şi lasă-te în mâna lui Dumnezeu”. Acesta e un mod de înțelegere.

Dacă nu *veți face nimic,* veți ieşi de pe „cale”. „Calea” este Procesul - cel care se numeşte *viața însăşi.* De aceea, toți maeştrii au spus „eu sunt viața şi calea”. Ei au înțeles perfect

[67] Gânditor, filozof, are o mare contribuție în formarea gândirii manageriale modeme în probleme ca foametea, educația tineretului cu probleme etc. Este angajat pe post de consultant de corporații, organizații caritabile şi agenții guvernamentale.

ceea ce am spus Eu aici. Ei *sunt* viața și ei *sunt* calea - evenimentul în curs de desfășurare. Procesul.

Înțelepciunea nu-ți cere nimic altceva decât să ai încredere în Proces. Adică, *să ai încredere în Dumnezeu.* Sau, dacă vrei, *să ai încredere în tine însuți,* pentru că Tu Ești Dumnezeu.

Amintește-ți, Noi Suntem cu Toții Una.

Cum pot eu să „am încredere în proces", când „procesul" - *viața* - continuă să îmi aducă tot felul de chestii care nu-mi plac?

Fă să-ți placă lucrurile pe care viața continuă să ți le aducă!

Să știi și să înțelegi că tu ți le aduci către tine însuți, către Sinele tău.

VEZI PERFECȚIUNEA.

Vezi-o în *absolut orice,* nu doar în lucrurile pe care *tu* le numești perfecte. În această trilogie ți-am explicat cu mare atenție de ce și cum se întâmplă lucrurile așa cum se întâmplă. Nu e nevoie să o citești din nou - deși ar fi în folosul tău să o revezi, până ce o înțelegi de-a binelea.

Te rog să-mi faci o analiză de rezumat - numai asupra acestei idei. Te rog. Cum pot eu „să văd perfecțiune" în ceva pe care nu-l trăiesc deloc ca fiind perfect?

Nimeni nu poate crea experiența ta în nici o privință.

Alte ființe pot să co-creeze circumstanțele și evenimentele exterioare ale vieții pe care voi o trăiți în comun și o și fac, dar *singurul lucru pe care nimeni altcineva nu-l poate face este să te facă pe tine să trăiești experiența a* CEVA pe care nu-l alegi ca să-l trăiești ca experiență.

În această privință tu ești ființa Supremă, Suprema stare de a fi. Și nimeni - NIMENI - nu-ți poate spune „cum să fii".

Lumea poate să-ți ofere circumstanțele. Dar numai tu decizi ce însemnă aceste circumstanțe.

Amintește-ți adevărul pe care ți l-am dat cu mult timp în urmă.

Nimic nu contează.[68]

Da. Nu sunt sigur că l-am înțeles pe deplin atunci. Mi-a apărut într-o experiență de ieșire din corp în 1980. Amintirea mi-e încă vie.

Și ce-ți amintești?

Că la început totul îmi era foarte confuz. Cum se putea ca „nimic să nu conteze"? Unde ar fi lumea, unde aș fi *eu,* dacă nimic n-ar conta câtuși de puțin?

Ce răspuns ai găsit la această întrebare foarte bună?

„M-am prins" că nimic nu contează în mod intrinsec, în și prin el însuși, că eu dădeam înțeles evenimentelor și, astfel, le făceam să conteze. Am prins acest lucru și la un nivel metafizic foarte înalt, ceea ce mi-a dat o înțelegere uriașă asupra Procesului de Creație Însuși.

[68] Joc de cuvinte: matter = materie; to matter = a conta, a avea importanță: nothing matters = nimic nu contează sau, prin extrapolare, nimicul se materializează

Şi ce ai înțeles?

„M-am prins" că totul este energie şi că energia se transformă în „materie" - adică, în „chestii" fizice şi „întâmplări" - în funcție de cum le gândeam eu. Apoi am înțeles că „nimic nu contează/nimicul devine materie" înseamnă că nimicul *devine* materie, doar dacă noi alegem să se întâmple aşa. Apoi, timp de zece ani, am uitat această idee până când mi-ai expus-o din nou la începutul acestui dialog.

Tot ceea ce v-am adus în acest dialog îți era cunoscut dinainte. Vi le dădusem şi înainte, pe toate, prin alții pe care vi i-am trimis sau a căror învățături vi le-am oferit. *Nimic nu este nou aici* şi nu aveți nimic de învățat. Trebuie doar să vă amintiți.

Înțelegerea ta legată de înțelepciunea „nimic nu contează/nimicul devine materie" este bogată şi profundă şi îți e de mare folos.

Îmi pare rău. Nu pot să las acest dialog să se încheie fără să subliniez o contradicție izbitoare.

Care este aceea?

Mereu şi mereu ne-ai învățat că ceea ce noi numim „rău" există pentru ca noi să putem avea un context în cadrul căruia să trăim experiența lui „bun". Ai spus că Ceea Ce Sunt nu poate fi trăit ca experiență, dacă nu există ceva ce înseamnă Ceea Ce Nu Sunt. Cu alte cuvinte, nu există „cald" fără „rece", nu există „sus" fără „jos", şi aşa mai departe.

E corect.

Ai folosit chiar acest lucru pentru a-mi explica cum pot să văd în fiecare „problemă" o binecuvântare şi în fiecare nelegiuit un înger.

Iarăşi e corect ce spui.

***Atunci, cum se face că fiecare descriere a vieții unei entități foarte evoluate nu conține practic nimic „rău"?* Tot ceea ce ai descris tu este *paradisul?*.**

Bine! Foarte bine! Se vede că te gândeşti la lucrurile astea!

De fapt, Nancy mi-a atras atenția. Mă asculta pe când îi citeam cu voce tare ceva din acest material şi a spus: „Cred că trebuie să întrebi acest lucru înainte ca dialogul să se încheie. Cum trăiesc EFE experiența de ele însele ca Cine Sunt Ele cu Adevărat, dacă au eliminat din viața lor tot ceea ce este negativ?" M-am gândit că este o întrebare bună. De fapt, m-a lăsat fără grai. Ştiu, tocmai ai spus că nu mai avem nevoie de nici o altă între-bare, dar cred că trebuie să discuți despre asta.

Bine. Deci, asta-i pentru Nancy. Întâmplător, e cea mai bună întrebare din toată cartea.

(Îhm m. hm!)

Da, *este* ... sunt surprins că nu ai sesizat acest lucru când vorbeam despre EFE. Sunt surprins că nu te-ai gândit la asta.

M-am gândit.

Te-ai gândit?

Noi suntem cu toții Una, nu-i aşa? Atunci, *partea dat mine care este Nancy* s-a gândit la asta!

A, *excelent*! Şi, desigur, *adevărat.*

Deci, care este răspunsul tău?

Mă voi întoarce la afirmația Mea originară.
În absența a ceea ce voi nu sunteți, ceea ce sunteți, nu există.
Adică, în absența frigului nu puteți trăi experiența căldurii, în absența lui „sus", ideea de „jos" este un concept gol, lipsit de conținut.
Acesta este un adevăr al universului. Într-adevăr, el explică de ce universul este aşa cum *este,* cu frigid şi căldura lui, cu susurile şi josurile lui şi, da!, cu „bunul" şi „răul" lui.
Dar să ştii că: *Voi creați totul.* Voi *decideți* ce este „rece" şi ce este „cald", ce este „sus" şi ce este „jos". (Ieşi în spațiu şi vei vedea cum definițiile voastre dispar!) Voi *decideți* ce este „bun" şi ce este „rău". Iar ideile voastre legate de aceste lucruri s-au schimbat în decursul anilor - ba chiar în decursul anotimpurilor. Într-o zi de vară voi numiți 16° C „frig". În mijlocul iernii, ați zice „Mamă, ce zi călduroasă!"
Dar universul vă oferă doar un *câmp de experiență* - ceea ce voi ați putea numi *un şir de fenomene obiective.* Voi decideți *cum să le etichetați.*
Universul este un întreg sistem de astfel de fenomene fizice. Şi universul este enorm Vast. Extraordinar de uriaş. De *fapt, fără sfârşit.*
Aici e marele secret: Nu e necesar ca o condiție opusă să existe *chiar lângă tine* pentru ca să-ți ofere un câmp contextual în interiorul căruia să poată fi trăită ca experiență realitatea pe care o alegi.
Distanța dintre contraste este irelevantă. Întregul univers oferă câmpul contextual în interiorul căruia există toate elementele contrastante şi, astfel, toate experiențele sunt posibile. Acesta este *scopul* universului. Aceasta este funcția lui.

Dar cum pot să ştiu ce însemnă „rece", dacă nu *am trăit* niciodată personal *experiența* a ceea ce înseamnă „rece", ci numai am văzut că altundeva e „rece", undeva foarte, foarte departe de mine?

Tu *ai trăit* experiența a tot ceea ce înseamnă „rece". Ai trăit experiența *a tot ceea ce este.* Dacă nu în această viață, atunci în ultima. Sau în cea dinainte ei. Sau într-una din multe altele. Tu *ai trăit* experiența a tot ceea ce înseamnă „rece" şi „mare" şi „mic" şi „sus" şi „jos" şi „aici" şi „acolo" şi a fiecărui element contrastant care există. Iar acestea sunt imprimate în memoria ta.
Dacă nu vrei, nu trebuie să le trăieşti din nou ca experiență. E nevoie doar să ți le aminteşti - să ştii că ele există - pentru a evoca legea universală a relativității.
Cu toții. Cu toții ați trăit *totul* ca experiență. Acest lucru este valabil pentru toate ființele din univers, nu numai pentru oameni.

Nu numai că ați trăit totul ca experiență, voi *sunteți* totul. Voi sunteți TOT CEEA CE ESTE.

Voi sunteți ceea ce voi trăiți ca experiență. Într-adevăr, voi *sunteți cauza* experienței.

Nu sunt sigur că înțeleg pe deplin.

Sunt pe punctul de a-ți explica în termeni mecanici. Ceea ce vreau Eu de la tine este să înțelegi că ceea ce faci acum nu e altceva decât că îți aminteşti tot ce eşti şi că alegi partea pe care preferi să o trăieşti ca experiență în acest moment, în această viață, pe această planetă, în această formă fizică.

Dumnezeul meu, faci ca totul să pară atât de simplu!

Este simplu. Te-ai rupt din trupul lui Dumnezeu, din Totul, din Colectivitate, şi devii încă o dată un membru al acelui trup. Acesta este Procesul numit „a-ți reaminti".

Pe măsură ce-ți re-aminteşti, îți dai ție însuți toată experiența lui Cine Eşti. Acesta este un ciclu. O faci iarăşi şi iarăşi şi acest lucru se numeşte „evoluție". Spui că „evoluezi". În realitate tu RE-evoluezi printr-o mişcare circulară! Tot aşa cum Pământul se învârte în jurul Soarelui. Tot aşa cum galaxia se învârte în jurul centrului ei.[69]

Toiul se mişcă în cerc.

Mişcarea de revoluție e mişcarea de bază a întregii vieți. Energia vieții are o *mişcare de revoluție.* Asta *face* ea. Sunteți într-o reală *mişcare revoluționară.*

Cum *faci* chestia asta? Cum găseşti în permanență cuvinte care fac ca totul să fie atât de clar?

Tu eşti cel care face ca totul să fie clar. Ai reuşit acest lucru curățându-ți „receptorul". Ai eliminat energia statică. Ai intrat într-o nouă stare de a vrea să ştii. Această nouă stare va schimba totul pentru tine şi pentru specia ta. Pentru că, în noua ta stare de a vrea să ştii, tu ai devenit un adevărat revoluționar - şi cea mai mare revoluție spirituală a planetei voastre tocmai a început.

Atunci ar fi bine să se grăbească. Avem nevoie *acum* de o nouă spiritualitate. Creăm de jur împrejurul nostru o nefericire incredibilă.

Asta, deoarece, deşi toate ființele au trecut deja prin toate experiențele contrastante, unele *nu ştiu acest lucru.* Ele au uitat şi încă nu au trecut în starea de a-şi reaminti complet.

Lucrurile nu stau aşa în cazul entităților foarte evoluate. Nu e necesar ca „ceea ce este negativ" să se afle chiar în fața lor, în propria lor lume, ca ele să îşi dea seama cât de „pozitivă" este civilizația lor. Ele sunt „conştiente în mod pozitiv" de Cine Sunt, fără să fie nevoie să creeze ceva negativ pentru a-l dovedi. EFE constată cine *nu sunt,* observând opusul *altundeva în câmpul contextual.*

De fapt, propria voastră planetă este una dintre cele spre care se uită entitățile foarte evoluate, în cazul în care caută un loc unde se află contrastul.

Când fac acest lucru, lor li se aminteşte de cum era când *ele însele* trăiau ca experiență ceea ce trăiți voi acum ca experiență şi, astfel, îşi formează un cadru continuu de referință în care ele pot cunoaşte şi înțelege ceea ce chiar *ele* trăiesc acum ca experiență.

Înțelegi acum de ce EFE nu au nevoie de „rău" sau „negativ" în propria lor societate?

[69] Joc de cuvinte: to revolve = a se învârti în jurul: to evolve = a evolua

Da. Dar atunci de ce avem noi nevoie de ele în societatea noastră?

NU AVEȚI NEVOIE. Asta vă spun tot timpul de-a lungul acestui dialog.

Trebuie *cu adevărat* să trăiți în cadrul unui câmp contextual în care există Ceea Ce Voi Nu Sunteți, pentru ca să trăiți experiența lui Ceea Ce Voi Sunteți. Aceasta este Legea Universală şi nu o puteți evita. *Trăiți* într-un astfel de câmp chiar acum. Nu trebuie să creați altul nou. Câmpul contextual în care trăiți acum se numeşte *universul.*

Nu e nevoie să creați un câmp contextual mai mic în curtea voastră.

Aceasta înseamnă că puteți schimba viața pe planeta voastră chiar acum şi puteți *elimina tot ceea ce nu sunteți,* fără a pune în vreun fel în primejdie capacitatea voastră de a şti şi trăi experiența lui Ceea Ce Sunteți.

Uau! Aceasta este cea mai mare revelație din carte. Ce mod de a o încheia! Prin urmare, *nu trebuie* să continuăm să dăm naştere *opusului* pentru a crea şi trăi experiența celei mai grandioase versiuni a celei mai mărețe viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine Sunt?

E adevărat. Asta vă tot spun chiar de la bun început.

Dar nu ai explicat-o în felul acesta!

Nu ai fi înțeles-o până acum.

Nu trebuie să creezi opusul lui Cine Eşti şi Ce Alegi pentru a trăi experiența lui. Trebuie doar să observi că el a fost deja creat - în altă parte. Trebuie doar să observi că el există. Aceasta e „cunoaşterea dată de fructul din Pomul Binelui şi a Răului” care, după cum ți-am explicat-o, nu a fost un blestem, nu a fost păcatul originar, ci a fost ceea ce Matthew Fox a numit *Binecuvântarea Originară.*

Şi, pentru a-ți anunți că el există, pentru a-ți aminti că *tu* ai mai trăit o dată ca experiență - în formă fizică - tot ceea ce există ... tot ceea ce ai de făcut este să priveşti în sus.

Vrei să spui „să privesc în interiorul meu”.

Nu, vreau să spun *exact ceea ce am spus.* PRIVEŞTE ÎN SUS. Uită-te către stele. Priveşte către ceruri. OBSERVĂ CÂMPUL CONTEXTUAL.

Ți-am mai spus şi înainte că tot ce trebuie să faceți ca să deveniți entități foarte evoluate este să vă măriți *capacitățile voastre de observație.* Vedeți „cum stau lucrurile” şi apoi faceți „ceea ce este eficient”.

Prin urmare, uitându-mă altundeva în univers, eu pot să văd cum stau lucrurile în alte locuri şi pot folosi acele elemente contrastante pentru a forma o înțelegere a lui Cine Sunt, chiar aici, chiar acum.

Da. Aceasta se numeşte „a-ți reaminti”

Nu chiar. Se numeşte „a observa”.

Ce crezi tu că observi?

Viața de pe alte planete. Din alte sisteme solare, din alte galaxii. Presupun că asta am putea observa dacă am avea suficientă tehnologie, îmi închipui că asta au EFE - capacitatea de a observa chiar acum, dată fiind tehnologia lor avansată. Tu însuți spuneai că ele *ne* observă chiar aici, pe Pământ. Prin urmare, asta este ceea ce se presupune că am observa noi.

Şi, practic, ce crezi tu că ați observa voi?

Nu înțeleg întrebarea?

Atunci am să-ți dau Eu răspunsul.
Voi vă observați propriul vostru trecut.

Ce???

Când priviți în sus vedeți stelele. Aşa cum au fost ele cu sute, cu mii cu milioane de ani-lumină în urmă. Ceea ce vedeți *nu se află de fapt acolo.* Voi vedeți ceea ce *a fost* acolo. Voi vedeți trecutul. Şi acesta este un trecut în care *voi ați fost participanți.*

Mai spui o dată???

Voi *ați fost acolo şi ați trăit experiența* acelor lucruri, ați *făcut* acele lucruri.

Am fost eu acolo?

Nu ți-am spus că ai trăit multe vieți?

Da, dar ... dacă ar fi să călătoresc spre unul dintre acele locuri situate la o depărtare de atât de mulți ani-lumină? Dar dacă aş avea eu cu adevărat capacitatea de a merge acolo? De a fi acolo „chiar acum", chiar în momentul în care eu nu sunt în stare „să văd" Pământul, din cauza a sute de ani-lumină? Ce aş vedea atunci? Doi „eu"? Vrei să spui că atunci m-aş vedea pe mine însumi, existând *în două locuri în acelaşi timp?*

Bineînțeles! Şi ai descoperi ceea ce ți-am spus încontinuu, că timpul nu există şi că tu nu vezi câtuşi de puțin trecutul! Că *totul se întâmplă ACUM.*

„Chiar acum" tu trăieşti, de asemenea, vieți în - ceea ce în termenii timpului pământean ar fi - viitorul tău. Distanța dintre multele tale „Sine" este cea care-ți permite ca „tu" să trăieşti experiența identităților tale discrete şi a „momentelor în timp".

Astfel, „trecutul" pe care tu ți-l aminteşti şi viitorul pe care l-ai vedea este „ acum" care, pur şi simplu. ESTE.

Stai aşa! E incredibil!

Da, şi este adevărat şi la un alt nivel. Este aşa cum ți-am mai spus şi înainte: *suntem numai Unul.* Deci, când te uiți în sus spre stele, ceea ce vezi tu este ceea ce s-ar numi TRECUTUL NOSTRU.

Nu prea pot să țin pasul!

Țin-te tare! Mai e un lucru pe care trebuie să ți-l spun. *Întotdeauna* vezi ceea ce în termenii voştri ai defini ca fiind „trecut”, chiar şi atunci când te uiți la ceea ce se află chiar în fața ta.

Aşa fac?

E imposibil să vezi Prezentul. Prezentul „se întâmplă”, apoi se transformă într-o izbucnire de lumină formată din energia care se dispersează, iar acea lumină ajunge la receptorii tăi, la ochii tăi, iar *pentru aceasta are nevoie de timp.*

În toată această perioadă în care lumina ajunge la tine, viața *continuă, merge mai departe.* Următorul eveniment *se întâmplă* în timp ce lumina de la *ultimul eveniment ajunge la tine.*

Izbucnirea de energie ajunge la ochii tăi, receptorii trimit semnal către creier, care interpretează datele şi îți spune ce vezi. Dar în fața ta nu asta se află acum. Acolo este ceea ce *tu crezi* că vezi. Adică, tu te gândeşti la ceea ce ai văzut, îți spui ție însuți ce este acesta şi decizi cum ai de gând să-l numeşti - în timp ce, ceea ce se întâmplă „acum” precede acest proces şi îl aşteaptă.

Ca să spun mai simplu. *Eu sunt întotdeauna cu un pas înaintea voastră.*

Dumnezeule, e *de necrezut!*

Ascultă. Cu cât plasezi o *distanță* mai mare între Sinele tău şi localizarea fizică a oricărui eveniment, *cu atât acel eveniment se retrage mai înspre „trecut”.* Plasează-te cu câțiva ani-lumină înapoi, iar ceea ce vezi s-a întâmplat într-adevăr cu foarte, foarte mult timp în urmă.

Dar acel lucru *nu s-ă întâmplat* „cu mult timp în urmă”. E vorba doar de o *distanță* fizică ce a creat iluzia „timpului” şi ți-a dat posibilitatea ca tu să trăieşti experiența Sinelui tău ca fiind „aici, acum”, în toată perioada în care tu erai „acolo, atunci”!

Într-o zi vei vedea că ceea ce numeşti timp şi spațiu sunt *unul şi acelaşi lucru.*

Atunci vei vedea că *totul se întâmplă chiar aici, chiar acum.*

Este ... este ... *o nebunie.* Vreau să spun că nu ştiu ce să înțeleg din toate astea.

Când vei înțelege ceea ce ți-am spus, vei înțelege că *nimic din ceea ce vezi nu este real.* Tu vezi *imaginea* a ceea ce a fost odată un eveniment, dar până şi acea imagine, acea izbucnire de energie, este ceva ce tu interpretezi. Interpretarea ta personală a acelei imagini se numeşte imaginație.

Iar tu îți foloseşti acum imaginația pentru a crea orice. Deoarece - şi aici se află cel mai mare secret dintre toate - imaginația ta *acționează în dublu sens.*

Poftim?

Nu numai că *interpretezi* energia ci o şi *creezi.* Imaginația este o funcție a minții care este o treime din ființa ta tripartită. În mintea ta îți imaginezi ceva, iar aceasta începe să ia formă fizică. Cu cât îți imaginezi mai mult (şi cu cât îşi imaginează o parte mai mare DIN tine), cu atât mai fizică devine acea formă, până ce energia crescândă pe care i-ai dat-o, literalmente *țâşneşte, devenind lumină,* lansând o imagine a ei însăşi în ceea ce voi numiți realitatea voastră.

Atunci voi „vedeți” imaginea şi, încă o dată, *decideți ce este.* Astfel, ciclul continuă - Acesta este ceea ce Eu am numit Procesul.

Aceasta este ceea ce VOI SUNTEȚI. Voi SUNTEȚI acest Proces.

Aceasta este ceea ce ESTE Dumnezeu. Dumnezeu ESTE acest Proces.

Acesta este înțelesul a ceea ce am vrut să spun când am spus că tu ești *atât Creatorul cât și Cel Creat.*

Acum ți le-am adunat pe toate la un loc. Încheiem acest dialog și ți-am explicat mecanismele universului, secretul întregii vieți.

Sunt... copleșit. Sunt... absolut consternat. Doresc să găsesc un mod de a pune toate acestea în practică în viața mea de zi cu zi.

Dar tu *le pui în practică* în viața ta de zi cu zi. *Nici nu poți altfel.* Aceasta este ceea ce *se întâmplă.* Singura problemă ar fi dacă tu o faci *în mod conștient sau inconștient,* dacă tu ești efectul Procesului sau ești cauza lui. În tot ceea se întâmplă, fii tu *cauza.*

Copiii înțeleg perfect acest lucru. Întreabă un copil „De ce ai făcut asta?” și copilul îți va răspunde „Din cauză că[70]”.

Acesta este unicul motiv ca să faci ceva.

Este uluitor. Este o precipitare uluitoare pentru un sfârșit uluitor al acestui dialog uluitor.

Singurul mod semnificativ în care poți aplica în mod conștient Noua ta înțelegere este prin a fi *cauza* experienței tale și nu efectul ei. Și să știi că pentru a cunoaște și trăi experiența lui Cine Ești Tu cu Adevărat și Cine Alegi Tu să Fii, *nu trebuie să creezi opusul lui Cine Ești în cadrul spațiului tău personal sau a experienței tale personale.*

Înarmat cu această cunoaștere, tu poți să-ți schimbi viața și poți să-ți schimbi lumea.

Acesta este adevărul pe care am venit să-l împărtășesc cu voi toți.

Stai un pic! Uau! M-am prins! *M-am prins!*

Bine. Să știi că există trei înțelepciuni fundamentale care parcurg întregul dialog. Acestea sunt:

Noi Suntem Cu Toții Una. Este Suficient pentru toți. Nu Trebuie să Facem Nimic.

Dacă voi ați decide că „suntem cu toții una”, ați înceta de a vă mai comporta unul cu altul așa cum o faceți acum.

Dacă voi ați decide că „este suficient”, ați împărți totul cu toată lumea.

Dacă voi ați decide că „nu trebuie să facem nimic”, ați înceta de a mai încerca să folosiți „starea de a face” pentru a vă rezolva problemele și, în schimb, ați intra *în* și ați ieși *dintr-o* stare de a fi - care ar face ca experiențele legate de acele „probleme” să dispară și, în felul acesta, să se evapore înseși condițiile.

Acesta este probabil cel mai important adevăr dintre toate pe care trebuie voi să-l înțelegeți la acest stadiu din evoluția voastră și este un punct bun cu care să încheiem acest dialog. Amintește-ți întotdeauna următorul lucru și fă din el mantra ta:

Nu trebuie să am nimic, nu trebuie să fac nimic și nu trebuie să fiu nimic, decât exact ceea ce sunt chiar acum.

Aceasta nu înseamnă că vei elimina din viața ta „a avea” și „a face”. Înseamnă că ceea ce trăiești tu însuți ca experiență din a avea ori a face, va țâșni *din interiorul* ființei tale - și nu te va duce *spre ea.*

---

[70] Joc de cuvinte: because = pentru că, din cauză că; be cause = fii cauza.

Când tu vii *din* „fericire”, faci anumite lucruri deoarece *eşti* fericit - în opoziţie cu vechea paradigmă în care făceai ceva, sperând ca acel lucru *să te facă* fericit.

Când tu vii *din „înţelepciune”,* faci anumite lucruri deoarece *eşti* înţelept nu pentru că încerci *să ajungi la* înţelepciune.

Când tu vii *din* „dragoste”, faci anumite lucruri deoarece tu *eşti* dragoste, nu pentru că vrei *să ai* dragoste.

Totul se schimbă: totul se răstoarnă când vii *din* „starea de a fi”, mai degrabă decât când te străduieşti „să fii”. Nu poţi „să-ţi faci” drumul înspre „starea de a fi”. Prin a face, nu poţi „să ajungi să fii” - fie că încerci „să fii” fericit, înţelept sau dragoste - sau să fii Dumnezeu. Şi totuşi, e adevărat că *vei face* lucruri minunate, o dată ce ajungi „să fii”.

Iată Dicotomia Divină. Calea de „a ajunge să fii” este „a fi”. *Fii* ce alegi să *ajungi* să fii! E chiar aşa de simplu. *Nu trebuie să faci nimic.* Vrei să fii fericit? *Fii fericit.* Vrei să fii înţelept? *Fii înţelept.* Vrei să fii dragoste? *Fii dragoste.*

Oricum, aceasta este Cine Eşti. În orice situaţie. *Tu eşti Iubitul Meu.*

Oh! Mi-ai tăiat respiraţia! Ai un mod atât de minunat de a spune lucrurile.

Adevărul este cel care creează elocvenţa. Adevărul are o eleganţă care face inima să salte spre a se trezi din nou.

Aceasta au făcut *Conversaţiile cu Dumnezeu.* Ele au atins inima neamului omenesc şi au trezit-o din nou.

Acum, ele te conduc spre o întrebare delicată. Este o întrebare pe care trebuie să şi-o pună întreaga omenire. Puteţi voi şi vreţi voi să creaţi o nouă civilizaţie? Puteţi voi şi vreţi voi să conceperi un nou Prim Mit al Civilizaţiei pe care să se bazeze toate celelalte mituri?

Este rasa umană bună sau rea în mod intrinsec?

Aceasta este răscrucea la care aţi ajuns. Viitorul rasei umane depinde de drumul pe care-l apucaţi.

Dacă voi şi societatea voastră credeţi că sunteţi buni în mod intrinsec, veţi lua decizii şi veţi face legi care construiesc şi apără viaţa. Dacă voi şi societatea voastră credeţi că sunteţi răi în mod intrinsec, veţi lua decizii şi veţi face legi care distrug şi neagă viaţa.

Legile care apără viaţa sunt acele legi care vă permit să fiţi, să faceţi şi să aveţi ceea ce doriţi. Legile care neagă viaţa sunt acele legi care vă împiedică să fiţi şi să faceţi şi să aveţi ceea ce doriţi.

Cei care cred în Păcatul Originar şi care gândesc că natura omului este *rea* în mod intrinsec, pretind că Dumnezeu a creat legi care *vă împiedică* să faceţi ceea ce doriţi - şi promovează legi omeneşti (într-un număr infinit) care se străduiesc să facă acelaşi lucru.

Cei care cred în Binecuvântarea Originară şi că natura umană *este bună* în mod intrinsec proclamă faptul că Dumnezeu a creat legile naturale care *vă permit* să faceţi ce doriţi - şi promovează legi omeneşti care se străduiesc să facă acelaşi lucru.

Care este punctul tău de vedere în ceea ce priveşte rasa umană? Care este punctul tău de vedere în ceea ce priveşte Sinele tău? Dacă eşti lăsat de capul tău, te vezi ca fiind demn de încredere? întru totul? Dar ce zici de ceilalţi? Pe ei cum îi vezi? Ce părere ai tu iniţial în ceea ce-i priveşte, până când, într-un fel sau altul, se arată aşa cum sunt?

Răspunde-mi. Oare părerile voastre duc societatea voastră înspre *distrugere* sau înspre *progres!*

Mă văd pe mine însumi ca fiind demn de încredere. Niciodată până acum nu am gândit aşa, dar acum o fac. *Am devenit* demn de încredere, deoarece mi-am schimbat părerea în legătură cu ce fel de persoană sunt eu. Îmi este clar, acum, ce vrea Dumnezeu şi ce nu vrea. Îmi este clar tot ceea ce ţine de Tine.

Aceste *Conversații cu Dumnezeu* au jucat un rol imens în această schimbare, în a face ca modificarea să fie posibilă. Iar acum, văd în societate ceea ce văd în mine însumi - nu ceva care se distruge, ci ceva care merge spre reuşită. Văd o civilizație umană care se trezeşte, în sfârşit, înspre moştenirea ei divină, conştientă de scopul ei divin şi conştientă în mod crescând de Sinele ei divin.

Dacă asta este ceea ce vezi, asta vei crea. Odată ai fost pierdut, dar te-ai aflat. Ai fost orb, dar acum vezi. Iar aceasta *este* o extraordinară stare de grație.

Uneori v-ați depărtat de Mine în inimile voastre, dar acum Noi suntem iarăşi întregul şi putem fi pentru totdeauna. Pentru că, ceea ce voi ați unit nimeni altcineva în afară de voi nu poate desface.

Aminteşte-ți: Sunteți întotdeauna o parte, pentru că nu sunteți niciodată de-o parte. Sunteți întotdeauna o parte DIN Dumnezeu, deoarece nu sunteți niciodată departe DE Dumnezeu.

Acesta este adevărul ființei voastre. Noi suntem întregul. Prin urmare, acum cunoaşteți întregul adevăr.

Acest adevăr a fost hrană pentru sufletul înfometat. Luați şi mâncați din el. Lumea este însetată de această bucurie. Luați şi beți din ea. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea.[71]

Pentru că adevărul este trupul, şi bucuria este sângele lui Dumnezeu, care este dragoste. Adevăr. Bucurie. Dragoste.

Acestea trei sunt surori. Una duce la cealaltă şi nu contează în ce ordine apar. Toate trei duc la Mine. Toate *sunt* Eu.

Şi astfel, Eu închei acest dialog aşa cum a început. Ca şi în cazul vieții însăşi, el se închide în cerc, de unde a plecat. Vi s-a dat adevăr. Vi s-a dat bucurie. Vi s-a dat dragoste. Vi s-au dat răspunsurile la cele mai adânci mistere ale vieții. A mai rămas o singură întrebare. Este întrebarea cu care am început.

Întrebarea nu este, cu cine vorbesc. Întrebarea este: Cine Mă ascultă?

Mulțumesc. Mulțumesc că ai vorbit *cu noi toți.* Te-am auzii şi vom asculta. Te iubesc. Iar acum, când acest dialog se încheie, *mă simt* plin de adevăr, bucurie şi dragoste. Sunt plin de Tine. Îmi simt Unimea cu Dumnezeu.

Acel loc al Unimii se numeşte rai. Eşti acolo acum

Niciodată nu se întâmplă *să nu fii* acolo, pentru că niciodată nu se întâmplă *să nu fii* Una cu Mine.

Asta aş vrea să ştiți voi. Asta aş vrea să preluați, în cele din urmă, din această conversație.

Şi iată mesajul Meu, mesajul pe care aş dori să-l las omenirii:

Copiii Mei, care sunteți în Ceruri, sfințească-se numele vostru. Împărăția voastră a venit şi voia voastră se face, precum în Cer, aşa şi pe Pământ.

Astăzi vi se dă pâinea voastră cea de toate zilele şi sunt iertate greşelile voastre, exact în măsura în care voi le-ați iertat greşiților voştri.

Nu vă duceți pe voi înşivă în ispită, ci vă izbăviți Sinele de relele pe care voi înşivă le-ați creat.

Pentru că a voastră *este* Împărăția şi Puterea şi Slava, în veci.[72]

Amin.

Şi Amin.

---

[71] Compară Matei, XXVI,26,27: Luca, XXII, 19. Noul Testament

[72] Compară Matei, VI, 9-13

Duceți-vă acum şi schimbați lumea. Duceți-vă şi fiți Sinele vostru cel mai înalt. Acum înțelegeți tot ceea ce aveți nevoie să înțelegeți. Acum ştiți tot ceea ce aveți nevoie să ştiți. Acum sunteți tot ceea ce aveți nevoie să fiți.

Nu ați fost niciodată mai puțin decât atât. Pur şi simplu, nu ați ştiut toate acestea. Nu vi le-ați amintit.

Acum vi le amintiți. Străduiți-vă întotdeauna să duceți cu voi aceste amintiri. Străduiți-vă să le împărtăşiți cu toți cei a căror vieți le atingeți. Pentru că destinul vostru este mai grandios decât v-ați fi putut imagina vreodată.

Ați venit în acest loc ca să-l vindecați. Ați venit în acest spațiu ca să-l vindecați.

Nu există alt motiv pentru care sunteți aici.

Și să știți că: Vă iubesc. Dragostea Mea vă aparține întotdeauna, atât acum cât și în vecii vecilor. Eu sunt cu voi întotdeauna. *În toate modurile, pe toate căile, în toate felurile.*

La revedere Dumnezeul meu. Mulțumesc pentru acest dialog. Mulțumesc, mulțumesc, *mulțumesc.*

Şi Eu îți mulțumesc, creația Mea minunată. Mulțumesc. Tu i-ai dat din nou lui Dumnezeu o voce - şi un loc în inima ta. Şi asta este tot ceea ce am dorit vreodată cu adevărat, fiecare dintre Noi.

Suntem iarăşi împreună şi asta-i foarte bine.

ÎNCHEIERE

După cum vă puteți imagina, aceasta a fost o experiență extraordinară pentru mine. Realizarea acestei trilogii a luat 6 ani - dintre care 4 au fost consumați de către ultimul volum Am făcut tot ce am putut ca să mă dau la o parte şi să las Procesul să facă minuni. Cred că am reuşit în mare măsură, deşi sunt gata să recunosc că nu am fost un filtru perfect. Fără îndoială că o parte din ceea ce a venit prin mine este distorsionat. Prin urmare, ar fi o greşeală să luați această scriere despre probleme spirituale - sau pe oricare alta - şi să o transformați în adevăr literal. Vreau să descurajez pe oricine care ar avea ideea să facă acest lucru. Nu amplificați în mod exagerat nimic din ceea ce este scris aici. dar, pe de altă parte, *nici nu minimalizați nimic.*

Aici avem un mesaj important. Este un mesaj care ar putea schimba lumea. Multe vieți au fost deja modificate de materialul aflat în *CCD.* Acum cărțile sunt traduse în 24 de limbi şi se află, lună de lună, pe lista internațională a cărților celor mai bine vândute; şi-a găsit drumul spre mâniile a milioane de oameni de pe întregul glob. S-au format în mod spontan grupuri de studiu *CCD* în peste 150 de oraşe, iar numărul lor creşte în fiecare lună.[73] La data când scriu această încheiere, primim între 400 şi 600 de scrisori pe săptămână de la oameni care au fost atât de profund atinşi de viziunea, înțelepciunea şi adevărul din aceste scrieri, încât au simțit nevoia să ia contact personal cu mine.

Pentru a ne descurca în această sarcină copleşitoare de a le răspunde. Nancy şi cu mine am format o fundație non-profit care publică un buletin lunar ce conține răspunsuri la întrebările cititorilor şi noutăți despre conferințe, meditații şi alte materiale legate de învățăturile din *CCD.* Dacă ați dori să „fiți conectați” la energia acestui mesaj şi să ajutați la răspândirea lui, o metodă minunată este să vă abonați la acest buletin. O parte din fiecare taxă de abonament este alocată fondului de burse care le oferă celor care nu au alte mijloace o şansă de a urma

[73] în 1998.

programele noastre sau de a primi gratuit buletinul nostru. Trimiteți suma de $35 pe an ($ 45 pentru subscripții internaționale) la:

Newsletter Subscription
c/oReCreation
The Foundation for Personal Growth and Spiritual Understanding
1257 Siskiyou Blv., #1150
Ashland, Oregon 97520 Tel. 541-482-8806 e-mail: recreating@aol.com

Sunt mai multe lucruri pe care le puteți face dacă doriți cu adevărat să vă implicați în activarea mesajului transmis aici. Mai întâi, puteți începe prin a citi alte materiale importante legate de subiectul discutat în această trilogie. În urma unei sugestii care mi s-a dat în dialogul de față, am cercetat şi am descoperit o listă de lecturi, scurtă dar plină de forță, pe care v-o recomand acum cu entuziasm. Am denumit-o Cele Opt Cărți Care Pot Schimba Lumea.

Nu doar vi le recomand, ci vă cer personal să le citiți. De ce? Deoarece eu cred că oamenii de pe Pământ trec înspre nişte vremuri ieşite din comun. În următorii câțiva am, vor fi luate decizii care vor stabili drumul şi direcția noastră pentru decadele care urmează. Deciziile pe care trebuie să le ia acum comunitatea umană sunt enorme. Iar alegerile de mâine vor fi şi mai importante, întrucât opțiunile noastre devin din ce în ce mai limitate.

Cu toții vom juca un rol în luarea acestor decizii. Nu vor fi lăsate în seama altcuiva. Noi *suntem* acest altcineva. Deciziile despre care vorbesc nu pot fi luate şi nici nu vor fi luate de către nici o structură de putere politică, de nici o elită care are influență şi nici de corporații gigantice. Deciziile vor fi luate în inimile şi în casele persoanelor şi familiilor din lumea întreagă.

Ce să-i învățăm pe copiii noştri? Unde să ne cheltuim banii? Care dintre visele, aspirațiile, nevoile şi dorințele noastre trebuie să fie scopurile noastre cele mai înalte, prioritățile noastre de vârf? Cum să ne comportăm cu mediul înconjurător? Care este cel mai bun mod de a rămâne sănătoşi şi cum să ne îmbunătățim regimul alimentar? Ce să le cerem liderilor noştri - şi ce să le pretindem? Cum să gândim când viața merge bine? Care sunt etaloanele noastre pentru succes? Cum să învățăm să iubim?

Impactul tuturor acestor alegeri personale cumulate va crea ceea ce savantul şi autorul Rupert Sheldrake numeşte „câmp morfic[74]” - o „vibrație”, care dă tonul vieții pe scară mondială.

Deci, este important - de fapt, crucial - ca rolul fiecărui individ să fie unul *conştient.* Alegerile noastre nu pot fi făcute în gol. Dacă nu aş fi convins că citirea acestor cărți va aduce beneficii profunde tuturor, oricât de bine informați cred mulți dintre noi că suntem (şi, cinstit vorbind, tocmai pentru că unii nu suntem deloc), nu m-aş obosi să subliniez acest lucru.

Ştiu că există multe titluri minunate şi bineînțeles că această listă ar putea fi mult mai lungă. Am ales personal aceste cărți, unele scrise de oameni pe care am ajuns să-i cunosc, altele de oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată, dar fiecare este foarte puternică, profundă şi importantă. Sper că veți citi Cele Opt Cărți Care Pot Schimba Lumea:

1. *The Healing of America* [75], de Marianne Williamson. O carte înflăcărată, cu introspecții provocatoare şi soluții curajoase, care oferă hrană adecvată oricui care se gândeşte în

[74] Câmpul aflat în jurul oricărui sistem de orice grad de complexitate ar fi el - de la atomi, molecule, celule, organisme, societăți, ecosisteme, sisteme planetare până la galaxii - şi care îi organizează structura şi activitatea. El include câmpuri morfo-genetice, de comportament, sociale, culturale şi mentale şi stă la baza întregului pe care-l vedem în natură şi care înseamnă mai mult decât suma părților. În el se află o memorie creată prin procesul de rezonanță morfică, prin care orice sistem are o memorie colectivă. Rupert Sheldrake trăieşte în Anglia şi a studiat Ştiințele naturii şi Filozofia.

[75] *Vindecarea Americii*

mod serios la unde suntem şi unde vrem să mergem ca indivizi, națiune şi specie. Cea mai recentă lucrare a unei femei de un curaj şi de o dedicare socială ieşite din comun, această carte lansează un strigăt către cei care se străduiesc să creeze o lume nouă.

2. *The Last Hours of Ancient Sunlight.* de Thom Hartmann, o carte care vă va şoca şi vă va trezi ... şi s-ar putea chiar să vă înfurie. Ceea ce este sigur, e că nu vă va lăsa neatinşi. Nu veți mai putea trăi în acelaşi fel viața personală şi viața pe această planetă - iar acest lucru va fi bun, atât pentru voi *cât şi* pentru planetă. Este o carte care „vă scutură şi vă trezeşte"'. E uşor de citit, e imperativă şi puternică.

3. *Conscious Evolution - Awakening the Power of Our Social Potențial* de Barbara Marx Hubbard[76]. Un document de o viziune şi anvergură care-ți taie respirația - elocvent, irezistibil şi înțelept în descrierea locului în care am fost şi a celui spre care ne îndreptăm ca *homo sapiens* - el ne duce spre un nou nivel de conştientizare a posibilităților noastre. O chemare inspirată înspre sinele nostru cel mai înalt, acum, când intrăm în momentul de co-creare a noului mileniu.

4. *Rewrking Success.* de Robert Theobald care a fost numit unul dintre primii zece cei mai importanți şi mai influenți viitorologi ai timpului nostru. O carte mică, cu un mesaj uriaş: dacă nu reevaluăm ceea ce numim „câştig" în cadrul acestei civilizații, civilizația însăşi nu va mai exista mult timp. Vechile noastre păreri în legătură cu ce e „bun" pentru noi, ne omoară.

5. *The Celestine Vision,* de James Redfield[77]. Cartea oferă o hartă a drumului către un nou şi posibil viitor, o cărare spre o zi de mâine minunată pe care nu trebuie decât să vrem să pornim. Adevărurile cele mai simple şi mai profunde sunt oferite ochilor noştri pentru a le folosi ca unelte în crearea vieți pe care am visat-o atât de mult timp. Brusc, visul poate fi atins.

6. *The Politics of Meaning,* de Michael Lemer[78]. O carte nesofisticată şi totuşi minunat de înălțătoare, care este o pledoarie elocventă în favoarea unei atitudini sănătoase, pline de compasiune şi de dragoste simplă, omenească în politică, economie şi în lumea corporațiilor. Ea conține idei izbitoare şi viziuni minunate ale modului în care lumea ar putea funcționa, dacă noi am organiza o structură de putere căreia să-i pese cu adevărat - cu sugestii referitoare la o posibilă punere în practică.

7. *The Future of Love,* de Dapline Rose Kingma[79]. O explorare uluitoare a unui nou mod de a ne iubi unul pe altul - un mod care recunoaşte puterea sufletului în cadrul relațiilor intime. Această carte, cu profundă introspecție şi cutezător de proaspătă, face un pas extraordinar, îndepărtându-se de tradiție şi intrând în posibilitatea de a spune da dorinței adevărate şi absolut grandioase a ființei noastre: aceea de a iubi pe deplin.

8. *Diet for a New America,* de John Robbins. O tratare cu un impact uriaş a unui subiect simplu: hrana. E o revelație. Otrăvurile pe care le mâncăm şi calitatea proastă a alimentelor noastre sunt explorate într-un mod care vor schimba pentru totdeauna felul în care priviți ceea ce introduceți în trupul vostru. Această carte reprezintă o provocare făcută afirmației că e

[76] *Evoluție conştientă - trezirea puterii potențialului nostru social.*
[77] Profețiile de la Celestine
[78] *Politica înțelesului lucrurilor.* Michael Lemer este rabin, doctor în filozofie şi psihologie, considerat a fi unul dintre cei mai importanți gânditori ai Americii.
[79] *Viitorul dragostei* D. R. Kingma este poetă, scriitoare şi psihologă.

bine să mănânci carnea animalelor moarte şi prezintă dovezi uluitoare asupra avantajelor economice şi de sănătate care pot fi obținute dacă nu mai mâncăm carne.

Toate aceste cărți oferă un plan pentru mâine. Asemănările dintre afirmațiile făcute în ele sunt adesea uluitoare. E greu de crezut că aceşti scriitori nu s-au aşezat unul lângă altul ca să cadă de acord asupra a ceea ce intenționează să spună şi asupra modului în care au de gând să o facă. Bineînțeles că acest lucru nu s-a întâmplat, prin urmare este absolut tulburător nivelul de sincronism la care ei au ajuns.

Viziunea acestor 8 autori este atât de clară, atât de provocatoare şi oferă o imagine a unei societăți civilizate atât de extraordinar de bună față de realitatea noastră prezentă de zi cu zi, încât inimile voastre vor cânta de entuziasm şi veți vrea imediat să ştiți ce puteți face să ajutați ca să împingeți lucrurile într-acolo. Din fericire pentru noi toți, Marianne, Thom, Barbara, Robert, James, Michael, Daphne şi John au oferit sugestii specifice şi solide în legătură cu drumul pe care să-l apucăm de acum încolo. Toate cărțile, absolut toate, simt pline de idei asupra a ceea ce *puteți face acum* pentru a îndrepta lucrurile şi pentru a crea o schimbare a omenirii pe termen lung.

Aş dori, de asemenea, să vă atrag atenția asupra a trei organizații care, chiar în acest moment, sunt angajate în mod activ şi puternic în activitatea pe care ne-o solicită trilogia *Conversații cu Dumnezeu,* cât şi asupra unei campanii cetățeneşti radicale care se străduieşte să ridice omenirea. S-ar putea să doriți să explorați mai detaliat activitatea acestor grupuri, să vedeți dacă sunteți de acord cu filozofia lor şi dacă ele au creat deja un mecanism prin care pot fi realizate propriile voastre viziuni şi alegeri.

În domeniul spiritualității: *The Emissaries.*

Aceasta este o asociație de oameni din multe țări, a căror interes principal este de a coordona cu acuratețe modul în care viața funcționează în toate aspectele experienței zilnice şi de a se strădui să scoată la lumină prezența lui Dumnezeu în viața practică. Grupul crede că, atunci când acest lucru se face în mod consecvent şi împreună cu alții, rezultă în mod colectiv o revelație asupra prezenței divinității care are rezonanță în omenire, chemând la trezire şi la întoarcere spre identitatea adevărată.

Termenul descriptiv „Emisari ai luminii divine” se referă la oricine care exprimă cu consecvență un spirit stabil, adevărat şi iubitor. În aceasta există implicit şi acceptarea responsabilității de a privi în față şi de a renunța la atitudinile şi afirmațiile care limitează lansarea potențialului spiritual interior.

Bineînțeles că există mii de oameni care nu au auzit niciodată de aceşti Emisari, a căror prezență este cu adevărat radiantă şi înălțătoare. Ei sunt emisarii luminii divine, iar viețile lor sunt pline de autoritate şi putere. Prin asociații şi activități deliberate, cum ar fi cursuri prin corespondență, seminarii şi grupuri, cât şi prin întâlniri regulate săptămânale, Emisarii oferă un context permanent pentru a împărtăşi activitatea spirituală şi creativă. Ei pot fi contactați la:

The Emissaries 5569 North County Road, *# 29* Loveland, Colorado 80538
Tel: 970-679-4200 e-mail: sunrise@emnet.org

În domeniul politicii: *The Natural Law Party.*

Fondat în 1992 pentru a umple un gol în structura politică a SUA, Partidul Lew Naturale are filiale în multe țări din lume. Partidul crede că, pentru a continua progresul uman şi pentru a înflori ca o comunitate planetară, trebuie să susținem alianța cu „legea naturală”, care este descrisă ca „legile naturii - principii organizate care guvernează viața în întregul univers fizic”.

Candidatul pentru preşedinție din parte Partidului Lew Naturale în SUA la ultimele alegeri, fizicianul John Haghelin, spune: „Din păcate este adevărat că multe dintre instituțiile

noastre, dintre tehnologiile modeme şi tiparele comportamentale violează în mod crescând legile naturii. Medicamentele noastre cu efectele lor secundare periculoase, pesticidele chimice, îngrăşămintele şi recoltele obținute prin inginerie genetică, şi chiar şi câteva dintre instituțiile noastre financiare sunt la baza viitoarelor epidemii, războaie între clase şi dezastre în mediul înconjurător.” Bineînțeles, *Conversații cu Dumnezeu* exprimă, iarăşi şi iarăşi, aceleaşi idei.

Partidul Lew Naturale oferă o platformă politică ce atinge aceste puncte. El poate fi contactat în SUA astfel:

The Natural Law Party 1946 Mansion Drive
P.O. Box 1900 Fairfield, IA 52556 Tel: 515-472-2040 Online: www.natural-law.org

În domeniul activităţi spiritual politice în SUA: *The American Renaissance Alliance*[80]

Aceasta este o organizație în care sunt eu însumi partener şi co-creator cu Marianne Williamson, autoare, conferențiară şi vizionară care observă că „în măsura în care puterea spiritului se ridică în interiorul nostru, tot aşa se înalță şi dorința noastră de a ne pune în serviciul omenirii. Procesele democrației pot facilita astfel de servicii, dându-i fiecărui cetățean oportunitatea de a-şi exprima valorile spirituale în domeniul politic”.

Dragostea, mila, pacea şi dreptatea se vor afla pe frontispiciul peisajului nostru politic global, atunci când suficienți oameni se vor decide să le aşeze acolo. În SUA Alianța pentru Renaştere Americană oferă un context organizat pentru acțiune politică şi dezbatere filozofică, adunând la un loc oameni care gândesc la fel în slujba bunului comun. Scopul nostru e de a mobiliza puterea spirituală aflată în miezul democrației Americane pentru a fi martorii convingători ai dragostei lui Dumnezeu care se află înăuntrul nostru.

Marianne şi cu mine ne imaginăm cum, în oraşele de pe toată suprafața Statelor Unite, se vor aduna doi sau mai mulți oameni care să se roage pentru pace şi care să acționeze pentru dreptate. După cum scrie Marianne în broşura noastră: „Dedicată ideii că forța sufletului este mai puternică decât forța brută. Alianța proclamă în mod activ o viziune a unei Americi eliberate din ghearele lăcomiei, care să fie adânc înrădăcinată în pace şi care să evolueze înspre o dragoste şi mai mare. Noi credem, de asemenea, că acesta e destinul nostru ca specie a globului şi vom sprijini organizații asemănătoare care se vor crea în lumea întreagă.

Alianța pentru Renaştere Americană nu este o organizație orientată spre probleme politice în mod tradițional. Noi simțim că *problemele nu sunt probleme.* Marea majoritate a problemelor Americii provin dintr-o sursă profundă: lipsa de angajare a oamenilor obişnuiți în procesul politic al țării lor. Acelaşi lucru este adevărat în lumea întreagă”.

Cred că mesajul din *Conversații cu Dumnezeu* conține nu numai o invitație explicită, ci o chemare la acțiune. Sper că el va fi auzit de oamenii de pretutindeni. În SUA unde locuiesc eu, Marianne Williamson şi cu mine sperăm că Alianța noastră pentru Renaşterea Americană va oferi un model care va putea fi multiplicat în lumea întreagă. Iarăşi, după cum spune Marianne: „El este un model de organizație non-partizană, care afirmă valorile de importanță politică ale conservatorilor luminați ca şi ale liberalilor luminați. Dorința noastră nu este de a limita, ci mai degrabă de a lansa puterea politică a fiecărei persoane, în concordanță cu conştiința lui sau a ei şi în sprijinul credințelor lui sau ale ei. Pe scurt, noi căutăm să ajutăm oamenii să-şi determine sufletele să fie mai tolerante şi să găsească puncte comune cu lumea”

Dacă sunteți interesați să aflați mai multe informații despre activitatea pe care o facem. Mariamie şi cu mine, legată de politica holistică şi principiile ei în acțiune, şi dacă doriți să vă alăturați nouă, vă rugăm să ne contactați la:

The American Rennaissance Alliance RO. Box 15712 Washington, D.C. 20003 Tel: 202-544-1219 Online la: www.renaisaincealliance.org

[80] Alianța pentru Renaştere Americană

La sfârşit, nu se poate să nu fi observat referirile repetate în această a treia parte din trilogia *CCD* la „ceea ce este eficient”. A apărut de nenumărate ori în dialog ideea că entitățile foarte evoluate sunt atente cu consecvență la „cum stau lucrurile” şi la „ceea ce este eficient”.

În societatea noastră, se cumulează eforturi pentru a privi mai îndeaproape programele şi acțiunile care se fac deja referitor la multe dintre problemele cărora trebuie să le facem față. Unul dintre aceste eforturi de care sunt eu însumi conştient este *Campania pentru Soluții Pozitive,* o inițiativă care ajută la construirea unei noi civilizații pe baza a ceea ce este deja eficient.

Scopul campaniei este de a scana, localiza, aduna, lega la un loc şi de a comunica aceste descoperiri ştiințifice, cât şi de a încuraja răspândirea lor. Când aceste descoperiri vor fi adaptate şi adoptate pe scară mai largă, noi vom economisi miliarde de dolari şi vom îmbunătăți calitatea vieții pentru milioane de oameni. Eu lucrez foarte îndeaproape la această campanie şi, prin ea, sper să sprijin oamenii să facă tot ce se poate pentru ceea ce este eficient în comunitatea lor şi pentru a crea proiecte care să contribuie la vindecarea şi evoluția lumii noastre.

Directorul Campaniei pentru Soluții Pozitive este Eleanor Mulloney LeCain care lucrează împreună cu viitorologa Barbara Marx Hubbert, cu Nancy Carroll şi Patricia Ellsberg. Campania este un proiect al fundației non-profit a Barbarei. Persoane individuale, grupuri, organizații şi instituții sunt invitate să-şi aducă, în pagina web, proiectele care sunt eficiente, oferind un mod de a împărtăşi ceea ce ştiu şi de a învăța din succesele celorlalți. Puteți vizita pagina web la http://www.cocreation.org

Puteți, de asemenea, să formați un grup mic în comunitatea, biserica, organizația voastră sau printre prietenii şi să începeți procesul de sinergie şi co-creare. Puneți-vă următoarele întrebări: 1. Ce mă pasionează să creez chiar acum? Care este „punctul maxim de interes” pentru mine? 2. Care-mi sunt nevoile? Unde mă blochez când vreau să fac următorul pas? 3. Ce resurse vreau să împărtăşesc de bună voie cu ceilalți? 4. Ce ştiu eu că e deja eficient în propria mea viață, în propria mea activitate şi în lume? Apoi, plasează-ți pe pagina web proiectele, cât şi altceva care ştii că este eficient. Se pot căpăta şi alte informații asupra acestei inițiative prin.

The Foundation for Conscious Evolution P.O.Box 6397 San Rafael. CA 94903-0397

Tel: 415-454-8191 e-mail: fce@peaceroom.org

Sper că unele dintre aceste informații v-au fost de folos. Obiectivul meu a fost să vă ofer un punct de pornire, dacă alegeți să activați mesajul din *CCD.* Ştiu că nu veți fi cu toții de acord cu toți autorii şi organizațiile pe care le-am menționat aici. Nu-i nici o problemă. Chiar dacă nu fac altceva decât să ne de-termine să ne oprim şi să gândim, ne vor fi făcut un serviciu minunat.

Acum, la sfârşitul acestui dialog format din trei volume vreau să vă mulțumesc. Mulțumesc pentru că mi-ați acordat răbdarea de a permite fluxul liber de idei care a venit prin mine. Sunt sigur că nu sunteți cu toții de acord cu tot ceea ce este scris aici. Iarăşi, nu e mei o problemă. De fapt, *e de preferat să fie aşa.* Nu mă simt bine când ceva este înghițit în întregime. Iar mesajul mai extins din *Conversații cu Dumnezeu* este că fiecare dintre noi putem să avem propriul nostru dialog cu zeitatea, să ne contactăm propria noastră înțelepciune interioară şi să găsim propriul nostru adevăr interior. Aici se află libertatea. Aici se găseşte oportunitatea. Aici se îndeplineşte scopul suprem al vieții.

Acum avem o şansă, voi şi cu mine, de a ne re-crea pe noi înşine din nou în următoarea versiune cea mai grandioasă a viziunii celei mai mărețe pe care am avut-o vreodată despre Cine Suntem. Avem şansa să ne schimbăm viețile şi să schimbăm cu adevărat lumea.

Mi s-a spus că George Bernard Shaw a fost primul care a zis că „Există cei care văd lumea aşa cum e ea şi se întreabă, *De ce?* Şi există cei care văd lumea aşa cum ar putea ea să fie şi se întreabă. *De ce nu?”* Astăzi, pe când voi şi cu mine încheiem această călătorie pe care

am făcuto împreună prin trilogia *CCD,* vă invit să îmbrățișați cea mai măreață viziune despre voi înşivă şi lume şi să vă întrebați. *De ce nu?* Binecuvântați să fim cu toții!

Neale Donald Walsch